

STAR WARS™

SPECTRE DIN TRECUT



TIMOTHY ZAHN

STAR WARSTM

SPECTRE DIN TRECUT

TIMOTHY ZAHN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAHN, TIMOTHY

Spectre din trecut / Timothy Zahn; trad.: Bogdan

Mihăilescu. - București: Amaltea, 2005

ISBN 973-7780-31-0

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

SPECTER OF THE PAST / TIMOTHY ZAHN

Copyright © 1997 by Lucasfilm Ltd. & TM

SPECTRE DIN TRECURT / TIMOTHY ZAHN

ISBN 973-7780-31-0

© 2005 – EDITURA AMALTEA

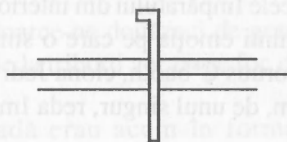
STAR WARs™

SPECTRE DIN TRECUT

TIMOTHY ZAHN



EDITURA AMALTEA



Incet, în tăcere, cu luminile doar ca o pâlpâire slabă de viață în mijlocul întunericului, distrugătorul spațial imperial *Himera* plutea prin spațiu.

Spațiu gol. Spațiu opresiv de întunecat. La mulți și singuratici ani-lumină distanță de cea mai apropiată dintre insulele minuscule care erau sistemele solare ale galaxiei, răătăcind la marginea graniței dintre lumile de pe Inelul exterior și regiunile întinse ale teritoriului cunoscut sub numele de Spațiul Necunoscut. Chiar la marginea Imperiului.

Sau, mai bine spus, la marginea sărmanelor rămășițe a ceea ce fusese, odată, Imperiul.

Stând lângă unul dintre videocranele laterale ale *Himerei*, amiralul Pellaeon, comandatul suprem al Flotei Imperiale, privea vidul, greutatea prea multor ani apăsându-i pe umeri. Prea mulți ani, prea multe bătălii, prea multe înfrângeri.

Poate că și echipajul de pe puntea *Himerei* simțea această greutate. Cu siguranță, sunetele activității care se desfășura în spatele amiralului păreau, astăzi, mai înfundate decât de obicei. Dar poate că era doar urmarea faptului că se aflau aici, atât de departe de orice.

Nu, desigur că asta trebuia să fie. Oamenii de pe *Himera* erau cei mai buni din întreaga Flotă. Erau soldați și ofițeri imperiali, iar imperialii nu cedau. Niciodată.

Auzi un pas timid lângă el.

– Amirale? spuse căpitanul Ardifff încet. Suntem gata să începem, domnule.

Pentru o clipă, mintea lui Pellaeon se întoarse cu zece ani în urmă, la un alt moment foarte asemănător. Atunci, Pellaeon și marele amiral Thrawn se aflaseră aici, pe puntea *Himerei*, urmărind testul

final al prototipului ecranului de invizibilitate pe care Thrawn îl recuperase dintre trofeele Împăratului din interiorul Muntelui Tantiss. Pellaeon își putea aminti emoția pe care o simțise atunci, în ciuda presimțirilor despre Joruu C'baoth, clona Jedi nebună, în timp ce îl privea pe Thrawn cum, de unul singur, reda Imperiului o nouă viață și putere.

Dar Muntele Tantiss pierise, distrus de agenții Noii Republici și de nebunia și trădarea lui C'baoth. Iar marele amiral Thrawn era mort.

Iar Imperiul era pe moarte.

Făcând un efort, Pellaeon goni umbrele trecutului. Era un ofițer imperial, iar imperialii nu cedează.

– Mulțumesc, îi spuse el lui Ardiff. Când dorești tu, căpitane.

– Da, domnule. Ardiff se întoarse pe jumătate și îi facu un semn coordonatorului de luptă din fosa echipajului de la babord.

– Anunță atacul, ordonă el.

Ofițerul confirmă și facu la rândul său semn către unul dintre membrii echipajului său. Pellaeon își îndreptă atenția către videcran...

Chiar la timp pentru a vedea opt vânători stelari de clasă *Păsăre-de-pradă* SoroSuub în formație strânsă țâșnind din spatele lor. Îndreptându-se direct către suprastructura de comandă a *Himerei*, trecură peste coronamentul din față, zgâriindu-l cu focuri de laser de joasă putere, apoi despărțindu-se lin în opt direcții diferite. Învârtindu-se înainte și înapoi, menținură focul până când ieșiră din zona de atac primară a distrugătorului spațial. Apoi, virând ușor, se întoarseră și se regrupară.

– Amirale? întrebă Ardiff.

– Să mai încerce o dată, căpitane, răspunse Pellaeon.

– Cu cât mai multe date de luptă are de prelucrat Predictorul, cu atât mai bine ar trebui să funcționeze. Se uită la unul dintre ofițerii din fosa echipajului. Raportul avariilor?

– Avarii minore la coronamentul din față, domnule, raportă ofițerul. O zonă de senzori s-a desprins, lăsând cinci turbo-lasere fără date telemetrice.

– Am înțeles. Toate erau avarii teoretice, desigur, calculate sub prezumția că *Păsările-de-pradă* foloseau turbo-lasere de navă de luptă la putere maximă. În tinerețe, Pellaeon îndrăgise întotdeauna jocurile de război; se bucurase de șansa de a se juca cu tehnica și cu tacticile

fără riscurile unei lupte adevărate. Undeva, în toți acești ani, emoția se stinsese.

– Navigator, întoarce-ne douăzeci de grade la tribord, comandă el. Turbo-laserele de la tribord vor trage foc de dispersare în timp ce ei mai trec o dată.

Păsările-de-pradă erau acum în formație strânsă din nou, apropiindu-se iar de țintă. Turbo-laserele *Himerei* deschisera focul în timp ce acestea veneau, rafalele lor de nivel scăzut împrăștiindu-se pe scuturile deflectoare suprapuse ale Păsărilor-de-pradă. Pentru câteva clipe, oponentii se aflară într-un schimb de focuri; apoi, Păsările-de-pradă rupseră formația din nou, despărțindu-se ca buricele degetelor unei palme. Rotindu-se peste și pe sub *Himera*, traseră, fugind la o distanță sigură.

– Raportul avariilor? strigă Pellaeon.

– Trei baterii de turbo-laser de la tribord lovite, răspunse ofițerul. De asemenea, am pierdut un proiector de rază de tractare și două tunuri ionice.

– Pierderile inamicului?

– Se pare că un atacator și-a pierdut scuturile deflectoare, iar alți doi arată o capacitate diminuată a turbo-laserelor.

– Nu se prea pot numi pierderi, murmură Adriff. Desigur, situația aceasta nu este chiar corectă. Nave atât de mici și de ușor de manevrat n-ar avea niciodată scuturile sau puterea de foc pe care noi le luăm în calcul.

– Dacă vrei corectitudine, organizează un campionat de șocbal, zise Pellaeon aspru. Nu o căuta în război.

Obrazul lui Adriff zvâcni.

– Îmi cer iertare, domnule.

Pellaeon oftă. Cei mai buni din Flota Imperială...

– Pregătește câmpul de invizibilitate, căpitane, ordonă el, urmărind luminile de poziție slabe, în timp ce Păsările-de-pradă se regrupau în depărtare. Activează-l la comanda mea.

– Da, amirale.

Avu loc o explozie bruscă a luminilor de poziție, eclipsată parțial de Păsările-de-pradă, când inamicul accelerează puternic.

– Iată-i, spuse Pellaeon privind cum un singur punct strălucitor se transforma rapid în opt nave în formație strânsă. Blochează Predictorul pe controlul focului. Pregătește ecranul de invizibilitate.

– Predictor și ecranul de invizibilitate pregătite, confirmă Adriff.

Pellaeon dădu din cap, toată atenția lui fiind îndreptată asupra Păsărilor-de-pradă. Erau aproape de punctul în care rupseseră formația ultima dată...

– Ecranul de invizibilitate: *acum*.

Și cu o pâlpâire scurtă a luminii de pe punte, stelele și Păsările-de-pradă care se apropiau dispărură, ecranul de invizibilitate aruncând *Himera* într-un întuneric total.

– Ecranul de invizibilitate activat și stabilizat, spuse Ardif.

– Navigator, întoarce la babord: treizeci de grade cu opt, comandă Pellaeon. Înainte, accelerație punct unu. Turbo-laserele: foc.

– Am înțeles, strigă un ofițer. Turbo-laserele trag.

Pellaeon făcu un pas mai aproape de videcran și privi în jos pe laturile *Himerei*. Exploziile slabe ale focurilor de putere joasă erau vizibile, înaintând la o mică distanță de distrugătorul spațial și dispărând apoi, când străpungeau marginea sferică a ecranului de invizibilitate. Orbită chiar de aparatul care o ascundea acum vederii oponenților ei, *Himera* trăgea la întâmplare în încercarea de a-i distruge pe aceștia.

Sau poate că nu la întâmplare. Dacă Predictorul funcționa așa de bine pe cât sperau creatorii săi, poate că Imperiul mai avea o șansă în acest război.

A trecut multă vreme până când turbo-laserele *Himerei* au oprit focul. Mult prea multă.

– Asta e? îl întreabă el pe Ardif.

– Da, domnule, răspunse acesta. Cinci sute de focuri, așa cum a fost programat.

Pellaeon dădu din cap.

– Dezactivați ecranul de invizibilitate. Să vedem ce am făcut.

Urmă o altă pâlpâire a luminilor și stelele se întoarseră. Încrucișându-și degetele în minte, Pellaeon se uită la videcran.

Pentru o clipă, nu văzu nimic. Apoi, de la tribord, observă luminile de poziție care se apropiau. Erau șapte.

– Semnal de la comandantul advers, amirale, strigă ofițerul de comunicații. Ținta Trei raportează că a primit o lovitură decisivă și că a intrat în adormire; toate celelalte ținte au suferit doar avarii minore. Așteaptă ordinele dumneavoastră.

Pellaeon se strâmbă. Una. Din opt ținte, *Himera* nu putuse lovi decât una singură. Iar această realizare măreață avusese nevoie de cinci sute de focuri pentru a fi atinsă.

Deci asta era. Minunantul Predictor de Luptă Computerizat, lăudat de creatorii și de sponsorii lui ca fiind cea mai bună abordare a unei utilizări practice a ecranului de invizibilitate, fusese testat. Și, fiind cinstit, probabil se descurcase mai bine decât dacă ar fi tras la întâmplare.

Dar nu se descurcase destul de bine. Nici măcar pe departe.

– Anunță-l pe comandantul advers că exercițiul s-a încheiat, îi spuse Pellaeon ofițerului de comunicații. Ținta Trei își poate reactiva sistemele; toate navele să se întoarcă la *Himera*. Vreau ca rapoartele lor să fie completate în următoarele două ore.

– Da, domnule.

– Sunt sigur că vor putea să îl îmbunătățească, amirale, spuse Ardiff, de lângă Pellaeon. Acesta a fost doar primul test de luptă. Cu siguranță vor reuși să-l îmbunătățească.

– Cum? replică Pellaeon. Antrenând Predictorul să fie omniscient? Sau, pur și simplu, învățându-l să citească gândurile inamicilor?

– I-ați dat doar două încercări pentru a studia modelele de zbor ale Țintelor, îi aminti Ardiff. Cu mai multe date, le-ar fi putut anticipa mai bine mișcările.

Pellaeon pufni încet.

– E o teorie frumoasă, căpitane, și în anumite situații controlate, ar putea chiar funcționa. Dar lupta nu este o situație controlată. Sunt prea multe variabile și necunoscute, mai ales dacă luăm în calcul sutele de specii extraterestre și de stiluri de luptă cu care ne confruntăm. Am știut de la început că acest Predictor este, probabil, o idee inutilă. Dar trebuia să fie încercată.

– Ei, bine, atunci nu trebuie decât să ne întoarcem la punctul de plecare, zise Ardiff. Să găsim altceva. Trebuie să existe utilizări practice ale acestui aparat pentru ecranul de invizibilitate.

– Firește că sunt, aprobă Pellaeon dur. Marele amiral Thrawn a găsit trei dintre ele de unul singur. Dar nu mai există nimeni cu geniul său militar în tot Imperiul.

Oftă.

– Nu, căpitane. S-a terminat. Totul este terminat. Iar noi am pierdut.

Pentru o vreme, murmurul scăzut al conversației din spate a fost singurul sunet de pe punte.

– Nu poți spune asta, amirale, zise Ardiff în cele din urmă. Și dacă îmi permiteți, domnule, asta nu este ceva despre care comandantul suprem al forțelor imperiale ar trebui să vorbească.

– De ce nu? se împotrivi Pellaeon. Este evident pentru oricine altcineva.

– Cu siguranță nu, domnule, spuse Ardifff înțepat. Încă deținem opt sectoare – peste o mie de sisteme locuite. Avem Flota, formată din aproape două sute de distrugătoare spațiale. Încă putem fi considerați o forță destul de mare.

– Chiar așa? întrebă Pellaeon. Chiar suntem?

– Sigur că da, insistă Ardifff. Cum altfel am putea face față Noii Republici?

Pellaeon clătină din cap.

– Rezistăm doar pentru simplul motiv că Noua Republică e prea ocupată acum cu certurile interne pentru a-și mai pierde vremea cu noi.

– Ceea ce este exact în avantajul nostru, spuse Adriff. Ne dă timpul de care avem nevoie pentru a ne reorganiza și a ne reînarma.

– Să ne reînarmăm? Pellaeon se încruntă batjocoritor. Ai aruncat măcar o privire fugară la ce avem? Făcu semn către videcranul pe care Păsările-de-pradă dispăreau acum după marginea carenei *Himerei*, îndreptându-se către hangarul distrugătorului spațial. Privește-le, căpitane. Păsări-de-pradă SoroSuub. La astea suntem reduși.

– Nu-i nimic rău la ele, domnule, spuse Ardifff cu încăpățănare. Sunt vânători stelari de dimensiune medie destul de capabili.

– Ideea este că nu sunt fabricați de Imperiu, zise Pellaeon. Sunt șterpeliți de cine știe unde – probabil de la vreo bandă de piraiți sau de mercenari de la graniță. Și sunt șutite tocmai pentru că nu mai avem decât un singur șantier naval important care nu poate face față cererii de nave de luptă, ca să nu mai vorbim de cea de vânători stelari. Așa că spune-mi cum ai de gând să ne reînarmăm.

Ardifff se uită la videcran.

– Încă nu s-a terminat, domnule.

Dar se terminase. Iar Pellaeon știa că, în adâncul sufletului, Ardifff știa și el acest lucru. O mie de sisteme rămase, dintr-un Imperiu care, odată, se întindea peste milioane. Două sute de distrugătoare spațiale rămase dintr-o Flotă care, odată, inclusese peste douăzeci și cinci de mii.

Și poate că cel mai grăitor era că sute de sisteme solare care altădată își păstraseră o neutralitate prevăzătoare cereau acum să devină membre ale Republicii. Și ele, de asemenea, știau că rezultatul nu mai era nesigur.

Marele amiral Thrawn poate că ar fi reușit să conducă scânteile rămase la o victorie imperială. Dar marele amiral Thrawn era mort.

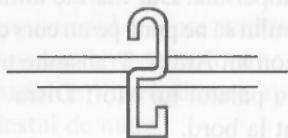
– Spune-i navigatorului să ne pună pe un curs către sistemul Bastion, căpitane, îi zise Pellaeon lui Ardiff. Transmite tuturor Moff-ilor să se întâlnească cu mine la palatul lui Moff Disra. Plecăm de îndată ce Păsările-de-pradă sunt la bord.

– Da, amirale, răspunse Ardiff. Să le spun Moff-ilor despre ce este întâlnirea?

Pellaeon privi pe videcran la stele din depărtare. Stele care fuseseră odată ale Imperiului. Avuseseră atât de mult... Și, cumva, totul le scăpase printre degete.

– Spune-le, zise el încet, că este timpul să trimitem un emisar la Noua Republică.

– Pentru a discuta termenii predării noastre.



Consola *Șoimului Mileniului* scoase un ultim sunet de proximitate, făcându-l pe Han Solo să tresară dintr-un somn ușor. Desfăcându-și brațele, își întinse mușchii obosiți și aruncă o privire scurtă către ecran. Aproape ajunseseră.

– Hai, Chewie, pari viu, zise el, plesnindu-l repede de câteva ori cu dosul palmei pe wookiee-ul de lângă el.

Chewbacca se trezi tresărind, mormăind o întrebare.

– Am ajuns, asta e, îi spuse Han, căscându-și ochii o clipă, pentru a și-i limpezi. Apucând manetele de hiperpropulsie, privi numărătoarea inversă a cronomentrului.

– Pregătește motoarele subluminate. Pornim.

Cronomentrul ajunsese la zero, iar el împinse manetele încet. În afara cupolei *Șoimului*, cerul bălțat al hiperspațiului se transformă în liniile stelelor, care se sparseră în stele și ajunseră.

– Chiar la țintă, comentă el, arătând cu capul către semicercul planetar de un roșu-albăstrui din fața lor.

Lângă el, Chewbacca mormăi.

– Da, bine, întotdeauna e aglomerat pe lângă Iphigin, spuse Han, privind sutele de lumini de poziție minuscule care se mișcau în jurul planetei ca un dans multitrill nebun. E punctul de transfer principal pentru acest sector și pentru încă cel puțin două. Poate că de aia Pufăiila a organizat întâlnirea aici – nu te apuci să tragi dacă unele dintre lucrurile tale s-ar putea să îți stea în cale.

Chewbacca mârâi enervat.

– Bine, iartă-mă, se scuză Han sarcastic. Președintele Gavrisom, atunci. Nu știam că îți place atât de mult.

Dinspre comunicator veni un sunet. Plesnind butonul cu o palmă uriașă, Chewbacca urlă o confirmare.

– Hei, Chewie, se auzi vocea lui Luke Skywalker din difuzor. Ai ajuns la timp. Trebuie că *Șoimul* merge bine.

– Nu s-a stricat nimic în afară de butonul comunicatorului, mormăi Han, încruntându-se la wookiee. Chewie tocmai a încercat să-l turtească. Unde ești, Luke?

– Tocmai intru în partea unde e noapte, răspunse Luke. Ce-a pățit Chewie?

– Mai nimic, zise Han. O mică neînțelegere în opiniile politice, atâta tot.

– Ah, spuse Luke înțelegător. Iar i-ai zis „Pufăilă“ președintelui Gavisom, nu?

– Acuma, nu-ncepe *și tu*, mârâi Han, holbându-se la comunicator. Chewbacca mormăi o întrebare.

– Ei, până la urmă nu pare să facă altceva decât să vorbească, zise Han.

– La asta se pricep cel mai bine calibop-ii, sublinie Luke. Acceptă, Han: vorbele sunt cel mai potrivit instrument în aceste vremuri.

– Știu, știu, spuse Han, strâmbându-se. Leia mă tot bate la cap cu asta. Vocea îi alunecă într-o parodiare aproape inconștientă a vocii soției lui. Nu mai suntem Alianța Rebelă, cu o mână de oameni care să facă toată treaba. Suntem negociatori și arbitri și suntem aici să ajutăm guvernele sectoarelor să fie prietenoase și să se poarte frumos unele cu altele.

– Chiar așa zice Leia?

– Ei, am parafrazat un pic. Han se încruntă la imaginea din afara cabinei, se uită înapoi la ecranele lui. Țăla ești tu, în X-interceptor?

– Eu sunt, confirmă Luke. Ce? Credeai că am uitat cum se conduce unul?

– Nu, credeam că acum folosești de obicei una dintre navetele Lambda ale academiei.

– Asta pentru că de obicei zbor împreună cu alți oameni, zise Luke. Studenți și alții. R2 era cu mine pe Yavin să selectăm niște informații, așa că, atunci când am primit mesajul tău, am sărit în vechiul X-interceptor și am pornit încoace. Ce se întâmplă?

– Ce se întâmplă întotdeauna la capătul ăsta al Nucleului? răspunse Han cu amărăciune. Diamala și Ishori iar se ceartă.

Luke oftă, ceea ce se auzi ca un şuierat slab în difuzor.

– Stai să ghicesc. O dispută pe comerț și împărțirea resurselor?

– Pe-aproape, zise Han. De data asta, e vorba de securitatea transporturilor. Diamala-lor nu le place să fie nevoiți să se bazeze pe navele de patrulare locale atunci când vin în porturile ishori. Ishori, pe de altă parte, nu vor ca navele diamala înarmate să vină în sistemele lor.

– Pare ca de obicei, spuse Luke. Gavrisom are vreo idee despre cum să rezolve asta?

– Dacă a avut, nu a zis-o, răspunse Han. Doar m-a sunat pe mine pe Wayland și mi-a zis să vin repede aici. Să îi ajut să se poarte frumos unii cu alții, cred.

– Gavrisom ți-a cerut *ție* să arbitrezi?

Han își țuguie buzele.

– Ei... nu chiar. Într-un fel, crede că Leia e cu noi.

– Ah.

– Uite, Luke. Eu *sunt* legătura oficială cu Asociația Transportatorilor Independenți, îi aminti Han nervos. Nu fac chestia asta pentru prima dată. Iar Leia nu a mai avut demult o vacanță adevărată – ea și copiii au nevoie să petreacă puțin timp împreună. Și măcar o dată nu o să o las să fie chemată pentru o prostie diplomatică, mai ales când ea ar trebui să fie în permisie. Nu merită asta.

– Nu te pot contrazice, cedă Luke. În ultimele dăți când a lipsit de la Președinție nu a prea avut parte de liniște. Deși eu nu-mi pot închipui că Wayland e stațiunea de odihnă preferată a cuiva.

– Ai fi surprins, spuse Han. Nu e ca atunci când ne croiam drum prin pădure în drum spre Muntele Tantiss. Nu de când s-au așezat acolo atâția noghri.

– Te cred pe cuvânt, spuse Luke. Deci cum să te ajut?

– Am pus la cale un plan, răspunse Han. Știi cum devin diamala când se gândesc: de un calm de gheață și fără emoții, nu? Ei, asta seamănă cu chestiile tale Jedi profunde, așa că tu poți să te duci să vorbești cu delegația lor. Ishori sunt exact invers – nu pot să discute nimic fără să se enerveze și să urle din toți rărunchii.

– Dar nu o fac intenționat, interveni Luke. Totul e hormonal – o reacție „luptă sau gândește“, așa cred că se cheamă.

– Da, știi, știi, răspunse Han, un pic iritat de tonul didactic. Maestru Jedi sau nu, Luke tot nu avea nici măcar jumătate din experiența lui Han în zborul prin galaxie și în tratarea cu alte specii. Ideea e că ei pot să strige cât vor, asta nu o să-l deranjeze pe vreun

wookiee. Așa că Chewie va vorbi cu grupul *lor*. Apoi noi trei ne întâlnim și găsim o soluție, și am terminat.

– Trebuie să recunosc că este o abordare inventivă, spuse Luke pe un ton gânditor. Deși eu tot aș prefera să fie Leia aici. Are un dar înăscut pentru conciliere.

– Un motiv în plus să facem asta pentru ea, spuse Han întunecat. La cum merg lucrurile, Gavrisom și Consiliul Suprem ar fi în stare să o pună să alerge toată viața ca să stingă focurile astea de paie.

– Noua Republică pare să aibă mai multe greutăți decât ar merita, îl aprobă Luke cu sobrietate. Poate că este urmarea firească a prăbușirii dominației Imperiului.

– Ori asta, ori ce a mai rămas din Imperiu agită apele, spuse Han strâmbându-se. Haide, să coborâm. Cu cât începem mai repede, cu atât mai curând ajungem acasă.

Aterizară la un terminal dublu care fusese eliberat pentru ei în complexul de astroporturi spațiale din nordul capitalei. Han și Chewbacca stăteau la baza rampei de aterizare a *Șoimului*, vorbind cu o triadă de diamala cu coame de păr alb, în timp ce Luke își manevra X-interceptorul într-o aterizare doar puțin lipsită de exercițiu.

Și chiar înainte de a opri repulsatoarele, simți că erau probleme.

– Rămâi la navă, R2, îi comandă el robotului în timp ce sărea din cockpit și își scotea casca de zbor. Fii atent, da?

R2 scoase un bolborosit de aprobare. Aruncându-și casca și mănușile pe scaun, Luke sări cu ușurință peste marginea X-interceptorului pe pământ și merse către grupul care aștepta lângă *Șoim*. Cei trei diamala, observă el neliniștit, îl urmăreau cu atenție... iar expresiile fețelor lor nu i se păreau nemaipomenit de prietenoase.

– Salutări, zise el, dând politicos din cap, când ajunse lângă Han. Eu sunt Luke Skywalker.

Diamala care stătea cel mai aproape de Han se agită.

– Îți răspundem la salut, Maestre Jedi Skywalker, spuse el cu o voce plată și lipsită de sentimente, cu fața dură imposibil de citit. Dar nu ești binevenit la această conferință.

Luke clipi. Se uită la Han, prinse crisparea de pe fața și din gândurile acestuia și își întoarse privirea către diamala.

– Nu înțeleg.

– Atunci voi fi mai clar, spuse extraterestrul, iar urechea stângă îi zvâcni o dată. Nu dorim să iei parte la aceste negocieri. Nu vrem

să discutăm nici una dintre aceste probleme cu tine. Am prefera, de fapt, să părăsești acest sistem.

– Stai un pic, interveni Han. El e prietenul meu, da? Eu l-am rugat să vină aici și a călătorit mult ca să ne ajute.

– Nu dorim ajutorul său.

– Ei, *eu* îl doresc, replică Han. Și n-o să-i zic să plece.

Urmă o clipă de tăcere ciudată. Luke rămase cu ochii pe diamala, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să rezolve unilateral această neînțelegere plecând pur și simplu. Dacă chiar nu îl voiau aici...

Diamala-ului șef îi zvâcni iar o ureche.

– Foarte bine, spuse el. Maestrul Jedi Skywalker poate rămâne. Dar doar ca sfetnic al tău, neparticipând la negocierile adevărate. Diamala nu vor discuta aceste probleme în prezența lui.

Han se strâmbă, dar aprobă cu o mișcare din cap.

– Dacă așa vreți voi, bine. De ce nu ne conduceți la sediul vostru, ca să începem.

Diamala-ul facu un semn, iar unul dintre însoțitorii lui îi înmână lui Chewbacca un datapad.

– V-a fost dat un apartament în complexul direcției aeroportului, zise el. Harta vă va arăta drumul. Ishori deja s-au adunat în sala de ședințe. Vom începe când sunteți gata.

La unison, cei trei extraterestri se întoarseră și se îndreptară, traversând terminalul de aterizare, către una dintre scările care duceau afară.

– Ei, asta a fost interesant, zise Luke încet, în timp ce îi privea plecând. Ai idee ce a însemnat asta?

– Da, răspunse Han. Bine, oarecum.

– Oarecum? Ce înseamnă asta?

Han îi aruncă lui Luke o privire piezișă, având figura și gândurile chinute în mod ciudat.

– Uite, las-o baltă deocamdată, da? Ei nu... bine, nu te plac. Las-o așa.

Luke se holbă la spinările diamala care plecau, privind coamele lor strălucitoare care fluturau încet în adierea brizei. Nu trebuia să o lase așa, desigur; chiar acum și-ar fi putut folosi Forța și ar fi obținut toate informațiile de care avea nevoie. Cu siguranță că oricare ar fi fost problema, aceasta trebuia să fie vreo neînțelegere, iar el nu prea o putea lămuri dacă nu știa care era. Da, asta ar fi trebuit să facă.

Și totuși...

Îl privi pe Han. Acesta îi întoarse privirea, cu expresia chinuită încă prezentă pe față. Poate că se gândea dacă Luke chiar va face acest lucru.

Nu. După cum îi ceruse Han, o va lăsa baltă. Deocamdată.

– În regulă, zise el. Care-i noua strategie?

– Chewie și cu mine o să ne ocupăm de discuții, spuse Han, întorcându-se către wookiee. Chiar și cu figura ascunsă, nu puteai confunda tremurul de ușurare tăcută din starea lui emoțională.

– Dacă nu te deranjează să aștepti până terminăm, poate că ne poți ajuta să ne dăm seama cum să stabilim înțelegerea.

– Firește. Luke se uită în direcția în care diamala plecaseră. A zis că pot fi sfătuitorul vostru. Deci cred că o să sfătuiască.

Se întoarse și îl descoperi pe Han privind-l cu atenție.

– Nu-ți place asta, nu? spuse cel mai în vârstă.

Luke ridică din umeri.

– Ei, nu e chiar cel mai plăcut moment al zilei, recunosc el. Întotdeauna este cam jenant când te oferi să ajuți pe cineva și ești refuzat. Dar cred că puțină jenă nu strică.

– Da, spuse Han. Uneori chiar ajută.

Asta era, se gândi Luke, o replică destul de ciudată. Dar înainte de a putea întreba despre acest lucru, Han pășise lângă Chewbacca și luase datapadul pe care i-l dăduse diamala-ul.

– Ai înțeles unde trebuie să mergem? întrebă el.

Wookiee-ul mormăi un răspuns afirmativ, arătând cu un deget păros către ecranul datapadului.

– Da, bine, spuse Han, înapoiindu-i datapadul. Condu-ne. Îi aruncă lui Luke un rânjet strâmb. Nimic nu-i mai bun decât un wookiee ca să îi faci pe oameni să se dea din drum.

– Îți dai seama că mai există o posibilitate, spuse Luke încet, când porniră prin terminal. S-ar putea să încerce să ne despartă pentru un atac.

Han dădu din cap.

– Nu cred că-i asta.

– Totuși aș vrea să stau cu un ochi pe întâlnirile voastre, insistă Luke. Ar trebui să îți pot urmări prezența de oriunde ne-au pus. În felul ăsta, pot să ajung acolo imediat dacă ai nevoie de mine.

– Doar prezența mea, totuși, da?

Luke se încruntă la el.

– Firește. N-aș încerca să îți citesc gândurile fără permisiune. Știi asta.

– Da, răspunse Han. Sigur.

După cum se dovedi, nu a fost nevoie ca Luke să folosească Forța pentru a urmări desfășurarea evenimentelor. Gazdele iphigine aflaseră cumva despre restricțiile pe care diamala le impuseseră participării lui și înainte ca Han și Chewbacca să înceapă negocierile, acestea stabiliseră deja o legătură video între apartamentul lui Luke și sala de conferințe, permițându-i să privească direct întâlnirea.

Dură două ore până când înțelese că discuțiile nu duceau nicăieri. A mai durat o oră până când Han a ajuns la aceeași concluzie. Sau, cel puțin, a vrut să recunoască acest lucru cu voce tare.

– Sunt nebuni, mârâi Han, aruncând un pumn de datacarduri pe o măsuță joasă din centrul camerei, atunci când el și Chewbacca se alăturară lui Luke în apartament.

– N-aș zice nebuni, îi spuse Luke. Încăpățânați cu fețele împietrite, poate, dar nu nebuni.

– Mersi, mârâi Han. Îmi ești de mare ajutor.

Chewbacca mormăi un avertisment.

– Nu mă enervez, îl informă Han înțepat. Dețin controlul total.

Luke își privi prietenul, ascunzându-și cu grijă un zâmbet. Semăna iar cu vechiul Han, contrabandistul încrezător și nechibzuit, pe care el și Obi-Wan îl întâlniseră prima dată în taverna Mos Eisley. Aruncându-se bucuros în situații necunoscute, și cel mai adesea sfârșind vârat până la gât în necazuri. Era plăcut să știe că, deși era un familist respectabil și un oficial responsabil al Noii Republici, Han nu își pierduse toată îndrăzneala care odată îi înnebunise pe prietenii lui aproape la fel de mult ca și pe imperiali. Vârat până la gât în necazuri era felul în care Han funcționa cel mai bine. Poate că, din pură obișnuință, era situația în care se simțea cel mai confortabil.

– În regulă, spuse Han, lăsându-se să cadă într-un scaun de cealaltă parte a mesei la care stătea Luke. Hai să ne gândim la asta. Trebuie să fie o cale se ieșire.

– Ce ar fi să încercăm să propunem un terț? sugeră Luke. Poate că Noua Republică ar putea asigura securitatea transportoarelor diamale atunci când se află în sistemele ishori.

Chewbacca mormăi problema evidentă.

– Da, știu că nu avem prea multe nave de irosit, spuse Luke. Dar Consiliul Suprem ar trebui să poată face rost de câte ceva.

– Nu de ajuns, spuse Han, clătinând din cap. Diamala fac o grămadă de transporturi și nu cred că îți dai seama cât de slabe sunt dotările noastre aici.

– Tot ar fi mai ieftin pe termen lung decât ar costa să-i despați pe diamala și pe ishori dacă se apucă să se împuște iar, susținu Luke.

– Probabil, recunosc Han, jucându-se cu unul dintre datacarduri. Problema este că nu cred că diamala ar accepta oferta chiar dacă noi am avea navele necesare. Nu cred că sunt pregătiți să aibă încredere în altcineva în privința securității lor.

– Nici chiar în Noua Republică? întrebă Luke.

Han clătină din cap, cu ochii ațintiți, pentru o clipă, pe ascuns asupra feței lui Luke, apoi mutându-și privirea la fel de repede.

– Nu.

Luke se încruntă. În acel moment surprinsese o altă pâlpăire a aceleiași stări de tulburare pe care o simțise și lângă Șoim.

– Înțeleg.

– Da, spuse Han, iarăși iute în hotărâri.

Luke se uită la Chewbacca, căutând un mod diplomatic în care să o spună. Dar nu exista nici unul.

– Știi, Han, nu este prea târziu să o implici pe Leia. Am putea să sunăm pe Wayland și să îi rugăm pe noghri să o aducă aici.

– Nu, spuse Han hotărât.

Chewbacca mârâi, aprobându-l pe Luke.

– Am spus nu, repetă Han, uitându-se fix la wookiee. Ne descurcăm și singuri.

De la consola încastrată în masă se auzi un tril. Luke se uită la Han, dar acesta era încă angajat într-un concurs de priviri cu Chewbacca. Întinzându-și Forța, apăsă butonul.

– Skywalker, spuse el.

Pe platforma pentru hologramă din mijlocul mesei, apărură imaginea cât un bănuț a unui tânăr iphigin, cu bărbuța împletită neacoperindu-i prea bine insigna Directoratului Astroportului Iphigin de pe gât.

– Îmi cer iertare pentru că vă deranjez deliberările, Jedi Skywalker, spuse el cu o voce mult mai melodioasă decât ar fi sugerat fizicul și figura lui inegale. Dar am primit o notificare de la Comerțul Noii

Republici conform căreia un cargobot sarkan se îndreaptă încoace sub o alertă Vamă Roșie.

Luke se uită la Han. *Vamă Roșie*: un avertisment că la bord se afla un cargo ilegal și extrem de periculos.

– Comerțul a identificat căpitanul și echipajul?

– Nu, răspunse iphiginul. A fost promisă încă o transmisiune, dar aceasta nu a ajuns încă. Transportorul suspect se apropiie deja de Iphigin și am trimis mai multe fregate de la vama din interiorul sistemului și nave de patrulare pentru a-l intercepta. Ne-am gândit că, în calitate de reprezentanți ai Noii Republici, dumneavoastră și căpitanul Solo ați putea dori să urmăriți procedura.

O schimbare bruscă apără în emoțiile lui Han. Luke se uită la el și își văzu prietenul privind gânditor în gol.

– Apreciem această invitație, apuse el, întorcându-și privirea către hologramă. În acest moment, însă...

– De unde vine acest sarkan? îl întrerupse Han.

– Sectorul Trei-Besh. O schemă a Iphigin-ului și a spațiului din jurul ei înlocui imaginea vorbitorului. Un punct roșu clipea la câteva grade distanță de o linie care lega Iphigin de soarele ei; aproape douăzeci de puncte verzi care clipeau se îndreptau spre cel roșu dinspre planetă și din spațiul din jurul ei. După cum puteți vedea, am încercat să trimitem o forță potrivită pentru a face față oricărei rezistențe.

– Da, spuse Han încet. Și sunteți siguri că e un sarkan?

– ID-ul transpoderului ei a fost verificat, îi spuse iphiginul. Nava este un Keynne-de-acțiune XII Corellian, rareori văzut în această parte a Nucleului, în afara celor aflate sub autoritatea sarkană.

Luke își țuguie buzele. Odată i se oferise ocazia să facă o vizită pe un Keynne-de-acțiune XII și rămăsese profund impresionat atât de luxul din interior, cât și de multiplele șiruri de armament exterior. Creată pentru a transporta cele mai valoroase cargouri, era foarte aproape de o navă de război.

Probabil că de aceea iphiginii trimiteau atât de multe nave pentru a o intercepta. În cazul în care căpitanul ei se hotăra să nu coopereze, iphiginii ar fi avut de purtat o luptă.

– În regulă, pare să fie un sarkan, aprobă Han, cu o voce un pic prea obișnuită. Mergeți și interceptați-o. Poate că o să vin mai târziu să arunc o privire.

– Mulțumesc, căpitane Solo, spuse iphiginul. Îi voi anunța pe oficiali că vă veți întâlni cu ei. La revedere.

Holograma dispăru.

– Nu te baza pe asta, mormăi Han, adunând datacardurile de unde le aruncase pe masă și căutând iute printre ele. Chewie, treci la consola aia și vezi dacă poți să scoți listă completă a modelului de trafic de acolo.

– Ce se întâmplă? întrebă Luke, încruntându-se la Han și încercând să-i citească starea. Brusc, toată frustrarea de mai devreme dispăruse, lăsând în loc un soi de agitație vicleană. Știi cine este contrabandistul?

– Nu-i contrabandist, răspunse Han. Găsi datacardul pe care îl căuta și îl puse în datapadul său. Ai scos-o, Chewie? Perfect. Trimite-o pe platforma pentru hologramă de aici.

Chewbacca mârâi o confirmare și o schemă iphigină mult mai pusă la punct apăru pe masă. Han se uită fix la ea, apoi la datapadul din mână.

– Perfect. Bine, acum vino aici și ajută-mă cu asta.

– Ce e? întrebă Luke.

– Asta este lista staționărilor de la sol și a datelor de pe orbită pentru Platforma lor de Apărare Golan I, îi spuse Han, fluturând datapadul în timp ce Chewbacca se mișca greoi pentru a se așeza din nou lângă el. Să vedem...

Pentru un minut, cei doi se apropiară unul de altul, uitându-se când la hologramă, când la datapadul lui Han și vorbind pe șoptite. Luke studie schema, urmărind codurile de culori care reprezentau transportoarele și alte nave care se mișcau înainte și înapoi și întrebându-se despre ce era vorba.

– În regulă, spuse Han într-un final. Pe aici vor intra. Deci tot ce avem de făcut este să ne așezăm undeva, în mijlocul conului ăstuia și să așteptăm. Perfect. Coboară la Șoim și pregătește-l. Vin imediat.

Chewbacca mârâi o confirmare și ieși pe ușă într-un trap rapid de wookiee.

– Aflu și eu ce se întâmplă? întrebă Luke.

– Sigur, răspunse Han, adunând datacardurile și strângându-le iar la un loc. Vin pirații.

– Pirații? Luke clipi. Aici?

– Sigur. De ce nu?

– Nu credeam că bandele de pirați operează atât de departe în interiorul Nucleului, asta-i tot, spuse Luke. Deci sarkanul e doar o păcăleală?

– Da, răspunse Han, ridicându-se în picioare. Doar că el nu știe. E un truc vechi: anunți alertă pentru o navă care vine dinspre soare, apoi lovești o țintă aflată înspre noapte, în timp ce Vama este ocupată o jumătate de planetă mai încolo. Singura parte dificilă este să te asiguri că forțele de apărare de la sol și de pe orbită nu te pot prinde. În plus, să îți dai seama cum să falsifici alerta, mai întâi. Haide, să mergem.

– N-ar trebui să-i anunțăm mai întâi pe iphigini? întrebă Luke, întinzându-se după comunicator.

– Pentru ce? zise Han. Tu, Chewie și cu mine ar trebui să ne putem ocupa de toată situația.

– Ce, o întreagă bandă de pirați?

– Sigur, de ce nu? Singurele bande care lucrează în sectorul acesta sunt din cele mici – două, poate trei nave, cel mult. Lui Han îi zvâcni buza. De fapt, probabil că nici n-o să ai nevoie de noi.

– Îți apreciez încrederea, spuse Luke cu răceală. Dar aş preferea să nu îi iau pe toți asupra mea, mulțumesc.

Han își ridică palmele.

– Hei. Fără supărare.

– Nu m-am supărat. Luke făcu un semn către hologramă și către navele de patrulare care își țeseau plasa în jurul transportorului sarkan. Și eu tot cred că ar trebui să-i anunțăm pe iphigini.

– Nu putem, spuse Luke. Probabil că pirații deja au un interceptor aici. La orice semn de alertă o să anuleze atacul. O să sfârșim căzând de fraieri, iar părerea diamantienilor despre Noua Republică o să se înrăutățească și mai mult. Consiliul Suprem o să mă jupoaie de viu dacă se întâmplă asta.

Luke oftă.

– Lucrurile erau mult mai ușoare când activitatea militară a Alianței nu era întotdeauna încurcată în politică.

– Mie-mi spui, mârâi Han. Hai, trebuie să plecăm. Te bagi sau nu?

Luke dădu din umeri.

– Mă bag, spuse el scoțându-și comunicatorul. R2?

Lui D2-R2 nu îi plăcea. Nici un pic. Cuvintele care se desfășurau pe ecranul calculatorului X-interceptorului o arătau foarte clar, într-adevăr.

– Oh, haide, R2, îl îndemnă Luke. Am trecut printr-un război împreună, împotriva celui mai puternic dispozitiv militar pe care

galaxia îl văzuse vreodată. N-o să-mi spui că ți-e frică de câteva nave peticite de pirați, nu?

Robotul mârâi indignat.

– Așa-i mai bine, zise Luke aprobator. Doar fii atent. O să fie bine.

R2 ciripi din nou, vizibil neconvis, apoi tăcu. Luke privi prin cupola X-interceptorului, încercând să-și gonească propria grămadă de îndoieli supărătoare. Disconfortul ciudat care tot ieșea la suprafață în emoțiile lui Han – refuzul inexplicabil al diamal-ienilor de a-i permite să ia parte la negocieri – toate acestea nu făceau decât să se adauge neliniștii străinii care tot mocnise și crescuse în el în ultimele câteva săptămâni.

Vorbise de două ori cu Leia despre acest lucru, sperând că profunzimea și experiența ei l-ar fi putut ajuta să înțeleagă mai bine acele vagi pâlپări. Dar ea nu putuse face mai mult decât să îi sugereze că era un fel de imbold subconștient trimis de Forța însăși. Ceva ce Luke trebuia să facă, presupunea ea, sau ceva ce nu trebuia să facă.

La îndemnul ei, petrecuse mai mult timp meditănd, în ultima vreme, sperând că dacă se scufunda în Forță ar fi putut fi de ajutor. Până acum, totuși, nu obținuse nici un rezultat.

– Luke? se auzi vocea lui Han în cască. Unde ești?

Luke își concentrează din nou gândurile asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

– Sunt deasupra ta și un pic la babord, răspunse el. Nu văd nimic asemănător cu o navă de pirați. Tu?

– Nu încă, zise Han. Nu-ți face griji; când o să ajungă aici o să afli.

– Bine. Întorcându-și capul încet, Luke se uită la luminile de poziție și la farurile diferitelor cargoboturi.

Iar apoi apărură brusc.

Doar că nu erau doar două sau trei nave. Căzând din viteza luminoasă, erau nu mai puțin de opt nave, toate lipsite de însemne, înțesate cu baterii de turbo-lasere.

Din spatele lui Luke se auzi un țipăt surprins.

– Ușurel, R2, îl calmă Luke pe robot. Dă-mi niște date tehnice despre ele.

R2 piui cu nesiguranță și o listă apără pe ecranul de senzori al lui Luke. Două nave de susținere corelliene aparent avariate, un vechi, dar impresionant cuirasat *Kaloth* mare, cu un tun ionic KDY a-4 la fel de vechi, sudat nefiresc la prora și patru vânători stelari de asalt

de clasă *Corsar*. Întregul grup era în formație de încercuire, apropiindu-se de două transportoare medii aflate la câțiva kilometri în față și dedesubt.

Transportoare purtând însemnele Noii Republici.

– Han? strigă Luke.

– Da, îi văd, spuse Han ferm. În regulă. Ce vrei să faci?

Luke se uită la pirății care se apropiau, simțind cum stomacul i se strângea brusc. Erau multe opțiuni, firește. Își putea întinde Forța și să distrugă suprafețele de control ale navelor, avariindu-le. Ar fi putut chiar să desfacă plăci întregi de pe carene sau să deformeze amplasamentele armelor, rupându-le doar cu ajutorul Forței. Sau ar fi putut doar să ajungă în interior, la mințile membrilor echipajelor, transformându-i în observatori neajutorați sau chiar forțându-i să se predea. Pentru un Maestru al Forței, având Forța ca aliat, nu existau limite. Nici o limită.

Apoi, brusc, împietri, respirația părând să îi fi înghețat în gât. Acolo, în fața lui, abia vizibile pe întunericul spațiului, putea vedea imaginile șterse a *Împăratului Palpatine* și a lui *Exar Kun*, două dintre cele mai mari puncte centrale ale părții întunecate pe care trebuise vreodată să le înfrunte. Stăteau în fața lui, uitându-se la el.

Și râzând.

– Luke?

Vocea lui Han îl făcu să tresară; când făcu acest lucru, navele dispărură. Dar groaza rece rămase în spate. *Ceva ce nu trebuia să facă...*

– Luke? Hei, trezește-te, amice.

– Sunt aici, reuși Luke să spună. Gura, observă el, i se uscaseră brusc. Eu... mai bine preiei tu conducerea, Han.

– Ești bine? Poți să zbori?

Luke înghiți.

– Da. Sunt bine.

– Desigur, spuse Han, evident nefiind convins. Uite, mai bine stai de-o parte. Chewie și cu mine o să ne ocupăm de asta.

– Nu, răspunse Luke. Nu, stau cu tine. Doar spune-mi ce vrei să fac.

– Ei, dacă ești sigur că ești în stare, poți să mă acoperi, spuse Han. Primul lucru este să dezafectăm tunul ăla ionic.

Luke inspiră adânc, calmându-și mintea și pregătindu-și Forța. Două nave împotriva a opt. Era ca în vremurile de demult, când

Alianța Rebelă se lupta cu puterea înfricoșătoare a Imperiului. Nu era atât de puternic în Forță atunci. Nici pe departe la fel de puternic, de fapt, pentru a-și îmbunătăți abilitățile naturale de zbor și de luptă.

Și totuși, cumva, amintirile acelor zile păreau straniu de clare. Mai limpezi decât era mintea lui de ceva vreme.

Ceva ce nu trebuia să facă...

În regulă, spuse el amintirilor. Să zicem că e un test.

– Mergi înainte, îi zise el lui Han. Sunt chiar în spatele tău.

Nu a fost clar în acel moment de început dacă pirații, concentrându-se asupra prăzii lor, observaseră măcar bătrânul cargobot YT-1300 și X-interceptorul care zbura alături de acesta. Totuși, era extrem de clar că un atac din afara formației lor de încercuire era ultimul lucru la care se așteptau. Șoimul țâșni printre doi Corsari fără să atragă vreun foc asupra lui, până când deja trecuse de ei. Reușiră să tragă o singură salvă ineficientă cu turbo-laserele înainte ca Luke să se strecoare în spatele lor, trăgând câte o torpilă protonică în secțiunile lor de direcție. O dublă explozie strălucitoare, iar cei dori Corsari au fost scoși, practic, din luptă.

X-interceptorul țâșni printre ele, virând în sus pentru a ieși din linia de tragere a navelor avariate. Crucişătorul începea să își rotească turelele către ei...

Brusc, din spatele lui se auzi un țipăt de avertizare.

– Le văd, R2, spuse Luke, aruncând X-interceptorul într-o spirală care îi răsuci stomacul, pentru a se depărta de crucişător, chiar în timp ce doi dintre cei trei Corsari rămași treceau pe lângă el. În timp ce se întorcea, zări cu coada ochiului o explozie de lumină și se răsuci pentru a vedea prora crucişătorului împroșcând șrapnele.

– Han, ești bine?

– Sigur, răspunse Han. Am nimerit tunul ionic, dar a reușit să tragă într-un transportor, mai întâi. Nu știu dacă sunt dezafecțați. Tu?

– Încă n-am probleme, zise Luke. Simțul său de pericol pâlpâi, iar el aruncă X-interceptorul într-o altă răsucire în timp ce modelul ucigător al unui foc de laser trecu chiar prin locul pe care îl eliberase. Învârtindu-se în sus și înapoi, se așeză în spatele unuia dintre Corsarii care atacau. Trecuse mult timp de când mai făcuse așa ceva în mod obișnuit, dar nu părea să fie nici măcar pe aproape la fel de neîndemânatic pe cât se așteptase.

– Chestiile astea sunt mai bine blindate decât navele TIE, dar nu sunt la fel de ușor de manevrat.

De abia îi ieșiră aceste vorbe din gură, că fu nevoit să și le înghită la loc. Brusc, Corsarul din fața lui trecu rapid la tribord, ieșind din raza de tragere a lui Luke și încercând să se strecoare în spatele lui. Strângând din dinți, Luke imită manevra și pentru câteva secunde se alergară unul pe altul într-un cerc strâns, fiecare încercând să îl nimerească pe celălalt. Luke câștigă în ultima clipă, iar Corsarul explodează în flăcări și sfărâmături.

Din comunicator se auzi un mârâit neliniștit de wookiee.

– Sunt bine, Chewie, spuse Luke, întinzându-se către Forță pentru calm. Asta fusese cam aproape. Voi doi încă sunteți în regulă?

– Până acum, răspunse Han. Ai grijă... probabil că s-au enervat.

Luke zâmbi strâmb și aruncă o privire rapidă în jur. Ultimii doi Corsari se îndreptau spre el cu toată viteza, dar mai avea câteva secunde înainte de a fi nevoit să se ocupe de ei. În apropiere putea vedea crucișătorul, trăgând cu furie în *Șoimul* mult mai mic decât el, care plana ca o viespe pe carena lui, distrugând sistematic amplasamentele turbo-laserelor în timp ce trecea pe lângă ele. Pe o parte, cele două nave de susținere schimbau focuri cu transportoarele Noii Republici, care erau în mod clar mai bine înarmate decât atunci când apăruseră prima dată. Restul cargoboturilor din jurul lor elibera, evident, zona cât putea de repede.

Se încruntă, concentrându-se iar asupra crucișătorului. O dată cu hotărârea de a nu folosi întreaga putere a Forței împotriva piraților, mare parte din confuzia și din încordarea din mintea lui părea să fi dispărut.

Iar acum, în acea liniște, putea simți ceva ciudat despre nava mare de acolo. O ciudățenie pe care nu o mai simțise demult...

R2 țipă un avertisment.

– Așa-i, spuse Luke gonind acel sentiment. Cei doi Corsari se apropiau cu viteză, cel de-al doilea în lateral și puțin în urma conducătorului. Uite care-i planul, îi spuse el robotului. La semnalul meu, accelerează cu toată puterea motorul de la tribord de sus și ambele guri de frânare de la babord. După patru secunde, oprește gurile și accelerează la jumătate toate motoarele. Ai înțeles?

Robotul fluieră o confirmare. Așezându-și degetele mari pe trăgacele torpilelor protonice, Luke urmări Corsarii înaintând către el, folosindu-se de Forță pentru a ajunge la mințile celor două echipaje. Nu pentru a le controla sau pentru a le suci, doar pentru a le privi textura gândurilor. Menținând cursul, așteptă...

– Acum, strigă el la R2.

Ciripitul lui R2 a fost înghițit de urletul brusc al motorului; iar o clipă mai târziu, X-interceptorul se rotea necontrolat în jurul propriei axe. Cu ochii pe jumătate închiși, Luke lăasă Forța să îi îndrume alegerea momentului în care să tragă...

Iar apoi a fost împins pe spate în scaunul său când X-interceptorul căpătă o nouă traiectorie, încetând cu greu să se mai învârtă. Clipind pentru a-și goni amețeaua venită pe neașteptate, Luke se uită în jur după Corsari.

Gambitul funcționase. Concentrându-se asupra învârtirii Cander pe care el o făcea, încercând să anticipeze direcția pe care avea să o ia când ieșea din ea, probabil că nici nu observaseră torpilele cu protoni care se apropiau de ei decât atunci când era prea târziu.

– Luke? se auzi vocea lui Han prin comunicator. Se pare că se retrag.

Stăpânindu-și neînduplecat urechea internă rebelă, Luke întoarse iar X-interceptorul. Cuirasatul se depărta în spațiu, cu cele două nave de susținere chiar în urma lui. Una dintre ele, observă el, părea serios avariata.

– R2, fă-mi o estimare a stricăciunilor, spuse Luke, trecând comunicatorul pe una dintre frecvențele oficiale ale Noii Republici. Transportoare, aici este X-interceptorul AA-589 al Noii Republici, zise el. În ce stare vă aflați?

– Pare mult mai bine decât era în urmă cu câteva minute, veni prompt răspunsul. Mulțumim de ajutor, X-interceptorule. Tu și prietenul tău aveți nevoie de ajutor?

Estimarea avariilor făcută de R2 apărui pe ecranul calculatorului.

– Nu, sunt bine, spuse Luke. Han?

– Nici o problemă aici, zise Han. Vă escortăm până jos, dacă vreți.

– Mie îmi convine, răspunse căpitanul transportorului. Mulțumim din nou.

Transportoarele se întoarseră către Iphigin. Învârtind X-interceptorul către vectorul lor, Luke comută pe frecvența privată.

– Ca în vremurile de demult, îi spuse el ironic lui Han.

– Da, răspunse Han, vocea lui părând neatentă. Ai văzut vreo marcă sau vreun însemn pe vreuna dintre navele alea?

– Pe Corsari nu era nimic, spuse Luke. Nu m-am apropiat destul de celelalte pentru a vedea. De ce? Nu crezi că au fost pirați?

– Oh, dar au fost pirați, zisese Han. Problema este că celor mai mulți dintre pirați le place să-și deseneze gheare în flăcări sau bile de foc pe nave. Încearcă să își sperie țintele pentru a ceda fără luptă. De obicei, singurul motiv pentru care le acoperă este că lucrează pentru altcineva.

Luke privi prin cupolă la luminile restului cargoboturilor din jurul lor, care își reveneau încet și ușor la modelul de trafic normal. O sută de cargouri exotice, de pe o sută de lumi diferite... Și totuși pirații aleseseră să atace două transportoare ale Noii Republici.

– Mercenari, atunci, spuse el. Angajați de Imperiu.

– Aș zice că e o presupunere bună, îl aprobă Han întunecat. Mă întreb din ce bandă erau.

– Sau de unde are Imperiul fonduri pentru a-i angaja, spuse Luke încet. Folosindu-și Forța, își reaminti senzația ciudată pe care o primise de la crucișător. Îmi amintesc că Leia îmi spunea cât costă mercenarii, atunci când Alianța îi angaja pentru a lovi transporturile Imperiale. Nu sunt ieftini.

– Și nici buni, pufni Han. Nu că aștia ar fi fost altfel.

– Nu sunt așa de sigur, spuse Luke, concentrându-și toată atenția asupra amintirilor. Într-adevăr, era ceva ce mai simțise...

Și atunci totul se potrivea.

– Poate greșesc, Han, zise el, dar cred că la bordul crucișătorului era un grup de clone.

Pentru ceva vreme, comunicatorul tăcu.

– Ești sigur?

– Sentimentul a fost același cu cel pe care l-am avut când urmăream clonele războinice ale marelui amiral Thrawn în jurul *Katanei*.

Han șuieră gânditor în comunicator.

– Nemaipomenit. Mă întreb unde a ascuns Imperiul clone în ultimii zece ani. Credeam că deja le-au aruncat cam pe toate asupra noastră.

– Și eu credeam la fel, zise Luke. Poate că au o nouă fabrică de clone.

– Oh, *ăsta-i* un gând îmbucurător, mormăi Han. Uite, hai să ne ocupăm de fiecare criză pe rând. Terminăm aici și apoi îi trimitem pe cei de la Contrainformații pe ei.

– Aveam impresia că cei de la Contrainformații nu prea reușesc să prindă găștile.

– Așa-i, recunosc Han. Și nici contactele mele din rândul Transportatorilor Independenți.

– Se pare că avem nevoie de cineva care să aibă mai multe legături la Limită. Luke ezită. Cineva ca Talon Karrde, de exemplu.

La celălalt capăt urmă o tăcere scurtă.

– N-ai părut prea convins, sugerează Han. Probleme?

– Nu, nu chiar, răspunse Luke, dorindu-și acum să fi tăcut. Nu e decât... nu, nimic.

– Lasă-mă să ghicesc. Mara?

Luke se strâmbă.

– Nu-i nimic, Han. Da? Las-o baltă.

– Sigur, aprobă Han. Nici o problemă. De îndată ce terminăm aici, te poți întoarce pe Yavin și poți să uiți despre asta. Chewie și cu mine putem să îi transmitem lui Karrde. Bine?

– Bine, zise Luke. Mulțumesc.

– Nici o problemă. Haide să mergem să mai vorbim cu diamala-ii. Să vedem dacă ceva din astea le-o fi schimbat părerea despre protecția Noii Republici.

– Putem încerca. Luke ezită. Han, ce nu le place diamala-ilor la mine? Chiar trebuie să știu.

Urmă o scurtă pauză.

– Ei, ca să rezum... nu au încredere în tine.

– De ce nu?

– Pentru că ești prea puternic, răspunse Han. Cel puțin, așa zic ei. Susțin că Jedi care folosesc atâta putere ca tine sfârșesc întotdeauna alunecând către partea întunecată.

O senzație neplăcută se lăsă în partea de jos a stomacului lui Luke.

– Crezi că au dreptate? Întrebă el.

– Hei, Luke, eu nu știu nimic despre astea, protestă celălalt. Te-am văzut făcând niște chestii destul de nebunești și recunosc că uneori mă îngrijorează nițel. Dar dacă tu zici că deții controlul, hei, mie îmi ajunge. Sigur nu te dădeai în spectacol acum.

– Nu, nu mă dădeam, aprobă Luke, puțin cam defensiv. Pentru că Han avea dreptate; uneori se cam dăduse în spectacol în trecut. De multe ori, de fapt.

Dar doar când fusese nevoie și doar pentru a atinge un scop mai important și mai nobil. Puterea lui în Forță îi salvase de multe ori viața, și pe a lui Han și viețile multor alora, nenumărați. În nici unul dintre aceste cazuri nu existase altă variantă.

Și totuși...

Luke se uită pe geam la stelele din depărtare. Și totuși exista Obi-Wan Kenobi, primul său profesor în Forță. Un Jedi puternic, care, din nefericire, se lăsase omorât pe prima Stea a Morții în loc să-i măture cu o singură mișcare de mână pe Vader și pe trupele lui de șoc.

Și exista Yoda, care cu siguranță avusese o înțelegere a Forței mai mare decât oricine din istoria recentă. Dacă nivelul actual de cunoaștere a lui Luke ar fi fost un indicator, fără îndoială că Yoda l-ar fi înfrânt pe Împărat de unul singur. În schimb, alesese să lase aceasta în sarcina lui Luke și a Alianței Rebele.

Și mai era Callista. Femeia pe care o iubise... care fugise de lângă el din cauză că puterea lui o speriasse și o intimidase.

– Uite, Luke, s-ar putea să nu însemne nimic, pătrunse vocea lui Han în gândurile lui. Știi cum funcționează uneori mințile extraterestrilor.

– Da, murmură Luke. Dar era clar că acest lucru nu trebuia ignorat. Era o problemă pe care trebuia să o studieze, asupra căreia să mediteze și pe care să o discute cu familia și cu prietenii apropiați.

Se înfioră, viziunea aceea a unui Împărat care râdea pâlându-i în amintire. Și trebuia să o facă iute.

Dar, după cum spusese și Han, câte o criză pe rând. Ridicând botul X-interceptorului, se strecură în formația de escortă alături de transportoare și porni la drum.



Pentru un moment lung, Leia Organa Solo stătu nemișcată, adierile neliniștite ale pădurii de pe Wayland jucându-se în părul ei, privind fix la robotul auriu de protocol care tresărea cu nervozitate în fața ei. Mai existau, se gândea ea absentă, foarte puține lucruri în galaxie care ar fi putut-o lăsa fără cuvinte. Han Solo, soțul ei și tatăl celor trei copii ai lor, se părea că era încă unul dintre acestea.

– Ce a făcut?

Desigur, era o întrebare retorică. Probabil un mod de a verifica dacă îi mai funcționa vocea. C-3PO fie nu a înțeles acest lucru, fie nu a vrut să riște să ghicească greșit.

– El și Chewbacca s-au dus pe Iphigin, Înălțimea ta, repetă robotul cu o voce nefericită. Cu câteva ore în urmă, curând după ce ați plecat la plimbare. Am încercat să îi opresc, dar nu m-a ascultat. Te rog, nu mă dezactivea.

Leia inspiră cu grijă, folosind Forța pentru a se calma – se părea că arăta mai furioasă decât era într-adevăr – și încercă să gândească. Han trebuie că era deja pe Iphigin, probabil deja implicat într-un dialog cu delegațiile diamala și ishori. Ar fi putut cere gărzii ei de onoare să zboare acolo într-una dintre navele lor, sunând înainte și spunându-i lui Han să declare o pauză până când ajungea ea. Pe copii îi putea lăsa aici; restul nographilor ar fi putut avea grijă de ei până când ea și Han s-ar fi întors. Sau ar fi putut intra în contact cu președintele Gavrisom și să îi ceară să trimită pe altcineva să preia discuțiile.

Dar ambele abordări ar fi transformat efortul lui Han într-un început evident fals și stânjenitor, nici pe departe lucrul care să schimbe părerea deja proastă pe care diamala o aveau despre

posibilitățile Noii Republici. De fapt, în funcție de cât de în serios alegeau diamala să o ia, ar fi putut înrăutăți cu ușurință lucrurile, mai mult decât dacă l-ar fi lăsat pe Han de unul singur.

În plus, el era un erou al Rebeliunii și atât diamala, cât și ishori apreciau acest lucru. Iar după ani întregi în care o urmărise purtând astfel de negocieri, cu siguranță învățase și el câteva trucuri.

– Oh... încă un lucru, spuse 3PO șovăielnic. Căpitanul Solo a mai contactat pe cineva înainte ca el și Chewbacca să plece. Cred că pe stăpânul Luke.

Leila zâmbi ironic, primul ei zâmbet adevărat de când 3PO îi dăduse veștile. Ar fi trebuit să își dea seama că Han nu se aruncase în acest lucru de unul singur. Îl păcălise pe Luke să vină cu el.

3PO încă stătea acolo, părând neliniștit.

– E în regulă, 3PO, îl liniști ea. Când lui Han îi intră o idee în cap, nu mai ai cum să-l oprești. El și Luke ar trebui să fie în stare să se descurce.

Robotului păru să i se fi luat o piatră de pe inimă.

– Mulțumesc, Înălțimea ta, murmură el.

Leia se întoarse cu spatele la el și privi în luminiș. Fiul ei cel mic, Anakin, era ghemuit lângă unul dintre aerospeederurile zvelte cu care veniseră și, chiar de la această distanță, putea auzi amestecul de seriozitate și de agitație din vocea micuțului de opt ani în timp ce discuta cele mai subtile elemente de construcție cu pilotul noghri. Stând puțin mai departe lângă motospeederul mobquet care îi escortaseră, gemenii Jacen și Jaina priveau cu aerul de răbdare iritată care venea firesc din faptul că erau cu un întreg an și jumătate mai mari și mai înțelepți decât fratele lor mai mic. Strânse în jurul copiilor și al vehiculelor se aflau siluetele gri și scunde ale escortei lor noghri, cea mai mare parte a atenției lor fiind îndreptată spre exterior. Chiar și aici, la marginea așezării noghri, erau necotenit atenți la orice pericol. Dincolo de ei, ridicându-se deasupra pădurii, Leia vedea vârful Muntelui Tantiss.

– Bun venit înapoi, Lady Vader, se auzi de lângă ea un mieunat noghri dogit.

– Oh, vai! zise 3PO, sărind înapoi.

Doar experiența bogată – calmul ei puternic prin Forță – o opriră pe Leia să facă la fel. Chiar și când nu încercau în mod special să fie tăcuți, noghrii erau aproape imposibil de auzit. Acesta era unul dintre multele motive pentru care marele amiral Thrawn și, înaintea lui,

Darth Vader le doriseră atât de mult serviciile ca soldați în Comandourile Morții pentru Imperiu.

Atât de mult le doriseră serviciile, de fapt, încât distruseseră intenționat lumea de baștină a noghriilor, Honoghr, ținându-i perpetuu pe marginea dezastrului. Un dezastru care fusese structurat cu grijă pentru a-i menține în servitute eternă.

Leia îi ajutase să descopere adevărul despre înșelătoria Imperiului. Dar deși îi adusese cu tărie pe noghri de partea Noii Republici, în multe sensuri, victoria fusese una găunoasă pentru toți. În ciuda efortului care fusese depus în proiectul de restaurare al Noii Republici în ultimii zece ani, speranțele ca Honoghr să mai poată fi adus cu adevărat la viață scădeau tot mai mult. Și, deși noghrii păreau destul de mulțumiți de noile lor așezări de pe Wayland, Leia putea auzi tristețea din vocile lor de fiecare dată când vorbeau despre casă.

Alderaan, lumea ei natală, fusese transformată în praf chiar în fața ochilor ei de prima Stea a Morții. Honoghr, maroniu și mort, fusese distrus mai subtil, dar nu mai puțin ucigător. Nenumărate alte planete, din toată galaxia, fuseseră devastate de războiul împotriva Imperiului.

Unele dintre aceste răni nu se vor vindeca decât după mult timp. Altele, niciodată.

– Te salut, Cakhmaim clan Eikh'mir, îi răspunse ea noghriului. Sper că totul este bine?

– Totul este bine și liniștit, spuse Cakhmaim făcând plecăciunea noghrii de respect. Poate cu o singură mică excepție.

– Știu, zise Leia. Han și Chewie au plecat în timp ce noi ne făceam plimbarea.

Cakhmaim se încruntă.

– Nu trebuia să plece? întrebă el, vocea întunecându-i-se brusc. Ne-a spus că a fost chemat.

– Nu, e în regulă, spuse Leia repede. Relațiile dintre Han și noghri nu fuseseră niciodată pe atât de relaxate pe cât i-ar fi plăcut ei și nu dorea să adauge acest incident pe lista nemulțumirilor nimănui. Ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu mine, dar e în regulă. Probabil că nu a vrut să îmi mai bat capul cu politica Noii Republici pentru o vreme.

Cakhmaim se uită la ea.

– Dacă îmi permiteți, Lady Vader, trebuie să fiu de acord cu Han clan Solo în acest gând. Rapoartele de la garda ta de onoare spun clar că petreceți prea puțin timp în relaxarea necesară.

– Asta așa este, admise Leia. Este din cauză că am și o slujbă, și o familie, dar un număr limitat de ore pe zi pe care să le împart între ele. Poate că acum, când Ponc Gavrisom a preluat președinția pentru o vreme, lucrurile vor fi mai ușoare.

– Poate, zise Cakhmaim, nepărând a fi mai convins decât Leia. Totuși, atâta vreme cât poporul noghri există, vei avea întotdeauna un loc de refugiu printre noi. Tu, copiii tăi și copiii lor. Întotdeauna.

– Îți mulțumesc Cakhmaim, spuse Leia cu sinceritate. Erau puține locuri în galaxie în care să se simtă mai în siguranță, atât ea cât și copiii, decât într-o așezare noghri. Dar ai pomenit despre o problemă. Spune-mi.

– Acum ezit să te implic, Lady Vader, spuse Cakhmaim cu nesiguranță. Ai venit aici pentru relaxare, nu pentru a arbitra dispute. Mai mult, nu mi-ar plăcea să te iau de lângă fiii și fiica ta.

– Copiii stau foarte bine unde sunt, îl asigură Leia privind către grup. Anakin era acum vârât pe jumătate sub aerospeeder, cu o pereche de picioare noghri ieșind afară pe lângă ale lui. Gemenii încă aveau înfățișarea răbdător-iritată în timp ce discutau în liniște, dar Leia vedea mâna Jainei bătând dragăstos șaua unuia dintre motospeedere.

– Anakin a moștenit dragostea pentru enigme a tatălui său, îi spuse ea lui Cakhmaim. Iar gemenii nu sunt nici pe departe atât de plictisiți pe cât arată. Vorbește-mi despre această dispută.

– Cum dorești, zise Cakhmaim. Te rog să vii cu mine.

Leia dădu din cap.

– 3PO, ar fi bine să rămâi aici.

– Desigur, Înălțimea ta, spuse robotul, cu o nuanță clară de ușurare în voce. 3PO ura disputele.

Cei doi meraseră puțin printre copaci la un al doilea luminiș, acesta fiind partea principală a așezării noghri de la Muntele Tantiss. Strânse la un loc, erau probabil treizeci de case, construite după același model de bază pe care Leia îl văzuse pe Honoghr, deși modificat din cauza materialelor de construcție locale diferite. În mijloc se afla centrul clanului, *dukha*, mai lung și ceva mai înalt.

Alte așezări noghri de pe Wayland își aduseseră străvechile *dukha* ale clanului de pe Honoghr, făcându-le punctele centrale slăvite ale satelor lor de pe această lume, așa cum fuseseră și pe planeta mamă.

Dar așezarea de la Muntele Tantiss avea de îndeplinit o misiune specială; iar o parte a acestei misiuni era să nu uite niciodată ce luase Împeriul și Împăratul de la poporul noghri. Centrul clanului lor, proaspăt construit din lemn și pietre locale, era o amintire permanentă și vizibilă a acelei pierderi.

Ușa acestei *dukha* era flancată de doi copii noghri în poziție de drepti, îndeplinindu-și îndatoririle de paznici ai ușii cu seriozitatea a generații de obiceiuri și de ritualuri. Unul dintre ei deschise ușa, iar Cakhmaim și Leia pășiră înăuntru.

Centrul clanului era format dintr-o singură cameră mare, acoperită cu grinzi grele din lemn, mărginită de pereți în care istoria și genealogia așezării începuseră să fie săpate. La două treimi de capătul celălalt se afla Jițul Suprem, ca un tron, singurul scaun din încăpere.

Și așezat pe podea, la picioarele Jițului Suprem, îmbrăcat în haine pătate de murdărie, se afla un devaronian.

– Ah, spuse el, onorându-l pe Cakhmaim cu un zâmbet subțire în timp ce se ridica în picioare. Buna mea gazdă. Sper că ai adus de mâncare; începe să-mi fie foame. Își îndreptă atenția asupra lui Leia. Iar tu, bănuiesc, ești arbitru răăcitor care mi-a fost promis?

– Aceasta este Consilierul Suprem al Noii Republici, Leia Organa Solo, o prezentă Cakhmaim, cu o voce amenințătoare. Îi vei vorbi cu respect.

– Firește, spuse devaronianul sec, atingându-și cornul din dreapta frunții cu vârfurile degetelor mâinii drepte. Nu aș vorbi altfel cu un oficial al Noii Republici.

– Desigur că nu, spuse Leia pe același ton, în timp ce își întindea Forța spre el. Devaronienii masculi erau călători pasionați și o privilegiște obișnuită în astroporturile galaxiei, dar fuseseră foarte puțini sau nici unul în Alianța Rebelă, iar ea nu avusese prea multe contacte personale cu această specie. Iar tu cum te numești? întrebă ea încercând să-i citească gândurile și emoțiile.

– Mă numesc Lak Jit, Consiliere. Un simplu căutător al cunoașterii și înțelepciunii.

Leia zâmbi.

– Desigur, spuse ea, concentrându-se puțin mai mult asupra gândurilor lui. Nu putea detecta nici o schimbare care să arate o minciună, dar având în vedere că nu cunoștea prea bine această specie, asta nu însemna prea mult. Oricum, nu era mai mult decât o denaturare sau

o ascundere a adevărului. Vorbește-mi despre această neînțelegere, Cakhmaim.

– Acest extraterestru a fost descoperit lângă Muntele Tantiss de una dintre echipele de curățare, spuse Cakhmaim, uitându-se dur la devaronian. Săpase în zona interzisă și găsisese șase datacarduri. Când echipa a încercat să i le ia, el a pretins posesia lor conform Acordului Debble.

– Chiar așa, zise Leia privindu-l pe devaronian cu mai mult interes. Acordul Debble era un compromis de moment pe care ea îl stabilise între echipele de curățare noghri, care juraseră să distrugă orice amintire a prezenței Împăratului pe Wayland, și Garv Debble, un arheolog al Noii Republici care insistase ca obiectele jefuite de pe alte lumi să fie returnate proprietarilor lor de drept. Acordul fusese neoficial și destul de privat, cu greu ceva despre care un căutător de comori obișnuit să știe.

– Spune-mi, Lak Jit, cum de ai aflat despre Acordul Debble?

– Destul de cinstit, Consiliere, te asigur, răspunse devaronianul. Sunt asociat cu un om care cred că a avut niște afaceri cu Noua Republică. Talon Karrde.

– Înțeleg, spuse Leia, păstrându-și vocea și fața lipsite de expresie. A spune că Talon Karrde avusese afaceri cu Noua Republică însemna să subestimezi întreaga situație. Șef al contrabandiștilor și traficant de informații, cu o organizație care se întindea în întreaga galaxie cunoscută, Karrde se alăturase fără convingere Noii Republici în timpul contraofensivei puternice a Imperiului condusă de marele amiral Thrawn. Mai mult, formase o coaliție neobișnuită de contrabandiști, care jucase un rol important în oprirea înaintării lui Thrawn și, în final, în înfrângerea acestuia. Coaliția se destrămasese în decursul anilor, dar Leia făcuse eforturi să păstreze legătura cu Karrde.

Simți slab o prezență și se întoarse chiar când Jacen intra în încăpere.

– Mamă, când mergem la munte? întrebă el, aruncându-i devaronianului o privire lipsită de curiozitate. Ai zis că o să mergem să vedem muntele după cealaltă plimbare.

– O să mergem imediat, dragule, îi spuse Leia. Mai am puțină treabă mai întâi.

Jacen se încruntă.

– Parcă ziceai că nu o să avem nici un fel de treabă aici.

– Durează doar un minut, îl asigură Leia.

– Dar m-am plictisit, insistă el. Se uită din nou la Lak Jit, iar Leia simți efortul pe care copilul îl făcea când își folosi abilitățile limitate ale Forței. Tu ești treaba mamei mele? întrebă el.

– Da, răspunse Lak Jit cu un alt zâmbet subțire. Și are dreptate: nu va dura decât un minut. Consilier Organa Solo, ar trebui să fie clar că datacardurile istorice sunt exact lucrurile pe care Acordul Debbble a fost creat să le protejeze. Prin urmare...

– Nu avem decât declarația ta care să arate că datacardurile sunt istorice, interveni Cakhmaim. Trebuie să le studiem și noi.

– De acord, spuse Leia înainte ca devaronianul să poată obiecta. Din nefericire, o astfel de examinare ar fi putut dura ore, iar copiii așteptau. Iată ce propun, Lak Jit. Voi lua datacardurile, plătindu-ți acum cinci sute drept garanție. După ce le voi examina, Noua Republică îți va plăti oricât valorează.

– Și cine va hotărî această valoare? întrebă Jak Lit.

– Eu, răspunse Leia. Sau, dacă dorești, pot duce datacardurile pe Coruscant și cere Consilierului Sien Siev sau altui expert istoric să le evalueze.

– Și dacă refuz?

Leia făcu un semn cu capul către Cakhmaim.

– Ai vrea să-i las pe noghri să stabilească prețul?

Lak Jit se strâmbă, o expresie care semăna cu un alt zâmbet devaronian, doar că mai subțire. Se pare că nu am de ales. Făcu un pas înainte întinzând un teanc de datacarduri. Poftim, atunci. Evaluează. Cum nu mi-ai adus mâncare, v-ar deranja, pe tine și pe gazdele tale, dacă aș merge să sap în timp ce lucrezi?

– Ai spus doar un minut, mamă, zise Jacen ridicând tonul.

– Taci, Jacen, spuse Leia luând cu delicatețe teancul de datacarduri și numărându-le rapid marginile. Erau șase, corect, la fel de murdare și de pătate ca și îmbrăcămintea lui Lak Jit. Probabil că fuseseră aruncate din Muntele Tantiss împreună cu norul de sfărâmături atunci când Chewbacca și Lando Calrissian aruncaseră în aer reactorul de energie al bazei și de atunci zăcuseră în pământul Wayland-ului.

Lak Jit își dresе glasul.

– Pot să...?

– Da, du-te, îl întrerupse Leia. Nu își dăduse seama că devaronienii săpau pentru hrană și, cu siguranță, nu o interesau detaliile. Jacen, taci. Mai durează încă un minut. Îți promit.

– Mamă...

– Dacă te-ai plictisit, de ce nu îl rogi pe Cakhmaim să îți arate istoria pe care o gravează pe acești pereți, sugerează Leia, scuturând ușor noroiul care acoperea primul datacard. Sau du-te să te alături copiilor noghri la ora de luptă. Cred că Mobvekhar voia să îi învețe prizele de aruncare azi.

Jacen suspină.

– Jedi n-au nevoie de asta. Noi avem Forța.

– Tu încă nu ești un Jedi, îi aminti Leia aruncându-i o privire aspră. Nici ea nu era prea bucuroasă de această întrerupere a vacanței, dar toate aceste tânguieri nu făceau decât să o prelungească. Dacă ai fi, ai ști că doar pentru că ai Forța nu înseamnă că poți ignora condiția corpului fizic. Orele de luptă noghri sunt un exercițiu bun.

– La fel și mersul pe munte, se împotrivi Jacen. Deci când mergem?

– Când termin, spuse Leia ferm, terminând curățarea și uitându-se la eticheta datacardului. Scria: *Inregistrările celei de A Patra Conferințe Pectoriv*. Nimic important aici, oricum: Conferințele Pectoriv fuseseră complet publice și la fel de pe îndelete documentate.

Doar dacă Împăratul nu avusese propria versiune a ceea ce se întâmplase acolo. Ceva de verificat mai târziu, deși datacardul va trebui să fie curățat bine înainte ca ea să dorească să riște să îl pună în datapadul ei. Punând datacardul la baza teancului, se uită la eticheta celui de-al doilea. La fel de inofensiv: ceva despre dansurile de împerechere Ri'Dar. Al treilea datacard...

Se uită fix la etichetă, simțind brusc un fior rece. Trei cuvinte cu noroiul deja curățat de pe ele.

Mâna lui Thrawn.

– Mamă? întrebă Jacen cu o voce nu cu mult mai puternică decât o șoptă. Tânăr și lipsit de experiență în Forță, era totuși în strânsă armonie cu mama lui, aproape la fel de strânsă ca și cu sora lui, Jaina. Ce s-a întâmplat?

Leia se întinse spre Forță pentru a se calma.

– Sunt în regulă, îi spuse ea fiului ei. Ceva de pe datacardul ăsta m-a surprins, asta-i tot.

Jacen își întinse gâtul.

– Mâna lui Thrawn. Ce înseamnă?

Leia clătină din cap.

– Nu știu.

– Oh. Jacen se încruntă la ea. Atunci de ce te-ai speriat așa?

Era o întrebare bună, Leia trebuia să o recunoască. Oare simpla, chiar dacă neașteptata, apariție a numelui lui Thrawn chiar o impresionase atât de tare? Chiar și legat de amintirile ei despre momentul în care el aproape că era victorios, nu părea probabil.

– Nici asta nu știu, Jacen, spuse ea. Poate că doar îmi aminteam din trecut.

– Sau poate că vedea în viitor, spuse Cakhmaim încet. *Mal'ary'ush* are puteri mari, al doilea născut al lui Vader.

– Știu, spuse Jacen grav. E mama mea.

– Și să nu uiți, îl certă Leia cu o severitate prefăcută, ciufulindu-l. Acum taci un minut și lasă-mă să văd despre ce este vorba. Scoțându-și datapadul din pungă, dintr-o dată fără să îi mai pese despre posibila contaminare cu praf, puse datacardul în el.

– Ce zice? întreba Cakhmaim încet.

Leia dădu din cap.

– Nimic, îi răspunse ea. Cel puțin, nimic lizibil. Încercă o altă secțiune a cardului. Se pare că tot datacardul s-a șters. Cred că zece ani de expunere o pot face. Poate că experții de pe Coruscant pot...

Se întrerupse. Fața și gândurile lui Jacen...

– Mamă! izbucni el. Jaina și Anakin!

– E Jak Lit, zise Leia repede, întinzându-se prin Forță și prinzând explozia bruscă de frică a copiilor ei. Prinse o imagine văzută prin alți ochi a devaronianului alergând prin luminiș și a unui nor de fum alb înălțându-se...

– Cakhmaim!

Dar Cakhmaim deja ieșise pe ușă, dând alarma în codul de luptă ciripit al noghriilor. Vârând datapadul și cardurile în geanta de pe șold, Leia apucă mâna lui Jacen și îl urmă afară pe Cakhmaim, ieșind pe ușă chiar când un răspuns se auzi ca un tril printre copaci.

– Sunt întregi, spuse Cakhmaim, pe un ton rece, de o ușurare mănioasă. Devaronianul a furat un motospeeder.

În jurul lor, noghri înarmați se revărsau din case ca răspuns la alarma lui Cakhmaim.

– În ce parte a luat-o? întreabă Leia, traversând așezarea. De ambele laturi, noghri se așezau în poziții de escortă; în față, printre copaci, putea zări fumul care se împrăștia. Folosindu-și Forța, trimise încurajări copiilor ei.

Cakhmaim ciripi iar, primind răspuns când ajunseră la marginea așezării.

– Nu se știe, raportă el. Nu l-au putut vedea plecând.

Până au ajuns în luminiș, un minut mai târziu, cea mai mare parte a fumului se răspândise. Dintre cei nouă noghri pe care Leia îi lăsase acolo, mai erau șase care alcătuiau un cerc de apărare strâns în jurul copiilor.

– Jaina, Anakin, oftă ea, căzând într-un genunchi lângă ei și îmbrățișându-i scurt, dar strâns, pe fiecare în parte. Nu era nevoie să întrebe dacă erau în regulă; simțurile ei Jedi îi confirmaseră deja acest lucru. Khabarakh, ce s-a întâmplat?

– Ne-a luat prin surprindere, Lady Vader, spuse noghriul, pe fața lui citindu-se chinul tăcut al războinicului care nu și-a făcut datoria. A mers normal în luminiș și și-a aruncat unealta de săpat pe jos, între noi. O parte din coadă era o grenadă fumigenă ascunsă, care a explodat la impact. L-am auzit când a activat unul dintre motospeedere, dar nu am permis nimănui să încerce să îl urmărească prin fum. Ar fi trebuit să fac altfel?

– Nu, spuse Cakhmaim horărât. Aparatul nu contează. Doar siguranța copiilor lui Lady Vader este importantă. Onoarea ta nu este compromisă, Khabarakh clan Kihm'bar.

Jaina o trase pe Leia de mânecă.

– De ce a fugit, mamă? I-a fost frică de noghri?

– Într-un fel, draga mea, da, spuse Leia încruntată. Brusc, cu viziunea clară a faptelor deja petrecute, întreaga înșelătorie deveni clară. Scoțând datacardurile devaronianului din geanta de la șold, le răsfiră în mâini.

Toate, după cum observase, aveau marginile murdare. Doar unul dintre carduri avea doar marginile murdare.

– Lady Vader?

Leia se întoarse. Din tufișurile de la marginea luminișului, doi noghri îl ajutau să se ridice pe un 3PO amețit.

– Oh, vai, oftă robotul. Cred că am călcat greșit.

– 3PO! țipă Anakin, strecurându-se printre mama lui și Cakhmaim și fugind să-l ajute. Ești întreg?

3PO își cercetă scurt brațele.

– Se pare că nu sunt avariati, stăpâne Anakin, mulțumesc, îl asigură el pe copil.

– Trebuie să-l găsim, spuse Leia întorcându-se către Cakhmaim și Khabarakh și arătându-le datacardul curat. Tot a luat unul dintre datacardurile pe care le-a găsit la munte.

– Voi trimite mai mulți căutători, zise Cakhmaim scoțând un comunicator. Poate că îi pot pregăti și o surpriză hoțului nostru.

– Înălțimea ta? spuse 3PO. Nu știu dacă vă este de folos... sau dacă nu știți deja... dar înainte să mă împiedic și să cad...

– Vorbește mai repede, se răsti Cakhmaim.

3PO se facu mic.

– Am observat că motospeederul furat a luat-o în direcția aceea. Arată cu mâna.

– Da, da, spuse Anakin. 3PO a nu era în fum!

– Se îndreaptă spre partea nordică a Muntelui Tantiss, spuse Cakhmaim cu hotărâre. Fără îndoială, acolo unde se află nava lui. Khabarakh, ia aerospeederele și motospeederele rămase și urmărește-l. Eu îi voi duce pe Lady Vader și pe copiii ei în sat.

– Doar pe copii, Cakhmaim, îl corectă Leia îndreptându-se către unul dintre aerospeedere. Eu merg cu Khabarakh.

Treizeci de secunde mai târziu, grupul zbura.

– Știm cam pe unde ar putea fi nava lui? întrebă Leia în timp ce vehiculele goneau deasupra pământului.

– Myneyrshi vor ști, răspunse Khabarakh. Ei urmăresc toate mișcările din apropierea muntelui interzis. Poate că aceasta era surpriza de care spunea Cakhmaim.

Leia scoase un macrobinoclu din cutia aerospeederului și, pentru câteva minute, cercetă pădurea de sub ei și din față. Nimic.

– Probabil că stă chiar la nivelul solului, zise ea.

– Asta îl va încetini, spuse Khabarakh. Totuși, dacă nu-i putem localiza nava, probabil că va reuși să decoleze înainte să ajungem la el.

Și dacă aerospeederele noghriilor nu erau destul de norocoase să se afle chiar deasupra lui în acest moment, devaronianul va ieși din raza lor de tragere în câteva secunde. Apăsându-și mai bine macrobinoclul de față, Leia își întinse cât putu de tare Forța, încercând să localizeze prezența lui Lak Jit.

Nu putea detecta nimic în pădurea din față lor. Dar chiar când încerca să își concentreze gândurile mai bine, prinse pâlpâirea a altceva în apropiere. Ceva neașteptat, însă în mod clar familiar, care se apropia tot mai mult. Coborând macrobinoclul, își închise ochii pe jumătate și încercă să se concentreze pe acea senzație...

– Stai, spuse repede Khabarakh, iar aerospeederul viră strâns la stânga. Leia încercă să se țină, aproape scăpând macrobinoclul. În

față și sub ei, un vechi cargobot Gymsnor-2 apăruse deasupra copacilor. Mijindu-și iar ochii, ea se întinse către cargobot, simțind, în cele din urmă, prezența devaronianului.

– El e, confirmă ea. Putem să-l oprim?

– Încercăm, spuse Khabarakh.

Leia se strâmbă. *O faci sau nu. Nu există încercare.* Luke îi spusese acest dicton Jedi de nenumărate ori în timpul antrenamentului ei.

Și devenea clar că nici aici nu era loc de încercare. Chiar și cu aerospeederele la viteză maximă, Gymsnor-ul se depărta constant de urmăritorii lui. În față nu avea nimic: nici nave, nici copaci, niciun fel de obstacole, nimic care să îl încetinească. Deja se afla deasupra limitei de înălțime a aerospeederelor; în câteva minute va lăsa aerospeederele în urmă.

Din comunicator se auzi brusc un miorlăit dogit de cuvinte noghri. Khabarakh răspunse; și dintr-o dată, aerospeederele încetinesc. Leia se întoarse spre el, pregătindu-se să îl întrebe de ce abandonau urmărirea...

Și cu un urlat îngrozitor, o navă spațială trecu în viteză prin dreapta lor, direct către Gymsnor.

– Khabarakh! spuse repede Leia, chircindu-se când aerospeederul fu tras în urma celeilalte nave.

– E în regulă, Lady Vader, o asigură Khabarakh. Este un aliat.

– Un aliat? repetă Leia încruntându-se la nou-venit. Un cargobot-cisternă Acțiune IV Corellian, după cum arăta. Aproape de patru ori mai mare decât nava lui Lak Jit; și după cum se aproia de devaronian, suferise o îmbunătățire substanțială a motoarelor.

Se părea că și Lak Jit ajunsese la aceeași concluzie. Înclinându-se mult spre dreapta, coborî în picaj pe spate către copaci, apoi viră strâns în sus și înapoi, stabilindu-se pe un nou vector și zbatându-se să scape.

Era o manevră pe care Leia o folosise de multe ori în războiul împotriva Imperiului și care funcționase aproape de fiecare dată împotriva unui urmăritor mai mare și mai greoi. Dar în acest caz, nu funcționa. Aproape înainte ca Lak Jit să își înceapă întoarcerea, cargobotul-cisternă începuse să o contracareze, iar când Gymsnor-ul se îndreptase, nava mai mare era din nou deasupra lui, forțându-l să își oprească ascensiunea sau să riște o coliziune în aer. Încet, dar implacabil, devaronianul era obligat să aterizeze.

– Foarte bine, spuse Khabarakh.

– Da, murmură Leia... Și, în cele din urmă, înțelese acea senzație ciudată pe care o simțise cu câteva minute în urmă. Deci asta era surpriza promisă de Cakhmaim.

– Da, spuse Khabarakh. *Sălbaticul Karrde*, cu aliații noștri Talon Karrde și Mara Jade la bord. Se uită la ea, pe ascuns, aproape. Sper că nu sunteți nemulțumită?

Leia mimă un zâmbet. Tallon Karrde: șef de contrabandiști rafinat, odată aliat al Noii Republici, considerat a nu fi de încredere de către majoritatea Consiliului Suprem. Mara Jade: fost agent al Împăratului, secundul lui Karrde și, în afară de Leia, prima încercare a lui Luke de a transmite învățăturile Forței. De asemenea, considerată a nu fi de încredere.

– Nu, Khabarakh, nu sunt nemulțumită deloc, îl asigură ea. Ca și noghri, și eu îmi amintesc trecutul.

Gymsnor-ul stătea în lumină, aplecat puțin într-o parte pe un pivot de asolizare îndoit, cu trapa deschisă și înconjurat de un grup de noghri.

– N-aș fi crezut că poți forța o navă să aterizeze în felul ăsta, comentă Leia aruncând o privire cercetătoare cargobotului. Nu fără să îl distrugi pe jumătate.

Lângă ea, Talon Karrde dădu din umeri cu modestie.

– Cakhmaim a spus „relativ întreagă“, îi zise el. Încercăm să ne conformăm.

– Și, în mare parte reușiți, aprobă Leia. Doi noghri apărură prin trapă, discutară scurt cu ceilalți care stăteau de pază afară, apoi dispărură iar înăuntru.

– Mă bucur că v-ați nimerit pe Wayland. Ce faceți aici?

– Afaceri, răspunse Karrde. Am tot încercat să angajez noghri care să mă ajute să-mi apăr oamenii de contact din părțile mai periculoase sau mai neplăcute ale galaxiei.

Leia se încruntă.

– N-am auzit nimic despre asta.

– Am ținut-o în secret, zise Karrde. Nu sunt chiar bine primit pe Coruscant în aceste vremuri; și date fiind legăturile tale strânse cu noghri, nu am vrut să îți stricăm reputația și influența prin asociere.

– Îți apreciez grija, spuse Leia. Dar pot să am și eu grijă de reputația mea, mersi, iar în ceea ce privește ospitalitatea Noii Republici, mai suntem câțiva care n-au uitat ce rol ai jucat în înfrângerea marelui amiral Thrawn.

– Nu cred că vreunul dintre consilierii supremi sau dintre senatori a uitat, de fapt, replică Karrde, cu o urmă neobișnuită de amărăciune strecurându-i-se în voce și în stare. Ideea este că multora dintre ei le-a displicut ajutorul oferit de organizația mea chiar atunci când noi îl dădeam.

Leia se uită la el, observându-i trăsăturile dure și tenta la fel de dură a emoțiilor lui. Știa că legăturile oficiale dintre prietenii contrabandiști ai lui Karrde și Noua Republică deveniseră tot mai reci în ultimii ani, dar nu își dăduse seama că acest lucru îl afecta atât de mult.

– Îmi pare rău, acesta a fost singurul lucru pe care l-a putut spune. Cum te pot ajuta?

El refuză oferta cu o mișcare din mână, iar în timp ce făcea asta, amărăciunea i se transformă într-un soi de semnare ironică.

– Nu încerca, răspunse el. Contrabandiștii sunt o parte a limitei, la fel ca mercenarii, scamatorii și pirații. Încearcă să ne ajuți, și tot ce vei reuși va fi să te murdărești și tu împreună cu noi.

– După cum ți-am mai zis, reputația mea mă privește doar pe mine.

– Pe lângă asta, continuă Karrde încet, a atrage atenția asupra mea acum i-ar pune și pe noghri în pericol. Sau nu crezi că unii din Consiliul Suprem vor considera că a se angaja în slujba unui contrabandist ar fi o activitate inacceptabilă?

Leia se strâmbă. Dar avea dreptate; și cu noghri care se aflau încă sub norul autoimpus de penitență pentru anii în care serviseră Imperiul, conducătorii clanurilor ar fi fost extrem de sensibili la astfel de acuzații.

– Îmi pare rău, spuse ea din nou.

– Nu trebuie, o sfătui Karrde. Dacă Noua Republică nu are nevoie de mine, cu siguranță nici eu nu am nevoie de ea. Ah... iată.

Leia se uită la cargobot. Un nou grup ieșise pe trapă: trei noghri, Jak Lit care arăta cam supărat și Mara Jade, părul ei arămiu strălucind în lumina soarelui. În mâini ținea un datacard murdar de noroi.

– Că veni vorba, ce s-a întâmplat cu compania independentă de transport a Marei? întrebă Lia. Am auzit că a dat greș, dar nu am auzit cum.

– Nu a dat greș; pur și simplu a fost închisă, spuse Karrde. De fapt, nu a fost gândită să fie ceva permanent – am vrut să capete ceva experiență conducând direct o companie mică, așa că i-am făcut una. Totul face parte din procesul de educație pentru a prelua cândva organizația mea.

Grupul traversă luminișul către locul în care așteptau Karrde și Leia. Spre lipsa totală de surprindere a lui Leia, devaronianul vorbi primul.

– Protestez vehement față de acest tratament, se răsti el, cu ochii și coarnele scăpărând de furie. Nu am comis nici o infracțiune care să-ți permită ție, consilier Organa Solo, să deschizi focul asupra mea și să îmi avariezi nava. Fii sigură că voi depune plângeri la Consiliul Suprem al Noii Republici și la Senat, la Adunarea Sectorului Ojoster, la Ghilda Negustorilor Corellieni...

– Și la angajatorul tău, Talon Karrde? sugeră Karrde cu blândețe.

– Cu siguranță: și la Talon Karrde, aprobă Lak Jit. Cer să mi se returneze imediat proprietatea...

Se întrerupse, remarcându-l pe Karrde. Leia își folosi Forța și surprinse explozia surprinsă și bruscă a recunoașterii. Tu ești...?

– Da, confirmă Karrde cu o voce dintr-o dată rece. Spune-mi, unde voiai să duci asta?

– Voiam să ți-l aduc, firește, spuse Lak Jit.

Leia o privi pe Mara care stătea la mică distanță în spatele devaronianului, ținându-și lejer mâna pe sabia de lumină de la cingătoare. Femeia îi întoarse privirea, cu un zâmbet slab pe față, cunoscător și un pic cinic. În mod clar, amândouă simțiseră tremurul din gândurile lui Lak Jit.

– Asta-i prima minciună, Lak Jit, îi spuse Karrde devaronianului, ridicând un deget. Încă una și voi informa Ghilda Negustorilor Corellieni că le folosești numele ilegal. Temperatura vocii lui scăzu și mai mult. A treia minciună o să îți faci probleme cu *mine*. Așa. Unde te duceai?

Devaronianul se facu mic.

– Să vând datacardul, mormăi el. Celor care dau mai mult. Se uită pe furiș la Leia. Mai mult decât ea.

– Și cine sunt aceste persoane generoase? întrebă Karrde.

Lak Jit își legănă coarnele în dreapta, apoi în stânga: echivalentul devaronian al datului din umeri.

– O să afli când o să-l citești. Ai grijă... aproape că mi-am distrus datapadul încercând. E foarte murdar.

– Da, am văzut. Karrde se uită la Mara. Ai verificat toată nava?

– Noghri încă mai caută, dar asta e cu siguranță datacardul, răspunse ea.

– În regulă. Karrde se uită la devaronian. De îndată ce termină, poți să pleci. În funcție de ce găsim pe datacard, vei mai fi sau nu asociat cu organizația mea. Persoana ta de contact obișnuită te va anunța.

Lak Jit se înclină complicat.

– Ca întotdeauna, un stăpân foarte generos, spuse el, cu prea puțin sarcasm în voce pentru a deveni o ofensă. O privi pe Leia. Ai pomenit, cred, de cinci sute drept garanție?

Leia și Karrde schimbă priviri neîncredătoare.

– Cred că ai renunțat la orice cerere când ai aruncat grenada fumigenă asupra copiilor mei, îi spuse ea devaronianului. Totuși, îți voi plăti atât cât considerăm că merită aceste datacarduri, dar va trebui să aștepți.

– S-ar putea să te plătească, completă Karrde. Eu aș putea să iau banii ăștia ca taxă pentru că te-am ajutat.

Lak Jit zâmbi slab.

– Cum spuneam, un stăpân foarte generos.

– Zi mersi că n-ai încercat asta cu un hutt, îi răspunse Karrde. Pleacă.

Devaronianul se înclină din nou și se îndreptă către nava lui, urmat de cei trei noghri.

– Îți aparține, cred, spuse Karrde, înmânându-i Leiei datacardul. Avem aparate pentru a-l curăța la bordul *Sălbaticului Karrde*, dacă dorești să te folosești de ele.

– Ceea ce ți-ar da o șansă să citești peste umărul meu? sugeră Leia sec.

Karrde zâmbi.

– O putem considera plata mea. Doar dacă nu crezi că nu o merităm.

Leia clătină din cap mimând resemnarea.

– Uneori uit cum este să fac afaceri cu tine, Karrde. Condu-mă.

Ultima pagină lizibilă se derulă a doua oară pe ecran, lăsând loc datelor împrăștiate și spațiilor goale ale secțiunilor distruse ale datacardului. Cu grijă, Leia puse datapadul pe un colț al biroului lui Karrde, inima bătându-i cu putere. Brusc, biroul privat, care păruse atât de confortabil și de cald cu câteva minute în urmă, deveni foarte rece.

Văzu o mișcare cu coada ochiului în timp ce privea în gol: Karrde, acum așezat în scaunul cu spătar înalt de partea cealaltă a biroului, se întindea către datapad.

– Ei, spuse el serios în timp ce rotea aparatul cu fața la el. Cel puțin acum știm de ce prietenul nostru bothan, Fey'lya, dorea atât de mult ca Muntele Tantiss să fie distrus total.

Leia aprobă în tăcere cu o mișcare din cap, acea scenă din urmă cu zece ani revenindu-i în minte. Consilierul Borsk Fey'lya, stând lângă *Sălbaticul Karrde* în orașul imperial Coruscant, încercând să îl convingă pe Karrde să o ducă pe Leia pe Wayland pentru a-i ajuta pe Han și pe ceilalți să distrugă depozitul Împăratului din Muntele Tantiss. Avertizând încruntat că în acel depozit existau lucruri care, dacă ar fi fost găsite, ar fi putut aduce un dezastru asupra poporului bothan și a galaxiei.

Lak Jit găsisese unul. Iar Fey'lya avusese dreptate.

– Nu cred că se poate ca înregistrarea să fie un fals, spuse Karrde, privind gânditor datapadul. Ceva ce Împăratul să fi creat în ideea de a-i șantaja cândva pe bothani.

– Mă îndoiesc, zise Leia. Biblioteca regală de pe Alderaan avea multe informații despre atacul care a distrus Caamas-ul. Detalii care nu au fost făcute niciodată cunoscute publicului larg.

– E greu de crezut că ceva de pe Caamas ar fi putut fi ținut secret, spuse Karrde. Nelegiuirea de atunci a fost cu siguranță aflată în multe locuri. Mai rău chiar decât atunci când a fost distrus propriul tău Alderaan.

Leia dădu mecanic din cap, ochiul minții ei fiind atras fără voie de imaginile holografice îngrozitoare pe care le văzuse în copilărie în înregistrările istorice. Distrugerea Caamas-ului se petrecuse înainte de nașterea ei, dar imaginile erau la fel de vii ca și cum ar fi privit în persoană urmările evenimentului.

Atacul fusese brusc și total, cu o răutate care îl făcuse să depășească chiar și distrugerea întinsă a Războiului Clonelor care îl precedase. Poate că pe aceasta mizaseră atacatorii, pe faptul că o populație epuizată de război ar fi fost prea secătuită emoțional pentru a mai observa măcar, cu atât mai puțin pentru a-i mai păsa despre soarta unei singure lumi.

Dar dacă aceasta fusese, într-adevăr, strategia lor, se dovedise a fi o eroare serioasă. Caamasii fuseseră un popor bun și nobil, cu înclinație artistică și cu o înțelepciune blândă care le aduseseră un

respect profund chiar și printre adversari. Credința lor nezdrușcinată în pacea obținută prin tăria morală avusese o influență puternică asupra filosofiilor politice ale multor planete, inclusiv a Alderaanului, în timp ce sprijinul lor ferm pentru principiile Vechii Republici îi transformase într-un punct central pentru toți susținătorii acestora în haosul politic din acea epocă.

Nu se știa încă cine fuseseră atacatorii care veniseră din neant pentru a distruge sistematic și nemilos planeta. Nici unul dintre adversarii politici ai caamas-ilor nu revendicase atacul – într-adevăr, cu toții se uniseră în condamnarea universală, chiar dacă doar verbală – iar înregistrările caamasi care mai supraviețuiseră erau prea distruse pentru a mai folosi la identificare.

Dar cu datacardul lui Lak Jit, cel puțin o piesă a puzzle-ului fusese acum descoperită.

– Au fost un popor iubit aproape universal. Leia oftă, readucându-și atenția în prezent. Încă mai sunt, cei câțiva care au rămas. Clipi pentru a-și stăvili lacrimile. N-ai de unde să știi, dar a existat un grup mare de refugiați caamasi pe Alderaan când eram mică, trăind în secret pe Insulele de Sud, sub protecția tatălui meu. Sperau ca odată, când vor fi devenit destul de puternici, să se poată întoarce pe Caamas și să îl reconstruiască.

– Interesant, murmură Karrde, mângâindu-și absent barba. Întâmplarea face că știam despre acest grup – le duceam hrana și medicamentele de care aveau nevoie și care se aflau pe lista de importuri interzise pe Alderaan. Întotdeauna m-am întrebat de ce vameșii voștri nu păreau să mă observe.

– Tatăl meu nu voia să apară nimic oficial în registrele de import, spuse Leia. Întotdeauna a bănuat că Palpatine a fost implicat în distrugerea Caamas-ului, fie direct, fie prin intermediari, mai ales când a devenit evidentă direcția în care Palpatine încerca să îndrepte Republica. Caamasi nu ar fi susținut-o niciodată și ar fi recunoscut-o și ar fi răspuns mult mai repede amenințării decât am fi putut noi, cei de pe Alderaan.

– Prin urmare, a trebuit să fie eliminați, spuse Karrde cu duritate. După cum zici, evident privind în urmă. Făcu un semn către datapad. Dar nu aș fi crezut niciodată că bothanii au fost implicați.

– Va fi o surpriză pentru toți, spuse Leia, strâmbându-se. Și nu ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit. Cu tensiunile și micile

războaie care apar peste tot în Noua Republică, nu sunt deloc sigură că suntem în stare să ne ocupăm rațional de așa ceva.

Simți pâlpâirea unei prezențe în afara biroului și se întoarce când ușa se deschidea.

– Am transmis, spuse Mara intrând și așezându-se alături de Leia. Tuturor navelor și stațiilor de la sol și le-am trimis vorbă și oamenilor lui Mazzic și Clygunn. Dacă Lak Jit se apropie de vreunul dintre ei, îl prindem. Făcu un semn cu capul către datapad. Mai era ceva pe datapad?

– Nimic lizibil, îi răspunse Leia. Poate că tehnicienii de pe Coruscant vor putea să mai scoată ceva de pe el. Mă îndoiesc, totuși.

– Tocmai făceam schimb de frânturi de informații despre Caamas și despre ce a urmat, spuse Karrde. Ai și tu ceva de adăugat, nu?

Mara îl privi cu răceală.

– Te referi la numele și clanurile bothanilor care au sabotat generațiile de scuturi planetare de pe Caamas?

– Ar fi un început bun, aprobă el.

Mara pufni ușor.

– Fac pariu că da. Din nefericire, nu știu mai mult decât ce e pe datapad. Mai puțin, de fapt, căci nu știam că bothanii au fost implicați. Nu uita, Caamas era demult mort când Împăratul m-a găsit și m-a antrenat să fiu Mâna lui.

– Nu a pomenit niciodată despre atac? Întrebă Leia. Nu s-a lăudat și nici nu s-a umflat în pene cu asta? Nimic?

Mara clătină din cap.

– Nu în fața mea. Singura dată când i-a pomenit pe caamasi a fost când era convins că îl stârneau pe Bail Organa împotriva lui și se gândea să mă trimită pe mine să fac ceva în privința asta. Dar apoi s-a răzgândit.

Leia avu o strângere de inimă.

– Trebuie că s-a hotărât că avea ceva mai bun pentru a da o lecție. *Steaua Morții*.

Pentru o vreme, nimeni nu vorbi. Apoi Karrde se mișcă.

– Ce ai de gând să faci cu datapadul? Întrebă el.

Cu un efort, Leia goni amintirile casei ei distruse, ale familiei și ale prietenilor morți.

– Nu am de ales, răspunse ea. Lak Jit deja l-a citit și sunt sigură că va răspândi povestea, măcar pentru ca să se răzbune dacă nu pentru altceva. Tot ce pot face este să încerc să trimit vorbă pe Coruscant

înainte ca asta să se întâmple. Cel puțin, Consiliul Suprem va avea ceva timp să se pregătească pentru război.

Karrde se uită la Mara.

– Ce program avem?

– Încărcat, răspunse ea. Dar avem timp să o ducem pe ea mai întâi.

– Adică dacă vrei să te ducem, zise Karrde întorcându-se iar către Leia. Deși cu Solo și Chewie plecați pe undeva cu *Șoimul*, nu cred că ai de ales.

Leia se strâmbă.

– Eu am fost ultima de pe planetă care a aflat că Han a plecat?

Karrde zâmbi.

– Probabil. Dar, până la urmă, informațiile sunt afacerea mea.

– Îmi amintesc când erau și a mea, spuse Leia oftând. Ai loc și pentru copiii mei și echipa lui Khabarakh?

– Sunt sigur că le găsim noi, o asigură Karrde, întinzându-se peste birou către comunicator. Dankin? Pregătește-ne de zbor. Îi luăm pe copiii consilierii Organa Solo și pe garda ei de onoare de la așezarea noghri de la Muntele Tantiss și apoi pornim.

Primi o confirmare și închise.

– Cakhmaim spunea că Lak Jit a găsit șase datacarduri, spuse el uitându-se atent la Leia. Mai era ceva la fel de important pe vreunul dintre ele?

– E unul pe care s-ar putea să fie, răspunse Leia mecanic, un gând fulgerând-o brusc, ca un pumnal. Mara Jade, odată un agent secret și puternic al Împăratului... cunoscută doar ca Mâna Împăratului.

Se întoarse și se uită la Mara, descoperind că ochii verzi și scânteietori o priveau și ei cu aceeași intensitate. Mâna Împăratului. Mâna lui Thrawn.

O amintire sclipi: cu zece ani în urmă, curând după nașterea lui Jacen și a Jainei, cele două femei înfruntându-se într-o cămaruță din Palatul Imperial. Leia, privind fix în aceiași ochi verzi în timp ce Mara își anunța cu calm intenția de a-l omorî pe fratele Leiei, Luke.

Chiar și atunci, recunoscuse abilitățile Marei în ceea ce privește Forța. Acum, cu exercițiu și cu ceva din antrenamentul făcut de Luke, acele puteri erau și mai vizibile. Putea simți cum gândurile Marei le sondau pe ale ei, testându-i mintea și încercând să deosebească ce o neliniștea brusc. Și își dădu seama – sau poate că i-a fost sugerat

fără cuvinte – că Mara, cu trecutul ei imperial special, ar fi putut și deja cine sau ce era Mâna lui Thrawn.

Dar nu o putea întreba. Nu acum. Pe Mara și pe Karrde îi considera prieteni; dar acesta era un lucru despre care mai întâi trebuia să afle Consiliul Suprem al Noii Republici.

– Nu pot să vorbesc despre asta, le spuse ea. Nu încă.

– Înțeleg, zise Karrde, plimbându-și gânditor ochii între cele două femei. Știa că ceva se întâmpla dincolo de suprafață, dar era prea politicos pentru a insista. În plus, va putea, oricum, să afle mai târziu de la Mara.

– Am întrebat și eu.

Își coborî ochii către datapad.

– Tocmai mi-am dat seama, totuși, că s-ar putea să ne facem mai multe probleme decât este nevoie pentru chestia asta cu Caamas. Asta s-a întâmplat demult și s-ar putea să nu-i mai pese nimănui cine a fost de vină.

Leia clătină din cap.

– Nu cred asta deloc.

– Nici eu, spuse Mara.

Karrde se strâmbă.

– Nu. Nici eu.

4

Le-a spus totul; absolut, în cel mai mic și mai dureros detaliu. Și când a terminat, au fost, așa cum se așteptase, furioși.

– Cred că glumești, amirale Pellaeon, zise Moff Andray pe un ton rece.

– Sunt de acord, spuse Moff Bemos jucându-se cu inelul greu din codoran de pe deget. Amirale, noi suntem Imperiul. Imperiul nu se predă.

– Atunci Imperiul moare, răspunse Pellaeon tăios. Îmi pare rău, excelențele voastre, dar acesta este sfârșitul. Imperiul este înfrânt. Cu un tratat de pace negociat, putem cel puțin...

– Am auzit destule, spuse Moff Hort mânios, adunându-și datacardurile de pe masă cu un gest măreț și împingându-și scaunul în spate. Am treburi importante care mă așteaptă în sectorul meu.

– La fel și eu, i se alătură Moff Quillan, ridicându-se o dată cu el. După mine, un astfel de om nu are ce căuta să conducă forțele noastre militare...

– Stați jos, comandă o voce înceată. Amândoi.

Pellaeon se concentrează asupra bărbatului care vorbise și care ședea la celălalt capăt al mesei. Era scund și zvelt, cu păr argintiu rar, ochi albaștri pătați cu galben, pătrunzători și mâini ca niște gheare care erau mult mai puternice decât păreau. Fața îi era brăzdată de bătrânețe și de tristețe, gura, strâmbată de cruzime și de ambiție mocnită.

Era Moff Disra. Administrator șef al sectorului Braxant, conducător al noii planete-capitală a Imperiului, cu numele de cod Bastion și gazda lor aici, în sala de conferințe a palatului său. Și dintre toți cei opt Moffi rămași, cel în care Pellaeon avea cea mai puțină încredere.

Quillan și Hort se uitau și ei la Disra, ieșirea pe care ei o doriseră măreață devenind brusc șovăielnică. Hort încercă să vorbească; apoi, în tăcere, cei doi se așezară la locurile lor.

– Mulțumesc. Disra își mută privirea asupra lui Pellaeon. Te rog, continuă, amirale.

– Mulțumesc, excelență. Pellaeon se uită la cei din jurul mesei. Nu vă acuz pe nici unul dintre voi că vă supărați din cauza recomandării mele. Nu o fac cu ușurință. Dar nu văd altă soluție. Cu un tratat de pace negociat, cel puțin putem să ne păstrăm teritoriul pe care îl avem. Fără, cu siguranță vom fi distruși.

– *Putem*, totuși, să ne păstrăm teritoriul? întrebă Moff Edan. Noua Republică a împrăștiat minciuna că noi conducem prin forță și prin teroare. Nu vor insista să ne distrugă, cu sau fără tratat?

– Nu cred, spuse Pellaeon. Cred că îi putem convinge chiar și pe cei mai înverșunați dintre ei că lumile aflate în acest moment sub conducerea Imperiului rămân cu noi din proprie voință.

– Nu toate, mormăi Moff Sander. Unele lumi din sectorul meu ar pleca într-o clipă, dacă ar avea ocazia.

– Firește, vom pierde niște sisteme, zise Pellaeon. Dar pe de altă parte, neîndoielnic, există sisteme aflate acum între granițele Noii Republici care ar prefera să trăiască sub legea imperială, dacă ar avea și ele ocazia. După cum stau lucrurile, nu putem face nimic în privința acestor sisteme – nu avem navele și oamenii necesari pentru a le apăra și nici nu putem menține rutele de aprovizionare către ele. Dar sub un tratat de pace aceste sisteme vor putea fi invitate să ni se alăture.

Quillan pufni pentru el.

– Ridicol. Chiar crezi că Noua Republică va renunța umilă la sistemele furate în favoarea noastră.

– Dimpotrivă, Quillan: nu ar avea de ales, interveni Moff Vered foarte sec. Singurul lucru care le susține autoritatea este că sistemele Noii Republici le acceptă de bunăvoie conducerea. Cum s-ar putea atunci întoarce și să le interzică acestor sisteme să renunțe la acea autoritate?

– Exact, spuse Pellaeon dând din cap. Mai ales cu toate micile conflicte care au izbucnit recent. A interzice sistemelor să părăsească Noua Republică ar însemna să ne ofere o armă propagandistică majoră. Incidentul Almanian încă este, cu siguranță, proaspăt în mințile lor.

– Totuși, dacă lucrurile sunt atât de nesigure acolo, de ce mai trebuie să facem ceva? sugera Bemos. Dacă așteptăm momentul

potrivit, există posibilitatea ca Noua Republică să se dezintegreze de la sine.

– Aș spune că posibilitatea este destul de mare, zise Andrey. Aceasta a fost de la început întreaga bază filosofică pentru Noua Ordine a Împăratului. Dintre toți cei din Senatul imperial, el a fost singurul care a înțeles că atât de multe specii și culturi diferite nu vor putea trăi niciodată la un loc fără a fi guvernate de o mână puternică.

– Sunt de acord, spuse Pellaeon. Dar în acest moment argumentul este irelevant. Auto-anihilarea Noii Republici ar putea dura zeci de ani; și cu mult înainte de a se distruge de unii singuri, se vor asigura că au făcut praf rămășițele Imperiului. Ridică din sprâncene. Cu toții, evident, vom fi morți atunci. Uciși în luptă sau, altfel, executați în urma conceptului lor despre justiție.

– După ce vom fi fost arătați ca prăzi de război în fața mulțimilor de sub-oameni încântați, mormăi Sander. Probabil dezbrăcați și trași în țeapă...

– Nu trebuie să fii atât de descriptiv, Sander, mârâi Hort, aruncându-i celui alt Moff o privire severă.

– Trebuie să spunem și asta, îl contrazise Sander. Amiralul are dreptate: acum este exact timpul potrivit să începem negocierile. Cât mai pot fi convinși că încetarea ostilităților este în interesul lor.

Dezbaterea continuă pentru încă o oră. La sfârșit, arătând aceeași împotrivire pe care o simțea și Pellaeon, căzură de acord.

Garda singuratică din fața ușii duble și decorate care ducea spre biroul personal al lui Moff Disra era o persoană înaltă, tânără și solidă – antiteza perfectă a lui Disra, se gândea Pellaeon fără legătură, în timp ce se apropia de el.

– Amiralul Pellaeon, se prezentă el. Vreau să intru la Moff Disra.

– Excelența sa nu a lăsat vorbă...

– Sunt holocamere de supraveghere pe tot coridorul ăsta, îl întrerupse Pellaeon brusc. Știe că am venit. Deschide ușa.

Gardianului îi tresări buza.

– Da, domnule amiral. Făcu doi pași în lături, iar ușa dublă se deschise greoi.

Încăperea era în întregime la fel de ornamentată ca și ușa pe care o închideau, cu acel lux pe care Pellaeon nu îl mai văzuse în palatul unui Moff de pe vremea în care Imperiul era la apogeul puterii sale.

Disra ședea la un birou alb și lucios din centrul camerei, lângă el stătea în picioare o ordonanță tânără, cu părul negru tuns scurt și cu însemne de maior. Ordonanța ținea în mână un pachet de datacarduri; se părea că fie abia venise, fie se pregătea să plece.

– Ah... amirale Pellaeon, spuse Disra, îndemnându-l să se apropie. Intră, te rog. Aș fi zis că ești ocupat cu organizarea soliei de pace.

– Avem timp, spuse Pellaeon privind de jur împrejurul camerei în timp ce se apropia de birou, adunând mental valorile diferitelor mobile. Conform rapoartelor noastre de contrainformații, generalul Bel Iblis nu va ajunge la baza de crucișătoare Morishim mai devreme de două săptămâni.

– Firește, zise Disra sarcastic. Să te predai lui Bel Iblis este, cumva, mai acceptabil decât să te umilești în fața oricui altcuiva din gloata aia?

– Da, am un anumit respect pentru generalul Bel Iblis, spuse Pellaeon oprindu-se la un metru în fața biroului. Era făcut din coral iveriu de cultură, observă el; după culoare, probabil că provenea din perioada anterioară Războiului Clonelor. Scump. Pare că te împotrivesți ideii de pace.

– Nu am o aversiune pentru pace, îl contrazise Disra. Ideea de a ne umili îmi întoarce stomacul pe dos.

Ordonanța își drese glasul.

– Îmi cer scuze, excelență, murmură el, așezând pachetul de datacarduri pe birou și întorcându-se să plece.

– Nu, domnule maior, stai, spuse Disra, ridicând o mână pentru a-l opri. Aș vrea să auzi asta. O cunoști pe ordonanța mea, amirale, nu? Maiorul Grodin Tierce.

Lui Tierce păru să îi tresară colțul gurii, Pellaeon nu era sigur.

– Nu cred că ne-am întâlnit, spuse el, plecându-și politicos capul către maior.

– Ah, greșeala mea, zise Disra. Bine. Discutam despre capitulare, parcă?

Pellaeon se uită iar la Tierce. Dar după acel posibil tremur, fața maiorului devenise impasibilă, neoferind nici un indiciu despre gândurile lui.

– Încă accept sugestii, excelență.

– Deja știi care sunt sugestiile mele, amirale, spuse repede Disra. Să trimitem echipaje care să ajute la creșterea valului tot mai mare de conflicte interplanetare și intersectoare din sânul Noii Republici.

Să folosim ecranul ăsta al tău de invizibilitate pentru a duce aceste trupe în locurile din care ar putea folosi la maximum avantajul acestor confruntări. Să ne extindem forțele militare oriunde și oricum putem, folosind orice mijloace avem la dispoziție.

Pellaeon simți cum îi tremura buza. Discutaseră asta de nenumărate ori.

– Suntem Flota Imperială, îi spuse el lui Disra, bășos. Nu angajăm bande de mercenari și de pirați de la limită pentru a purta bătăliile în locul nostru.

– Îți sugerez să recitești istoria, amirale, îi răspunse Disra. Imperiul s-a folosit întotdeauna de astfel de pleavă. Moff-ii i-au angajat, la fel și Grand Moff-ii – chiar și Lordul Darth Vader însuși, atunci când s-a potrivit scopurilor lui. Și la fel fac și ofițerii superiori ai dragei și cinstitei tale Flote. Nu fi ipocrit cu mine. Pocni din degete nerăbdător.

– Sunt cam ocupat, amirale, iar tu trebuie să te pregătești pentru umilire. Doreai ceva?

– Da, unul sau două lucruri, spuse Pellaeon, făcând un efort suprem pentru a-și păstra calmul. Voiam să vorbim despre acele Păsări-de-pradă SoroSuub pe care le-ați oferit Flotei.

– Da, spuse Disra lăsându-se pe spate în scaun. Sunt niște mici vânători stelari excelenți, nu? Nu au același impact psihologic precum navele TIE, poate, dar perfect adecvate în felul lor.

– Atât de adecvate, încât m-am întrebat de ce nu am avut mai multe pe parcursul anilor, spuse Pellaeon. Așa că am făcut câteva verificări. A ieșit la iveală că SoroSuub nu a pornit niciodată proiectul Pasărea-de-pradă, ci a sfârșit închizând linia de producție după ce au fabricat doar câteva modele. Ceea ce ne conduce la o concluzie interesantă: de unde le luați?

– Nu înțeleg de ce ar interesa pe cineva sursa lor, amirale, spuse Disra. Atât timp cât sunt de aceeași calitate SoroSuub tradițională...

– Vreau să știu cu cine face Imperiul afaceri, i-o retează Pellaeon. Cu cine fac *eu* afaceri.

Sub sprâncenele argintii, ochii lui Disra păreau să arunce flăcări.

– Un grup de investitori privați a cumpărat linia de producție a Păsărilor-de-pradă și a repornit-o, mârâi el. Am un acord de afaceri cu ei.

– Numele și sistemele lor?

– Este un grup de investitori *privati*, repetă Disra, rostind cuvintele rar, ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

– Nu-mi pasă, spuse Pellaeon pe același ton. Vreau să știu numele lor, sistemele pe care se află și legăturile lor de afaceri. Și mijloacele prin care finanțai această afacere.

Disra se îndreptă.

– Vrei să spui că este ceva în neregulă cu asta?

– Nu, firește că nu. Pellaeon își roti privirea prin cameră într-un mod grăitor. Cu siguranță că un om cu posibilitățile dumneavoastră are acces la un număr mare de resurse financiare. Se uită iar la Moff. Nu doresc decât să mă asigur că întregul Imperiu are de câștigat din această afacere.

S-ar fi așteptat ca Disra să se supere. Dar Moff-ul zâmbi.

– Stai liniștit, amirale, spuse el încet. Întregul Imperiu va avea, într-adevăr, de câștigat.

Pellaeon se uită fix la el, simțind cum o ușoară încruntare îi brăzda fruntea. Era ceva în această expresie de care nu îi păsa deloc. Ceva ambițios și puțin cam sinistru.

– Vreau numele celor din grupul de investitori.

– Voi pune să se transmită lista pe *Himera*, promise Disra. Acum te rog să mă ierți, dar maiorul Tierce și cu mine avem de lucru.

– Desigur, spuse Pellaeon încercând să adauge o notă de superioritate tonului său. Comandantul Suprem al Forțelor Imperiale nu trebuie să lase impresia că poate fi concediat în acest fel. Nici chiar de un Moff. Doar dacă el însuși alegea să plece.

– Bună ziua, excelență.

Se întoarse și se îndreptă către ușa dublă. Da, îi putea pune pe cei de la Contrainformații să cerceteze numele grupului privat de investitori ai lui Disra, da – îi va pune pe comandantul Dreyf și pe echipa lui să se ocupe de asta imediat. Și dacă tot se ocupau de asta, îi va pune și să cerceteze finanțele personale ale Moff-ului. S-ar putea să descopere niște legături foarte interesante.

Dar, între timp, avea o misiune diplomatică de pregătit. Și, cu ceva noroc, un război de încheiat.

Ușa dublă se închise în spatele lui Pellaeon și, pentru o clipă, Disra a lăsat să i se citească pe față o mică parte din disprețul pe care îl simțea pentru amiralul care plecase. Dispreț față de Pellaeon ca om și ca ofițer imperial. Dispreț față de inabilitatea lui de a câștiga

împotriva acestei amestecături de Rebeli iubitori de extraterestri. Dispreț față de atitudinea lui de împăciuire lipsită de identitate.

Clipa a trecut. Erau alte probleme mai urgente de rezolvat acum, probleme care cereau o minte limpede. În plus, dacă lucrurile mergeau cum fuseseră planificate, Pellaeon va fi redus curând la ceva lipsit de importanță. Rotindu-și scaunul pe jumătate, se uită la maiorul Tierce.

– Interesantă conversație, ce zici domnule maior? Întrebă el cu blândețe. Spune-mi, ce impresie ți-a lăsat?

Cu un efort evident, Tierce își luă ochii de la ușa pe care ieșise Pellaeon.

– Îmi cer iertare, excelență, dar chiar nu știu, răspunse el. Umerii îi erau aplecați ușor, cu umiliința unui om care își cunoaște limitele, avea o expresie cinstită, dar simplă. Sunt doar un aghiotant al Flotei. Nu știu prea multe despre chestiile astea politice.

Disra trebuia să recunoască faptul că acesta era un exemplu foarte competent de jucat teatru, unul care se părea că păcălise zeci de comandanți militari și civili în ultimii cincisprezece ani, inclusiv pe el însuși. Dar acum înțelegea mai multe... iar spectacolul era pe cale să se termine brusc.

– Înțeleg, zise Disra. Ei, atunci, să lăsăm politica de-o parte și să auzim părerea militară a unui ofițer de armată. Ai auzit sugestiile mele despre cum poate evita Imperiul această capitulare pe care amiralul pare să o dorească atât de mult. Comentarii?

– Bine, excelență, amiralul Pellaeon *este* Comandantul Suprem, spuse Tierce fără tragere de inimă. Expresia impasibilă încă exista, dar Disra vedea acum o urmă de încordare în jurul ochilor. Bănuia el că Disra știa? Probabil că nu. Nu că ar fi contat.

– Presupun că el cunoaște mai bine situația noastră strategică, continuă Tierce. Din nou, mă tem că propriile mele cunoștințe despre strategia la nivel înalt sunt foarte limitate.

– Ah, Disra clătină din cap întinzându-se către laterala biroului pentru a atinge butonul personalizat încastrat în coral. Se auzi un clic și sertarul ascuns în partea de jos a suprafeței de scris se deschise. Mă dezamăgești, domnule maior, spuse el, jucându-se cu degetele printre cele șase datacarduri din sertar, privindu-l în continuare pe Tierce. Aș fi zis că Împăratul îi alegea doar pe cei mai buni.

Nici o greșeală de data asta, ochii maiorului s-au încordat în mod clar. Dar nu era gata să renunțe la prefăcătorie.

– Împăratul, excelență? întrebă el clipind uimit.

– Doar pe cei mai buni, repetă Disra, alegând unul dintre datacarduri și arătându-i-l lui Tierce, pentru a servi în Garda Regală.

Disra se așteptase ca maiorul să scoată o explozie de surpriză ori de uimire din repertoriul său. Însă Tierce rămase nemișcat, privind fix în ochii ca două baterii de turbo-laser ai lui Disra. Acesta îi susținu privirea, respingând o urmă bruscă de îndoială. Dacă socotise greșit – dacă Tierce se hotărâ că păstrarea anonimatului său era destul de importantă pentru a ucide un Moff imperial...

Tierce expiră încet, ca șuieratul unui șarpe veninos.

– Cred că nu are rost să protestez zgomotos, nu? spuse el. Renunță la poziția lui obișnuită, cu umerii ușor plecați...

Iar Disra se surprinse dându-se involuntar în spate în scaunul său. Dintr-o dată, soldatul sfios și nu prea competent, maiorul Tierce care îl servise ca ordonanță timp de opt luni, dispăruse.

În locul lui stătea un războinic.

Disra auzise odată spunându-se că o persoană atentă ar fi putut recunoaște întotdeauna o gardă regală sau un luptător din trupele de șoc imperiale indiferent dacă s-ar fi aflat în fața ta îmbrăcat în armură completă sau dacă ar fi zăcut pe patul de moarte. Întotdeauna considerase chestiile astea povești de copii. Nu va mai face această greșală.

– Cum m-ați identificat? întrebă Tierce spărgând tăcerea.

Lui Disra îi mai trebui o clipă pentru a-și recăpăta vocea.

– Am căutat în biblioteca dosarelor imperiale principale după ce a fost mutată aici, pe Bastion, zise el. Duplicata dosarelor private ale Împăratului sunt și ele ținute acolo. Am reușit să găsesc o cale de a le deschide la ele.

Tierce ridică o sprânceană.

– Zău. Dosarele astea ar fi trebuit să fie absolut secrete.

– Nu există secret absolut, spuse Disra.

– Se pare că nu, răspunse Tierce. Bine. Și acum ce se întâmplă?

– Nu ceea ce te aștepți, îl asigură Disra. Nu intenționez să te denunț ca dezertor sau ce te mai îngrijorează pe tine, chiar și presupunând că aș găsi pe cineva cu autoritatea potrivită pentru a o face. Imperiul nu-și poate permite să-și irosească cei mai buni oameni. Își înălță o sprânceană. Apropos, trebuie să te întreb. Cum ai scăpat din distrugerea celei de-a doua *Stele a Morții*?

Tierce dădu din umeri, ridicându-i pentru o fracțiune de secundă.

– Pentru simplul motiv că nu am fost acolo. Noi, cei din Garda Regală, eram schimbați periodic prin rotație cu trupele de șoc obișnuite pentru a ne păstra condiția de luptă. Mă afluam pe Magagran atunci, în Inelul Exterior, ajutând la spargerea unei celule a Rebelilor.

– Și restul echipei tale a fost distrus?

– De o singură celulă de Rebeli? Tierce pufni disprețuitor. Cu greu. Nu, ne-am terminat misiunea și ni s-a ordonat să ne întoarcem. Atunci luau naștere tot felul de zvonuri despre moartea Împăratului la Endor, așa că de îndată ce am ajuns în raza Coruscant-ului, am sărit într-o navă și m-am dus să văd dacă puteam face ceva să salvez situația.

Disra simți cum îi tremura buza.

– Îmi amintesc acele luni. Un haos total, cu Rebelii care adunau piese de parcă le-ar fi fost servite pe tavă.

– Da, spuse Tierce, cu vocea și figura triste. A fost ca și cum întregul Imperiu s-ar fi destrămat de sus în jos.

– Poate că așa a fost, aprobă Disra. Pellaeon a spus odată că marele amiral Thrawn avea o teorie despre asta.

– Da: că Împăratul folosisese Forța pentru a-și conduce trupele, spuse Tierce. Îmi amintesc discuțiile asemănătoare de la bordul *Himerei*. Poate că avea dreptate.

Disra se încruntă.

– Ai fost pe *Himera*?

– Firește, răspunse Tierce. Ce loc este mai bun pentru o Gardă Regală dacă nu alături de un mare amiral? Cam la o lună după ce s-a întors din misiunea din Regiunile Necunoscute, am reușit să aranjez să fiu transferat la detașamentul de trupe de șoc al *Himerei*.

– Dar atunci...? șovăi Disra.

– De ce a murit? Tierce stârnsese din dinți. Pentru că am calculat greșit. Mă așteptam la un atac asupra marelui amiral când ne-am confruntat cu un număr neașteptat de mare de inamici la șantierul naval de la Bilbringi. Dar mă așteptam să fie sub forma unei trupe de comando care să urce la bordul *Himerici*, în mijlocul confuziei luptei. Luke Skywalker mai pătrunsese așa pe navă pentru a-l salva pe contrabandistul Talon Karrde, iar eu m-am gândit că ar putea încerca din nou. Așa că mi-am pus unitatea de trupe de șoc să staționeze lângă terminalele hangarului.

– Ah. Disra dădu din cap, o fărâmă rătăcită din istoria acelei lupte găsimdu-și locul. Deci unitatea ta a fost cea care l-a interceptat

și l-a omorât pe trădătorul noghri, Rukh, după ce l-a omorât pe marele amiral?

– Da. Deși nu știu dacă mai contează.

– Hm. Disra se uită la el. Thrawn știa despre tine?

Tierce se înfioră iar.

– Cine ar putea spune ce știe și ce nu știe un mare amiral? Tot ce pot spune este că nu m-am prezentat lui niciodată și că el nu m-a confruntat niciodată cu trecutul meu.

– De ce nu te-ai identificat? îl întreabă Disra. Credeam că o Gardă Regală este îndreptățită la anumite... ah... misiuni speciale.

– Să nu mai spui niciodată asta, Disra, zise Tierce cu voce încrețită și amenințătoare. Nici măcar să nu te mai gândești la asta. O Gardă Regală nu caută niciodată privilegii. Niciodată. Singurul său scop în viață este să îl servească pe Împărat și Noua Ordine pe care a creat-o. Scopul vieții și ultima sa dorință.

– Da, murmură Disra, luat prin surprindere, spre ciuda sa. Devenea tot mai clar că reputația Gărzii Regale – o reputație despre care crezuse întotdeauna că era produsul propagandiștilor Împăratului – fusese, de fapt, câștigată pe drept. Îmi cer iertare, domnule gardian.

– Maior, îl corectă Tierce. Doar maior. Garda Regală nu mai există.

– Din nou, iertare, domnule maior, spuse Disra, cu o urmă de supărare strecurându-se în atmosfera incomodă. Dorise să conducă această conversație; însă, la fiecare întorsătură, părea să piardă controlul. Iar mie trebuie să mi te adresezi cu „exelență“.

Tierce se încrunță, iar pentru o clipă dureroasă Disra își ținu respirația. Apoi, spre ușurarea sa, buza celuiilalt zvâcni într-un zâmbet ironic.

– Desigur, spuse el sec. Exelență. V-ați satisfăcut curiozitatea, exelență?

– Da, răspunse Disra dând din cap. Ce a fost a fost, domnule maior. Să ne gândim acum la viitor. Ai auzit sugestiile pe care i le-am făcut amiralului Pellaeon. Ce părere ai?

Tierce clătină din cap.

– Amiralul are dreptate: nu va merge. Cifrele sunt prea mult împotriva noastră.

– Nici măcar cu Noua Republică ocupată cu zeci de conflicte interne?

– Nu. Tierce făcu un semn spre biroul lui Disra. Nici chiar cu acest raport interesant clasificat sub numele „Lak Jit“ de pe al treilea datacard de sus în jos.

– Oh? Disra se încruntă, scoțând datacardul din teancul pe care Tierce îl adusese. Toate aceste rapoarte ar fi trebuit să fie private, criptate cu un cod imperial special, rezervat doar înalților ofițeri de contrainformații și Moff-ilor. Evident, Disra nu era singurul care făcuse ceva cercetări la nivel înalt. Punând datacardul în cititor, tastă codul pentru decriptare.

Era un raport de contrainformații cumpărat de la un colaborator devaronian pe nume Lak Jit, privind descoperirea în ruinele Muntelui Tantiss a unui dosar parțial despre distrugerea Caamas-ului.

– E perfect, îi spuse lui Tierce în timp ce îl cerceta grăbit. Exact ce ne trebuie.

Tierce dădu din cap.

– Cu siguranță este folositor. Dar nu este de ajuns.

– Ah, ba da, spuse Disra simțind cum un zâmbet subțire i se întindea pe buze în timp ce recitea părțile importante ale raportului. Nu cred că înțelegi pe deplin situația în care se găsește Noua Republică zilele astea. Un element precum Caamas – mai ales cu implicarea bothanilor – va face ca totul să dea în clocot. Mai ales dacă putem să îi dăm impulsul potrivit.

– Nu situația dintre Rebeli este problema, îl contrazise Tierce cu răceală. Starea Imperiului nu o înțelegi tu. Doar dezbinarea Rebeliunii nu va reconstrui Noua Ordine a Împăratului. Avem nevoie de un punct central, de un conducător în jurul căruia forțele Imperiului să se poată aduna. Amiralul Pellaeon este cea mai potrivită persoană pe care o avem pentru o astfel de figură a autorității, iar el și-a pierdut, în mod clar, dorința de a lupta.

– Lasă-l pe Pellaeon, spuse Disra. Să presupunem că eu aș putea oferi un astfel de conducător. Ai dori să ni te alături?

Tierce se uită la el.

– Cine sunt acești „noi“ despre care vorbești?

– Dacă ni te alături, vom fi trei, răspunse Disra. Trei care vor împărtăși secretul pe care sunt gata să ți-l dezvălui. Un secret care va aduce întreaga Flotă de partea noastră.

Tierce surâse cinic.

– Mă iertați, excelență, dacă sugerez că nu ați putea insufla loialitatea oarbă nici într-un bantha drogat.

Disra simți un val de furie. Cum îndrăzneala soldatul ăsta obișnuit...?

– Nu, aprobă el, practic scuipând cuvântul printre dinții încleștați. Până la urmă, Tierce nu era un soldat obișnuit. Mai important, Disra avea nevoie disperată de un om cu abilitățile și cu antrenamentul lui. Eu nu voi fi decât puterea politică din spatele tronului. Plus distribuitorul de militari și de armament, desigur.

– Din Flota Sectorului Braxant?

– Și din alte surse, spuse Disra. Tu, dacă alegi să ni te alături, vei servi ca arhitect al întregii noastre strategii.

– Înțeleg. Dacă Tierce era deranjat de cuvântul „a servi“, nu o arăta. Și a treia persoană?

– Ești cu noi?

Tierce îl studie.

– Mai întâi spune-mi mai multe.

– Voi face mai mult decât să îți spun. Disra își împinse scaunul în spate și se ridică. Îți voi arăta.

Judecând după lipsa de reacție a lui Tierce, așa-zisul coridor secret dintre biroul lui Disra și apartamentele lui nu a fost o surpriză pentru fostul gardian. Intrarea camuflată de la jumătatea lui a fost, totuși.

– Construită de fostul proprietar al palatului, explică Disra în timp ce mergeau printr-un pasaj către o mașină turbolift la fel de îngustă. Coboară cincizeci de metri. De acolo poți să mergi fie la camera de tortură de sub nivelul beciurilor, fie la un tunel de ieșire secret din dealurile de la nord. Uneori m-am întrebat în ce direcție se ducea cel mai des.

– Pe care o folosim acum? întrebă Tierce când mașina turbolift începu să coboare.

– Cea spre camera de tortură, zise Disra. Este locul cel mai privat și mai sigur din palat. Sau de oriunde de pe Bastion. A treia persoană a grupului nostru așteaptă acolo.

Mașina se opri și ușa se deschise. Două tuneluri nefinisate și înguste se ramificau din spațiul liber din fața turboliftului; dând într-o parte o pânză rățăcită de păianjen, Disra o luă înainte pe coridorul din dreapta. Se sfârșea la o ușă din metal prăfuită, cu o roată montată în centru. Apucând de marginile roții, Disra învârti; și cu un scârțâit care răsună straniu în spațiul închis, ușa se deschise.

Fostul proprietar și-ar fi recunoscut cu greu camera de tortură. Instrumentele suferinței și groazei fuseseră scoase, pereții și podelele

curățate și acoperite cu covoare, iar mobilierul unui apartament modern complet utilat fusese adus.

Dar, pentru moment, Disra nu era interesat de încăpere. Toată atenția lui era îndreptată asupra lui Tierce în timp ce fostul gardian intră în cameră.

Intră în cameră... Și îl văzu pe singurul ocupant al încăperii, așezat în centrul ei, pe o replică a unui scaun de căpitan de Stea a Morții.

Tierce îngheță, ochii mărimu-i-se de uimire, întregul trup încordându-i-se de parcă ar fi fost străbătut de curent electric. Privirea îi țâșni către Disra, înapoi la scaunul căpitanului, cercetă camera ca și cum ar fi căutat dovada vreunei capcane sau halucinații ori poate a propriei nebunii, înapoi la scaun. Disra își ținu respirația...

Iar apoi, brusc, Tierce se îndreptă, luând poziția de paradă.

– Domnule mare amiral Thrawn, *să trăiți*, spuse el cu un formalism militar tăios ca laserul. Soldat din trupele de șoc TR-889, raportez.

Disra își mută atenția către ocupantul camerei în timp ce acesta se ridica încet în picioare. Către pielea albastră, părul negru cu reflexe albastrii, ochii roșii strălucitori, uniforma albă a marelui amiral. Ochii strălucitori îi întâlniră pe cei ai lui Disra; apoi se întoarse spre Tierce.

– Bun venit la datorie, soldat, spuse el grav. Totuși, mă tem că trebuie să-ți spun – se uită iar la Disra – că nu sunt cine crezi tu.

O primă urmă de încruntare se furișă pe fața lui Tierce.

– Domnule?

– Permite-mi, spuse Disra. Traversând camera, apucă mâneca uniformei albe și îl trase pe purtătorul ei un pas mai aproape de Tierce.

– Maior Tierce: dă-mi voie să ți-l prezint pe asociatul meu, Flim.

– Un artist al deghizărilor extrem de talentat.

Pentru un minut, camera a fost plină de o tăcere nesigură. Tierce se holbă la impostorul în uniformă albă, neîncrederea și dezamăgirea amestecându-se pe fața lui cu furia și cu trădarea. Disra urmări jocul emoțiilor, pulsul bătându-i neplăcut în gât. Dacă Tierce lăsa acum mândria să îl conducă – dacă alegea să fie jignit de această înșelătorie – atunci nici Disra și nici Flim nu vor ieși din această încăpere în viață.

Tierce își întoarse privirea spre Disra, zbuciumul emoțional retrăgându-se sub o mască de piatră.

– Explică, spuse el încruntat.

– Chiar tu ai zis că Imperiul are nevoie de un conducător, îi aminti Disra. Ce alt conducător mai bun avem în afara marelui amiral Thrawn?

Încet, fără tragere de inimă, Tierce se uită încă o dată la falsul mare amiral.

– Cine ești? întrebă el.

– După cum ți-a spus excelența sa, mă numesc Flim, răspunse celălalt. Vocea i se schimbase subtil, nu mai avea aerul puternic, aproape regal, al unui mare amiral. Exact aceeași transformare, Disra își dădu seama brusc, ca cea pe care Tierce însuși o suferise cu câteva minute în urmă în birou, doar că invers.

Poate că și Tierce a văzut acest lucru.

– Interesant, zise el făcând un pas înainte și cercetând de aproape fața lui Flim. E nefiresc. Arăți exact ca el.

– Ar trebui, spuse Disra. Mi-a luat aproape opt ani de căutări pentru a găsi pe cineva care să se deghizeze așa de bine. Pun asta la cale de mult timp.

– Înțeleg. Făcu un semn. Cum faci ochii?

– Inserții de suprafață, zise Disra. Autonome, pentru a oferi strălucirea roșie. Restul e doar colorarea pielii și a părului, plus un control remarcabil al vocii și abilitatea naturală de a interpreta.

– Am făcut multe astfel de interpretări, spuse Flim. Aceasta e doar încă una. Surâse. Deși cu un potențial de răsplată considerabil mai mare.

– Este remarcabil, spuse Tierce uitându-se la Disra. Însă este o problemă. Thrawn e mort și toată lumea știe asta.

Disra își ridică sprâncenele.

– Ah, chiar așa? Cu siguranță s-a spus că a murit, dar asta poate sau nu să însemne ceva. Poate că doar a fost în comă din cauza răni provocate de cuțitul lui Rukh. Poate că a fost dus în vreun loc secret unde a petrecut mulți ani pentru a se reface. Dădu din cap către Flim. Sau poate că pe puntea *Himerei* a murit un impostor, ca Flim. Ai spus că te așteptai la un atac asupra lui la Bilbringi; poate că și Thrawn se aștepta și și-a făcut niște pregătiri secrete.

Tierce pufni.

– E cam trasă de păr.

– Firește, îl aprobă Disra. Dar asta nu contează. Tot ceea ce trebuie este să îl prezentăm pe Thrawn, iar dorința de a crede va face restul.

Întregul Imperiu se va grăbi să creadă în el, de la amiralul Pellaeon în jos.

– Deci ăsta e planul tău? întrebă Tierce. Să îl prezinți pe marele amiral lui Pellaeon, să îl reinstalezi la bordul *Himerei* și să îl folosești ca un punct de regroupare pentru Imperiu?

– În mare, răspunse Disra încruntându-se. De ce?

Tierce tăcu pentru un moment.

– Ziceai că ai și alte resurse în afara Flotei Sectorului Braxant, spuse el. Care sunt acestea?

Disra se uită la Flim. Dar maestrul în deghizări nu făcea decât să se uite cu interes la Tierce.

– Am o înțelegere cu pirății Cavrilhu, îi zise el Gardianului. Sunt un grup mare și foarte sofisticat care activează...

– Cunosc banda căpitanului Zothip, spuse Tierce. Nu este deosebit de sofisticată, după părerea mea, dar, cu siguranță, destul de mare. Ce fel de înțelegere?

– Una bazată pe interese comune, răspunse Disra. Folosesc rapoartele Contrainformațiilor imperiale pentru a localiza transporturile folositoare ale Noii Republici, pe care Zothip le atacă apoi. El ia orice pradă poate; noi obținem destabilizarea tot mai puternică a inamicului nostru.

– Și o parte din Păsările-de-pradă SoroSuub oferite de linia de producție a lui Zothip? sugeră Tierce.

Disra își strânse buzele. Fie Tierce știa mult mai multe decât ar fi trebuit despre secretele Moff-ilor, fie era cu mult mai isteț decât se așteptase. În orice caz, nu era sigur că îi plăcea.

– De fapt, noi luăm toate Păsările-de-pradă, spuse el. Zothip are toate navele de luptă de care are nevoie.

– Cum le plătești?

– Cu acel fel de ajutor experimentat pe care Zothip nu-l mai poate găsi nicăieri, spuse Disra, oferindu-i celuiilalt un zâmbet viclean. Îi împrumut câțiva consilieri militari speciali: grupuri de clone ale lui Thrawn, de la Muntele Tantiss.

Avu satisfacția de a vedea cum Tierce aproape căscă gura de uimire.

– Au mai rămas?

– Au rămas cuiburi întregi, îi spuse Disra acru. Istețul nostru mare amiral a împrăștiat grupuri sub cea mai mare acoperire prin toată Noua Republică. Nu știu ce voia să facă cu ele; în dosarele lui nu era nimic care să privească în mod special...

– Ai găsit dosarele lui Thrawn? îl întrerupse Tierce. Adică dosarele lui personale?

– Desigur, spuse Disra încruntându-se ușor. Pentru o clipă apăruse brusc ceva tensionat în expresia gardianului. Cum altfel crezi că aș fi știut unde ascunsese toate clonele astea?

Sclipirea de interes dispăruse deja în spatele măștii lui Tierce.

– Firește, spuse el cu calm. Ce mai era acolo?

– Era schița unei mari strategii, răspunse Disra, urmărindu-l cu atenție. Dar orice ar fi aprins acea scânteie era din nou îngropat. Planurile lui pentru campanii împotriva Noii Republicii pe următorii cinci ani. Incredibil de detaliate; din nefericire, în acest moment, complet nefolositoare.

– Aș avea mare grijă să consider orice a făcut Thrawn vreodată ca fiind inutil, îi reproșă Tierce cu blândețe. Altceva?

Disra ridică din umeri.

– Însemnări personale și altele ca astea. Nimic care să îmi atragă atenția ca fiind interesant din punct de vedere militar. Ești binevenit să te uiți prin ele mai târziu, dacă dorești.

– Mulțumesc, spuse Tierce. Cred că o s-o fac.

– Bănuiesc, interveni Flim, că te gândești la ceva mai ambițios decât să îl folosești pe Thrawn ca punct de regroupare?

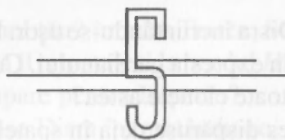
Tierce își înclină ușor capul către maestrul în deghizări.

– Ești foarte pătrunzător, amirale, spuse el. Da, cred că putem face mai mult de atât. Mult mai mult, de fapt. Aici jos există vreun terminal de calculator? – ah, perfect. Voi avea nevoie de datacardurile pe care le-am lăsat pe biroul tău, excelență. Te superi dacă te duci să le aduci?

– Deloc, murmură Disra. Mă întorc imediat.

Deja ocupat la terminalul calculatorului, Tierce nu se obosi să răspundă. Pentru o clipă, Disra se uită fix la ceafa lui, întrebându-se dacă se putea să fi socotit greșit. Maiorul Tierce, fost Gardian Regal, va fi un slujitor folositor. Nu va fi un stăpân prețuit.

Dar deocamdată, cu toții aveau nevoie unul de altul. Înghițindu-și vorbele și mândria, Disra ieși în tunel și se întoarse la turbolift.



Consilierul Borsk Fey'lya își ridică privirea de pe datapad, cu ochii violeți măriți și cu blana alb-gălbuie lipită bine de corp.

– Deci până la urmă a ieșit la lumină, șopti el.

– Da, a ieșit, spuse Leia. Și se cere o explicație.

Fey'lya clătină din cap.

– Nu e nimic de explicat, zise el încet. E adevărat.

– Înțeleg, spuse Leia, simțind cum o greutate i se pune pe umeri. Nu își dăduse seama cât de mult își dorise să aibă dreptate Karrde când spunea că dosarul Caamas era un fals. Ești sigur?

– Da, răspunse Fey'lya, mutându-și privirea de la Leia la datapad.

– Atunci știi cine a fost implicat.

– Nu, zise Fey'lya. Acesta este miezul problemei, consilier Organa Solo. Și motivul pentru care am tăcut atât timp. Știm ce știi și tu; că un grup de bothani i-a ajutat pe agenții senatorului Palpatine să ajungă la generatoarele de scuturi ale Caamas-ului. Nici măcar nu știm ce clan a fost implicat, cu atât mai puțin cine anume.

– Ați încercat să aflați? întrebă Leia tăios.

Lui Fey'lya i se zbârli blana.

– Firește că am încercat. Dar Palpatine acoperise această urmă mult prea bine. Doar cu mult după eveniment, la începuturile Rebeliunii, șefii conducătorilor clanurilor au aflat despre complicitatea bothană pe Caamas. Impactul acestei descoperiri a făcut, de fapt, să ne angajăm poporul în Alianța Rebelă și în distrugerea lui Palpatine. Dar atunci urma era deja mult prea veche pentru a o mai cerceta.

Leia oftă.

– Înțeleg.

– Mă crezi, da? insistă Fey'lya. Trebuie să mă crezi.

Pentru un moment, Leia tăcu. Privindu-i fix fața, folosindu-și Forța, căută cât de bine putu după orice urmă de înșelăciune. Dar dacă exista, nu o găsea.

– Cred că spui adevărul, cel puțin în ceea ce te privește, îi zise ea bothanului. Din păcate, eu nu sunt singura pe care trebuie să o convingi.

Fey'lya se înfioră, câteva smocuri de blană zbârlindu-i-se pe corp.

– Nu, aprobă el sobru. Vor fi mulți care vor crede că nu facem decât să-i apărăm pe criminali în numele solidarității bothane.

Leia ridică datapadul, înăbușindu-și o grimasă. Firește că el avea dreptate. Abordarea bothană în politica interstelară era mult mai tranșantă și mai războinică decât și-ar fi dorit mulți din Noua Republică. Chiar și speciile care nu aveau nimic împotriva luptei fizice totale între membrii lor încercau, de obicei, să aibă o abordare moderată când aveau de a face cu străini. Faptul că bothanii fie nu doreau, fie nu puteau să facă același lucru le adusese o reputație mult mai proastă decât meritau în cercurile diplomatice.

– Sunt de acord, spuse ea. Un motiv în plus să rezolvăm problema cât mai repede.

– Dar cum? întrebă Fey'lya. Bothanii au căutat din greu o listă a celor responsabili atât în bibliotecile de clan oficiale, cât și pe toate lumile noastre colonie și în enclave. Pur și simplu nu există.

– A existat aici, îi arătă Leia, scoțând datacardul din datapad. Sunt sigură că a existat. O să vedem dacă tehnicienii îl pot reconstrui; dacă nu pot, va trebui să găsim altă copie pe undeva. Cel puțin, acum știm ce să căutăm.

– Putem încerca, spuse Fey'lya neconvins. Dar între timp, ce ai de gând să faci?

Leia împunse datacardul cu degetul.

– Nu pot să mă fac că am uitat totul, consilier Fey'lya – trebuie să înțelegi. Trebuie cel puțin să îl duc celorlalți din Consiliul Suprem. Dar voi face tot ce îmi stă în puteri să îl conving pe președintele Gavrisom că nu trebuie făcut public. Cel puțin nu înainte ca tehnicienii să aibă timp să vadă ce pot face cu secțiunile distruse.

– Înțeleg, spuse Fey'lya, atât blana cât și emoțiile lui agitându-se. Firește, dacă tehnicienii vor tăcea sau nu este o altă problemă. Mai important, ce-i cu contrabandistul Talon Karrde? Ziceai că și el știe.

– A promis că nu va spune nimic, îi zise Leia. Și a trimis un mesaj către toți oamenii lui să îl caute pe devaronianul care a găsit

datacardul. Poate că îl prind din urmă înainte să mai apuce să spună cuiva.

Fey'lya suspină.

– Chiar crezi că nu le-a spus deja altora? După cum v-ați purtat tu și Karrde cu el?

– Am făcut ceea ce atunci părea necesar, spuse Leia calmându-și cu asprime pâlpâirea bruscă de iritare față de bothan. Ai fi preferat să plece de pe Wayland cu datacardul?

– Ca să fiu direct: da, spuse Fey'lya înțepat. În mod clar, voia să ajungă la noi. Ne-ar fi cerut un preț enorm, iar noi l-am fi plătit și s-ar fi terminat.

Leia oftă.

– Nu s-ar fi terminat, consiliere. Nu se va termina decât atunci când se va ști tot adevărul, iar cei responsabili vor fi pedepsiți.

– Într-adevăr, asta este tot ce mai putem face, zise Fey'lya rîdîcându-se în picioare. Îți mulțumesc pentru politețea de a-mi face această informare privată, doamnă consilier Organa Solo. Acum mă duc să îmi pregătesc apărarea.

– Nu ești la proces, consiliere, îi aminti Leia.

Blana lui Fey'lya se lipi de corp.

– Voi fi, răspunse el încet. Ca și întreaga rasă bothană. Vei vedea.

Cafeneaua Dona Laza era aproape mai aglomerată decât o văzuse Shada D'ukal vreodată, plină, în adevăratul sens al cuvântului, de la un capăt la altul de ființe dintr-o duzină de specii și din fiecare clasă socială de la cea de mijloc în jos.

– E un loc preferat în seara asta, îi spuse șefului ei, care stătea aproape de ea la masă.

– Este rîndul lor la concursul de Boga Minwak plutitor, îi explică Mazzic, mîngîind alene mîna Shadei. Nici nu știi cât sunt de înnebuniți de jocul ăsta pe aici.

– Crezi că de aia a ales locul ăsta? întrebă Shada. Din cauza mulțimii?

– Stai liniștită, Cromf o să-l aducă aici fără probleme, o calmă Mazzic. Dacă-i dai destui bani, devine de încredere. Mai ales când o jumătate din plată nu o primește decât la livrare.

Shada se uită la ființele care se înghesuiau în jurul mesei.

– Mai mult mă preocupă dacă vom putea să-l scoatem de aici în liniște cu atâtea persoane în jur.

– Nu-i nici o grabă, îi spuse Mazzic. Gândindu-ne la cât ne-am chinuit, ar trebui cel puțin să auzim secretul ăla întunecat pe care vrea să ni-l spună. Până la urmă, putem să îl intimidăm.

Shada se uită la el cu colțul ochiului.

– Lui Karrde n-o să-i placă, îl avertiză ea. A spus foarte clar că Lak Jit nu trebuie să vorbească cu nimeni.

– Nu suntem în slujba lui Talon Karrde, îi aminti Mazzic aspru. Și cu recompensa pe care i-o dăm lui Cromf, nici măcar nu ne recuperăm banii. Dacă acest secret are vreo valoare de piață, merităm și noi o parte.

Shada se întoarse cu spatele la el, un val de tristețe copleșindu-i deja starea posomorâtă. La asta se reducea întotdeauna totul în lumea contrabandei: profitul, și iar profitul și la a face orice tertip și orice înșelătorie de care era nevoie pentru a obține cât mai mult. Concepte ca loialitatea și onoarea...

– Ei, haide, Shada, o dojeni Mazzic, mângâindu-i iar mâna. Aceste accese de conștiință trebuie să înceteze. Așa merg treburile. Știi asta.

– Sigur, murmură Shada, știa, bine. Ceea ce durea cel mai mult era că în ultimii doisprezece ani luase parte de bunăvoie la asta. De bunăvoie și foarte sânguincios.

Uneori, noaptea târziu, se întreba ce se întâmplase cu galaxia. Sau poate că doar i se părea ei.

La marginea mulțimii, un tânăr garoos apărură, strecurându-se cu grijă împreună cu tava încărcată pe care o ducea printre o pereche gălăgioasă de ishori care gesticulau nebunește. Reuși să nu verse băuturile și se prăbuși în scaunul din fața lui Mazzic.

– Pfiu! șuieră, luând unul dintre cele patru pahare de pe tavă, cu branhiile lui în nuanțe de mov ondulându-se ritmic în timp ce respira. Nu credeam c-o să reușesc.

– Te-ai descurcat bine, Cromf, îl asigură Mazzic, alegând două dintre pahare și punând unul în fața Shadei. Ai vreun semn de la prada noastră?

– Nu l-am văzut, spuse Cromf sorbind grijuliu din băutură și privind neliniștit în jur. Ciorchinele unei urechi se deschise brusc, ca și cum cineva din apropiere ar fi râs răgușit, apoi se închise la loc. Nu-mi place asta, Maz'k. Prea mulți în jur.

– Nu-ți face griji, îl liniști Mazzic. Tu doar adu-l la masă. De restul ne ocupăm noi.

Lângă urechea stângă a Shadei, unul dintre acele lăcuite decorative se răsuci și scoase încet două clicuri.

– Semnal de la Griv, îi spuse ea lui Mazzic. Se poate să îl prindem.

– Bun, zise Mazzic. Cromf, du-te și prinde-l – intrarea laterală. Concentrează-te pe cealaltă jumătate a plății.

Garoos-ul şuieră în timp ce se ridica de la masă și dispăru din nou în mulțime. Shada inspiră adânc, intrând în starea de luptă, și cercetă pentru ultima dată zona din jurul lor. Dacă devaronianul simțea că a dat de bucluc și încerca să fugă, probabil că o va lua în stânga...

Iar apoi Cromf se întoarse, târând după el un devaronian cu coarne.

– Pfiu, şuieră, așezându-se lângă Mazzic. Aglomerație. El Lak Jit. El contrabandist Maz'k.

– Încântat de cunoștință, Lak Jit, spuse Mazzic oferindu-i cel de-al patrulea pahar de pe tavă. Sper că îți place conberea Vistulo?

– Când plătește altcineva, răspunse Lak Jit, așezându-se în fața lui Mazzic. Mai întâi vreau să-ți spun, Mazzic, că deși ceea ce îți voi zice este adevărat, știu că nu pot cere bani în schimb. Deja nu mai am dovada palpabilă, ci doar ce au văzut ochii mei.

– Înțeleg, spuse Mazzic, punându-și mâna în mijlocul mesei. O retrase, dezvelind grămăjoara de monede cu valoare mare. Totuși, un domn onorabil ar trebui să dorească să plătească pentru ceea ce primește.

Lak Jit râse subțire, în felul lui devaronian, și se întinse după monede.

Și se trezi cu încheietura prinsă strâns în pumnul lui Mazzic.

– Pentru ceea ce primește, îi aminti acesta cu răceală. Întinzându-și mâna cealaltă, trase grămăjoara de monede către marginea mesei, în fața lui.

– Acum, spuse el eliberând încheietura devaronianului. Să auzim ce ai de zis.

Lak Jit se aplecă înainte pentru a se întinde peste masă.

– Înțelege că ceea ce am să îți spun este atât privat cât și exclusiv, murmură el. Nimeni din afara guvernului Noii Republici nu știe asta.

– Firește, răspunse Mazzic sec, tonul lui dovedindu-i Shadei că nu credea asta mai mult decât ea. Probabil că devaronianul deja vânduse această informație „exclusivă“ altor șase persoane.

– Să auzim.

Lak Jit se uită în jur și se aplecă încă puțin.

– Se referă la Caamas, spuse el. Există dovada că într-adevăr agenții fostului senator Palpatine i-au provocat distrugerea

Pe sub masă, Shada simți cum mâna i se strânse într-un pumn. Caamas. Trecuse mult timp de când se gândise la acea lume. Mult timp de când încercase să își șteargă din minte numele acesta și amintirile din copilărie pe care le evoca, amintirile propriei sale lumi, Emberlene. Acum, brusc, totul revenea.

Nu s-ar fi așteptat ca Mazzic să fie la fel de mișcat. Și nici nu era.

– Astea nu prea sunt știri senzaționale, spuse el dând din umeri. Asta a fost bănuiala principală practic încă de când s-a stins ultima furtună de foc de pe Caamas.

– Dar asta este dovada, insistă Lak Jit. Un dosar recuperat din depozitul personal al Împăratului, de pe Wayland.

– Un document pe care se întâmplă că nu îl ai.

– Dar mai e ceva, șuieră devaronianul întinzându-se până când coarnele aproape că îi atingeau fruntea lui Mazzic. Acum știm cum de a fost atât de ușor de distrus planeta. Generatoarele de scut au fost sabotate. Împune cu un deget în masă, ca pentru a sublinia. De un grup de bothani.

Mazzic îi aruncă Shadei o privire.

– Chiar așa? spuse el cu o voce încă nepăsătoare, dar cu o notă clară de interes în ea. Știi cum îi cheamă?

– Din păcate nu, răspunse Lak Jit. Acea parte a documentului era prea distrusă pentru ca umilul meu datapad să o poată citi. Se tolăni înapoi în scaun. Dar eu zic că nu contează. În orice caz, bothanii se pregătesc să aibă mari probleme. Un afacerist inteligent ar trebui să poată obține profit din cunoașterea acestei instabilități iminente. Făcu un semn către grămăjoara de monede din fața lui Mazzic. Nu ești de acord?

– Ba da, într-adevăr, spuse Mazzic uitându-se la Shada și ridicaându-și o sprânceană. Foarte bine. Shada, vrei să îl ajuți pe prietenul nostru?

– Nu-i nevoie, zise Lak Jit. Întinzându-se iar peste masă, vru să ia monedele...

Și ridicându-se pe jumătate din scaun, Shada îl lovi cu pumnul drept la baza cornului din stânga.

Se prăbuși cu un geamăt, căzând mai întâi cu fața pe masă, cornul din stânga aproape dărâmând băutura lui Mazzic. Un barabel și câțiva

duros îl priviră, apoi se uitară în altă parte; clienții leșinați păreau să fie ceva obișnuit la Dona Laza.

– Pfiu! șuieră Cromf holbându-se cu ochii bulbucați la forma inertă. E...?

– Firește că nu, răspunse Mazzic, întinzându-se ca să bată de trei ori în semnalizatorul în formă de ac din părul Shadei. Nu suntem plătiți să ucidem.

Croindu-și drum prin mulțime, Griv apăru la masă.

– Gata? întrebă el.

– Da, dădu Mazzic din cap culegând grămăjoara de monede. Îi înmână lui Cromf patru dintre ele și puse restul în buzunarul interior.

– Du-l la speeder.

Griv îl ridică pe devaronian pe umăr și se vârî iar în mulțime.

– Ei, am pierdut vremea, comentă Mazzic ridicându-se și oferindu-i mâna Shadei politicos. Poate că putem să mai ridicăm puțin recompensa pe care ne-o dă Karrde. Să încercăm să ne acoperim cheltuielile, măcar.

– Nu facem nimic cu asta? întrebă Shada.

– Nu fi fraieră, o dojeni el, luând-o de mână și conducând-o în mulțime. Cu îi mai pasă de o planetă distrusă cu aproape jumătate de secol în urmă?

Shadei i se strânse stomacul.

– Nimănui, aprobă ea cu amărăciune. Chiar nimănui.

Dură o vreme – cel puțin două citiri complete pentru fiecare, estimă Disra în timp ce pășea încet pe podeaua din spatele biroului său din coral, încercând să pară mai degrabă nerăbdător decât neliniștit. Dar, în cele din urmă, ultimul dintre cei patru căpitani imperiali termină de citit și își ridică privirea de pe datapad.

– Cu tot respectul, excelență, găsesc această propunere incredibilă, spuse căpitanul Trazzen de pe *Nimicitorul*, vocea lui înceată contrazicându-i reputația de om crud. Cu siguranță vă dați seama că nu puteți scoate patru distrugătoare spațiale imperiale dintr-o flotă de sector și să vă așteptați ca forțele rămase să își apere bine teritoriul.

– Sunt de acord, interveni căpitanul Nalgol de pe *Tiranic*, jucându-se ce sigiliul familiei Kuat pe care îl purta întotdeauna. În plus – și, de asemenea, cu tot respectul – aș merge până la a vă contesta autoritatea ca măcar să ordonați aceste două misiuni. Toate

incursiunile în spațiul Noii Republicii se presupune că se află sub comanda directă a comandatului suprem al flotei, Pellaeon.

– Poate, spuse Disra. Poate că nu. Să lăsăm asta acum. Mai aveți întrebări?

– Eu am una, vorbi căpitanul Dorja de pe *Neîndurătorul*. Această misiune pe Morishim pe care vreți să o desfășor. Ce este mai exact cu această navă curier pe care sunt rugat să o distrug?

Disra ridică din sprâncene.

– Sunteți „rugat”, căpitane? „Rugat”?

– Da, excelență, spuse Dorja bășos. Căpitanul Nalgol are dreptate: sunteți comandantul suprem al Flotei Sectorului Braxant doar în privința operațiunilor din Sectorul Braxant. Misiunile pe Morishim și Bothawui nu sunt sub autoritatea dumneavoastră.

– Înțeleg. Disra se uită la al patrulea căpitan. Ați fost cam tăcut, căpitane Argona.

– *Mâna-de-Fier* se află, desigur, sub comanda dumneavoastră, excelență și vom merge oriunde ne trimiteți, spuse Argona încet. În același timp, trebuie să fiu de acord cu afirmația căpitanului Trazzen. A trimite patru dintre cele treisprezece distrugătoare spațiale ale flotei de sector nu este ceva care să fie făcut cu ușurință.

– Mai ales când trei dintre ele au această misiune de lungă durată în sistemul Bothawui, adăugă Trazzen. A cărei natură, vă amintesc, exclude orice șansă de înapoiere rapidă.

– Într-adevăr, spuse Argona. Ar trebui să trimiteți fizic curieri acolo pentru a ne contacta. În caz de urgență, zilele pierdute în plus s-ar putea dovedi dezastruoase.

– Nimic valoros nu se obține fără risc, spuse Disra cu răceală. Încep să cred că poate am făcut o alegere greșită când v-am oferit aceste misiuni. Dacă preferați să vă retrageți dintr-o campanie militară care va scrie istoria...

– Nu.

Vocea venise din direcția pasajului secret al lui Disra. Căpitanii se întoarseră.

Iar marele amiral Thrawn păși în birou.

Se auzi suspinul cuiva, înecat într-o tăcere plină de uimire.

– Mă scuzați, domnule amiral? întrebă Disra precaut.

– Nu vor fi scutiți de la această misiune, excelență, spuse Thrawn, cu o voce calmă și relaxată, în timp ce se îndrepta spre birou și se așeza în scaunul lui Disra. Am avut motivele mele pentru a alege

exact aceste distrugătoare spațiale și pe căpitanii lor. Acele motive nu s-au schimbat.

Pentru o clipă, ochii lui strălucitori se concentrară asupra căpitanelor care stăteau în poziție de dreptți în fața lui, evident zăpăciți, măsurându-l și evaluându-l pe fiecare pe rând. Apoi, lăsându-se pe spate în scaun, zâmbi ușor.

– Observă, excelență, spuse el uitându-se la Disra și dând din mână către ofițeri. Complet uimiți de apariția mea neașteptată; însă deja și-au revenit în mare parte. Minți flexibile și iuți, combinate cu o loialitate totală față de Imperiu. De această combinație am nevoie. Combinația pe care o voi avea.

– Firește, amirale, spuse Disra.

Thrawn își îndreaptă atenția către căpitani.

– Cu toții aveți întrebări, desigur, zise el. Din păcate, cea mai apăsătoare dintre ele nu își poate primi răspunsul deocamdată. În timp ce fac pregătirile pentru a mă întoarce la comandă, metoda care mi-a permis să supraviețuiesc încercării de asasinare din urmă cu zece ani trebuie să rămână ascunsă. De asemenea, trebuie să vă rog ca, pentru moment, întoarcerea mea să rămână secretă, să fie împărtășită doar ofițerilor voștri superiori și doar după ce ați părăsit spațiul imperial. În afară de asta... Își întinse ușor gâtul într-o parte. Mi se pare că erau niște întrebări privind autoritatea?

– Nici o întrebare, amirale, spuse Trazzen cu o voce aproape respectuoasă. Nu mai sunt.

– Bine. Thrawn își ridică o sprânceană neagră-albăstrie către Nalgol. Înțeleg din înfățișarea ta, căpitane Nalgol, că nu ești de acord cu colegul tău?

Nalgol își dresе glasul cu timiditate, degetul său strângând inelul de parcă ar fi încercat să extragă încredere din coroana gravată pe el.

– Firește că nu vă pun la îndoială autoritatea, amirale Thrawn, spuse el. Dar v-aș mulțumi foarte mult pentru câteva clarificări. Cunosc sistemul Bothawui și nu văd nici un motiv pentru care ar avea vreo valoare militară serioasă pentru Imperiu. Cu siguranță nu merită să trimitem trei distrugătoare spațiale acolo.

– Evaluarea ta este destul de corectă, aprobă Thrawn. Nu sistemul în sine mă interesează, ci evenimentele care, în viitorul apropiat, vor avea loc pe lumea natală a bothanilor. Evenimente pe care intenționez să le întorc în avantajul Imperiului.

– Da, domnule, spuse Nalgol. Dar...

– În timp, totul va deveni clar, spuse Thrawn. Deocamdată, trebuie să vă cer să aveți încredere în judecata mea.

Nalgol luă poziție de drepti.

– Întotdeauna, amirale. Făcu un pas înainte și își întinse mâna peste birou. Și dacă îmi permiteți, bun venit înapoi. Imperiului i-a lipsit amarnic conducerea dumneavoastră.

– Așa cum și mie mi-a lipsit privilegiul de a comanda, spuse Thrawn ridicându-se în picioare și strângând scurt mâna întinsă. Pregătirea celor trei distrugătoare spațiale deja se desfășoară și ar trebui să se încheie în două zile. Își mută atenția asupra lui Dorja. Cât despre misiunea ta, căpitane Dorja, curierul imperial pe care trebuie să îl interceptezi la Morishim este programat să plece în douăzeci de ore. Vei avea destul timp să te întorci pe *Neîndurătorul* și să ajungi la sistem înaintea lui?

– Cu ușurință, amirale. Buza lui Dorja zvâcni în ceea ce el considera, în aceste vremuri, a fi un zâmbet. Și dacă îmi permiteți, domnule, aș vrea să mă alătur sentimentelor căpitanului Nalgol. Sunt onorat să servesc din nou sub comanda dumneavoastră directă.

Disra îl privi pe Dorja, simțind brusc o strângere de inimă. Dorja servise sub comanda directă a lui Thrawn?

– Încă o dată, sunt încântat să vă conduc, căpitane, spuse Thrawn grav. Cât timp m-am aflat pe *Himera*, am simțit adesea că aveți mai mult potențial de conducere decât împrejurările vă permiteau să arătați. Poate că acum vom avea ocazia să judecăm acea evaluare.

Dorja aproape că străluci de încântare.

– Voi face tot ce pot pentru a arăta că ați avut dreptate, domnule.

– Nu-ți pot cere mai mult, zise Thrawn. Și nu voi accepta mai puțin, adăugă el, privindu-i, pe rând, pe fiecare dintre căpitani. V-ați primit ordinele. Sunteți liberi.

– Da, amirale, spuse Trazzen în numele tuturor. Se întoarseră și plecară, cu ceea ce îi păru lui Disra un mers mult mai vioi decât cel cu care intraseră în birou, cu o jumătate de oră în urmă. Ușa dublă se închise greoi în urma lor...

– Un grup de domni minunați, declară Flim, vârându-și un deget pe sub gulerul uniformei albe de mare amiral. Un pic cam creduli dar, totuși, niște domni minunați.

– Oh, da, sunt minunați, mârâi Disra aruncând o privire către ușa secretă prin care artistul în deghizări își făcuse intrarea triumfală. De asemenea, sunt și foarte periculoși. Tierce? Unde ești.

- Aici, spuse Tierce ieșind pe ușa secretă. Ce s-a întâmplat?
- Ce s-a *întâmplat*? se răsti Disra. Este destul de rău că trei dintre cei patru căpitani pe care i-ai ales pentru aceste misiuni nu-mi sunt chiar loiali. Dar cineva care a servit sub comanda directă a lui Thrawn? Ești nebun?
- Nu mă insulta, spuse Tierce cu răceală, alăturându-se celorlalți lângă birou. Trebuia să aduc pe cineva ca Dorja. Și un elev începător în ale tacticii și-ar putea spune asta.
- Eu nu gândesc tactic, replică Disra. Cel puțin, nu după cum zici tu. De aceea experiența ta este atât de necesară, îți amintești.
- Calmați-vă, excelență, interveni Flim, scoțându-și cu grijă inserția de suprafață strălucitoare din ochiul stâng. Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost inevitabil să mă aflu în fața cuiva care l-a cunoscut personal pe Thrawn. Ce loc sau moment ar fi fost mai bun, dacă nu aici și acum, unde, la nevoie, ne-am fi putut ocupa de toți patru în liniște și cu discreție.
- Exact, spuse Tierce. Cât despre căpitanii pe care i-am ales, cei care nu îți sunt loiali sunt exact cei asupra cărora trebuie să folosim magia lui Flim.
- Și te-ai gândit la ce-ar putea face o dată ieșiți din raza acestei magii? replică Disra. Dacă se hotărăsc că până la urmă nu sunt chiar convinși și fac niște verificări?
- Oh, o să o facă, îl asigură Tierce. De aceea am vrut ca Nalgol să facă parte din acest prim grup. Provine dintr-o veche familie nobiliară de pe Kuat și știam că va purta inelul cu injector de otravă.
- Flim se opri în mijlocul acțiunii de a scoate cealaltă inserție de suprafață.
- Ce să poarte?
- Inelul cu injector de otravă, repetă Tierce. A-ți otrăvi dușmanii este o tradiție veche de secole acolo. Oh, liniștește-te – Nalgol nu mai are otravă în inelul ăla de ani întregi.
- Mă bucur că *tu* crezi așa, spuse Flim cu nervozitate, cercetându-și cu atenție mâna pe care i-o strânsese Nalgol. Nu mâna *ta* a fost...
- Am spus să te liniștești, zise Tierce din nou, iar de această dată avea o voce aspră. Nu ți-a băgat nimic. A *luat* ceva.
- O mică probă de piele, mai exact, spuse Disra înțelegând în cele din urmă. Pe care, fără îndoială, o va duce drept la arhive pentru a o compara cu profilul genetic din dosarul de identitate al lui Thrawn.

– Exact, zise Tierce. Și o dată convins – și cu siguranță își va împărtăși descoperirile cu ceilalți – nu va mai exista nimic pe care ei să nu îl facă penru noi.

– M-am întrebat de ce ai insistat atât de mult să modifici acel dosar de identitate noaptea trecută, spuse Disra. Nu ai lăsat o marjă de eroare prea mare în această operațiune.

– Mai ales dacă ne gândim că noi doi am preluat toate riscurile, îl susținu Flim, încă ținându-se de mână. Nici măcar nu ai stat în cameră cu noi.

– Calmați-vă, amândoi, spuse Tierce cu o urmă de dispreț în glas. Mai avem multe de făcut. Sper că n-ați început deja să vă speriați.

– Nu-ți face griji despre asta, domnule maior, zise Disra tăios. Tu doar ocupă-te ca strategia asta chiar să funcționeze.

– O va face, îl asigură Tierce. Crede-mă. Indiferent de luptele de hărțuire preliminară, bătălia de deschidere a războiului civil final al Rebeliunii se va desfășura pe Bothawui. Documentul Caamas se va ocupa de asta. Vrem să dirijăm detaliile acestei căderi cât de bine putem; și vrem o prezență imperială pe Bothawui pentru a fi siguri că ambele părți vor suferi pierderi cât mai mari.

– Ei, orice am face, ar trebui să facem repede, îl avertiză Disra. Pellaeon a înțeles deja pe trei sferturi legătura mea cu Pirații Cavrillu și cu asociații lor. Dacă face o verificare și descoperă că din flota mea de sector lipsesc patru distrugătoare spațiale o să fie vai de mine.

– Nu putem face prea multe în privința programului, îi aminti Tierce. Cele trei care se îndreaptă spre sistemul Bothawui nu vor fi în poziție de atac vreme de câteva săptămâni.

– Atunci poate că ar trebui să renunțăm la aspectul de cometă, spuse Disra. Se pot forma în jurul altui indicator.

– Nu există altul, zise Tierce răbdător. Cel puțin, nici unul pe care să-l folosească în siguranță. Va trebui să-ți folosești farmecul personal pentru a-l ține pe Pellaeon deoparte.

– Voi face tot ce pot, spuse Disra sarcastic. Și ce fel de farmec presupui să folosesc asupra căpitanului Zothip?

– Ce-i cu căpitanul Zothip? întrebă Flim.

– Maiorul Tierce l-a sunat și i-a spus că îi întrerupem livrarea de clone, mârâi Disra. Zothip e cam supărat.

– Am mai vorbit despre asta, zise Tierce cu un aer de răbdare obosită. Acum avem nevoie de acele clone pentru noi. Zothip nu are

de ce să se plângă – a beneficiat destul de ele la bordul navelor sale. Oricum, ce te neliniștește? Că o să vină aici și că o să te provoace la duel?

– Nu-l cunoști pe Zothip, spuse Disra abătut.

– E pleavă de la limită, spuse Tierce abandonând subiectul piratului cu o zvâcnire a buzei. Cumpără-l sau calmează-l – nu-mi pasă.

– Zothip mă îngrijorează mai puțin decât atitudinea ta, replică Disra. De acum înainte, deciziile importante ca aceasta vor fi luate împreună. N-o să te las să distrugi lucrurile pe care le-am construit și apoi să îmi dai bucățile să le pun eu la loc.

Pentru o vreme, Tierce doar se uită la el.

– Să lămurim un lucru acum, Disra, spuse el în cele din urmă, cu o voce rece și liniștită. Mă aflu la comanda aspectelor militare ale acestei operațiuni. A tuturor acestor aspecte. Asta mi-ai oferit tu și de asta mă ocup. Acum, partea ta – singura ta parte – este să furnizezi navele și oamenii de care am nevoie și să te ocupi de toate aspectele politice care apar.

Disra îi aruncă din nou o privire tăioasă. Dar simțea cum tăișul ei se tocea. Ce fel de monstru crease?

– Doar asta înseamnă pentru tine? îl întreabă încet pe Tierce. Ofițerul tău de aprovizionare?

Tierce zâmbi, ridicându-și cu răceală colțul buzei.

– Îți este teamă că ai pierdut controlul planului pe care l-ai creat? Să nu-ți fie. Scopul meu aici – singurul scop – este să răzbun moartea Împăratului și să șterg Rebeliunea de pe harta galaxiei. După aceea, sarcina mea se termină. Conducerea noului Imperiu care va apărea va fi a ta în întregime.

Pentru o clipă, Disra se uită la el, încercând să citească dincolo de fața lui împietrită, încercând să nu lase dorința de a crede să îi afecteze judecata. Dacă omul mințea...

Nu. Tierce era un soldat; unul neobișnuit de bun, însă tot un soldat. Nu avea nici pe aproape abilitățile și experiența politice pe care le poseda Disra. Chiar și dacă prindea gustul puterii, tot va avea nevoie de Disra după ce se termina lupta.

– Cele mai multe triumvirate sunt instabile, excelență, rosti Flim. Știu asta, am văzut multe dintre ele ridicându-se și prăbușindu-se printre organizațiile de pirați și de contrabandiști de la limită. Dar acesta este diferit. Nici unul dintre noi nu se poate descurca fără ceilalți.

– Are dreptate, aprobă Tierce. Așa că nu te mai plânge și fa-ți treaba. Sau ajungem cu toții în coloniile penale.

– De acord, spuse Disra fără tragere de inimă. Îmi cer iertare, domnule maior. Nu se va mai întâmpla.

– Bine, spuse Tierce energic. Înapoi la treabă. Voi avea nevoie de o copie a algoritmului de decriptare pe care l-ai folosit ca să pătrunzi în dosarele personale ale Împăratului și ale lui Thrawn.

Disra se încruntă.

– Pentru ce?

– Pentru a obține o listă completă a celulelor în adormire pe care Thrawn le-a plantat prin Rebeliune, îi explică Tierce. Vom avea nevoie de toți soldații imperiali pregătiți și de toți piloții pe care putem pune mâna.

Asta părea destul de înțelept.

– În regulă, spuse Disra. Dar pot să îți obțin eu lista.

– Ar fi util să pot intra în acele dosare de fiecare dată când am nevoie, comentă Tierce.

– De asemenea, ar fi util să știu și eu niște lucruri pe care tu să nu le știi, replică Disra. De dragul echilibrului și toate alea.

Tierce clătină din cap.

– Bine. Vezi-ți de jocurile tale. Mie să-mi aduci lista.

Disra își înclină capul într-o plecăciune ironică.

– Imediat, domnule maior.

Nu, nu vor mai fi ieșiri, se hotărî Disra în timp ce traversa din nou încăperea către tunelul secret. Dar asta nu însemna că nu va sta cu ochii pe partenerii lui în acest triumvirat. Și dacă amândoi încă mai aveau nevoie de el, s-ar fi putut foarte bine să vină timpul în care el să nu mai aibă nevoie de ei.

Era ceva la care trebuia să se gândească.

– Bunde de pirapi nu te pot ajuta, Wedge. Chiar și în asistenta din Nuden. Ai înțeles ce înseamnă Constanța?



Era scundă, păroasă, gălăgioasă și hotărâtă să îi vândă un pepene.

– Scuze, spuse Wedge Antilles, dându-se într-o parte, atât cât putea în aglomerația pieței din Morishim, ținându-și mâinile cu palmele în afară în fața lui. Azi nu mă interesează pepenii wk’ou, mulțumesc.

Fie femeia morish nu înțelegea bazica, fie nu era încă pregătită să accepte înfrângerea. Merse în paralel cu el în spatele tejghelei ei, copiindu-i retragerea, aruncând către el pepenele cu două umflături, de un roșu pal, trăncănind fără oprire pe limba ei.

– Nu azi, repetă Wedge cu fermitate, uitându-se în jur și încercând să-l zărească în mulțimea de cumpărători pe vreunul dintre colegii săi din escadriila Vagabond. Jason și Tycho ar fi trebuit să cunoască puțin din limba morish, însă nici unul dintre ei nu era de găsit.

Însă tocmai apăruse o deschidere în modelul de trafic pietonal din spatele său.

– Poate mâine, îi strigă el vânzătoarei wk’ou și fugi.

– Pentru un mare războinic pe X-interceptor, nu știi deloc să refuzi, spuse vocea lui Jason din spatele lui.

– N-am cumpărat, nu? replică Wedge, întorcându-se către colegul său care rânjea. Unde erai când aveam nevoie de tine?

– Oh, am prins aproape tot spectacolul, răspunse Jason, rânjind un pic mai mult. Cel mai mult mi-a plăcut când i-ai făcut semnul cu palmele în afară.

Wedge simți cum i se îngustau ochii.

– Asta nu înseamnă „nu“ aici?

– Nu chiar, zise Jason, vizibil amuzat. Înseamnă că nu vrei să cumperi la acel preț, dar că ar putea încerca să îți ofere unul mai bun.

– Oh, bine, mulțumesc că mi-ai zis la timp, mârâi Wedge. Nu-i de mirare că nu mă mai lăsa în pace.

– E o galaxie mare, spuse Jason filosofic. Ai atâtea de învățat. Hai – am dat peste un vechi prieten de-al tău.

– Atâta timp cât nu încearcă să-mi vândă nimic, mormăi Wedge în timp ce Jason îl conducea printre cumpărători. Vreo veste de la bază?

– Nu prea, spuse Jason peste umăr. Ședința abia a început de jumătate de oră. Cu un general de renumele lui Bel Iblis, probabil că nici nu au terminat cu complimentele introductive încă. Iată. Hei – generale!

La mică distanță de ei, un bărbat distins, într-o mantie neagră se întoarse...

– Ei, ei, spuse Wedge croindu-și drum printre trecători și întinzând mâna. Generale Calrissian.

– Acum e doar Calrissian, îl corectă Lando Carlissian, punând la subraț pepelele wk'ou și strângându-i mâna lui Wedge. Zilele mele de militar au trecut demult. Mă bucur să te revăd, Wedge.

– Și eu, răspunse Wedge. Ce faci în partea asta a galaxiei?

– Sper să am o șansă de a vorbi cu generalul Bel Iblis, spuse Lando, făcând un semn cu capul către turnurile de lansare piramidale ale Bazei de Vânători Stelari a Noii Republici, care se înălțau în spatele orașului. Trebuie să facem ceva în privința activității piraților care se desfășoară lângă Varn.

– Ți-au lovit transporturile de minereu, nu? întrebă Wedge.

– Asta, și sperie potențialii clienți, spuse Lando. Nu știu dacă ai aflat că am adăugat un cazino și o galerie de observație la *Buzunare Adânci*.

– Pare o atracție serioasă, spuse Jason sec.

– Ai fi surprins cât de interesant poate fi să privești extracțiile miniere subacvatice, îi zise Lando. De fapt, la capacitate maximă, probabil că doar cazinoul ar putea plăti costurile întregii operațiuni. Dar nu și dacă toată lumea se teme să vină acolo.

– Bandele de pirați au tot ieșit din pietrării cam peste tot, îl aprobă Wedge. Chiar și în sistemele din Nucleu. Ai încercat să vorbești la Coruscant?

– Până am rămas fără voce, spuse Lando cu amărăciune. Nu mi-au dat nimic. Culegătorii ăia de date birocrați de acolo sunt la fel de răi ca cei de pe vremea Imperiului.

Jason pufni.

– Unii dintre ei sunt aceiași.

– Această ultimă reorganizare politică ar trebui să schimbe ceva, spuse Wedge, încercând să abată discuția de la ceea ce era un permanent subiect sensibil pentru el și camarazii săi din escadrila Vagabond. Trecerea puterii politice înapoi la nivelul sectoarelor și al sistemelor este, în mod clar, o metodă bună. Imperiul a dovedit deja că soluția centralizării nu funcționează.

Se uită în sus, la cerul albastru.

– Este ciudat, nu, cum se schimbă lucrurile. Îmi amintesc cum era când a fi într-un sistem atât de aproape de Imperiu însemna să dormi în X-interceptor. Iar acum, iată-ne, plimbându-ne ca și cum am fi pe Svivren sau pe Ord Mantell.

– În locul tău, nu m-aș culca pe o ureche, îl avertiză Jason. Imperiul nu a murit încă. Tot mai pot da o lovitură serioasă dacă vor.

– Și au mai fost dați în care păreau gata să cedeze, adăugă Lando. Îți amintești cum stăteau lucrurile chiar înainte ca marele amiral Thrawn să apară de unde stătuse ascuns?

– Wedge? strigă o voce acoperind zarva. Hei – Wedge!

Wedge se uită peste mulțime, zări un păr castaniu-deschis răvășit și ridică o mână.

– Aici.

– Cine e? întrebă Lando, întinzându-și gâtul ca să vadă peste capetele oamenilor.

– Îl cheamă Tycho Celchu, îi spuse Wedge. Unul dintre oamenii mei din escadrila Vagabond. Nu cred că l-ai cunoscut.

Tycho ajunsese la ei.

– Hei, Wedge, trebuie să vii să-l auzi pe tipul ăsta, spuse el, cu o voce și cu o figură întunecate. Haide – e aici.

Îi conduse prin piață până la o mică dugheană cu un morish zbârcit care ședea cocoșat lângă ea.

– Iată-l, zise Tycho, adunându-i pe ceilalți în jurul chioșcului. *W'simi p'rotou?*

– *M'rish'kavish f'oril*, șuieră morish-ul. *M'shisht C'aama'*, *por kti'vres'mi B'oth*.

Jason fluieră încet.

– Ce zice? întrebă Wedge.
– Spune că au început să fie descoperite noi informații despre distrugerea Caamas-ului, zise Tycho încruntat. Și că bothanii au fost de vină.

Wedge se holbă la Tycho.

– Cred că glumești, zise el.

– Așa ți se pare ție? Tycho se răsti, cu ochii albaștri scânteind. Se potrivește, nu? Endor, Borleias și acum asta.

– Liniștește-te, spuse Wedge, punând niște duritate militărească în voce. Borleias nu a fost chiar vina bothanilor.

Tycho dădu din umeri neliniștit.

– Nu doar a lor, oricum, acceptă el fără tragere de inimă.

Wedge se uită la Lando.

– Ai auzit ceva informații noi despre Caamas?

– Nici o șoptă, spuse Lando, uitându-se cu suspiciune la morish. Întreabă-l de unde știe.

– Da. Tycho vorbi iar cu morish-ul și primi un răspuns. Zice că a venit de la Bătrânul Pustnic, traduse el. Trăiește într-o peșteră în Înălțimile Tatmana. Se pare că știe totul despre ce se întâmplă în galaxie.

Wedge se întoarse și privi spre Munții Tatmana, care își înălțau creasta zimțată în depărtare, pe partea opusă a orașului față de baza Noii Republici. Văzându-i, era absurd să crezi că vreun pustnic bătrân din zonă ar fi avut vreo idee despre ce se întâmpla în orașul de la poale, ca să nu mai vorbim despre ce se întâmpla în galaxia de deasupra munților.

Dar, pe de altă parte, Wedge petrecuse destul timp în preajma lui Luke Skywalker ca să știe că în galaxie exista o grămadă de lucruri inexplicabile. Poate că acest Bătrân Pustnic era unul dintre acei utilizatori latenți ai Forței, pe care Luke încerca tot timpul să îi găsească.

Și, oricum, nu erau prea ocupați acum.

– Întreabă-l unde-l putem găsi pe acest Bătrân Pustnic, îi ceru lui Tycho.

– Vă duceți acolo? întrebă Lando în timp ce Tycho începu iar să vorbească cu morish-ul. Pentru ce?

– Din curiozitate, îi spuse Wedge. Avem timp – generalul nu va avea nevoie de noi în următoarele câteva ore, cel puțin. Vii și tu?

Lando oftă.

– Condu-ne.

Aplecându-se ușor în vântul constant, cele trei X-interceptoare se stabiliră lin pe versantul de deasupra orașului.

– E ușor pentru voi, mormăi Lando pentru el, măsurând mental bucata de spațiu pe care i-o lăsaseră pentru a ateriza cu *Doamna Norocoasă*. Era prea mic, însă doar mândria îi dicta să nu dea înapoi. Tot mormăind, se strecură cu yahtul în jos, către versant.

Era, într-adevăr, un spațiu strâmt, situația fiind îngreunată și de vânt. Dar reuși fără se se chinuie prea mult și, mai important, fără să se facă de râs. Lăsând motoarele în așteptare, coborî pe scara de la pupa a punții cabinei și se îndreptă spre trapa yahtului.

Wedge, Jason și Tycho îl așteptau la baza rampei *Doamnei Norocoase*.

– E răcoare aici, comentă el, apucându-și poala mantiei pentru a o ține să nu fluture. Sper că peștera Bătrânului Pustnic e încălzită.

– Cel puțin o să fie ferită de vântul ăsta, aprobă Jason arătând către o crăpătură îngustă, înaltă de doi metri în stâncă. Asta trebuie să fie. Să mergem.

Peștera era mult mai adâncă decât ar fi crezut Lando judecând după dimensiunea destul de mică a intrării. De asemenea, era surprinzător de cald înăuntru.

– Parcă ar fi o lumină acolo, în față, spuse Wedge, vocea lui răsunând ciudat în spațiul închis. După cotitură.

– Mă întreb dacă ar trebui să ne anunțăm prezența, spuse Lando privind în jur neliniștit. Să zboare în nave spațiale înghesuite nu îl deranjase niciodată, dar să meargă printr-un tunel îngust cu un vârf de munte deasupra lui era cu totul altceva.

Sau poate că locul îi amintea prea mult de interiorul Muntelui Tantiss. În orice caz, în timp ce coteau, se trezi că ținea mâna dreaptă pe mânerul blasterului lui din toc.

Ceea ce făcu ca scena ce apăru în fața lor să fie și mai nepotrivită. Așezat în spatele unei părți mai largi a peșterii, era un singur morish bătrân, chiar mai bătrân decât cel cu care vorbiseră lângă dugheană, ciupind meditativ corzile întinse ale unui soi de instrument muzical. În dreapta lui se afla o mică lampă militară din dotarea armatei; în stânga, un antic vas din lemn pentru jărat. Pe ambele laturi ale peșterii, doar slab atinse de strălucirea lămpii, era o serie de lucruri care păreau a fi obiectele casnice ale Bătrânului Pustnic. În spatele lui, fără să acopere în totalitate peretele peșterii, era o draperie decorată manual, dintr-un material care părea greu.

Dacă Bătrânul Pustnic a fost surprins să îi vadă, nu a arătat-o. Îi cercetă în tăcere pentru o clipă în timp ce ei pășiră până la câțiva metri de el, apoi își plecă din nou privirea asupra instrumentului și mormăi ceva pe limba lui.

– Ne salută, traduse Tycho. Într-un fel. Și întreabă ce vrem.

– Spune-i că am auzit că știe ceva despre distrugerea Caamas-ului, zise Wedge. Am vrea să auzim mai mult.

– O să vrea bani, îl avertiză Jason.

– Bine, aprobă Tycho. Încearcă să-i oferi cincizeci.

Morish-ul se mișcă.

– Trei sute, spuse el într-o bazică clară și aproape fără accent. Povestea face trei sute.

– Ei, ei, zise Wedge sec. Cam atât despre culoarea locală. Mă gândeam eu că probabil vorbesc bazica mai bine decât lasă să se vadă. Plătesc o sută.

– Trei sute, insistă Bătrânul Pustnic. Sau nici o poveste.

– O sută cincizeci, oferi Wedge. În moneda Noii Republici. Asta-i tot ce am la mine.

– Trei sute. Nimic mai puțin.

– Completez eu, rosti Lando privind în jur. Era ceva ciudat la acest loc. Ceva ce declanșa niște amintiri foarte neplăcute...

– În regulă, oftă Wedge. Trei sute să fie. Dar ar face bine să merite.

– Merită, îl asigură Bătrânul Pustnic. În timp ce întunecata flotă de război se aduna în afara Caamas-ului...

Și brusc Lando își dădu seama. Pășind în spatele vasului pentru jărat, apucă marginea draperiei...

– *Ka'alee!* țipă morish-ul aruncând instrumentul într-o parte și repezindu-se către lampă. Mâna îi țâșni sub ea...

– Stai! strigă Wedge. Cei trei piloți ai escadrilei Vagabond se aruncaseră în poziții de luptă, cu armele îndreptate asupra morish-ului. Scoate-ți mâna, ordonă Wedge. Goală.

Încet, privindu-i fix, Bătrânul Pustnic își trase mâna înapoi. Jason merse în cerc până la lampă, se ghemui lângă ea și scoase un mic, dar amenințător blaster.

– În regulă, spuse Wedge când Jason se întoarse lângă Tycho. Acum stai acolo și fii cuminte. Și ține mâinile la vedere. Punându-și arma în toc, merse în spatele colegilor săi și ajunse la Lando. Ce ai descoperit?

– Sursa acestei omnisciențe, spuse Lando întunecat, trăgând draperia într-o parte. Uite.

Wedge fluieră încet, ca pentru el; și chiar Lando, care deși mai mult sau mai puțin știa la ce să se aștepte trebui să accepte că era impresionat. Înghesuit într-o fisură largă până în tavan din peretele din spate al peșterii, se afla un centru de comunicații imperial în perfectă stare de funcționare împreună cu module pentru criptare/decriptare, mufe de intrare pentru o varietate de roboți și de senzori, un modul de monitorizare spațială/planetară și un generator de Generație III încorporat.

– Ei, ei, comentă Wedge. Frumoasă descoperire, Lando. Ce l-a dat de gol?

– Mirosul, răspunse Lando, înfiorându-se involuntar. Aparatele electronice prăfuite au un miros aparte. Camera cilindrului Spaarti din depozitul din Muntele Tantiss putea la fel.

– Probabil că au amenajat locul ăsta chiar înainte să recâștigăm Morishim-ul de la ei, sugerează Jason. Trebuie să-l fi folosit ca să spioneze baza.

– Și pentru propagandă și incitarea localnicilor, spuse Wedge împingând cortina în lături ca să vadă mai bine. Are o legătură directă la serviciul de știri al Imperiului. Și una la Coruscant Actualități.

– Ar putea fi interesant să punem pe cineva să cerceteze dosarele din trecutul recent, spuse Lando. Să vedem dacă au fost implicați în evenimente.

– Da, aprobă Wedge. Trebuie că l-au abandonat în grabă dacă au lăsat atâtea lucruri în urmă...

Amuți, încruntându-se la ecranul monitorului spațial.

– Tycho, du-te la X-interceptorul tău și sună la bază. Se pare că se apropie o corvetă corelliană. Emite un semnal de identificare imperial...

Brusc îngheță.

– Lasă asta, se răsti el, lăsând cortina să cadă și fugind pe lângă Bătrânul Pustnic. Suiți-vă în nave – imediat.

Ceilalți îl prinseră din urmă, grupul dispărând pe după cotul tunelului.

– Ce este? întrebă Bătrânul Pustnic speriat. Hei – oamenilor – ce este?

Lando nu trebui decât să arunce o singură privire la ecran.

– E un distrugător spațial imperial, spuse el. A apărut chiar în spatele corvetei.

– Se îndreaptă încoace.

– Lando? se auzi vocea lui Wedge din bordul *Doamnei Norocoase*. Mă auzi?

– Foarte bine, răspunse Lando făcând un ultim reglaj la difuzor.

– Stai pe-aproape, îl sfătui Wedge. Trucul ăsta de amestecare a frecvențelor n-o să meargă împotriva bruiajului lor dacă ne depărtăm prea mult unul de altul.

– Am înțeles, spuse Lando, uitându-se la informațiile încurcate de pe panoul lui de comunicații. Sistemul lui de comunicații era aproape o operă de artă, cu câteva lucruri exotice în plus, dar nu era reglat să se descurce cu frecvențele și codurile militare ale Noii Republici. Dar, deocamdată, filtrul pe care îl pusese la rezezeală părea să facă față. Ce se întâmplă?

– Am transmis bazei în timp ce tu te pregăteai, zise Wedge. Restul escadrilei Vagabond e pe drum, împreună cu fiecare vânător stelar pe care îl mai poate găsi baza.

Câteva brigăzi de X-interceptoare și de A-interceptoare împotriva unui distrugător spațial imperial. Îngrozitor.

– Dar *Pribeagul* și fregata de asalt cu care a venit amiralul Vriss?

– *Pribeagul* e pe drum, dar trebuie să vină din partea cealaltă a planetei, spuse Wedge, o urmă de îngrijorare strecurându-se în profesionalismul rece din vocea lui. Fregata de asalt, din păcate, nu va interveni. Se pare că au lăsat sistemele să lucreze cu o putere mai mică decât cea de așteptare.

– Neglijent, mârâi Lando. Cine o comandă?

– Un comitet de bagmimi, îi spuse Wedge. Echipajul e format în mare parte din bagmimi, oameni și povanarieni.

– Bagmimii sunt luptători destul de buni atunci când se enervează.

– Atunci ar fi trebuit să fie mai nervoși, zise Wedge. Acum nu fac decât să stea degeaba.

– E prea târziu să îți mai faci probleme acum, spuse Lando abținându-se precaut să îi amintească lui Wedge despre comentariile lui de mai devreme în privința felului în care se relaxaseră lucrurile. Care-i planul?

– Încercăm să-i încetinim, zise Wedge. *Pribeagul* e pe drum, iar generalul a făcut rost de două crucișătoare spațiale, care vin de pe Haverling. Până ajung aici, suntem pe cont propriu.

Cele trei X-interceptoare și yahtul se ridicară deasupra curbei orizontului lui Morishim; și iată: forma uriașă și înspăimântătoare a distrugătorului spațial imperial și corveta care îl conducea către planetă.

Apoi Lando se încruntă.

– Wedge?

– Văd, murmură Wedge. Vagabond șapte, fă-mi o analiză rapidă.

– Nici o greșeală, Vagabond șef, veni prompt vocea lui Tycho. Acelea nu sunt focuri accidentale prost ținute – distrugătorul spațial trage, cu siguranță, în corvetă. Corveta fuge cu viteză pe flanc, cu câmpurile deflectoare de la pupa activate la maximum. E urmărită, clar.

– Îi bruiază și ei transmisiunile, adăugă Jason. Proiecția cursului ei arată că se îndreaptă direct către marginea scutului de energie al bazei. Se pare că avem de a face cu un furt și o trădare.

– S-ar putea, spuse Wedge cu precauție. De asemenea, ar putea fi un truc pentru a ne face să lăsăm o navă necercetată să treacă de scutul de energie.

– Deci ce facem? întrebă Jason.

– Să încercăm să producem ceva interferențe, spuse Wedge. Vagabond Doi, Vagabond Cinci: interveniți pe lângă tribordul corvetei și vedeți dacă puteți atrage atenția distrugătorului. Eu merg pe partea cealaltă. Aveți grijă la razele de tractare – s-ar putea să încerce să tragă corveta.

– Recepționat, Vagabond șef.

Cele două X-interceptoare se depărtară lin de Wedge și de Lando.

– Și eu? întrebă acesta din urmă.

– Mai bine rămâi aici, îi spuse Wedge accelerând. Yahtul nu e făcut pentru astfel de manevre. Oricum, s-ar putea să avem nevoie ca tu să fii o ștafetă între noi și întăriri.

Abia rosti vorbele, când dinspre corvetă avu loc un fel de explozie înfundată, însoțită de un nor de sfărâmături.

– Grupul de sensori de deasupra a fost lovit, raportă Jason. Incendiu intern – probabil că vor trebui să oprească miezul reactorului principal.

Ceea ce însemna să rămână fără motoare, fără scuturi și fără nici o speranță de a mai scăpa. Lando înjură în barbă, comandând sistemului secundar de comunicații să scaneze canalele. Paraziții pârlăiau pe fiecare dintre frecvențele pe care imperialii le bruiiau.

– Raza tractoare activată, spuse Tycho încordat. Stabilește conexiunea... au prins-o.

– Se apropie la pupa, interveni Jason. Restul escadrilei Vagabond, plus trei brigăzi de A-interceptoare și două X-interceptoare. Timpul estimat, cam patru minute.

Oftatul lui Wedge se auzi ca un ecou mai încet al pârlitului provocat de bruiaj.

– Prea puține, prea târziu, spuse el cu părere de rău. Opriți-vă. Acum nu-i mai putem ajuta.

Lando se uită la corvetă, lovind încet, frustrat, cu pumnul în marginea panoului de control. Amuțită și neajutorată, corveta va fi luată sau distrusă fără ca nimeni să afle cine era sau ce căuta aici.

Doar dacă...

– Wedge? spuse el. Am o idee. Porniți toate frecvențele de transmisie de care voi trei vă puteți ocupa – la putere maximă, cu toată criptarea pe care o puteți folosi. Poate că le putem slăbi bruiajul destul cât să putem auzi ceva de la corvetă.

– Merită încercat, zise Wedge. Hai s-o facem, Vagabonzilor.

Lando se roti către panoul de comunicații, conectându-se la una dintre acele anexe exotice pe care plătise atâția bani. Probabil că nu va merge. De fapt, aproape sigur că nu va merge; și doar încercarea i-ar fi putut irita cu ușurință pe imperiali, făcându-i să-l lovească mortal. Dar, cel puțin, însemna că făcea *ceva*. Se uită la afișajul comunicatorului, ținându-și respirația...

Iar apoi, spre surprinderea lui, auzi un tremur printre paraziți.

– Țineți-o tot așa, strigă el la Wedge și la ceilalți, tastând nebunește la panou. Tremurul se auzi mai tare, slăbi, se auzi iar mai tare...

Se întrerupse brusc. Lando se uită în sus, tocmai la timp pentru a prinde o ultimă clipă de pseudo-mișcare, când distrugătorul spațial dispăru în hiperspațiu.

– Ei, asta a fost, zise Tycho.

– Nu am fost atent, spuse Lando. Au luat corveta cu ei?

– Au tras-o în cală și au plecat imediat, îi spuse Wedge. Ai prins ceva?

– Nu știu. Lando tastă pentru a obține o reluare. Să vedem.

Se auzi un zgomot static puternic, iar apoi, aproape îngropate sub toți acei paraziți, se putură auzi câteva cuvinte.

– ... este colo..... zh Ver..... dor special de l.... miral..... on, trimis aici..... ontactează-l pe generalul.....el Iblis privi.....

ego..... ce.....tre să fie..... Imperiul și Noua Republică..... sub ata..... elemente trădă..... Imperiul..... nu se aștepta..... upraviețuiască. Dacă Noua Re..... să țină..... bări, ami..... Pel..... la aban..... însemnând o sută..... itiin..... în..... să se întâlnească cu..... pet: Aici este..... nelul Me..... Vermel.....

Înregistrarea se opri.

– N-avem prea mult, comentă Wedge.

– Nu, admise Lando. Și acum?

– Mai bine te-ai întoarce și i-ai da înregistrarea generalului Bel Iblis, spuse Wedge. Noi cred că mai rămânem pe aici puțin.

– În caz că ăsta a fost doar primul act? sugeră Lando.

– Nu se știe niciodată.

Lando se uită la locul în care corveta pierduse cursa către siguranță, un fior rece neplăcut trecându-i pe șira spinării. Întreaga poveste era foarte asemănătoare – de fapt, neliniștitor de asemănătoare – cu acea cursă pe care nava consulară a Prințesei Leia Organa o pierduse în fața distrugătorului spațial al lui Darth Vader deasupra planetei Tatooine cu aproape douăzeci de ani în urmă. Fusese o placă turnantă pentru lupta împotriva tiraniei Imperiului, deși nimeni nu știuse acest lucru atunci.

Iar acum, aici deasupra lui Morishim, aceeași scenă tocmai fusese rejucată. S-ar fi putut să aibă același fel de consecințe?

– Wedge?

– Da?

– Nu cumva a reușit – Lando ezită, de teamă că ar fi putut să pară o întrebare prostească – vreo capsulă de salvare să se lanseze din corvetă?

– De fapt, la asta m-am gândit prima dată, îi spuse Wedge grav. Dar nu, n-a reușit.

– Așa credeam și eu, spuse Lando, gonind amintirile trecutului. Istoria nu se repetă cu adevărat niciodată, până la urmă. Existau șanse ca totul să fi fost ceea ce Jason spusese deja, doar un furt și o trădare.

Existau și șanse ca nici unul dintre ei să nu știe niciodată cu siguranță.

Oficial, planeta se numea Muunilinst; neoficial, mulți o știau drept Împrumut-de-bani. Și dacă Bastion era centrul politic al Imperiului, Muunilinst era nucleul lui financiar.

Motivele pentru acest statut erau multe și diverse, o lungă istorie care data demult, de pe vremea Vechii Republici. Faptul că încă își păstra rolul în aceste timpuri întunecate era un triumf al inerției și al obiceiului, pe cât erau și cele două platforme de apărare Golan III care își trasau leneș orbitele în înaltul cerului.

Stând lângă fereastra sălii de conferințe, Pellaeon se uita în sus în timp ce una dintre platforme trecea prin fața soarelui lui Muunilinst, slăbindu-i momentan lumina. Atunci când capitala Imperiului a fost mutată pe Bastion, își aminti el, Moff Disra a încercat să transfere și cele două Golan III, susținând că centrul guvernamental al Imperiului merita mai multă protecție decât învârtitorii de credite. Fusese unul dintre puținele calcule greșite ale lui Disra și una dintre cele mai jenante înfrângeri politice ale lui.

În spatele lui Pellaeon, cineva tuși discret.

– Da? întrebă Pellaeon întorcându-se cu fața spre masă.

Toți cei șase ofițeri seniori adunați în jurul mesei îl priveau.

– Presupun, amirale, spuse încet marele general Sutt Ramic, că aceasta nu este doar o propunere supusă dezbaterii. Dumneata și Moff-ii ați căzut deja de acord în privința acestei oferte, nu?

Pentru o clipă, Pellaeon studie figura celui alt. Generalul Ramic, comandantul uneia dintre platformele Golan de deasupra, era omul cel mai important din structura de apărare a Muunilinstului, atât prin experiență și respect, cât și prin rang. Dacă alegea să se împotrivească acordului de pace propus, cu siguranță ceilalți vor fi alături de el.

Dar nu. Întrebarea nu fusese o provocare, ci o simplă întrebare.

– Moff-ii au aprobat-o, da, spuse el. Dacă are vreo importanță, nu au fost mai încântați de idee decât suntem noi.

– Credeam că dumneata ai făcut propunerea, interveni generalul Jaron Kyte, cu vocea și privirea întunecate de suspiciune. Cum poți spune acum că te opui?

– N-am spus că mă opun, îl corectă Pellaeon. Am spus că nu îmi place. Însă, după părera mea profesională, pur și simplu nu avem altă variantă.

– Aveam impresia că avem noi sisteme și echipamente revoluționare gata să intre în luptă, spuse Ramic.

Exact la timp, una dintre luminițele de pe comunicatorul lui Pellaeon clipi.

– Unele dintre aceste sisteme nu s-au dovedit atât de funcționale pe cât credeau creatorii lor, spuse Pellaeon îndreptându-se spre locul său și întinzându-se pentru a apăsa pe butonul de confirmare. Cât despre echipament, o parte din el a fost pătată de ceea ce este, în mod clar, o activitate trădătoare.

În fața lui Pellaeon ușa sălii de conferințe se deschise...

Și un bărbat slab, purtând șalul și pandantivul tradiționale pentru un bancher muulininst, intră.

Reacția lui în fața unei camere pline de ofițeri ar fi putut fi interesantă, însă Pellaeon nu se uita la el. Privirea îi era îndreptată asupra ofițerilor, în timp ce surpriza și indignarea lor față de acuzația mascată erau întrerupte de această intervenție neașteptată. Se întoarseră, mulți dintre ei vizibil iritați, pentru a vedea cine își permisesese să întrerupă treburile Flotei.

Și în mijlocul părții stângi a mesei, generalul Kyte tresări.

Nu era o reacție importantă, ceva mai mult decât o tresărire a capului și o urmă de surpriză pe față înainte de a-și recăpăta controlul. Însă pe fundalul curiozității mai mult sau mai puțin indiferente a celorlalți, ieșea în evidență ca lumina de semnalizare de pe un terminal de aterizare.

– Ah, Lord Graemon, spuse Pellaeon, concentrându-se asupra bancherului, în cele din urmă. Îți mulțumesc că ai venit. Dacă aștepți în camera alăturată, voi veni și eu imediat.

– Cum doriți, amirale Pellaeon, spuse Graemon. Pellaeon observă că ochii îi fugiră o dată către Kyte în timp ce traversa încăperea către camera alăturată și intra în ea.

– Și pentru ce a fost asta? întrebă Ramic.

Omul era isteț; în mod clar, înțelesese că întreruperea provocată de bancher nu era doar o coincidență.

– Vorbeam despre trădare, spuse Pellaeon, fluturând o mână către cealaltă cameră. Lordul Graemon este un fir din această rețea.

Un nou val de surpriză îi străbătu pe toți ceilalți aflați la masă, însă Ramic nici nu tresări.

– Poți dovedi asta? întrebă el.

– În mare parte, răspunse Pellaeon. Este unul dintre oamenii cu bani care s-au ocupat cu dirijarea fondurilor Imperiului către un consorțiu care construiește Păsările-de-pradă care se adaugă acum vânătorilor stelari de clasă TIE, mai tradiționali, care se află la bordul navelor noastre.

– Nu văd nici o trădare aici, pufni cineva. Mi se pare că Imperiul investește bine în Păsările-de-pradă.

– Trădarea stă în faptul că afacerea s-a făcut în afara canalelor cuvenite, spuse Pellaeon. Și în faptul că înalți oficiali imperiali deturneză un procent important din aceste fonduri în beneficiul propriu.

Intenționat, își întoarse privirea către Kyte.

– Și în faptul că afacerea include și livrarea de echipament și personal imperial diferitelor bande de pirăți.

Kyte îi susținu privirea fără să tresară, dar păli abia vizibil. Pellaeon știa, așa; iar acum Kyte știa că el știa.

– Și cum crezi că tratatul cu Noua Republică va opri asta? întrebă Ramic.

– Cooperarea și liniile de comunicații deschise ne vor permite să-i prindem mai ușor pe cei implicați, spuse Pellaeon. Iar aceștia nu vor mai putea să susțină că nu fac altceva decât afacerile Imperiului în felul lor, să zicem, mai deosebit.

– Adică bănuiești că sunt implicați unii din Flotă? întrebă un altul.

– Nu bănuiesc, răspunse Pellaeon. Știu.

Pentru o perioadă, nimeni nu vorbi. Pellaeon lăsă tăcerea să se aștearnă și să se adâncească, apoi facu un semn către datapadurile din fața lor.

– Dar nu despre asta vorbim acum. Subiectul este tratatul de pace propus, și dacă îl veți sprijini. Propun să facem o pauză de o oră pentru a avea timp să vă gândiți la toate implicațiile. Discutați problema între voi, dacă doriți; voi fi aici dacă aveți vreo problemă despre care vreți să mă întrebați în particular.

Se uită, pe rând, la fiecare dintre ei.

– La sfârșitul acestei ore ne vom reîntâlni, iar eu vă voi aștepta răspunsurile. Mai aveți vreo întrebare? Foarte bine atunci; sunteți liberi.

Se întoarse iar către fereastră, cu spatele la masă, în timp ce ei își strânsesă datapadurile și datacardurile și ieșiră în liniște din încăpere. Ușa se închise și Pellaeon inspiră încet.

– Comentarii? întrebă el întorcându-se din nou.

Ramic nu se mișcase din scaun.

– Nu sunt deloc de acord, spuse tăios marele general. Noua Republică se va auto-distruge – o știm amândoi. Singurele întrebări sunt cât de puternică va fi explozia și dacă declanșatorul va fi chestia

asta cu Caamas-ul despre care se tot aude sau altceva. Nu trebuie să ne umilim așa în fața extratereștrilor și a iubitorilor de extratereștri.

– Vă înțeleg poziția, spuse Pellaeon. Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt?

Buzele subțiri ale lui Ramic se strânseseră scurt.

– Nu vă sprijin tratatul, amirale, spuse el, ridicându-se. Dar sunt ofițer imperial și mă voi supune superiorilor mei. Dumneavoastră și Moff-ii v-ați înțeles; dacă și când va fi dat ordinul de a înceta ostilitățile, îl voi îndeplini.

O parte din greutatea de pe umerii lui Pellaeon se ridică puțin.

– Mulțumesc, generale, spuse el încet.

– Mulțumiți familiei mele și istoriei sale de serviciu credincios, replică Ramic. Ele mi-au insuflat sentimentul datoriei și al loialității. Își aplecă privirea asupra mesei și începu să își adune datacardurile.

– Credeți că Noua Republică vă va accepta oferta de a stabili o întâlnire?

– Vom afla destul de repede, răspunse Pellaeon. Colonelul Vermel trebuie să fi ajuns în sistemul Morishim chiar acum.

– Da, murmură Ramic. Se îndreaptă spre ușă; se opri și se întoarse. Știți sigur că sunt implicate și bande de pirați?

– Nu există nici o îndoială, îl asigură Pellaeon. Din ceea ce am reușit să pun cap la cap, pirații sunt angajați să atace anumite transporturi ale Noii Republici. Ei iau prada; Imperiul obține un grad de confuzie și de consternare în sânul Noii Republici; iar partenerii din umbră, știind ce transporturi vor fi atacate, fac bani din schimburile de bunuri și de afaceri.

Ramic dădu din umeri.

– În afară de ultima parte, mi se pare o activitate de corsari absolut normală.

– Poate, acceptă Pellaeon. Problema este că deciziile finale privind ce transporturi să fie atacate sunt luate de partenerii din umbră, nu de Comandamentul Suprem și nici de Contrainformațiile Imperiale. Și mai există și indicații serioase că celulele în adormire pe care marele amiral Thrawn le-a lăsat sunt atacate pentru a oferi echipaje pentru bande.

– Dacă aceste celule chiar există, mormăi Ramic. Eu nu am fost niciodată convins de asta.

– Dacă trupele de șoc nu provin din celulele în adormire, atunci conspiratorii le iau din altă parte, spuse Pellaeon. Singura variantă este că le deturneză din rându-l forțelor regulate.

Fața lui Ramic împietri.

– Dacă se întâmplă așa ceva, vă voi ajuta personal să îi pedepsiți pe nelegiuți. Nici așa nu avem destule trupe și echipaje. Ochii i se îngustară puțin. Și pe care dintre noi îi bănuți că sunt implicați împreună cu Lordul Graemon?

– Generalul Kyte a fost singurul care a reacționat la intrarea lui, răspunse Pellaeon. Prin urmare, este suspectul principal. Cu ceva noroc, ar putea intra în panică și ar putea conduce echipa mea de contrainformații la unii dintre cei implicați.

– Kyte nu va intra în panică, spuse Ramic. Dar ar putea crede că ar fi înțelept să-i avertizeze.

– Oricum, îmi convine, zise Pellaeon. Acum, dacă mă iertați, trebuie să petrec câteva minute cu Lordul Graemon.

– Ca să trageți de alt fir al plasei?

Pellaeon surâse întunecat.

– Cam așa ceva. Ne vom întâlni într-o oră.

– Foarte bine, domnule. Pentru o clipă, Ramic îi cercetă fața. V-aș sfătui să aveți grijă, totuși. Fiecare plasă are ceva urât în mijloc... Și oricine ar fi în mijlocul asteia, ar putea hotărî foarte bine că dacă tot lucrează la un tratat de pace, Imperiul nu mai are nevoie de un comandant suprem al Flotei. Mai ales de unul care rupe bucăți din plasa lui.

Pellaeon se uită către camera în care Lordul Graemon aștepta.

– Da, spuse el încet. M-am gândit și eu la asta.

Ușa secretă se deschise, iar Disra ridică privirea când Tierce intra cu pași mari în cameră.

– Ei? Întrebă el. Ai vorbit cu Dorja?

– Într-un final, da. Tierce dădu din cap. Raportează că misiunea a fost mai mult sau mai puțin un succes.

– Mai mult sau mai puțin?

Tierce ridică din umeri.

– Dorja a spus că brua în întreg spectrul de când a ieșit din hiper-spățiu, dar că ceva din semnalul colonelului Vermel ar fi putut scăpa înainte ca ei să-i poată lua corveta la bord.

Disra șuieră printre dinți.

– Neglijență.

– Această observație i-a fost deja făcută de marele nostru amiral, spuse Tierce. Se pare că niște X-interceptoare și un yacht neidentificat din preajma Morishim-ului s-au nimerit să fie prin zona vectorului de sosire al corvetei atunci când el a ieșit din hiperspațiu.

Disra pufni.

– Din câte știu eu, X-interceptoarele nu „se nimeresc” să fie prin diferite locuri.

– Sunt de acord, spuse Tierce. Cred că au remarcat cumva navele care veneau și s-au dus să vadă ce se întâmplă. Este posibil să fi folosit vechiul centru de spionaj imperial pe care l-am abandonat pe planetă, deși cum l-au putut localiza, nu știu.

– Dorja știe cumva cât din mesajul lui Vermel ar fi putut scăpa?

– Cel mult câteva cuvinte, îl asigură Tierce. Și asta presupunând că una sau mai multe dintre navele din preajmă aveau echipamentul potrivit, ceea ce nu este probabil.

Disra medită.

– Da, acceptă el. Și chiar dacă l-au avut, câteva cuvinte nu o să atragă atenția nimănui. Nimănui dintre cei care contează, oricum.

– Mai ales luând în considerare cât de multe crize sunt pe punctul de a le veni pe cap, aprobă Tierce.

– Corect, spuse Disra. Ce i-ai zis lui Dorja să facă cu nava și cu echipajul?

– Acum este pe drumul de întoarcere, făcând un interogatoriu rapid în același timp. Majoritatea echipajului, bănuiesc, nu are habar despre misiunea lui Vermel; pe aceia îi putem aduce înapoi în serviciu cu câteva dezvăluiri vagi cum că Vermel ar fi pus la cale o trădare. Cât despre Vermel... Ridică din umeri. Mă gândeam să îl închidem undeva în liniște pentru moment. Poate îl folosim mai târziu.

– Pare destul de bine, spuse Disra. Vreo veste de la Trazzen și ceilalți?

– Am primit ultimul lor raport programat, răspunse Tierce. Nu vor putea fi contactați de acum până când vor fi chemați.

– Um, mârâi Disra. Totul părea să meargă conform planului.

Și totuși, toată această treabă cu Vermel și posibilul lui mesaj scăpat îl neliniștează cumva. Firește, nimeni nu l-ar fi putut intercepta; și chiar dacă ar fi reușit, cu siguranță l-ar fi considerat ca fiind de la niște contrabandiști sau ca fiind o simplă încercare eșuată de furt și trădare.

– Mă gândesc, domnule maior, spuse el încet, că poate ar trebui să grăbim puțin programul nostru. Pentru orice eventualitate.

Urmă un moment lung de tăcere.

– Cred că ar fi posibil, spuse Tierce. Dar nu cred că este necesar. Nimeni nu va da atenție incidentului de deasupra Morishimului.

Disra se uită îndelung la el.

– Ești sigur?

Tierce zâmbi subțire.

– Garantez.

Înregistrarea rulă până la capăt pentru a treia oară și, în cele din urmă, generalul Bel Iblis o opri.

– E la fel de clară ca o apă murdară, îi spuse el lui Lando. Totuși, aș fi pariat că nu ai fi putut obține nici asta cu tot bruiajul ăla. Foarte bine lucrat.

– Îmi doresc doar să fi obținut mai mult, zise Lando. Janson s-a gândit că probabil a fost un furt și o trădare care au eșuat.

– Da, chiar așa arată, spuse Bel Iblis, jucându-se gânditor cu degetul în mustață. Dar, cumva, nu cred că a fost.

Lando îl privi.

– Atunci ce a fost, domnule?

– Încă nu știu, răspunse Bel Iblis. Dar să vedem faptele. Imperiul nu mai are nici măcar pe aproape destule distrugătoare spațiale imperiale ca să le irosească pe o simplă misiune de urmărire. Și l-au vrut viu; și au vrut să se asigure că nu vorbește cu nimeni.

– Iar el a știut că erați aici, remarcă Lando. Aproape că se aud vorbele „Generalul Bel Iblis“.

– Da, aprobă Bel Iblis. Deși a afla unde mă aflu eu nu mai este mare șofală. Nu mai ținem lucrurile în secret nici pe aproape de cum o făceam cu cinci ani în urmă.

Se roti spre calculatorul său și începu să apese niște taste.

– Mi se pare că se poate auzi pomenit și numele „Vermel“. Dacă îmi amintesc bine, exista un ofițer imperial cu acest nume în echipa amiralului Pellaeon.

Lando privi pe videcran la curba planetei de dedesubt și la luminile din depărtare ale X-interceptoarelor, care încă făceau ture.

– Mie mi se pare că asta ar aduce ceva greutate teoriei trădării, sugeră el. Nu ar vrea să omoare imediat pe cineva de asemenea rang și, cu siguranță, nu ar vrea ca noi să știm că a încercat.

– Poate. Bel Iblis se uită la ecran. Da, iată-l. Colonelul Meizh Vermel.

Lando își desfăcu brațele.

– Asta e, atunci.

Bel Iblis se jucă iar cu degetele în mustață.

– Nu, spuse el încet. Instinctele îmi spun că nu. De ce să folosești o corvetă corelliană dacă vrei să treci la dușman? De ce nu ceva mai rapid sau mai bine înarmat? Sau ceva care să aibă nevoie de un echipaj mai mic, doar dacă nu cei o sută și ceva de oameni sunt și ei trădători?

– Nu știu.

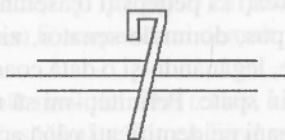
– Nici eu nu știu. Bel Iblis scoase datacardul cu înregistrarea lui Lando. Dar cred că o să fac câteva copii după asta și o să încerc să aflu.

Lando ridică o sprânceană.

– În timpul dumneavoastră liber nemaipomenit de mult?

Generalul dădu din umeri.

– Oricum aveam nevoie de un hobby.



Marea Cameră de Convocare a Senatului Noii Republici fusese terminată doar cu trei luni în urmă, construcția ei apărând din necesitate, după ce bombele lui Kueller slăbiseră structura vechii Săli a Senatului dincolo de orice posibilitate de reparare. Și, deși mai existau părți care trebuiau finisate, efectul general era în totalitate pe atât de impresionant pe cât promisese arhitecții. Fostul aranjament – cu locurile delegaților aranjate în semicercuri concentrice, coborând în interior către un podium – fusese înlocuit de o serie de grupuri de scaune de forme și dimensiuni variabile, unite unele de altele prin scări sau rampe scurte, care fuseseră așezate aparent la întâmplare, dar care păstrau o grație și un stil unitare. Separând grupurile de scaune, se aflau panouri din sticlă clară sau de grilaje sculptate ori de balustrade scunde și diferențe de înălțime de un metru sau doi, după cum preferase fantezia arhitecților. Fiecare grup de scaune avea o privescătoare directă către podiumul central, dar și un ecran care putea fi reglat să arate fie o imagine mai de aproape a podiumului, fie pe oricare dintre grupurile de scaune din încăpere.

În multe aspecte, locul îi amintea Leiei de minunatul teatru Corioline Marlee de pe Alderaan, un renumit palat al artelor, care fusese întotdeauna sinonim în inima ei cu politețea, cultura și civilizația. Fusese speranța ei secretă că înfățișarea asemănătoare a Marii Camere va ajuta la încurajarea acelorași calități la senatorii care se adunau aici.

Dar, cel puțin astăzi, era clar că nu avea să se întâmple.

– Pentru a fi sigur că vă înțeleg, domnule președinte Gavrisom, se auzi o voce aspră de opquis prin sistemul de sunet al camerei. Ne spuneți că bothanii au fost cheia distrugerii Caamasului și a genocidului

aproape total comis asupra poporului caamasi. Însă, în același timp, ne spuneți că nu încercați să pedeșiți o asemenea atrocitate?

– Nu asta v-am spus, domnule senator, zise președintele Ponc Gavrisom cu blândețe, legându-și o dată coada și așezând-o la loc pe lângă picioarele din spate. Permiteți-mi să repet. Un mic grup – un *mic* grup – de bothani neidentificați până acum a fost implicat în acea tragedie. Dacă și când vom reuși să le aflăm numele, cu siguranță vom face în totalitate dreptatea pe care știu că o căutăm cu toții. Până atunci, totuși, pur și simplu nu se poate face nimic.

– De ce nu? întrebă o extraterestră cu o claie de păr verde-albăstrui și cu o față lungă și subțire. O forshulă, o identifică Leia cu nesigurantă, reprezentând cele optzeci și șapte de lumi locuite ale sectorului Yminis din Inelul Exterior.

– Consilierul Fey'lya nu neagă că au fost implicați bothani. Foarte bine, atunci: să fie pedeșiți pe drept pentru această pată monstruoasă pe obrazul civilizației galactice.

Leia se uită peste podium la Borsk Fey'lya, așezat în capătul opus al șirului curbat de înalți consilieri. Expresia și blana bothanului se aflau sub control strict, însă simțurile ei Jedi citeau fără greutate agitația și teama ascunse după mimica lui. Avusese, știa ea, o lungă conversație cu capii Clanurilor Reunite de pe Bothawui chiar înaintea acestei ședințe. După duritatea expresiei lui, ea ghicea că acea conversație nu se desfășurase bine.

– Îți înțeleg sentimentele, doamnă senator, spuse Gavrisom. Totuși, trebuie să subliniez că indicațiile legale ale Noii Republici nu sunt la fel cu codurile tradiționale ale justiției forshul. Își desfăcu aripile de pe spatele lung și le aduse în fața lui. Vârfurile penelor, care puteau apuca, atinseră una dintre tastele de pe pupitru și o secțiune a codului penal al Noii Republici apăru pe ecranul de deasupra capului său. Aceste indicații nu ne permit să penalizăm întregul popor bothan pentru crimele unora dintre membrii lui.

– Și de ce nu cunoaștem identitățile acestora? strigă senatorul ishori. Îl văd pe consilierul Fey'lya așezat în dreapta dumneavoastră. Ce are de spus despre toate acestea?

Gavrisom își întoarse capul și privi peste greabăn la Fey'lya.

– Domnule consilier Fey'lya, dorești să răspunzi?

Făcându-și vizibil curaj, bothanul se ridică în picioare.

– Înțeleg mânia pe care această dezvăluire a stârnit-o în mulți dintre voi, spuse el. Vă asigur că noi, cei din conducerea clanului bothan,

simțim aceeași mânie și aceeași dorință ca făptașii acestei crime îngrozitoare să fie judecați. Și fiți siguri că, dacă am fi știut cine au fost acești făptași, ne-am fi ocupat de ei demult. Problema este că nu știm.

Se auzi un scurt țipăt modulat. Din reflex, Leia sări, identificând cu întârziere sunetul înspăimântător ca fiind echivalentul ayrou al unui pufnituri de scepticism.

– Te aștepti să credem...?

– Domnule președinte Gavrisom, v-aș cere să-i amintiți încă o dată senatorului din sectorul Moddell să înceteze cu aceste sunete! îl întrerupse furios un alt senator. Vibrațiile deja m-au făcut să pierd două ouă în această sesiune și, dacă nu-mi pot îndeplini clocirile anuale conform programului, voi pierde atât statutul meu cât și orice posibilitate de a fi renumit de către adunarea sectorului meu.

– Din partea mea, ar fi o ușurare, interveni altcineva înainte ca Gavrisom să poată răspunde. Unii dintre noi sunt sătui de folosirea prețioaselor tale ouă ca scuză pentru tot ce nu-ți convine...

Vârfurile aripilor lui Gavrisom atinseră o tastă și vocea se întrerupse când sistemul de sunet se opri. Pentru încă un minut, voci furioase continuă să se facă auzite, răsunând nedeslușit din diferite părți ale încăperii, înainte să tacă în silă când participanții își dădură seama că nici una dintre loviturile lor verbale nu ajungea la destinatarul ales. Gavrisom mai așteptă câteva secunde înainte de a porni iar sistemul de sunet.

– Prologul constituției Noii Republici, spuse el încet, îndeamnă toate lumile membre să se poarte între ele într-un mod civilizat și acceptabil. Oare membrii acestui Senat ar trebui considerați ca supunându-se unui standard mai scăzut?

– Vorbiți de civilizație, domnule președinte Gavrisom, spuse încruntat un bamim înalt. Cum putem noi, cei din Senatul Noii Republici, să ne considerăm civilizați dacă nu ne arătăm repulsia pentru crima oribilă comisă împotriva poporului caamas?

Leia își dresе glasul.

– Aș dori să reamintesc Senatului, zise ea, că orice rol ar fi jucat un grup de bothani, nu există nici un indiciu că vreunul dintre ei ar fi participat la distrugerea Caamas-ului. *Acesta*, mi se pare mie, ar trebui să fie punctul central al mâniei și dreptății voastre.

– Adică încerci să îi scuzi pe bothani? Întrebă un senator pe care nu îl recunosc.

– În plus de asta, adevărații făptași erau, neîndoielnic, agenți ai senatorului, pe atunci, Palpatine, adăugă altcineva din capătul opus al încăperii. Toți acești agenți au fost, cu siguranță, distruși în timpul războiului nostru chinuitor de lung împotriva Imperiului.

– Ești sigur? interveni o altă voce. Încă mai aflăm adevărata dimensiune a minciunilor Împăratului Palpatine împotriva popoarelor acestei galaxii. Cine poate spune că agenții lui nu se află încă printre noi?

– Acuzi pe vreunul dintre *noi*?

– Dacă tu te simți, eu ce vină am? replică celălalt. Încă mai există zvonuri despre agenți imperiali răspândiți printre noi...

Din nou Gavrisom atinse butonul de oprire și din nou dezbaterea fu redusă la voci îndepărtate care strigau inutil una la alta. Leia ascultă cum cearta care tocmai începea se stinge, mulțumind pentru a mia oară Forței că nu mai era, cel puțin temporar, la conducerea acestui balamuc.

Vocile se stinseră într-o tăcere tensionată. Gavrisom apăsă iar butonul.

– Sunt sigur că senatorul din sectorul Chorlian vorbea doar la figurat, spuse el cu calmul său imperturbabil obișnuit. În orice caz, această dezbatere a depășit demult orice limită și, prin urmare, va fi suspendată pentru moment. Dacă documentul pe care doamna consilier Organa Solo va putea fi reconstituit până la punctul în care să poată fi descoperite nume, vom redeschide această discuție. Până atunci, există multe alte probleme cărora trebuie să le acordăm atenție.

Se uită la ecran, apoi în dreapta lui.

– Vom începe cu raportul Comisiei Economice. Domnule senator Quedlifu?

Raportul Comisiei Economice a fost mai lung decât de obicei, două legi fiind prezentate Senatului pentru dezbatere. Aceasta era în sine ceva destul de neobișnuit: deoarece fiecare senator era limitat la a propune o singură lege pe an și deoarece pentru ca fiecare dintre ele să treacă prin comisie era nevoie de un vot majoritar, cele mai multe dintre legile propuse nu își găseau niciodată sprijinul necesar pentru a ajunge în dezbaterea Senatului. Mai mult, doar o mică parte dintre cele puține care reușeau supraviețuia analizei Senatului și deveneau legi.

Și chiar așa trebuia să funcționeze sistemul. Cu aproape o mie de senatori – și cu fiecare dintre ei reprezentând între cincizeci și două sute de lumi – nu exista un mod prin care Coruscant-ul să poată avea grijă, cu adevărat, de interesele tuturor ființelor care formau Noua Republică. Această ultimă modificare a Senatului îl redusese pe acesta la puțin mai mult decât a asigura apărarea publică și a media disputele dintre sectoarele membre. Guvernarea mai obișnuită, de zi cu zi, se desfășura la nivelurile local, districtual, regional, planetar, de sistem și de sector.

Câțiva dintre senatori, amintindu-și zilele de glorie ale Vechii Republici, mormăiau, ocazional, despre faptul că Senatul era redus la ceea ce ei considerau a fi ceva mai mult decât o societate de dezbateri elaborată. Pentru majoritatea, totuși, cea mai vie amintire era cea a dominației Coruscantului din timpurile întunecate ale Imperiului. O guvernare centrală relativ slabă era exact ce doreau aceștia.

După cum se dovedi, Comisia Economică era singura care avea propuneri de legi sau, de altfel, singura care avea ceva de raportat. Gavrisom trecu în revistă restul comisiilor cu ușurință și rapiditate, încheind ședința la mai puțin de două ore după ce începuse.

Și totuși, Leia bănuia, chiar în timp ce se alătura revărsării de ființe care ieșeau din încăpere, că nici unul dintre senatorii sau înalții consilieri nu va fi ocupat cu treburi obișnuite în această după-amiază. Caamas va fi în mințile tuturor. Caamas și dreptatea.

Sau poate răzbunarea.

– Înălțimea voastră? spuse o voce șovăielnică prin murmurul conversațiilor.

Leia se opri și ridică o mână.

– Aici, 3PO.

– Ah, spuse robotul, croindu-și nesigur drum prin mulțime către ea. Sper că întrunirea a decurs bine?

– Atât de bine pe cât te poți aștepta, având în vedere circumstanțele, îi zise Leia. Ai primit vreun mesaj despre datacard de la tehnicieni?

– Din păcate, nu, spuse 3PO, părând că regretă. Dar am un mesaj de la căpitanul Solo. S-a întors și vă așteaptă.

Leia simți că inima îi bătea mai tare.

– A spus ceva despre misiunea pe Iphigin?

– Din păcate, nu, se scuza 3PO iar. Ar fi trebuit să îl întreb?

– Nu, e bine, îl liniști Leia.

– Nu părea dispus să vorbească prea mult, reflectă robotul. S-ar fi putut să nu îmi răspundă chiar dacă l-aș fi întrebat.

Leia zâmbi.

– Probabil că nu, aprobă ea, o sută de amintiri duioase despre soțul ei venindu-i în minte. Plănuise să se ducă direct la biroul ei pentru a se uita pe o parte din muntele de hârtii care o aștepta pe masă. Acum, brusc, se hotărî că asta mai putea aștepta. Han probabil că o aștepta în apartamentul lor...

– Doamnă consilier Organa Solo? spuse o voce de lângă ea.

Leia se întoarse, cu o strângere de inimă. Vocea și profilul mental...

Și avea dreptate. Era, într-adevăr, Ghic Dx'ono, senatorul ishori.

– Da, domnule senator Dx'ono?

– Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, spuse celălalt cu fermitate. În birou. Acum.

– Cu siguranță, zise Leia, inima strângându-i-se și mai mult. Emoțiile extraterestrului arătau încordare, dar asta era tot ce putea citi. Urmați-mă.

Își croiră drum prin fluviul de ființe, 3PO luptându-se să țină pasul, și intrară în coridoul lateral cotit în care membrii Înaltului Consiliu își aveau birourile. Leia îl zări pe Fey'lya intrând în biroul lui; apoi trecură de curbă...

Leia se opri brusc, un oftat ușor scăpându-i de pe buze înainte să îl poată împiedica. Preocupată cu gândurile ei și cu prezența cumva copleșitoare al lui Dx'ono lângă ea, nu își întinsese simțurile înainte prin coridor. Trei persoane stăteau în fața biroului ei: una dintre ordonanțele lui Dx'ono și două ființe zvelte, învăluite complet în mantii cu glugă.

– Doresc să vorbească cu tine, spuse Dx'ono aspru. O să vorbești cu ei?

Leia înghiți, amintirile purtând-o înapoi, în copilăria ei de pe Alderaan, când tatăl ei adoptiv, Bail Organa, îi dăduse voie să îl însoțească într-o călătorie personală pe Insulele de Sud...

– Da, îi zise ea încet lui Dx'ono. Aș fi onorată să vorbesc cu prietenii tăi caamas.

După felul în care se desfășurau de obicei ședințele Seantului, Han se așteptase să mai piardă vremea prin biroul Leiei cel puțin încă jumătate de oră până când ea se va întoarce. Prin urmare, a fost ușor surprins când abia dacă se așezase confortabil în biroul privat al

soției lui și sunetul aerului sub presiune îl anunță că ușa biroului public tocmai se deschisese.

Își dădu jos picioarele de pe colțul mesei și le așeză în liniște pe podea, ridicându-se la fel de tăcut de pe scaunul ei și pășind către ușa care despărțea cele două secțiuni ale biroului. În trecut, ar fi încercat să o surprindă sărind afară, îmbrățișând-o și sărutând-o. Dar abilitățile ei Jedi tot mai bune transformaseră demult încercările lui de a se furișa în spatele ei într-un exercițiu inutil.

Pe lângă asta, a o face de râs cu o farsă școlărească ar fi înfuriat-o și mai mult pe el decât, probabil, că era deja din cauza chestiei de pe Iphigin. Mai ales dacă nu era singură.

Și nu era. Cu urechea lipită de ușa, putea auzi cel puțin încă două voci în afară de cea a Leiei.

Pentru o clipă stătu acolo, așteptând să vadă dacă îi va pofti înăuntru pe vizitatori sau dacă îl va chema pe el afară pentru a-i saluta. Cu siguranță știa deja că el era acolo. Doar dacă nu prefera să îl țină ascuns...

Iar apoi, la masa ei din cealaltă parte a camerei, ecranul interfonului se aprinse brusc.

– ... înțelegeți că nu dorim să creăm probleme nimănui, spunea cineva. Nu dorim răzbunare, iar pentru dreptate este mult prea târziu.

Încruntându-se, Han se întoarse la birou. Deci așa. Leia voia ca el să asculte conversația, dar nu voia să fie acolo. Sau nu voia ca oricine erau interlocutorii ei să știe că erau ascultați.

Iar apoi se uită pentru prima dată cu atenție la ecran și îi înțelese, dintr-o dată, reținerea. Erau doi ishori... Și doi caamasi.

– Nu este vorba despre răzbunare, insistă unul dintre ishori. Probabil un senator, hotărî Han, dacă împletitura complicată de pe epoletul lui indica ceva. Și nu este niciodată prea târziu pentru dreptate.

– Dar cărui scop ar servi această așa-zisă dreptate? îl contrazise încet unul dintre caamasi. Lumea noastră este distrusă, iar noi am rămas puțini și împrăștiați. Oare pedepsirea bothanilor ar îndrepta totul miraculos?

– Poate că da, zise ishori-ul, începând să ridice tonul. Gândea iute și profund, cu tot cu mânia aceea tipic ishori. Han se strâmbă, amintirea încercărilor lui de negociere ratate de pe Iphigin zgândărându-l.

– Dacă bothanii sunt declarați vinovați și sunt obligați să plătească daune...

La celălalt capăt al mesei, comunicatorul sună. Canalul de comunicații private al Leiei, observă Han cu necaz. Tocmai când discuția începea să devină interesantă; dar probabil că era unul dintre copii și chiar trebuia să răspundă. Punând canalul interfonului să înregistreze restul conversației – ceea ce probabil era ilegal, dar nu-i păsa – opri volumul difuzorului și apăsă butonul comunicatorului.

Nu erau copiii, nici Winter, nici măcar vreunul dintre noghri.

– Salut, Solo, spuse Talon Karrde. Nu mă așteptam să te găsești pe canalul ăsta.

– Nici eu, răspunse Han încruntându-se la contrabandist. De unde ai frecvența asta?

– Soția ta mi-a dat-o, firește, zise Karrde, reușind să pară necinstit și inocent în același timp. Am adus-o aici de pe Wayland în *Sălbaticul Karrde*. Credeam că știi.

– Da, mi-a trimis un mesaj scurt despre asta, spuse Han. Totuși, nu știam că ai păcălit-o să-ți dea frecvența ei personală.

Karrde zâmbi, apoi deveni serios.

– Dintr-o dată avem niște probleme foarte periculoase, prietene, spuse el. Leia și cu mine am hotărât că ar putea fi util ca eu să pot lua legătura cu ea, să zicem, discret. Încă nu ți-a zis despre datacardul Caamas pe care l-am adus de pe Wayland?

Ochii lui Han fugiră către ecranul interfonului și către cei doi caamasi.

– Nu, nu am apucat să vorbesc cu ea de când m-am întors, spuse el. Dar se întâmplă că tocmai acum sunt doi caamasi în biroul ei public. Împreună cu câțiva ishori.

Karrde șuieră încet printre dinți.

– Deci ishorii se implică. Ceea ce înseamnă că diamala vor trece, neîndoielnic, de partea cealaltă.

– Oh, fără îndoială, aprobă Han. Partea cealaltă a cui?

– Nu cred că mai e vreun secret, spuse Karrde. Cel puțin nu pentru cercurile înalte în care te învârti în ultima vreme. Sunt sigur că Leia o să te pună la curent mai târziu, dar ideea e că am descoperit că un grup de bothani încă neidentificați a sabotat scuturile Caamasului în ajunul distrugerii planetei.

Han simți cum i se strângea stomacul.

– Minunat, mârâi el. Nemaipomenit. De parcă nu există deja destui care să-i urască pe bothani. Asta ne mai trebuia.

– Sunt de acord, zise Karrde. Sper că Senatul este în stare măcar să pară că are situația asta sub control. Motivul principal pentru care am sunat era să îi spun Leici că prietenul nostru Mazzic l-a prins pe Lak Jit, devaronianul care a găsit datacardul. L-am închis și îl țin acolo cât vrea ea. Din păcate, se pare că deja a răspândit vestea peste tot pe unde l-au dus piciorușele lui și fluxul de credite. Nu cred că mai există vreo șansă de a păstra această problemă secretă în ierarhia Noii Republici.

– Da, bine, lucrurile mergeau prea frumos, oricum, zise Han amar. Mulțumesc.

– Pentru puțin, răspunse Karrde indiferent. Știi că sunt întotdeauna la dispoziția voastră.

– Asta-i bine, spuse Han. Pentru că mai am o problemă de care aș vrea să te ocupi.

– Desigur. Banii gheață sau în cont?

– Am avut o mică înfruntare cu niște pirați pe lângă Iphigin, spuse Han ignorând întrebarea. Un grup destul de mare: aveau un crucișător *Kaloth*, câteva nave de susținere corelliane și câțiva vânători stelari Corsar.

– Un grup bine echipat, aprobă Karrde. Pe de altă parte, trebuie să fii nebun să ataci un loc ca Iphigin fără să ai destulă putere de foc.

– Tot m-a surprins puțin, spuse Han. Dar uite care-i partea mai tare. Luke zice că la bordul crucișătorului erau clone.

Expresia feței lui Karrde nu se schimbă, dar liniile din colțurile ochilor i se încordară vizibil.

– Chiar așa, spuse el. Știi și ce fel de clone?

– N-a zis, răspunse Han. Ai auzit de vreo bandă de pirați care are echipaje formate din clone?

– Din câte îmi amintesc, nu, spuse Karrde mângâindu-și barba gânditor. Bănuiesc că sunt rămășițele marii ofensive imperiale din urmă cu zece ani. Marele amiral Thrawn a avut Muntele Tantiss destul timp pentru a face multe clone.

– Și ce caută ele la o bandă de pirați? insistă Han. Nu crezi că ce-a mai rămas din Imperiu ar vrea să le păstreze pentru sine?

– Corect, acceptă Karrde. Pe de altă parte, poate că s-au hotărât că e mai eficient să le vinzi uneia sau mai multor bande de pirați pe post de consilieri sau de războinici de elită. Poate că în schimbul alegerii țințelor sau a unei părți din pradă.

– S-ar putea, spuse Han. S-ar putea și ca vreo bandă de pirați să-și fi găsit propria provizie de cilindri de clonare.

Lui Karrde îi zvâcni buza.

– Da, aprobă el încruntat. Se poate ca așa să stea lucrurile.

– Și noi ce facem?

– Cred că ar fi bine să mă ocup de asta, spuse Karrde. Să văd ce pot afla. Ridică ușor o sprânceană. Bani gheață sau în cont?

Han își dădu ochii peste cap. De fiecare dată când îl credea pe Karrde pe punctul de a face ceva nobil și altruist, celălalt găsea întotdeauna o cale să îi amintească lui Han că relația lui cu Noua Republică era una strict profesională.

– Mă dau bătut, spuse el. Totuși, ce te-ar face să treci de partea noastră?

– Oh, nu știu, răspunse Karrde gânditor. Pe *tine* ce te-a ademenit să renunți la viața lipsită de griji a unui comerciant independent?

Han se strâmbă.

– Leia.

– Exact, spuse Karrde sec. Acum, dacă are o soră... nu cred că are, nu?

– Din câte știu, nu, zise Han. Deși cu familia Skywalker nu poți fi niciodată sigur.

– N-o să mor de nerăbdare, spuse Karrde. Atunci, facem asta în cont. Discutăm prețul mai târziu.

– Ești foarte generos.

– Știu, răspunse Karrde. Cui raportez, ție sau lui Luke?

– Mai bine mie, spuse Han. S-ar putea să nu-l prinzi; s-a dus să vâneze niște pirați pe cont propriu.

– Mai să fie, zise Karrde încruntându-se. Aș putea să întreb după cine s-a dus?

– După banda Cavrilhu. Le-a aflat locația uneia dintre vizuine de la Contrainformațiile Noii Republici – e o aglomerare de asteroizi în sistemul Kauron – și s-a hotărât să se strecoare acolo și să arunce o privire.

– Înțeleg, spuse Karrde. Bănuiesc că e prea târziu să îl mai chemi înapoi?

– Probabil, răspunse Han. Stai liniștit, Luke poate să-și poarte de grijă.

– Nu de asta îmi făceam eu probleme, zise Karrde. Mă gândeam că apariția lui bruscă i-ar putea goni sub pământ, unde nu-i mai putem prinde.

– Ei, dacă se sperie așa ușor, nu sunt prea periculoși, nu?

– Cred că poți să privești lucrurile și așa. Karrde se opri și o umbră păru să îi treacă pe față. Că vorbeam despre Luke, ce mai face el?

Han îl studie pe contrabandist, încercând să-i descifreze schimbarea bruscă a expresiei.

– Bine, cred, spuse el precaut. De ce?

– O presimțire, spuse Karrde. În ultima vreme, Mara a fost ciudat de agitată și a părut cam sensibilă o vreme, după ce ne-am întâlnit cu Leia pe Wayland. Am crezut că are vreo legătură cu el.

– Ce ciudat că ai adus vorba, zise Han scărpinându-și gânditor bărbia. Am avut aceeași senzație despre Luke ultima dată când i-am pomenit de Mara. Coincidență?

– Poate, răspunse Karrde. Pe de altă parte, amândoi sunt destul de puternici în ceea ce privește Forța. Poate că se întâmplă ceva ce simt amândoi.

– Se poate, spuse Han încet. Deși asta nu explica cealaltă chestie prin care Luke păruse să treacă pe Iphigin. Nu?

– Să fie clonele astea?

Karrde dădu din umeri.

– Voi încerca să vorbesc cu ea despre asta. Poate găsesc o cale să-i fac să se întâlnească.

– Da, e ceva vreme de când n-au mai vorbit, aprobă Han. O să încerc și eu cu Luke când se întoarce.

– Bine, zise Karrde. Între timp, aș face bine să mă ocup de problema asta cu pirajii. Transmite-i Leiei la revedere de la mine, dacă dorești, și spune-i că păstrăm legătura.

– Sigur, răspunse Han. Noroc la vânatoare.

Karrde zâmbi, apoi ecranul rămase gol.

Han se lăsă pe spate în scaun, uitându-se încruntat în gol. Caamas. Era, după cum îi spusese lui Karrde, exact ce-i lipsea Noii Republici acum.

Pentru că nu era doar asta, deși doar Caamas era, cu siguranță, destul de rău. Problema mai mare era că a scoate iar la lumină Caamasul avea să dezgroape amintirile a o mie de alte atrocități comise de unii sau de alții în decursul timpului. Vechi animozități,

vechi dușmăni, vechi conflicte – galaxia era presărată cu ele. Era ceea ce făcuse ca oameni precum Karrde – și ca el și Chewie, de altfel – să trăiască bine din contrabandă. Existau atât de multe părți ale atât de multor conflicte cărora contrabandiștii să le vândă lucruri.

Pe parcursul ultimelor câteva zeci de ani, nevoia unei rezistențe comune împotriva Imperiului ținuse ascunse cele mai multe dintre aceste resentimente. Dar nu o mai făcea. Amenințarea imperială era atât de mică acum, încât era de râs. Dacă chestia asta cu Caamas scotea iar la suprafață toate acele probleme vechi...

Tresări când ușa din stânga lui se deschise cu un șuierat.

– Bună, spuse Leia încet, intrând în cameră.

– Oh. Bună, zise Han ridicându-se în picioare și aruncând cu întârziere o privire către ecranul interfonului. Preocupat mai întâi cu Karrde și apoi cu gândurile lui, nici nu observase când pleaseră oaspeții Leiei.

– Scuze – n-am fost atent.

– Nu-i nimic, spuse Leia, vârându-se la pieptul lui pentru o scurtă îmbrățișare.

Sau nu chiar atât de scurtă. Rămase acolo, apăsându-se cu putere, ținându-l strâns.

– Tocmai am vorbit cu Karrde, zise Han, părul ei gâdilându-i buzele. Mi-a spus ce ați aflat despre Caamas.

– Avem probleme, Han, spuse Leia cu vocea înfundată de cămașa lui. Nu își dau seama încă, cei mai mulți dintre ei. Dar asta ar putea fi cea mai mare amenințare cu care s-a confruntat vreodată Noua Republică. S-ar putea chiar să ne dezbine.

– O să fie bine, o liniști Han, simțindu-se un pic mulțumit, în ciuda seriozității momentului. Cei mai mulți dintre senatorii de aici nu își dăduseră seama de pericolul problemei Caamasului, dar el o făcuse. Am ieșit cu bine din rebeliunea de pe Almanea, nu?

– Nu-i același lucru, spuse Leia. Kueller era un om tulburat, care se năpustea asupra oricui, iar Noua Republică încerca să îl oprească fără să pară tuturor că devine o nouă versiune a Imperiului. Ceea ce va face Caamas va fi să polarizeze oamenii buni și cinstiți, cu toții dorind sincer dreptatea, dar care nu cad de acord asupra a ceea ce ar trebui să însemne dreptatea.

– Tot va fi bine, insistă Han, luând-o de mâini și împingând-o destul de departe de el pentru a o putea privi cu seriozitate în ochi. Să nu renunțăm înainte de a începe, da?

Se opri, cuprins dintr-o dată de o bănuială îngrozitoare.

– Doar dacă, adăugă el încet, nu s-a terminat deja. Știi ceva în plus?

– Nu, spuse Leia, evitându-i privirea. Simt ceva despre zilele următoare. Un – nu știu – un punct de criză, cred, în care ceva foarte important se va putea întâmpla într-un fel sau altul.

– Despre Caamas? întrebă Han.

– Nu știu, oftă Leia. Am încercat să meditez, dar până acum nu am reușit să aflu mai mult. Tot ce știu este că a început când m-am întâlnit cu Karrde pe Wayland și am citit împreună datacardul despre Caamas.

– Mm, spuse Han, dorindu-și acum să fi încercat să îl convingă pe Luke să renunțe la vânătoarea lui privată de pirați. Ar fi putut s-o ajute pe Leia să își concentreze sentimentele acelea. Ei, nu-ți face griji, o să te prinzi tu. Puțină liniște – puțină afecțiune din partea soțului tău – și îți va sări imediat în ochi.

Leia îi zâmbi, o parte din încordare părăsindu-i fața.

– Asta vrei tu acum? Puțină afecțiune din partea nevastei tale?

– Primul lucru pe care îl vreau este să te scot pe tine de aici, îi spuse Han, luând-o de mână și îndreptând-o către ușă. Ai nevoie de puțină liniște și pace; și o dată ce se întorc copiii de la ore, vei avea foarte puțin din amândouă. Hai să ne bucurăm de el cât mai putem.

– Mie îmi convine, oftă Leia. Nu cred că acum fac altceva decât să se certe pe dreptate și răzbunare. Pot să facă asta și fără ajutorul meu.

– Sigur, spuse Han. N-o să se întâmple nimic important în galaxie în următoarea oră.

– Ești sigur?

Han o strânse de mână încurajator.

– Garantez pentru asta.

Luminile de pe punte pâlpăiră și în videocrane, cerul pestriț al hiperspațiului dispăru.

Dar nu se transformă în modelul obișnuit al liniilor de stele. De data aceasta, când cerul pestriț dispăru, dispăru într-un întuneric total.

Și o orbire totală.

Pentru ceva timp, căpitanul Nalgol se holbă prin videcranul *Tiranicului* la vid, luptându-se cu sentimentul greșos al vulnerabilității.

Într-adevăr, să iasă din hiperspațiu cu distrugătorul lui spațial imperial în timp ce era în modul de invizibilitate îi adusese în sistemul Bothawui complet orbi și surzi, ceea ce putea fi o poziție dezastruoasă pentru o navă de luptă. Dar în acest caz, desigur, ecranul de invizibilitate funcționase și invers, ascunzându-i de inamici. Totuși, toate celelalte lucruri fiind la fel, nu era un schimb pe care ar fi ales de bunăvoie să îl facă.

– Raport din cală, spuse ofițerul coordonator de luptă. Navele de cercetare au plecat.

– Afirmativ, zise Nalgol cercetând cât putea mai mult din întunericul de afară fără să își miște capul – nu ar fi fost bine ca echipajul să îl vadă uitându-se de colo-colo la nimic. Zări una dintre luminile de poziție ieșind de sub carenă; apoi cercetașul traversă granița ecranului de invizibilitate și dispăru.

Inspiră adânc, întrebându-se încă o dată, în numele Imperiului, ce căutau el și ceilalți aici. Acolo, în biroul lui Moff Disra, împreună cu Trazzen, Argona și Dorja, totul păruse destul de chibzuit. Aici, în sălbăticia sistemului Bothawui, la milioane de kilometri depărtare de orice, nu mai părea așa de înțelept.

Pe de altă parte, câte dintre planurile marelui amiral Thrawn părăseră vreodată măcar pe departe chibzuite până când loviseră în dușman?

Nalgol pufni pentru el. Nu servise niciodată direct sub Thrawn, nici sub alt mare amiral al Împăratului, așa că nu reușise niciodată să-și formeze o părere personală despre abilitățile lor. Totuși, chiar și privind de la marginea mașinăriei de război a lui Thrawn, acolo unde îl duseseră îndatoririle *Tiranicului* în cea mai mare parte a timpului, Nalgol trebuia să recunoască faptul că Imperiul se descurcase destul de bine cât marele amiral Thrawn fusese la comandă. Înainte să fi fost omorât de acel trădător noghri, Rukh.

Sau părăseră că fusese omorât. Asta fusese o scamatorie iscusită. Cum o făcuse, totuși?

Mai la obiect, de ce se ascunsese atâția ani, lăsând nebuni megalomani și incompetenți, ca amiralului Daala, să sece Imperiul de resurse fără să obțină nimic?

Și de ce acum, când *se întorsese*, i se alăturase lui Moff Disra, dintre toți?

Nalgol se strâmbă pentru sine. Nu-i plăcuse niciodată de Disra. Niciodată nu avusese încredere în el, până la urmă – întotdeauna îi

părusse lui Nalgol a fi tipul de om care s-ar lupta cu ferocitate să-și păstreze partea de rămășițe ale Imperiului decât să o vadă crescând în interesul cuiva. Dacă Thrawn i se alăturase acestuia, poate că nu era chiar așa de inteligent pe cât spunea legenda.

Desigur, Dorja garantase cu tărie pentru marele amiral, atât pentru caracterul acestuia, cât și pentru geniul său militar. Dar apoi, Argona garantase la fel de ferm pentru competența lui Disra. Deci ce știau ăștia?

Dar, cel puțin, se întorsese *chiar* Thrawn. Analiza genetică pe care o făcuse confirmase asta dincolo de orice îndoială. Era Thrawn și toată lumea spunea că era un geniu. Nu avea altceva de făcut decât să spere că aveau dreptate.

O mișcare din stânga lui îi atrase atenția și se întoarse pentru a vedea una dintre navele cercetaș traversând marginea ecranului de invizibilitate și schimbându-și cursul pentru a rămâne înăuntru.

– Ei? întrebă Nalgol.

– Suntem aproape deasupra, domnule, raportă ofițerul de comunicații. O mică schimbare de curs și vom fi acolo.

– Transmite direcția către navigator, comandă Nalgol, deși dacă nu se întâmplase deja, avea să fie furios. Navigator, să mergem. Colonele, ce știi despre *Nimicitorul și Mâna-de-Fier*?

– Cercetașii noștri au stabilit contactul cu ei, domnule, răspunse ofițerul de control al navei. Ne coordonează cursul pentru a fi siguri că nu ne lovim unii de alții.

– Ar fi bine, avertiză Nalgol cu răceală. Era destul de rău că se furișau orbi și surzi pe aici; ar fi fost culmea umilirii profesionale dacă cele trei distrugătoare spațiale ar fi reușit să-și încurce drumurile lor nevăzute și să se izbească unele de altele. Ar fi fost și mai rău dacă ecranele de invizibilitate s-ar fi oprit și întregul spectacol s-ar fi desfășurat în spațiu liber, să îl vadă întregul sistem Bothawui.

Dar deocamdată, desigur, nu puteau vedea. Țsta era tot scopul exercițiului. În ceea ce privea aparatul de apărare planetară al bothanilor, nu exista nimic acolo, în afara câtorva mici nave care se mișcau aparent fără țință.

Mici nave... Și o cometă nu chiar așa de mică.

– Suntem pe drum, căpitane. TES, cinci minute.

Nalgol dădu din cap.

– Afirmativ.

Încet, minutele treceau. Nalgol privea întunericul de dincolo de videcran, zăbind uneori câte o lumină de poziție, când vreunul dintre cercetașii săi se strecura pe sub vâlul ecranului de invizibilitate pentru a verifica înaintarea *Tiranicului* și apoi se furișa iar afară. Cronometrul ajunsese la zero – simți nava imensă încetinind...

Iar apoi, brusc, iat-o, la tribord: o bucată de piatră și de gheață murdare străpungând marginea ecranului, alunecând iute dinspre pupa.

– Acolo! zise el repede. Trecem de ea!

– Ne ocupăm de asta, domnule, răspunse navigatorul. Destul de sigur, chiar în timp ce Nalgol privea, mișcarea spre spate a marginii cometei se opri, apoi se dădu înapoi încet până când ajunsese deasupra tribordului, chiar în fața suprastructurii de comandă.

– Ne-am stabilizat, căpitane.

– Parâmele?

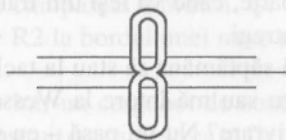
– Navetele le aduc acum, domnule, raportă un alt ofițer. Vor fi legate în zece minute.

– Bine. Parâmele nu erau destul de puternice pentru a ține fizic la un loc distrugătorul spațial și cometa, firește. Scopul lor era acela de a-i oferi navigatorului indicațiile necesare pentru a se asigura că cele două corpuri care orbitau își păstrau relativ pozițiile în timp ce cometa își continua agale drumul către Bothawui.

– Vreo veste de la celelalte două distrugătoare spațiale?

– *Mâna-de-Fier* a fost ancorată cu succes, raportă ofițerul de comunicații. *Nimicitorul* se află în poziție; ar trebui să fie ancorați cam în același timp cu noi.

Nalgol dădu din cap, inspirând adânc și expirând în tăcere. Deci reușiseră. Ajunseseră, probabil neobservați de bothani. Iar acum nu mai era nimic de făcut decât să aștepte. Și să spere că marele amiral Thrawn era într-adevăr geniul despre care toată lumea susținea că este.



– Da, bine, spuse bărbatul unsuros de pe ecranul comunicatorului, cu ochii mijiți de neîncredere. Să mai încercăm o dată.

– Deja ți-am zis de două ori, spuse Luke, punându-și o notă de oboseală iritată în voce și în expresia feței. N-o să se schimbe doar pentru că așa crezi tu că o să se întâmple.

– Deci spune-mi din nou. Te cheamă...?

– Mensio, răspunse Luke obosit, uitându-se pe videcran la sutele de asteroizi care pluteau pe lângă el și întrebându-se pe care dintre aceștia se ascundea santinela cu care vorbea.

– Lucrez pentru Wesselman și am un transport pentru voi. Ce parte nu înțelegeți?

– Să începem cu cea despre tine și Wesselman, mârâi omul. Nu mi-a pomenit niciodată despre cineva numit Mensio.

– O să-l pun să-ți trimită lista completă a echipajului când mă întorc, spuse Luke sarcastic.

– Ai grijă, se răsti celălalt. O vreme se uită fix la fața lui Luke. Acesta îi întoarse privirea, încercând să pară cât mai plictisit și mai nepăsător posibil. Până la urmă, figura lui Luke Skywalker era, probabil, cea mai cunoscută din galaxie. Dar cu părul și pielea înnegrite, cu o barbă artificială, cu ochii făcuți să pară oblici în stil gorezh și cu două cicatrice brăzdându-i un obraz, ar fi trebuit să fie de nerecunoscut.

– Altă problemă este că de obicei Pinchers face cursa asta, zise santinela într-un final. Cum de nu-i aici?

– S-a îmbolnăvit și nu poate zbura, răspunse Luke. Ceea ce era adevărat, mai mult sau mai puțin. Pinchers ar fi trebuit să mai doarmă încă în pace pe Wistril, sub influența transei de vindecare Jedi pe care Luke i-o provocase.

Tovarășii lui nu vor fi fericiți că se lăsase luat prin surprindere de Luke. Pe de altă parte, când va ieși din transă va fi mai sănătos decât fusese de ani întregi.

– Uite, n-am toată săptămâna să stau la taclale cu tine, continuă Luke. Mă lași să intru sau mă întorc la Wesselman și îi zic să vă taxeze dublu pentru livrare? Nu-mi pasă – eu sunt plătit oricum.

Santinela mârâi ceva de neînțeles.

– Bine, tacă-ți fleanca. Ce ai adus?

– Câte puțin din fiecare, îi răspunse Luke. Ceva mine lift Norsam DR-X55, câteva capsule de supraviețuire de urgență Praxon, câteva armuri electrice GTU. Plus câteva surprize.

– Da? Căpitanului nu-i plac surprizele.

– Astea o să-i placă, promise Luke. Prima este un set de acceleratoare de hiperpropulsie. Surpriza a doua este un robot pentru breșe de securitate SB-20. Dădu din umeri. Firește, dacă nu le vrea, aș fi fericit să vă scap de ele.

– Da, cum să nu. Santinela pufni. Bine, hai. Știi drumul de intrare sau trebuie să-ți fac o hartă?

– Îl știi, răspunse Luke, încrucișându-și degetele în minte. Se părea că existau doar două căi sigure prin labirintul de asteroizi către această bază a piraiților Cavrilhu: una era sigură pentru drumul de intrare, cealaltă, pentru cel de ieșire. Extrăsese imagini ale drumurilor din mintea lui Pinchers în timp ce pregătea transa de vindecare și era destul de sigur că ar fi putut urma calea în X-interceptor.

A face același lucru într-un greoi cargobot thalassian Y60 era o cu totul altă problemă. Mai ales când acest Y60 nu mai avea nici o unitate de motoare subluminice în spatele grupului central de guri de evacuare.

– Sigur, rânji santinela. Încearcă să nu lovești nimic mare.

Ecranul se stinse. Luke îl opri și el, apoi butonă la interfonul improvizat pe care îl fixase în spațiul gol în care fuseseră odată motoarele centrale.

– Am pornit, anunță el. Te descurci acolo?

Se auzi un ciripit de confirmare de la R2 împreună cu un tril care suna în mod clar a nervozitate.

– Nu-ți face griji, o să trecem fără probleme, îl calmă Luke. Tu doar asigură-te că nava e gata de zbor.

Robotul ciripi din nou, și, pentru o clipă, Luke își aminti gambitul de învăluire sub acoperire pe care el și Contrainformațiile Noii Republici

îl pusese ră la cale pentru a pătrunde pe planeta Poderis, deținută de Imperiu, pe vremea campaniei Thrawn. Și atunci el își ascunse X-interceptorul și pe R2 la bordul unei nave mai mari pentru a ieși rapid.

Dar acum zburau într-un cargobot de contrabandiști, nu într-un vehicul de scăpare construit cu grijă. Avea să fie o cu totul altă problemă să scoată X-interceptorul dacă vor fi nevoiți să plece în grabă.

Ei, va trece acea dură când va ajunge la ea. Între timp, ar fi fost de preferat să se ferească să fie nevoiți să scape rapid. Și primul pas pentru aceasta era să convingă santinelele piraților că era într-adevăr un membru legitim al rețelei lor de aprovizionare.

Așezându-și mâinile pe manetele cargobotului, își făcu exercițiile de calmare Jedi.

– Forța fie cu mine, murmură el și porni.

Nu era nici pe departe atât de rău cât se așteptase. Cu finețea tipică a unui contrabandist, Pinchers modificase motoarele și suprafețele de control ale Y60-ului pentru a face cargobotul mai rapid și mai manevrabil decât s-ar fi crezut după înfățișarea lui greoaie. Și chiar și cu secțiunea motoarelor centrale scoasă, mai avea destulă putere pentru a face față. Nava negocia cu ușurință curbele strânse și întoarcerile necesare pentru a evita atât sistemul de apărare al piraților, cât și situația mai banală de a intra în asteroizii care se rostogoleau pe lângă ea.

Întreaga călătorie îi aminti lui Luke de una dintre poveștile de război ale Leiei, cea în care Șoimul scăpa amețitor prin câmpul de asteroizi după ce Rebelii evacuasera Hoth. Dar, desigur, el nu zbura cu viteză maximă prin grămada de pietre care pluteau, cu vânătorii TIE și cu distrugătoarele spațiale imperiale suflându-i în ceafă.

Pe drumul de plecare, desigur, s-ar putea să fie altfel.

Ajunse în centrul labirintului și descoperi că se apropia de un asteroid mare, care nu se deosebea de ceilalți. Conform puținelor informații ale serviciilor secrete ale Noii Republici, la care adăugase frânturi scoase din mintea lui Pinchers, baza piraților era formată dintr-o serie de tuneluri și de încăperi care fuseseră inițial săpate în stâncă de o operațiune minieră îndrăznească, dar lipsită de succes, anterioară Războiului Clonelor. Terminalele de aterizare erau camuflate ca văi pe suprafața neregulată, iar când Luke se apropie de asteroid, un cerc de lumini se aprinse între două creste ascuțite pentru a-i arăta locul unde trebuia să aterizeze. Strecură cargobotul în

deschizătură – simți o zgâlțâitură scurtă când trecu printr-o barieră atmosferică – și cu o lovitură multiplă a picioarelor de asolizare, ajunse jos.

Un singur om îl aștepta la capătul rampei de aterizare.

– Tu ești Mensio? întrebă el morocănos, făcând rapid o examinare rapidă a feței deghizate a lui Luke. Mâna lui, observă Skywalker, se odihnea cu o lipsă totală de subtilitate pe mânerul blasterului din toc.

– Aștepti pe altcineva? replică Luke așezându-și și el mâna pe blasterul său, ca răspuns, și privind în jur, prin terminal. Încăperea de sub tavanul cu barieră atmosferică era mai mult sau mai puțin circulară, săpată grosolan în stânca asteroidului, cu șase uși cu presiune răspândite mai mult sau mai puțin egal în jurul perimetrului. Auste-ritatea la extrem.

– Da, eu sunt Mensio. Frumos loc aveți aici.

– Nouă ne place, spuse omul. Tocmai am vorbit cu Wesselman.

– Serios, zise Luke, încă uitându-se în jur. Agentul de contrainformații al Noii Republici de pe Amorris trebuia să-l fi închis pe Wesselman fără posibilitatea de a comunica pentru următoarele câteva zile. Dacă dăduse greș – sau dacă furnizorul scăpase cumva...

– Sper că l-ați salutat din partea mea.

– Da, am făcut-o, zise piratul amenințător. Zice că n-a auzit în viața lui de tine.

– Zău, spuse Luke degajat, întinzând Forța către celălalt. Există un nivel de suspiciune în mintea piratului, dar nici o urmă a siguranței care ar fi însemnat că acea conversație chiar avusese loc. Era o cacealma.

Sau, mai degrabă, un test.

– E ciudat c-ai vorbit cu el, continuă Luke, terminându-și inspecția și concentrându-și privirea asupra piratului. Wesselman mi-a spus mie că în următoarele câteva zile n-o să fie de găsit. Sondă mintea celui-lalt puțin mai adânc...

– Se duce în sectorul Morshdine, din câte îmi amintesc. Zicea că o să ia o încărcătură neînregistrată de gaz tibanna pentru voi.

Piratul îi oferi un zâmbet care era pe jumătate rânjet și, când făcu asta, suspiciunea îi dispăru.

– Da, acolo se duce, bine, replică el. Încă n-a ajuns acolo, totuși. Încă încercăm să-l contactăm.

Luke dădu din umeri, dorindu-și să fi știut care ar fi trebuit să fie itinerariul exact al lui Wesselman. Dacă furnizorul își neglija prea mult programul, probabil că bănuielele piraiților vor crește din nou. Totuși, era prea târziu să mai facă ceva în această problemă.

– Ei, când reușiți, salutați-l din partea mea, spuse el. Deci. Am trecut? Piratul rânji din nou, și ridică mâna stângă. Patru dintre cele șase uși se deschisera și patru bandiți solizi intrară în terminalul de aterizare. Punându-și în tocuri blasterile pe care le aveau în mâini, se îndreptară către cargobotul lui Luke.

– Da, ai trecut, răspunse piratul. Ai în cală ceva încuietori ciudate sau capcane de care ar trebui să aflăm?

– Nu, e curat, răspunse Luke. Serviți-vă. Aveți ceva de mâncare pe aici? Chestiile alea de la bordul navei devin tot mai rele pe zi ce trece.

– Sigur, spuse piratul, arătând spre una dintre cele două uși prin care nu ieșiseră gărzi. Zona de masă e pe acolo. Nu te lăcomi la băutură, terminăm de descărcat în câteva ore și nu vrem să faci drumul de întoarcere pe jumătate beat. S-ar face mizerie și eu ar trebui s-o curăț.

Ușa indicată ducea într-o cameră lungă cam de zece metri și lată de patru, cu două mese așezate în centru, dotate cu bănci. Pe zidul din dreapta erau câteva console video și audio; pe celălalt era o teighea înaltă până la brâu, în spatele ei așteptând un robot de servire SE-5 strălucitor.

– Bună ziua, bunule domn, spuse cristalin robotul, când Luke păși în cameră. Vă pot ajuta?

– Ai niște coaste picante de karkan? Întrebă Luke privind în jur. Nu vedea ieșiri care să ducă din această cameră în restul complexului. Nu era surprinzător, având în vedere ce fel de clienți servea zona de masă.

– Da, bunule domn, cu siguranță, îl asigură robotul, făcând câțiva pași și scoțând de sub teighea un pachet. Va dura doar câteva clipe să le pregătesc.

Luke mormăi.

– Bine.

Dură puțin sub patru minute, de fapt, ca robotul să încălzească porția de coaste și să o aranjeze artistic pe o farfurie. Luke își petrecu timpul plimbându-se prin cameră, părând să se uite la vidconsole, de fapt căutând camere de supraveghere ascunse.

Găsi trei până când masa a fost gata. Chiar și într-o cameră complet izolată, pirații Cavrilhu nu riscau deloc.

– Vă pot oferi ceva de băut? întrebă robotul când îi aduse farfuria lui Luke.

– Nu te obosi, răspunse Luke. Am ceva mai bun pe navă.

– Ah, zise robotul. Doriți tacâmuri?

Luke îi arună o privire disprețuitoare.

– La coaste picante? Cred că glumești.

– Oh, murmură robotul, părând puțin cam încurcat. Bine... poftă bună, domnule.

Luke se întoarse, înfrânându-și reflexul de a mulțumi, nepotrivit cu personajul. Rupând una dintre coaste, începu să o roadă în timp ce se întorcea în terminalul de aterizare.

Pirații nu stătuseră degeaba în lipsa lui. Coborâseră rampa largă de descărcare a Y60-ului și începuseră să scoată cutiile mari de transport pe cărucioare plutitoare repulsoare.

– Sper că ai grijă la colțuri cu chestiile alea, îl avertiză Luke pe unul dintre ei, împungând cu coasta către căruciorul plutitor. Nu vreau să-mi rupi inelele de ancorare.

– Gura, dând din cap pentru a-și arunca peste umăr coada scurtă. Nu se turtește nimic. Poate doar oasele tale dacă ne mai bați la cap.

– Da... Tu și cu mai cine? replică Luke urcând pe lângă el pe rampă. Nu te supăra dacă verific și eu.

– Doar să nu ne stai în drum.

Mai erau doi pirați în cală, unul tocmai așezând o cutie pe un cărucior plutitor, celălalt deja îndreptându-se spre rampă cu încărcătura lui. Luke se duse la peretele despărțitor lateral, întinzându-și Forța în timp ce se prefăcea că verifica inelele de ancorare. În apropiere, undeva pe unul dintre coridoarele asteroidului, putea simți încă doi pirați întorcându-se pentru următorul transport. Estimă timpul... da. Ar fi trebuit să reușească.

Cel de-al doilea pirat din cală aproape ajunsese la rampă. Mormăind cu satisfacție aparentă pentru siguranța echipamentului său, Luke schimbă direcția, traversând cala către ușa de acces care ducea în partea de locuit a cargobotului. Piratul își manevră căruciorul pe rampă și trecu pe după laterala navei.

Și pentru poate următoarele zece secunde, Luke rămase singur.

Nu era vreme de pierdut, dar el și R2 avuseseră destul timp să exerseze în timpul zborului înapoi, iar el adusese manevra la nivel

de știință. Fluierând încet, Luke păși către cutia pe care ei doi o pregătiseră, în același timp apucând cu Forța farfuria cu coaste și trimițând-o în zbor lin prin cală. R2 auzise semnalul și deschise ușa de acces când mâncarea se apropie de ea. Luke mai așteptă o clipă pentru a strecura farfuria cât de departe vedea în partea de locuit a navei, apoi o așeză pe punte și desfăcu panoul lateral al cutiei de lângă el.

Înăuntru, bine împachetat împotriva loviturilor întâmplătoare, era scumpul robot pentru breșe de securitate SB-20 al lui Wesselman. Nu avea să le mai folosească acum piraiților, nu cu cea mai mare parte a măruntaielor scoasă, dar învelișul rămas era ascunzătoarea ideală pentru o infiltrare în baza lor. Încovrigându-se, Luke se strecură în spațiul îngust și închise la loc panoul lateral al cutiei.

Tocmai la timp. Sub el, puntea vibra încet în timp ce piraiții care se întorceau urcau pe rampă. Luke își întinse Forța, simțind în același timp cum îi cuprindea brusc îndoiala. Aplică tehnicile lui de îmbunătățire senzorială...

– Control, sunt Grinner, ajunse la urechile lui Luke murmurul unei voci, atât de clară, de parcă piratul ar fi stat chiar lângă el.

– L-ai văzut pe contrabandist pe undeva?

– Ultima dată când l-am văzut, intra în cală, răspunse slab vocea piratului cu care Luke vorbise mai devreme. Zicea că-i era frică pentru inelele de ancorare.

– Da, era acolo când am plecat, îl aprobă altă voce.

– Bine, zise Grinner. Deci unde e acum?

– Poate că înăuntru, spuse a doua voce. Se ducea în direcția aia când am plecat eu și cu Flukes, halea dintr-o farfurie cu coaste.

– S-o fi dus să caute ceva să mai spele din iuțeala coastelor, adăugă o nouă voce. I-a zis robotului de servire că are niște băutură bună la bord.

– Poate, mormăi Grinner, cuvântul fiind aproape acoperit de șuieratul încet al metalului pe tocul din oțel când își scoase blasterul. Sau poate că încearcă să facă ceva drăguț, cum ar fi să se ascundă într-una dintre cutiile astea. Vrei să trimiți aici o echipă de scanare, Control?

– Încet, Grinner, îl sfătui vocea necunoscută. Stai să fac o verificare mai întâi.

Pentru o vreme, în cală a fost liniște. Ținând laterala cutiei cu Forța, Luke își desfăcu pulpana tunicii și apucă sabia de lumină. Dacă nu se lăsau păcăliți, va trebui să-i scoată din joc...

– Puteți să vă liniștiți, spuse vocea lui Control. S-a dus înăuntru, e în regulă. Farfuria pe care a luat-o din sala de mese e cam la cinci metri după ușa din fața ta. N-avea cum să bage farfuria acolo și să se întoarcă în cală în – să vedem – în nouă secunde, cât nu a fost supravegheat.

Se auzi un suspin slab și sunetul blasterului lui Grinner intrând iar în toc.

– Da, bine, spuse el. E ceva la tipul ăsta care nu-mi place.

Luke își luă mâna de pe sabia de lumină, expirând încet, într-un oftat tăcut de ușurare. Ideea lui de la început, de când împrumutase nava, fusese să ia în cutie cu el orice mâncare ar fi căpătat. Dar planul i se păruse greșit, cumva, iar el și R2 ajunseseră la această variantă, în schimb. Acum era foarte bucuros că se întâmplase așa.

– Atunci termină de descărcat și o să plece, zise Control. Vezi vreo urmă de robotul ăla SB-20, de care zicea că l-a adus? Pe ăla îl vreau acum.

– Uh... nu. Singura cutie de robot pe care o văd e o unitate R2.

– Aia e, spuse Control. Un SB-20 este un înveliș de R2 cu echipament și programare de spionaj băgate înăuntru.

Cutia lui Luke se clătină când piratul vârî căruciorul plutitor sub ea.

– Habar n-am.

– Nu prea li se face reclamă în depozitele de roboți, spuse Control ironic. Căpitanul îl bate la cap pe Wesselman pentru unul de ani întregi.

Grinner mormăi.

– Și ăsta tocmai s-a întâmplat să apară azi aici, huh? Ce potriveală.

– Lasă, Grinner, spuse celălalt pirat din cală. Gata, am luat robotul. Unde-l duc?

– La atelierul de electronice, îi răsunse Control. Căpitanul vrea ca Pap și K'Cink să se uite la el.

– Bine.

Peste o clipă plecară, coborând pe rampă și traversând terminalul de andocare. Luke se ținea de învelișul robotului, ascultând sunetele din jurul lui și încercând să ignore zgâlțâiturile puternice care, de fapt, erau doar mici lovituri și vibrații ale căruciorului plutitor. Presupusese că va fi duș într-un loc de depozitare, împreună cu restul transportului, ceea ce i-ar fi oferit, probabil, o anumită intimitate pentru a ieși din cutie. Pe de altă parte, atelierul de electronice era

probabil mai aproape de zonele de comandă ale bazei, care erau ținta lui principală. Până la urmă, un schimb corect.

Trecură printr-una dintre ușile cu presiune și, pentru câteva minute, singurele zgomote au fost bâzâitul repulsoarelor, pașii piratului și respirația lui grea. Apoi, treptat, mai multe sunete începură să pătrundă: alte voci și pași, în cea mai mare parte în depărtare, dar uneori trecând pe aproape. Luke își întinse Forța, simțind o varietate de minți umane și extraterestre în vecinătate. Avu loc o schimbare ciudată de ecou când se păru că părăsiră coridorul și intrară într-o încăpere; o altă schimbare, de această dată invers, arătă când ieșiră din încăpere și intrară iar într-un coridor. Căruciorul coti o dată, a doua oară; intrară într-un alt spațiu plin cu murmurul slab al vocilor înfundate...

– Lanius? spuse vocea lui Control.

– Da, aici sunt, răspunse piratul care împingea căruciorul.

– Schimbare de planuri – Pap a primit ceva stricat în atelier și nu are loc pentru robot. Pune-l în depozitul de la Nivelul Patru.

– Da, bine. Căruciorul plutitor încetini și schimbă direcția. E prea mult dacă le cer să se hotărască?

– Foarte amuzant, mârâi Control. Tu împinge, da?

– Împing, împing, mormăi Lanius pentru el.

Căruciorul înaintă; dar chiar când schimba iar coridoarele, Luke începu să simtă o senzație stranie furnicându-l în străfundurile minții. Undeva – cumva – ceva se întâmplase dintr-o dată rău.

Își întinse din nou Forța, încercând să ia urma senzației. În față, o ușă se deschise cu un șuierat și căruciorul intră iar într-o încăpere mare. Se părea că dura destul să o străbată...

Și apoi, brusc, căruciorul se opri.

– Ce... se răsti piratul.

– Dă-te din drum, Lanius, bubui vocea lui Control dintr-un difuzor. Te-ai ales cu un atacator.

Piratul blestemă și se auzi zgomotul picioarelor când fugi de lângă cărucior.

– În regulă, oricine ai fi, continuă Control. Știm că ești înăuntru – te-am văzut scanat clar în coridorul de siguranță. Ieși.

Luke se strâmbă. Deci asta fusese acea senzație înțepătoare: o premoniție a încurcăturii în care se afla acum. Păcat că nu-i dăduse mai multă atenție, deși fără pregătiri nu vedea ce ar fi putut face pentru a schimba ceva în acel moment.

Și oricum, să se mustre acum pentru erori de judecată nu l-ar fi ajutat cu nimic. Scoțându-și comunicatorul, îl porni.

– R2? zise el încet.

Nu primi nici un răspuns, doar un zgomot puternic de paraziți.

– Oh, și ți-am bruiat și transmisiunile, adăugă Control. Nu cred că o să poți vorbi cu altcineva decât cu mine.

Deci Luke era de unul singur. Împingându-și un pic mai mult sabia de lumină în ascunzătoarea ei, închise pulpana tunicii peste ea.

– Bine, strigă el. Nu trageți... Ies.

Eliberă din strânsoarea Forței panoul lateral și îl lăasă să se deschidă. Se vedeau trei pirați stând la o distanță sigură de cutie, cu blasterele ațintite asupra lui. Alți cinci, putea el simți, erau împrăștiați în jurul pachetului în afara câmpului său vizual.

Încă cinci plus un defel se furișau pe undeva prin umbre, pentru a interveni la nevoie. Încă o dată, nu voiau să riște nimic.

– Ei, ei, spuse vocea lui Control când Luke ieși cu greu din robotul gol pe dinăuntru și se ridică în picioare. Ai încurcat drumul, Mensio?

– Nu, cred că Lanius l-a greșit, răspunsă Luke ținându-și mâinile la distanță de blasterul său în timp ce se uita în jur. Se aflau într-o cameră uriașă, cu tavanul înalt, cu șiruri de cutii pe lângă doi dintre pereți. Cutia lui fusese așezată într-un colț liber, departe de restul mărfurilor; cei opt pirați erau desfășurați într-un semicerc neregulat în jurul său. Nu-l zări pe defel, dar probabil că era undeva între el și singura ușă, în partea cealaltă a încăperii, dincolo de cercul de blaster.

– Am venit să-l văd pe căpitanul vostru, nu să fac inventarul.

Unul dintre pirații care stătea cu fața la Luke mârâi ceva de neînțeles.

– Cred că ar trebui să știi că lui Hensing chiar nu-i plac șmecherii sarcastici, spuse Control.

– Zău, răspunse Luke, aruncând o altă privire întâmplătoare în zona ușii. Butonul panoului luminos era chiar lângă acesta: o simplă placă pe care trebuia să o apeși, lucru pe care îl putea face cu Forța. Perfect.

– Îmi pare rău să aud asta.

– S-ar putea să îți pară și mai rău, îl avertiză Control. Are o teorie despre cum devin șmecherii mult mai puțin sarcastici dacă le zboară o mână sau pe amândouă.

Luke zâmbi încruntat, îndoindu-și degetele mâinii lui drepte artificiale.

– Are dreptate aici, zise el. Crede-mă pe cuvânt.

– Deci ne înțelegem, spuse Control. Scoate-ți blasterul – Sunt sigur că știi procedura.

– Sigur, zise Luke, scoțându-și blasterul cu grijă exagerată și punându-l pe podea în fața lui. Vrei și acumulatorii de rezervă? Întrebă el, arătând spre două cutiuțe plate prinse în partea cealaltă a centurii.

– Nu, ești liber să te ascunzi după ele, dacă vrei, răspunse Control. Doar împinge blasterul mai departe de tine.

Luke se supuse, folosind Forța pentru a se asigura că arma se va opri din alunecare exact la picioarele lui Hensing.

– Ești fericit?

– Mai fericit decât o să fii tu, zise Control. Nu cred că îți dai seama în ce belea ai intrat, Mensio.

Luke se hotărî că era vremea să schimbe tactica.

– Bine, gata cu prostiile, spuse, el devenind mai amenințător atât în voce, cât și în atitudine. Am venit să vorbesc cu căpitanul vostru despre o afacere.

Dacă noul Mensio l-a impresionat pe Control, vocea nu l-a trădat.

– Sigur că da, zise el. Ce, nu puteai să stabilești o întâlnire?

– Am vrut să vă verific paza, îi spuse Luke. Să văd dacă sunteți genul de oameni cu care cel care mă plătește ar vrea să facă afaceri.

– Și în ce constă această afacere?

– Am primit ordin să nu vorbesc decât cu căpitanul vostru, spuse Luke cu aroganță. Fără slugi.

Hensing mârâi din nou, ridicându-și blasterul.

– Atunci cel care te plătește fie e prost, fie nebun, fie amândouă, zise Control. Ai cinci secunde să îmi spui ceva concret. După aia îl pun pe Hensing pe tine.

– Dacă insiști, spuse Luke încrucișându-și brațele peste piept și privind la butonul panoului luminos din celălalt capăt al camerei. Furnicătura de avertizare revenise...

– Am înțeles că folosiți clone pe unele dintre navele voastre. Vrem să discutăm despre a angaja unele de la voi.

Control făcu „nț“.

– Îmi pare rău... răspuns greșit. Luați-l. Pirații își ridicară blasterele...

Și folosindu-și Forța, Luke stinse panoul luminos.

Se auzi o înjurătură mârâită, aproape acoperită de sfârâitul razelor de laser tăind aerul în locul în care stătuse Luke. Dar el nu mai era acolo. Un salt întărit de Forță îl trimisese plutind peste capetele lor către ușă, cu sabia de lumină pregătită în mână. Dacă fuseseră destul de încrezători, încât să nu pună o pază în fața ușii...

Simți o pâlpâire de premoniție și puse sabia de lumină în poziție de apărare tocmai când zări ochii de un roșu pal ai defelului uitându-se la el de pe una dintre grămezile de cutii. Simți mai mult decât văzu arma urmărindu-l, aprinzând sabia chiar când lumina laserului scânteie dintre ochii roșii.

Lama verde se aprinse la viață, uimitor de luminoasă în întuneric, respingând raza laser a defelului într-o parte. Dar chiar când aceasta atinse podeaua lângă ușă, Luke își dădu seama că defelul câștigase această rundă. Nu-l nimerise, dar îl obligase pe Luke să își dezvăluie atât poziția, cât și adevărata identitate.

Ceilalți pirați nu erau nici ei grei de cap. Cineva înjură în celălalt capăt al camerei...

– E Skywalker! strigă altul... Și, brusc, o nouă ploaie de raze laser se abătu asupra lui.

Luke se dădu înapoi către ușă, lăsând Forța să îi dirijeze apărarea. Probabil că ușa fusese închisă; sărind în lateral către ea pentru a-i face pe adversari să-și piardă temporar ținta, tăie de două ori cu sabia. Plonjă prin deschizătură și fu liber.

Coridorul de dincolo de ușă era pustiu. Rostogolindu-se în picioare, cu sabia pregătită, își întinse Forța, căutând ambuscada care, cu siguranță, pândea undeva. Dar nu mai putea detecta alte prezențe.

– Deja vă dați bătuți? strigă el.

– Nu prea, veni răspunsul lui Control dintr-un difuzor din perete, câțiva metri mai încolo. Cam nebunesc din partea ta să îți dezvălui identitatea atât de repede.

– Prefer să privesc asta ca pe o dovadă de încredere nețărnută, replică Luke, întinzându-și Forța puțin mai mult. Tot nimic; și dacă îi prinsese într-adevăr cu garda jos, n-ar fi fost înțelept să-i lase să se regroupeze. Luând-o în direcția din care spera că venise, porni în pas rapid.

– Ești gata să-mi spui de unde vă luați clonele? adăugă el către difuzor. Chiar n-aș vrea să-l vânez pe căpitanul vostru ca să-l întreb personal.

– Vânează cât vrei, spuse Control, vocea lui venind acum din alt difuzor, mai în față pe coridor. În mod clar, îi urmăreau mișcările lui Luke.

– Aici n-o să găsești pe nimeni care să știe. Dar îți mulțumesc că ne-ai confirmat că pentru asta ai venit până aici.

– Pentru puțin, zise Luke strângând din dinți când simți iar furnicătura de avertizare. În față, coridorul se curba ușor către dreapta; și undeva dincolo de curbă, putea simți, în cele din urmă, alte prezențe așteptându-l.

Era poziția clasică gât-de-sticlă: țintuiește adversarul într-o curbă sau un unghi în care să fie prins într-un foc încrucișat fără ca cele două părți care trag să se nimerească una pe alta. Îi putea simți pe pirații pe care îi lăsase în depozit adunându-se acum în spatele lui, pe coridor; în câteva clipe, o rază de laser va veni din spate.

Dar nu se putea ca planurile de siguranță ale piraților să fi inclus posibilitatea ca un Jedi să se plimbe de capul lui prin bază. Chiar în partea asta a curbei, o ușă blindată masivă dezvăluia un coridor lateral în stânga, care îl scotea din capcană. Blasterul cu laser pe care îl lăsase în depozit nici nu ar fi ciobit-o; dar el avea o metodă mult mai eficientă de a deschide ușile decât s-ar fi așteptat pirații. Se opri alunecând în fața ușii blindate, aprinse sabia de lumină și străpunse mecanismul încuietorii. Începu să se deschidă greoi...

O pâlpâire de avertizare, și Luke se întoarse la timp pentru a roti sabia și a respinge trei raze laser care veneau spre el. Pirații din depozit, văzând că ambuscada lor era pe punctul de a ceda, goneau cu toată viteza spre el, trăgând din fugă. Luke mai blocă două raze laser – celelalte se duceau în alte direcții – și se strecură prin ușa blindată care încă se deschidea într-un coridor larg.

Înfățișarea coridorului a fost o surpriză. Spre deosebire de aspectul grosolan al restului bazei, această zonă părea a fi transplantată direct din interiorul unei nave spațiale de luptă. Pereții netezi căptușiți cu metal formau o secțiune pătrată, lată cam de patru metri, coridorul întinzându-se aproximativ patru metri, înainte de a se intersecta perpendicular cu unul dintre tunelurile pietroase, mai obișnuite.

Singura lumină venea din spatele lui Luke și de la strălucirea asemănătoare din capătul opus. Chiar și așa, era destulă pentru a

vedea că toate suprafețele coridorului – ziduri, tavan și podea – erau acoperite cu un motiv decorativ alcătuit din cercuri cu diametrul de trei centimetri, puse la distanță de zece centimetri unele de alte.

Coridorul era pustiu, iar Luke nu putea simți pe nimeni ascunzându-se pe după colțurile din față. Se părea că îi prinsese, într-adevăr, cu garda jos.

Însă simțul lui al pericolului încă îl furnica. Ceva despre coridor? Totuși, cu două grupuri de inamici în spate, nu avea unde să se ducă decât în față. Cu simțurile atente la capcane, începu să meargă.

Făcuse patru pași când, fără vreo avertizare, gravitația se întoarse brusc, aruncându-l pe tavan.

Nu avu timp să se pregătească fizic sau mintal. Capul și umerii i se izbiră de metal, transmițând un șoc dureros prin corp, restul trupului prăbușindu-se cu o bufnitură înfundată și cu mai multă durere. Gâfâi încercând să respire – impactul scosese cea mai mare parte a aerului din plămâni – dar înainte de a reuși să tragă mai mult de o jumătate de gură de aer, căzu din nou, de data aceasta într-o parte, către unul dintre pereții laterali.

Ateriză greoi pe partea dreaptă, durerea fulgerându-l din nou prin cap, umăr și șold în timp ce căuta în jur ceva de care să se prindă. Dar nu era nimic pe metalul neted. Folosindu-și Forța, simți cum câmpul gravitațional începea să se schimbe din nou; apoi tavanul deveni iar podea și el cădea către peretele opus.

Dar de data asta nu către metalul neted. Întorcându-și capul, văzu că ceea ce crezuse că erau cercuri decorative desenate pe ziduri erau, de fapt, capetele boante ale unor țepușe metalice. Acum ieșiseră din perete ridicându-se ca o pădure de sulite teșite pentru a-i întrerupe căderea.

Strângând din dinți, Luke se întinse către Forță și își aruncă mâinile în față pentru întâlnirea cu barele. Fiind la distanțe mici una de alta, nu avea cum să alunece între ele; dar dacă s-ar fi putut prinde de două dintre ele și ar fi încetinit căderea, ar fi putut cel puțin să nu se izbească de ele cu toată viteza. Le apucă pe cele două îndreptate spre fața și pieptul său, trăgându-și din Forță puterea cu care să se oprească. Reuși, rămânând în aer pentru un scurt moment, menținându-și echilibrul pe ele...

Apoi se izbi de ele oricum, când un alt set de bare din peretele opus îl împunse cu putere în spate și în picioare, împingându-l în

față. Mârâi când rămase iar fără aer, încercând să se răsucească pe pădurea de bare care îl străpungeau.

Dar chiar în timp ce se lupta să-și strecoare brațul drept printre țepușele care îl blocau, încă două seturi de bare alunecară din tavan și din podea, lovindu-se de umerii, capul și picioarele lui, imobilizându-l și mai bine. Urmă o altă rafală de schimbări de gravitație care nu făcu nimic în afară de a-i bloca fiecare parte a corpului la întâmplare între diferite grupuri de bare...

Iar apoi gravitația reveni la vectorul ei normal, lăsându-l atârnat mai mult sau mai puțin în capul oaselor.

– Ei, ei, sparse tăcerea vocea batjocoritoare a lui Control. Suntem surprinși, nu?

– Puțin, recunosc Luke, luptându-se cu amețeala provocată de schimbările de gravitație și privind în jur atât cât putea cu capul ținut bine în loc. Întregul coridor devenise o întreagă țesătură tridimensională de bare, umplând tot spațiul dintre ușile blindate care se închiseseră la ambele capete, încuindu-l înăuntru.

– Am pregătit asta cam acum cinci ani, continuă Control. Academia Yavin împânzea galaxia cu mici așa-ziși Jedi încrezuți și ne-am gândit că nu va trece mult până să ajungă unul și la noi. Așa că ne-am zis să le pregătim o surpriză. Nu ne-a dat niciodată prin cap că o să apară chiar Marele Grand Moff în persoană. Deci, ce părere ai?

– E inventiv, trebuie să recunosc, spuse Luke încercând rezistența barelor cu umerii și cu mâinile. N-avea nici un rost. Sper că nu vă așteptați să mă rețină prea mult.

– S-ar putea să fii uimit, zise Control. Înțeleg că nu ai observat unde a ajuns sabia ta?

Luke nu-și amintea când o scăpase, în timpul tuturor acelor schimbări de gravitație. Acum, chinuindu-se s-o vadă cu coada ochiului, o remarcă la cincisprezece metri distanță, prinsă ca și el între grupurile întrepătrunse de țepușe.

– Poți vedea că la capătul ăla e un grup mai strâns de bare, îi arată Control. Ține destul de bine chestia aia în loc.

Luke zâmbi. În mod clar, cu toate pregătirile lui, piratul nu aflase destule despre Jedi. Întinzându-și Forța, apăsă butonul sabiei de lumină. Cu un *trosc-fâșș* lama verde se aprinse la viață; întinzându-se iar, Luke încercă să rotească lateral mânerul.

Nu se întâmplă nimic.

– Observă geniul construcției, spuse Control pe un ton plăcut. Este prinsă în unghiul potrivit, astfel încât lama să iasă în spațiul dintre bare, fără a o atinge pe nici una. Deștept, nu?

Luke nu răspunse. Sabia de lumină părea să fie ținută bine pe loc... dar dacă lama nu atingea barele, mânerul ar fi trebuit să alunece liber înainte sau înapoi. Apucându-l cu Forța, îl împinse înainte.

– Oh, în direcția aia merge, bine, zise Control când sabia de lumină începu să se miște. Doar dacă nu se oprește în buton sau în altceva. Dar oricum nu te ajută. Lama tot nu o să atingă barele...

Vârful sabiei ajunsese la perete acum. Luke continuă să o forțeze în acea direcție, împingând-o direct în învelișul metalic.

– ... Și, firește, nu am fost atât de proști încât să punem vreun echipament important în spatele pereților, ca să ai tu ce tăia, termină Control. Acum suntem nițel mai impresionați, nu?

– Poate nițel, zise Luke. Și acum?

– Tu ce crezi? întrebă Control retoric, vocea devenindu-i brusc amenințătoare. Skywalker, știm ce puteți face voi, Jedi... să nu crezi că nu știm. Mă gândesc că doar din călătoria ta prin baza noastră ai descoperit deja destule detalii murdare despre operațiunea noastră ca să ne trimiți pe toți pe Fodurant sau pe Beauchen pentru următorii douăzeci de ani. Dacă crezi c-o să stăm cu mâinile în sân și-o să te lăsăm să ne faci asta, ești nebun.

Luke se strâmbă ironic. Control avea dreptate: folosindu-și toate puterile Jedi, era aproape sigur că ar fi putut invada mințile piraților atât de profund. Dar cu noua lui rețineră de a-și folosi puterea atât de ușor, nu făcuse, de fapt, nimic de felul ăsta.

– Deci ce vreți să facem, să cădem la înțelegere?

– Nu prea, zise control. Vrem să mori.

– Zău, spuse Luke sec. Barele de aici or fi fost prea puternice pentru mușchii umani, dar aceasta nu era o piedică pentru un Jedi. Să îndoie destule bare pentru a ajunge la sabia de lumină ar fi fost o treabă lungă și anevoioasă, dar avea destulă profunzime în Forța pentru a o duce la capăt.

– Să mor de bătrânețe sau vă gândiți la ceva mai rapid?

– De fapt îmi cam pare rău, spuse Control. Mi se pare o pierdere să scăpăm de tine așa, mai ales la cât a costat să construim capcana asta pentru Jedi. Dar nu mai oferă nimeni recompense pentru Jedi. Chiar dacă ar face-o, nu cred că te-ar ține cușca asta până am primi noi recompensa. Deci asta e. La revedere, Skywalker.

Se auzi un clic și difuzorul amuți... iar în tăcere, Luke auzi un sunet care nu fusese acolo înainte.

Suieratul încet al gazului care ieșea.

Inspiră adânc, întinzându-se către Forța. Existau tehnici Jedi de neutralizare a otrăvurilor care ar fi trebuit să facă față la orice ar fi băgat ei în cameră. Totuși, mai bine să nu mai zăbovească și să scape de aici. Închizându-și ochii, folosind Forța cu mai multă putere, începu să îndoiaie una dintre barele din fața lui...

Și apoi, brusc, ochii i se căscară când adevărul îl lovi cu întârziere.

Pirații nu băgau otravă. Pompau aerul afară.

Și nici măcar un Jedi nu putea supraviețui prea mult fără aer.

Luke inspiră din nou profund, gonindu-și teama care punea stăpânire pe el. *Un Jedi trebuie să acționeze când este calm, în armonie cu Forța.* În regulă. R2 și X-interceptorul s-ar putea să fie deja în mâinile piraților. Și chiar dacă nu ar fi, nava nu avea cum să înainteze prin coridoarele înguste și întortocheate. Era pe cont propriu aici, fără alte resurse decât cele câteva obiecte pe care le avea asupra lui: un comunicator, o baghetă luminoasă, datapadul...

Și doi acumulatori de rezervă.

Luke folosi Forța, desprinzând cele două cutii plate de la cingătoare și făcându-le să plutească până în fața lui. În trecut, la apogeul Rebeliunii, geniul tehnic al generalului Airen Cracken descoperise un mod de a face acumulatorii să explodeze. Nu era nevoie decât de doi sau mai mulți acumulatori legați la un loc, cu limitatoarele de suprasarcină scoase, și în treizeci de secunde explodau cu puterea unei grenade de dimensiuni medii.

Explozia ar fi trebuit să fie destul de mare pentru a rupe sau a îndoii orice bară din apropierea ei. Din păcate, i-ar fi făcut același lucru și lui Luke.

Dar cu puțină ingeniozitate...

Dură doar câteva secunde să scoată limitatoarele de la acumulatori. Apoi, ținându-i lipiți unul de altul cu Forța, îi dirijă cu grijă prin labirintul de bare către ușa blindată din depărtare. Dacă Control încă îl urmărea – și dacă piratul cunoștea trucul – probabil că va trage concluzia că Luke încerca să facă o gaură în ușă pentru a intra niște aer. Fără îndoială, se va gândi că metalul era destul de gros pentru a rezista unei astfel de explozii.

Ceea ce îi convenea lui Luke. Cu cât mai mult acționau pirații în baza unor presupuneri false, cu atât mai încet aveau să reacționeze când își vor da seama ce voia el, de fapt.

Bomba lui artizanală era aproape de ușa blindată acum, mai având doar zece secunde până la detonare. Mișcând în continuare bomba, își folosi Forța și mișcă sabia de lumină pe singurul ei traseu până când agățătoarea se sprijini de perete. Bomba ajunsese la celălalt capăt al traseului sabiei și Luke o opri acolo, lipită de una dintre bare.

Acum, întrebarea principală era, și el știa asta, dacă explozia și așchiile produse de ea vor strica sabia de lumină. Cu un impuls brusc, aprinse sabia prin intermediul Forței, făcând lama verde să se îndrepte direct spre bombă. Lama ar fi trebuit să dezintegreze orice sfărâmatură ar fi lovit-o, oferind cel puțin ceva protecție mânerului și mecanismului dinăuntru. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte și să se lupte să nu leșine în atmosfera tot mai sufocantă...

Și cu o detunătură imensă de foc și tunet, trei secunde mai târziu, acumulatorii explodară.

Luke strânse tare din dinți când zeci de așchii incandescente îl împunseră și îi tăiară mâna și partea stângă. Dar rezultatul era tot ce își dorise. În capătul celălalt al camerei, ușor de văzut prin fumul care plutea, aranjamentul regulat de bare fusese modificat de explozie. Nu mult, dar poate destul. Folosindu-și Forța, împinse sabia de lumină către țepușele îndoite de bombă și învărti mânerul.

Nu mult, dar într-adevăr de ajuns. Sabia de lumină, parțial eliberată din cușca ei, putea ajunge acum în lateral atât cât să taie vârful uneia dintre bare. Luke o învărti din nou, de data aceasta făcând încă două țepușe să zdrăngăne pe podea. O mai suci o dată, și încă o dată, fiecare mișcare fiind un pic mai largă, pe măsură ce croia metodic loc liber în jurul sabiei...

Și brusc arma se eliberă, învărtindu-se ca o elice în timp ce reteza totul în calea ei.

Puncte albe începeau să joace în fața ochilor lui Luke când trimise sabia prin ușa blindată, tăind o gaură triunghiulară care făcu o binevenită rafală de aer să intre iute în vidul parțial. Inspiră profund; și când vederea i se limpezi, aduse sabia înapoi la el, lama care se rotea tăind barele ca o seceră într-un câmp de grâne.

Un minut mai târziu era înapoi în coridoarele pietroase, deschizând comunicatorul în timp ce se îndrepta spre terminalul de aterizare și spre nava lui.

– R2? strigă el. Mă auzi?

Singurul răspuns fu zgometul paraziților de bruiaj. Mărind pasul, folosind tehnici Jedi pentru a-și calma durerea din mână și din coaste, se pregăti pentru următoarea mutare a piraților.

Dar mutarea nu avu loc. Ieși din coridor într-o încăpere mare, dar pustie și trecu în alt coridor fără a vedea sau a simți pe nimeni.

De fapt, nu simțișe pe nimeni de când scăpase din capcana pentru Jedi. Oare se ascundeau cu toții pe undeva? Sau pur și simplu strânseseră și plecaseră?

Podeaua de stâncă de sub picioarele lui se clătină ușor și undeva în depărtare auzi zgomotul slab al unei explozii. Trecuse de coridor și era în altă încăpere când simți o a doua explozie, aceasta mai aproape.

Și, brusc, comunicatorul țiu. Îl deschise...

– R2?

– Nu chiar, răspunse sec o voce familiară. *Iar* ai necazuri, Skywalker?

Luke clipi surprins, apoi zâmbi din cauza primei plăceri adevărate de când sosise aici.

– Firește că da, îi spuse el Marei Jade. Când nu am eu necazuri?



— **P**e negândite, nu știu când, recunosc Mara, privind prin videcranul *Gheții Înstelate* la câmpul de asteroizi care se întindea în fața lor.

— Deși trebuie să spun că să înfrunți de unul singur un întreg cuib de pirați este dincolo chiar și de propriul tău nivel de îndrăzneală. Ce faci acolo, totuși?

— Încerc să ies, răspunse celălalt sec. Ce faci tu aici?

— Karrde mi-a cerut să văd cum te descurci, spuse ea. Părea să creadă că ai putea avea nevoie de o mână de ajutor.

— Ceea ce e adevărat, recunosc el. Unde ești?

— Deocamdată afară, privind înăuntru, îi zise Mara încruntându-se. Fusese o explozie acolo, pe asteroidul principal al lui Cavrilhu? Detonezi bombe, sau ce faci?

— Nu eu, altcineva... Aud exploziile de la distanță. Vezi ce se întâmplă?

Așezată la consola alăturată, căpitanul Shirlee Faughn o bătu pe braț pe Mara.

— Uită-te la capătul de la tribord al asteroidului, murmură ea arătând. O flotilă se îndreaptă spre adâncul spațiului. Disting... optsprezece nave.

— Minunat, mormăi Mara. Ai probleme, Luke... Șobolanii tăi pun la cale o fugă în masă. Faughn a primit informații despre optsprezece nave; probabil că sunt mai multe pe drum. Mie-n sută, exploziile pe care le auzi sunt sistemul de auto-distrugere al bazei, care a pornit.

— Când am venit aveam un cargobot Y60 cu R2 și X-interceptorul ascunși la bord, zise Luke. Dar nu am reușit să-i contactez.

– Ei, nu intra în panică încă, îl sfătui Mara, aruncând o privire la ecrane. Încă îți bruiază frecvența principală a comunicatorului... s-a nimerit că noi avem echipamentul necesar pentru a ne strecura pe o armonică. Cât de departe ești de terminalul de aterizare?

– Nu știu exact...

Faughn pocni din degete, arătând spre unul dintre ecranele Marei.

– Stai, îl întrerupse ea. Bruiajul tocmai s-a oprit. Stai să te trec din nou pe frecvența principală a comunicatorului tău.

Se uită în partea cealaltă a punții, la consola de comunicații.

– Corvus?

– Deja e gata, raportă celălalt. Te trec pe frecvența primară.

Brusc, difuzorul comunicatorului izbucni într-un flux rapid de limbaj de programare a robotului astromec.

– Calmează-te, R2, pătrunse vocea lui Luke printre triluri și țipete. Nu înțeleg nimic.

– Zice că el și X-interceptorul sunt bine, îi spuse Mara, urmărind traducerea care se derula pe ecranul calculatorului. Au vrut să îl prindă, așa că a scos X-interceptorul din ascunzătoare...

Se strâmbă.

– Și i-a gonit aruncând în aer generatoarele de câmp atmosferic ale terminalului.

Urmă o tăcere lungă.

– Ceea ce, presupun, înseamnă că acum terminalul e plin de vid? întrebă Luke.

– Până la buză, confirmă Mara. Cred că ar fi prea mult să speri că ar putea fi vreun dulap cu costume de vid pe undeva pe lângă terminal.

– Nu știu, dar nu m-aș baza pe asta, zise Luke.

– Nici eu, îl aprobă ea. Faughn, tu pilotai Y60-uri, nu?

– Mai des decât aș vrea să-mi amintesc, răspunse cealaltă femeie. Te gândești să faci o trecere la rece?

– Este cea mai simplă cale de a-l scoate de acolo, zise Mara. Poate s-o faci?

– Mă îndoiesc, răspunse Faughn. Skywalker, rampa de aterizare a Y60-ului e coborâtă sau ridicată?

– Am lăsat-o coborâtă.

Unitatea R2 piui, confirmarea robotului apărând pe ecran.

– Tot coborâtă e, spuse Mara.

– În cazul ăsta, nici o șansă, spuse Faughn clătinând din cap. Mecanismul rampei Y60-ului e o porcărie. Să îl închizi și să îl represiurizezi și-ar lua cel puțin cincisprezece minute.

– De asta mi-era frică, zise Mara. E cam mult ca să-și țină respirația.

– Dar X-interceptorul? sugeră Faughn. Nu poate să dureze prea mult să presurizezi o cabină de dimensiunea aia.

– Doar că cele mai multe dintre cupolele de navă de acum sunt cu presiune fixă, arată Mara. Dacă le deschizi în vid fără să apeși butonul de anulare manual, pornești de obicei catapultarea scaunului. E un mecanism de siguranță... nu cred că R2 îl poate anula.

– Ai dreptate, nu poate, spuse Luke. Mai bine sper să găsesc un costum de vid.

– Sigur. Mara șuieră încet printre dinți, măsurând din ochi distanța până la asteroid. Șansele ca pirații să aibă la îndemână echipament de vid pentru potențialii fugari erau între foarte reduse și nici una.

– Dacă nu găsești, venim noi.

Cu coada ochiului o văzu pe Faughn uitându-se uimită la ea.

– Jade, nu știm calea de intrare, mormăi femeia.

– Nu, dar robotul astromec al lui Skywalker o știe, îi aminti Mara. Robot, ce-ar fi să ne trimiți niște date?

R2 ciripi o confirmare și schema unui traseu apăru pe ecranul calculatorului.

– Am primit-o, zise Mara. Să mergem.

Faughn se întoarse înapoi la sistemul de navigație, încă nu prea încântată să riște nava astfel. Accelerează scurt și *Gheața Înstelată* începu să înainteze.

– Calea nu arată prea rău, îi spuse Mara studiind ecranul.

– Nu arăta, zise căpitanul bătând cu degetul în ecranul ei de navigație. E o mică problemă: asteroizii nu mai sunt în aceleași poziții relative.

Mara își îndreptă atenția către propriul ecran de navigație. Faughn avea dreptate.

– La naiba... i-au amestecat, zise ea ridicându-se din scaun și îndreptându-se spre ușă. Va trebui să ne croim drumul până acolo. Eu iau Numărul Unu; trimite-i pe Elkin și pe Torve la ceilalți.

Ajunsesese la consolă de turbo-lasere și își punea centura când Faughn o anunță.

– Tocmai am pornit o rază automată care ne anunță prezența, raportă căpitanul. Primul val de probleme ar trebui să ne lovească imediat.

– Am înțeles, spuse Mara trecând turbo-laserul pe încălzire de urgență și dorindu-și pentru cam a douăzecea oară ca *Focul lui Jade*

să nu fi fost blocat pe Duroon pentru refacerea sistemelor de navigație. Karrde făcuse o treabă bună când își înarmase cargoboturile, dar *Focul* avea tot atâta putere laser ca și *Gheața* și mult mai multă manevrabilitate, pe deasupra.

Dar nu era aici și nu avea ce-i face. Frecându-și scurt palmele de salopetă pentru a le usca, prinse bine manetele și se întinse către Forță. Se putea să nu fie un Jedi atât de puternic și de slăvit ca marele Luke Skywalker, dar ar fi fost gata oricând să-și încerce simțul ei antrenat al pericolului cu al lui.

Problema era că simțul pericolului nu era în mod special direcțional. Și afară erau destule direcții din care să vină necazurile.

– Venim, Luke, strigă ea în microfon. E ultima ocazie în care să dai din mână și să mături toate capcanele.

În clipa în care termină, îi păru rău de ce spusese. Luke era prea departe pentru a-i putea atinge mintea în întregime; dar chiar și așa, îl simțea tresărind la remarcă ei. Deschise gura să își ceară iertare...

Și brusc simțul ei de pericol sclipi, un asteroid care plutea în apropiere atrăgându-i toată atenția. Zări un cerc nefiresc de neted la marginea lui... strălucirea slabă a metalului...

Turbo-laserul trase, sfărâmând asteroidul suspect în pietre mai mari și mai mici. Din norul de praf care se formă veni un singur foc de turbo-laser, ca răspuns: prea puțin, prea târziu și mult prea departe de țintă.

– Bine țintit, Mara, îi răsună vocea lui Elkin în urechi.

Mara dădu din cap, prea ocupată cu sarcina și cu vina ei pentru acea remarcă mușcătoare pentru a răspunde. Vina și o iritare crescândă pentru că se simțea vinovată. Până la urmă, Skywalker și ucenicii lui Jedi se jucau cu puterea lor. Dacă îi deranja că cineva le spunea asta, era problema lor.

Încă o pâlpăire de avertizare; dar înainte de a identifica sursa pericolului, mai multe focuri roșii de turbo-laser țâșniră din arma lui Torve și un șir de mici bolovani explodează prematur în nori de așchii tăioase. Mara se înfioră când câteva dintre acestea ricoșară din câmpul deflector al *Gheții Înstelate* din fața cupolei ei; apoi nava trecu de capcană și se îndreptă spre următoarea. Reașezându-și degetele pe manete, Mara își întinse iar Forța.

Cei trei mai aruncară în aer încă opt capcane până când *Gheața Înstelată* ajunsese la paza principală.

– Am sosit, anunță vocea lui Faughn în urechea Marei. Skywalker? Unde ești?

– Sunt la terminalul meu de aterizare, răspunse Luke. R2, trage câteva focuri în margine ca să arăți unde.

Robotul piui și o umbră dintre două culmi stâncoase scânteie cu focuri de laser.

– Gata, v-am văzut, zise Faughn. Venim.

Luminile de laser se stinseră și, în același timp, o altă explozie tăcută pâlpâi pe suprafața asteroidului, neplăcut de aproape de terminal.

– Încă o explozie, spuse Mara.

– Ai pierdut majoritatea spectacolului, zise Luke. Am auzit câte una la aproximativ zece secunde. Se pare că se îndreaptă spre mine.

O altă explozie străluci, aceasta și mai aproape de terminalul de aterizare.

– Prea aproape, aș spune, mormăi Faughn. Ești sigură că vrei să riscăm să aterizăm acolo, Jade?

– Nu neapărat, recunosc Mara, dar nu cred că avem de ales. O să ne fii foarte îndatorat pentru asta, Luke.

– O trec în cont, promise Luke. Mai bine vă grăbiți... nu, stai. Înapoi!

– Ce? întrebă Faughn.

– L-ai auzit, se răsti Mara, propriul ei simț al pericolului furnicând-o. Înapoi!

Gheața Înstelată se dădu brusc înapoi; și în același timp una dintre culmile care încadrau terminalul de aterizare începu să pâraie cu explozii una după alta, ca un spectacol de rachete pe mai multe scene într-o zi de Endor.

– Jade, e o nebunie, spuse Faughn. Nu pot să aterizez aici, toată zona poate să sară în aer oricând.

– Are dreptate, zise Luke... Și când Mara își întinse Forța, simți o urmă de înverșunare subtilă în emoțiile lui.

– Cred că ne-a mai rămas o singură variantă.

Să dai din mână și să măтури toate capcanele?

– Care? întrebă ea cu voce tare.

– Va trebui să ne întâlnim la jumătatea drumului, spuse el. Aveți un terminal de andocare bun pentru X-interceptorul meu?

– Avem două cale cu raze de tractare, îi zise Faughn. Oricum, o să-ți păstreze cabina presurizată.

– Bine, R2, du-te și andochează acolo...

– Stai o clipă, îl întrerupse Mara. În vocea și în gândurile lui Skywalker era ceva care îi spunea că el era gata să încerce un lucru cu adevărat prostesc. Doar n-ai de gând să vii la rece până la noi, nu? Nu putem să ne apropiem atât de mult.

– Știi, răspunse Luke. Voi intra într-o transă de hibernare Jedi de îndată ce trec de ușa blindată.

O spusese deja: ceva cu adevărat prostesc.

– Și cum ai de gând să faci asta? întrebă ea. Va trebui să intri în transă imediat ce ai aruncat ușa blindată în aer. N-o să mai ai nici o rezervă de aer.

– Dacă tai ușa cum trebuie, ar trebui ca un val de aer să iasă o dată cu mine, arătă Luke. Ar trebui să fie de ajuns ca să îmi pot începe transa și ca să mă împingă spre voi.

– Ai șanse reduse.

– Așa sunt variantele de ultimă clipă. Și dacă mai pierdem multă vreme discutând, n-o să mai avem nici o șansă.

– Parcă-i o replică de-a lui Solo, mârâi Mara. Dar el avea dreptate; și ca pentru a-i sublinia cuvintele, cealaltă culme începu să se dezintegreze.

– Ai câștigat. S-o facem.

– Bine, zise Luke. R2, dă-i drumul.

Robotul piui nefericit, dar X-interceptorul se ridică ascultător de pe terminalul de aterizare și se îndreptă către *Gheața Înstelată*.

– Faughn? spuse Mara.

– Raza tractoare este pregătită la cală, zise Faughn. Ușa exterioară a camerei de presurizare de la tribord e deschisă și are și o barieră atmosferică pregătită, iar Krickle e înăuntru cu o trusă medicală. Noi suntem gata, când vrea el.

– Recepționezi, Luke?

– Da, răspunse el. Voi stabili ca fraza „bun venit la bord“ să mă scoată din transă.

– „Bun venit la bord“, bine.

– În regulă, începem. Să nu mă ratați.

Mara zâmbi subțire. *Nu mă rata*¹. Demult, aceste cuvinte ar fi însemnat cu totul altceva pentru ea. Luke Skywalker în cătarea blasterului ei, ordinul Împăratului pe moarte de a-l ucide pe Jedi-ul arrogant răsunându-i în minte...

¹ *Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, propoziția înseamnă și „Nu mă rata, și „Nu-mi duce dorul.“ (n. tr.).*

Dar depășise acea criză cu zece ani în urmă, în Muntele Tantiss, iar vocea Împăratului era acum doar o amintire lipsită de putere din trecut.

Skywalker va trebui să se confrunte și el cu o criză în curând. Poate că se afla în mijlocul ei chiar acum.

Ea așa spera.

De la emoțiile lui Luke veni o pâlpâire. Mara se concentrează, vizualizând lumina sabiei lui când lama verde străpunse metalul gros al ușii blindate...

Iar apoi, brusc, el dispăru.

– Faughn? spuse ea, închizând ochii și întinzându-și Forța cât putea de mult. Dar prezența lui Luke nu mai putea fi detectată, cel puțin de ea. Fie intrase în transa de hibernare, fie era mort.

– Uite-l că vine, zise Faughn.

Mara deschise ochii. Era acolo, bine, arătând ca o păpușă stricată în timp ce plutea iute către *Gheața Înstelată*. Membrele îi fluturau inerte, iar trupul i se rostogolea încet, lumina pâlpâitoare provocată de auto-distrugerea asteroidului adăugând o notă suprarrealistă întregii scene.

Cu o zvâcnire care o luă prin surprindere, *Gheața Înstelată* începu să coboare către suprafața asteroidului; Faughn dirija nava pentru a se potrivi traiectoriei lui Luke.

Sau, mai bine spus, pentru a încerca să se potrivească. Mara se încruntă la silueta care se apropia, încercând să-i extrapoleze traiectoria și viteza de impact...

Faughn, având acces la calculatorul navei, avu prima răspunsul.

– Avem probleme, spuse ea încordată. Din cauza vitezei pe care trebuie s-o folosesc ca să-l prind, ori se lovește de carenă, ori izbește peretele din spate al camerei de presurizare destul de tare cât să-și rupă gâtul.

– Tu doar bagă-l înăuntru, spuse Mara desfăcându-și centurile și ridicându-se în picioare. Am eu grijă să supraviețuiască.

Deja aproape că era acolo când Mara ajunse la camera de presurizare, rostogolindu-se către ei mai repede decât ar fi trebuit.

– Calculatorul zice că suntem exact unde trebuie, veni vocea lui Faughn prin căști, în timp ce Mara se uita prin bariera atmosferică. Impact în zece secunde.

Inspirând adânc, Mara se sprijini de peretele despărțitor al camerei de presurizare și se întinse către Forță.

Împăratul o învățase elementele primare ale folosirii Forței pentru mutarea obiectelor, antrenament rudimentar pe care Skywalker îl

dezvoltase în timpul călătoriei lor prin pădurile de pe Wayland și, mai târziu, pentru o perioadă scurtă la academia Yavin. Exersase singură după aceea și credea că devenise destul de avansată în această tehnică.

Dar să mute obiecte mici, ca sabia de lumină, era una. Să îl prindă pe Luke în timp ce el cădea către ea era cu totul altceva, ca și cum ar fi încercat să oprească *Gheața Înstelată* cu dinții. Își puse toate forțele în acest efort, dându-și seama slab că întregul trup îi devenise rigid din cauza încordării, luptându-se ca, cel puțin, să îl încetinească înainte de a se rostogoli pe lângă ea prin bariera atmosferică. Îl simți încetinind – știa că nu era destul...

Și în ultima clipă sări de lângă peretele despărțitor direct în calea lui.

Se izbi de ea în plină rotație, impactul aruncându-i pe amândoi jos și în spate.

– Bun venit la bord, găfâi Mara cu o clipă înainte ca ei doi să se lovească de punte.

O aterizare care era semnificativ mai puțin dureroasă decât se așteptase ea. Clipi, încercând să gonească steluțele care îi pluteau în fața ochilor...

– Mulțumesc, îi murmură Luke în ureche.

Steluțele dispărură, iar Mara se trezi privind în sus la o față necunoscută – fața lui Luke, își dădu ea seama, bine deghizată. El stătea peste ea, cu mâinile și picioarele pe punte, căci se părea că ieșise din transă exact la timp pentru a prelua o parte din impact în loc să adauge o greutate inutilă la a ei.

– Pentru puțin, reuși ea să spună. Frumoasă deghizare.

– Mulțumesc, zise el. A și funcționat, în parte.

– „În parte“ nu înseamnă mult, nu? spuse ea. Cum de nu ai folosit o iluzie a Forței, așa cum ai mai făcut în alte dăți?

– Am încercat să reduc folosirea Forței la cazurile când este absolut necesară, explică el. Acum nu mi s-a părut necesară.

– Ah, spuse Mara. Asta era interesant. Chiar foarte interesant. Așa. Vrei să te dai jos de pe mine sau te așezi mai comod?

– Oh... sigur, zise el cu stângăcie, ceva din acea veche jenă de băiat de la țară trecându-i rapid pe față în timp ce se ridica. Scuze.

– Nici o problemă, răspunse Mara ridicându-se în picioare și cercetându-l cu atenție. Avea niște găuri urâte de șrapnel în haine, sub ele fiind, probabil, niște răni la fel de urâte. Se pare că ai nevoie să faci o oprire la terminalul medical.

– N-am timp, zise el dând din cap. Deocamdată mi-e bine și trebuie să ieșim de aici. X-interceptorul meu e andocat?

– Nu știu, zise Mara apăsând butonul pentru a închide ușa exterioară a camerei de presurizare. Faughn?

– A fost ancorat în cala B, spuse căpitanul. Skywalker, știi o cale sigură de ieșire din capcana asta?

– Știam, zise Luke închizând ușa interioară. Probabil că acum e la fel de nesigură ca oricare alta.

– Să mergem pe urmele pirăților, hotărî Mara, oprindu-l cu un semn pe Kirckle, care apăruse în grabă cu trusa medicală și conducându-l pe Luke pe coridorul care ducea la calele *Gheții Instelate*. Probabil că o să tragă în noi, dar nu poți să le ai pe toate.

– Problemă: se pare că nu mai avem pirăți pe care să-i urmărim, spuse Faughn. N-a mai plecat nimic de pe asteroid de două minute.

Mara simți cum mușchii stomacului i se contractau.

– Ceea ce înseamnă că finalul glorios al sistemului lor de autodistrugere se apropie, probabil.

– Probabil, aprobă Faughn. Ce facem, alegem o direcție la întâmplare?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse Mara. Începe să te depărtezi de baza principală, dar nu prea repede. Vreau să ajung la turbo-laser înainte să intrăm în ceva neplăcut.

– Lasă-mi timp să ies și eu, adăugă Luke. Pot să merg în fața voastră și să declanșez capcanele.

– Doar dacă le vezi dinainte, sublinie Mara, privindu-l dur. Am un simț al pericolului mai bun decât al tău; poate că ar trebui să iau eu nava ta și să conduc.

– Pot s-o fac, spuse Luke ferm. Oricum, e responsabilitatea mea – sunteți aici din cauza mea.

Avea dreptate.

– Dacă așa vrei, zise Mara arătând în lungul coridorului. Fă prima la stânga și imediat la dreapta. Grăbește-te.

Nu trebuia să își facă griji. Când ajunse la turbo-laser, X-interceptorul deja zbura în fața lor.

– Sunt gata, anunță ea, în timp ce își punea centurile din nou. Dă-i drumul, Luke. Noroc.

– Forța fie cu tine, spuse el cu ceea ce ea decise că era un reproș blând. Fii atentă.

Drumul de venire printre asteroizi fusese foarte greu. Drumul de plecare, spre surprinderea Marei, a fost aproape foarte ușor. Din

când în când, X-interceptorul își schimba ușor cursul și trăgea, dezactivând vreo capcană ciorchine, o bombă de fragmentare sau un cuib de turbo-lasere automate din depărtare, de obicei înainte ca simțul de pericol al Marei să le fi detectat. Deveni rapid o regulă: X-interceptorul conducea, trăgea și se ferea, iar *Gheața Înstelată* îl urma impasibil, echipajul de la turbo-laser neavând de făcut decât muncă de curățenie, ocazional. Fie din greșeală, fie intenționat, Luke părea să meargă un pic deasupra cargobotului, dându-și silința să dezactiveze minele din unghiul de foc al Marei. Astfel, cea mai mare parte a muncii de curățare se desfășura în sectoarele lui Elkin sau Torve, lăsându-i Marei puțin de făcut în afară de a fi atentă la surprizele pe care piratii le-ar fi putut lăsa în urmă, de a aștepta răbdătoare ca ei să curețe câmpul de asteroizi și de a se întreba posomorâtă dacă Luke era atât de grijuliu în mod intenționat, doar pentru a o enerva.

Într-una dintre cercetările ei vizuale ale spațiului descoperi nava.

Primul ei gând a fost că era un vânător TIE; avea cam aceleași dimensiuni și, la prima vedere, avea și o siluetă asemănătoare. Dar chiar când deschise gura să îi avertizeze pe ceilalți, nava se întoarse...

– Avem companie, spuse ea repede. Așteaptă lângă marginea câmpului de asteroizi, cam la douăzeci pe cinzeci.

– I-am văzut, zise Faughn. Arată ca... ca *ce* arată?

– M-ai prins, spuse Mara. Credeam că e imperială, dar alea de pe laturi nu sunt panouri solare de TIE.

– Orice-ar fi, mai are două care strălucesc la pupa, arată Elkin.

– Nu înseamnă neapărat că nu e imperială, mormăi Faughn. Skywalker? Ești la curent cu înfățișarea vânătorilor stelari imperiali?

– Nu chiar, răspunse Luke, vocea lui trădând încordarea, deoarece era nevoit să își împartă atenția între intrus și sarcina pe care o avea de îndeplinit. N-am mai văzut așa ceva până acum, totuși.

Mara se uită fix la nava din depărtare. În mod clar, îi urmărea. Își dăduse seama că o observaseră?

– Cred că unul dintre noi ar trebui să încerce să se uite mai de aproape, spuse ea.

– Mai bine nu, ce zici? mârâi Faughn. Nu ne trebuie mai multe probleme decât avem deja.

– În plus, la cât suntem de norocoși, o fi o altă chestie din aia qella, nefolositoare, adăugă Corvus disprețuitor. Ca aia pe care a urmărit-o Lando Calrissian peste tot, prin spațiu.

– Eu zic să ne uităm, spuse Mara punând în voce o tărie care transformă vorbele într-un ordin. Luke, tu ai nava cea mai rapidă. Vrei să încerci să o prinzi din urmă?

– Pot să încerc, răspunse el, pe un ton ciudat. Simțea și el același lucru ca ea despre navă? Vă descurcați fără mine?

– Cred că da, spuse Mara. Deja ar trebui să fim destul de aproape de marginea sferei defensive a piraților.

– În regulă. R2, pornește toate aparatele și toți senzorii. O să vrem o înregistrare completă.

Robotul piui o confirmare; și, cu o iuțeală care o surprinse chiar și pe Mara, X-interceptorul viră și țâșni către intrus. Se feri de asteroizii care pluteau în drum, mergând pe lângă ei pentru a rămâne ascuns. Mara își aținti turbo-laserul asupra celeilalte nave, întrebându-se cu încordare dacă ceilalți vor alege să lupte sau să fugă.

Dar X-interceptorul încă se apropia, iar până acum nu avusese loc nici o reacție. Se putea ca intrusul să se uite în altă parte? Ridicol. Atunci ce mai aștepta?

Luke era acum aproape la distanța de luptă corp-la-corp. În spatele lui, un asteroid rătăcit plutea alene între intrus și raza vizuală a Marei...

Singurul ei avertisment a fost o tulburare bruscă în emoțiile lui Luke. O clipă mai târziu, zări scurt cum intrusul pâlpâi cu viteză incredibilă pe cer, îndreptându-se către marginea câmpului de asteroizi.

– Fuge! strigă Torve în timp ce Mara încerca să rotească turbo-laserul pentru a ținti nava din depărtare. Prea târziu. Chiar în timp ce se lupta să o prindă în cătare, un alt asteroid se așeză între ei, blocându-i iar raza vizuală. Din marginea asteroidului veni o pâlpâire de pseudomișcare și nava dispăru.

Cineva înjură încet în interfon.

– Mă dau bătută, zise Faughn. Ce naiba a *fost* aia?

– Habar n-am, răspunse Mara. Luke? Mai ești acolo?

– Chiar aici, replică el. Ai văzut totul?

– Doar o parte, răspunse Mara. A așteptat să ne blocheze un asteroid înainte de a se mișca.

– Interesant, spuse Luke. Nava a emis o semnătură energetică foarte neobișnuită când a fugit – am înregistrat ce am putut, dar mă îndoiesc că senzorii mei au reușit să prindă mai mult de o fracțiune din ce a fost acolo.

– Poate că de aia a așteptat până când n-am putut-o vedea.

– Probabil, aprobă Luke. Și-o fi dat seama că o navă cât a voastră trebuie să aibă senzori mai buni decât a mea.

Mara își frecă buzele.

– Ei, dacă nu vrei să-i urmărești vectorul de hiperspațiu, nu prea avem ce-i mai face acum. Ce-ar fi să ne transmii ce au înregistrat senzorii tăi?

Robotul astromec scoase un sunet nepolitic.

– E în regulă, R2, îl calmă Luke. Putem să considerăm asta ca plată pentru că ne-au salvat.

– O parte din plată, îl corectă Mara. Stabilim restul mai târziu.

– Am înțeles, căzu Luke de acord. Hai că vă trimit.

– Am primit, spuse Faughn.

– Mulțumesc, zise Mara. Mai ai nevoie de ceva, Luke?

– Nu la prețurile voastre, spuse el sec. Serios, mulțumesc pentru tot.

– A fost plăcerea noastră, răspunse Mara. Nu uita că trebuie să îți tratezi rănilile alea.

– Nu uit, o asigură el. R2 deja scoate o listă cu cele mai apropiate unități medicale ale Noii Republici. Ne mai vedem.

– Corect. Ai grijă de tine.

Comunicatorul se închise și, cu o pâlpâire de pseudomișcare, X-interceptorul făcu saltul către viteza luminoasă. Mara se uită după el, cu un amestec straniu de emoții alergându-se unele pe altele în mintea ei. Rapoartele luminoase pe care le citise despre faptele mărețe ale lui Luke... Și totuși, erau la mare distanță de ceea ce îl văzuse ea facând acum. I se întâmplase ceva?

Sau, în cele din urmă, își venea în fire?

– Jade? întrebă Faughn. Acum ce facem?

Mara expiră încet, scoțându-și-l pe Skywalker din minte.

– Îi trimitem un raport lui Karrde, spuse ea, calculând repede timpul. Vedem dacă vrea să ne întoarcem la program pentru întâlnirea cu Nosken sau dacă vrea să încercăm să luăm urma piraților fugari.

– Bine, zise Faughn. Apropos, Jade, dacă nu ți-a mai zis nimeni până acum, tu și Skywalker faceți echipă bună.

Mara se uită la asteroizii care pluteau.

– Mușcă-ți limba, Faughn, spuse ea încet. Mușcă-ți limba.



Era o zi călduroasă în această parte a lui Dordolum. Caldă și însorită, cu un aer opresiv de greu și de nemișcat, care părea să învâluie mulțimea tăcută de la prânz ca o pătură udă din blană de grov.

Vorbitorul care striga acum la mulțime de pe podiumul lui din vârful Tribunei Exprimării Publice creștea și el căldura. Dar, spre deosebire de vreme, căldura lui era una înflăcărată, un amestec de vorbe și de gânduri și de prezență scenică alese cu grijă pentru a aprinde emoțiile și a agita zecile de resentimente de mult înăbușite, reprezentate azi aici. Practic, fiecare ascultător al acestei diatribe găzduia cel puțin o astfel de animozitate tăcută, fie că era una ishori față de diamala, barbel față de rodiani ori aquali față de oameni.

Sau aproape toți față de bothani. Lăsându-și ochii să rătăcească peste mulțime către semnul complicat al Companiei de Transporturi Solferin deținută de bothani din capătul celălalt al pieței, la dreapta, Drend Navett își îngădui un zâmbet ascuns.

Era o zi bună pentru o revoltă.

Vorbitorul ajunsese acum la subiectul principal și, când introduse detalii grăitoare despre oroarea care fusese distrugerea Caamasului, lașitatea bothanilor și rolul ei dezgustător în întreaga poveste, Navett putu simți mânia mulțimii ajungând, în final, la furia necugetată pe care o tot așteptase. Încet, având grija ca mișcarea lui să nu rupă vraja pentru cei din jurul său, începu să înainteze către zona cea mai apropiată de compania de transporturi. O fi fost Klif un geniu al demagogiei, dar el, Navett, era cel care știa să măsoare starea unei mulțimi și să aleagă momentul potrivit pentru acțiune.

Aproape gata. Navett era în poziție acum, în locul din care putea trage ușor asupra companiei de transporturi. Vârând o mână în geanta

care îi atârna discret într-o parte, își scoase arma preferată și așteptă. Încă câteva secunde.... Și... *acum*.

– Dreptate pentru Caamas! strigă el. Dreptate *acum*! Îndoindu-și brațul peste umăr, se întoarse și aruncă în clădirea bothană...

Și chiar la țintă, fructul blicci foarte copt lovi ușa, zdrobindu-se cu o bufnitură grețoasă și lăsând în urmă o pată de un roșu strălucitor.

Se auzi un suspin uimit de la câțiva duros din apropiere. Dar nici ei, nici oricine altcineva din mulțime nu va avea timp să se gândească la lucrul în care erau atrași. Din alte șase locuri din mulțime, strigătul de dreptate fu repetat și alte șase fructe improșcară clădirea.

– Dreptate pentru Caamas! strigă Navett iar, aruncând încă un fruct blicci. Răzbunare pentru genocid!

– Răzbunare! preluă cineva strigătul, acesta fiind însoțit de și mai multe proiectile.

– Răzbunare pentru genocid! Navett aruncă un alt fruct blicci, și încă unul...

Iar apoi, de undeva, o voce extraterestră strigă răgușit, repetând cererea de răzbunare... Și, ca și cum ar fi fost un fel de semnal, mulțimea se transformă brusc și satisfăcător într-o gloată. O ploaie de mâncare începu să bombardeze clădirea, mâncare scoasă din sufertașe și din gențile de prânz și aruncată cu furia necugetată și cu mânia înăbușită pe care Klif le stârnise atât de iscusit în ei.

O mânie pe care Navett nu avea de gând să o irosească cu câteva pete de fructe. Trecând peste ultimul fruct din geantă, scoase o piatră neregulată. *Violența naște răzbunare*, cită el în tăcere vechea maximă și aruncă piatra.

Aceasta lovi exact în fereastra țintită, spărgând plasticul cu un zgomot abia auzit peste urletul gloatei.

– Răzbunare pentru genocid! strigă Navett, fluturând pumnul și scoțând încă o piatră.

Mulțimea învâța repede. Ploaia de fructe și de ouă continuă, dar începu să fie însoțită de bordurile care delimitau trotuarele pieței și rondurile de flori. Navett aruncă încă o piatră, în timp ce încă patru ferestre deveniră guri zimțate, apoi cercetă rapid cerul de deasupra lor. Chiar și luate astfel prin surprindere, autorităților drodol nu le va lua prea mult să răspundă.

Și acum avea loc răspunsul așteptat, apropiindu-se rapid din direcția portului spațial: trei aerospeedere ale vămii, colorate puternic,

cu o escortă de cam șase motospeedere. Și se mișcau repede; vor fi în piață în mai puțin de două minute.

Ceea ce însemna că era timpul să plece. Strecurându-și o mână în tunică, la comunicatorul ascuns, Navett apăsă de două ori pe butonul de sunat, semnalul pentru ca restul echipei lui de agitatori să se miște către marginile gloatei și să dispară în soarele după-amiezei. Apoi, lăsând cele două pietre rămase în geantă, scoase ultimul său cadou pentru bothani.

Era o grenadă, firește. Însă una foarte deosebită. Navett o luase chiar el din mâna unui luptător al rezistenței myomaran mort, în urmă cu zece ani, în timpul scurtei reocupări de către Imperiu a acelei lumi, sub conducerea meteorică a Marelui Amiral Thrawn. Ceea ce făcea această grenadă atât de folositoare era că rezistența convinsese cumva un bith aflat în vizită să le proiecteze armamentul. Când rămășițele grenadei vor fi studiate – ceea ce avea să se întâmple cu siguranță – Noua Republică va fi nevoită să tragă concluzia că până și poporul bith, de obicei pașnic, începea să se alăture sentimentului anti-bothan.

Poate că asta va conta. Poate că nimic din asta nu va conta. Poate că extratereștrii și iubitorii de extratereștri doborâseră Imperiul atât de bine, încât Navett și echipa lui nu mai puteau face nimic.

Dar în ceea ce privea datoria lor, astfel de posibilități nu contau. Navett văzuse gloria Imperiului, dar și zilele lui cele mai întunecate... Și dacă acea glorie nu putea fi reînviată, atunci nu avea altceva de făcut, decât să ajute la îngroparea ei sub cenușa Noii Republici.

Scoțându-i cuiul, o armă și o aruncă. Grenada căzu frumos printr-una dintre ferestrele sparte ale etajului superior și dispăru înăuntru. El era la jumătatea drumului de marginea mulțimii când grenada explodă, dărâmând acoperișul și aruncând pe cer o bilă de foc spectaculoasă.

Ieșise din piață și mergea nepăsător pe stradă alături de restul plimbăreților de la amiază când autoritățile ajunseră la locul incendiului.

Petiția se derulă până când lista lungă de semnături se sfârși. Leia ridică privirea de pe datapad, simțind un junghi în stomac. Nu era de mirare că președintele Gavrisom arăta atât de solemn când o însoțise în biroul lui privat.

– Când a sosit asta? întrebă ea.

– Cu aproximativ o oră în urmă, răspunse Gavrisom, trecând neliniștit cu vârfurile aripilor peste teancurile de datacarduri care îi așteptau atenția.

– În aceste condiții, m-am gândit că dumneata și consilierul Fey'lya trebuie să aflați primii.

Leia se uită la Fey'lya. Bothanul ședea cocoșat în scaunul său, cu blana complet lipită de corp.

– De ce eu? întrebă ea.

– Pentru că dumneata ai fost cea care a găsit Documentul Caamas, spuse Gavrisom, legănându-și coada în ceea ce însemna pentru un calibop a da din umeri. Pentru că, asemenea caamasilor, și lumea ta a fost distrusă și, prin urmare, le poți înțelege situația mai bine decât majoritatea. Pentru că, în calitate de erou venerat al băătăiei pentru libertate, încă mai ai o mare influență asupra membrilor Senatului.

– Nu pot depăși influența acestor semnături, îl avertiză Leia făcând un semn către datapad. În plus, – ezită, uitându-se iar la Fey'lya – nu sunt sigură că nu sunt de acord cu ei și că acesta nu este un compromis acceptabil.

– Un compromis? întrebă Fey'lya cu o voce stinsă. Acesta nu este un compromis, doamnă consilier Organa Solo. Aceasta este sentința de distrugere a poporului bothan.

– Nu suntem decât noi trei în această cameră, domnule consilier Fey'lya, îi aminti Gavrisom cu blândețe. Nu este nevoie de hiperbole retorice.

Fey'lya îl privi pe calibop, cu ochii la fel de stinși ca și vocea.

– Nu vorbesc nici retoric, nici hiperbolic, domnule președinte Gavrisom, spuse el. Poate că nu înțelegeți cât de mult timp va fi dedicat și câte eforturi vor fi depuse pentru găsirea unei lumi nelocuite potrivită pentru caamasi rămași. Blana îi tremură. Dar apoi să insiști ca, mai mult, noi să plătim costurile refacerii acelei lumi pentru a se potrivi specificațiilor originale ale Caamasului? Nu avem cum să ne permitem asemenea acțiune.

– Am cunoștință de costurile posibile ale unui astfel de proiect, replică Gavrisom, cu un ton încă răbdător. Acest lucru a fost făcut de cel puțin cinci ori în timpul Vechii Republici...

– De popoare arogante prin putere și bogăție, se răsti Fey'lya, revenind brusc la viață, agitat. Poporul bothan nu are nici asemenea putere, nici asemenea bogăție.

Gavrisom își scutură coama.

– Haide, domnule consilier, să fim cinstiți. Starea curentă a tuturor activelor bothane este destul de potrivită pentru a acoperi un astfel de proiect. Cu siguranță, va fi un sacrificiu serios, dar nu falimentar. Mai mult, așa sugera că reprezintă cea mai bună șansă de a rezolva această problemă iute și pașnic.

Blana lui Fey'lya se ridică dreaptă pe tot corpul.

– Nu înțelegeți, spuse el încet. Bunurile despre care vorbiți nu există.

Leia se încruntă.

– Ce spuneți? Am văzut înregistrările de la bursă. Sunt pagini întregi de cotații ale societăților bothane.

Fey'lya o privi în ochi.

– Sunt minciuni, spuse el. Nu este decât o iluzie de datapad bine ticluită.

Leia se uită la Gavrisom. Aripile neliniștite ale celui alt se opriră brusc.

– Vreți să spuneți, întrebă calibopul cu prudență, că șefii Clanurilor Bothane Reunite sunt implicați într-o fraudă?

Blana zburlită a bothanului deveni și mai rigidă.

– Trebuia să fie doar o înșelătorie temporară, spuse el, cu vocea încărcată de rugămintă. Căci problemele noastre financiare sunt doar temporare. O serie de decizii de afaceri proaste a secat Clanurile Reunite de resurse și ne-a lăsat îngropați în datorii. Iar apoi a apărut această controversă, provocând și mai multă nesiguranță. Era nevoie de noi investitori și de noi contracte, așa că...

Se întrerupse.

– Înțeleg, spuse Gavrisom. Vocea îi era calmă, încă, dar pe acea față lungă se afla o expresie pe care Leia nu o mai văzuse niciodată. Mă pui într-o situație foarte dificilă, domnule consilier Fey'lya. Cum sugerezi, mai exact, să procedez?

Ochii violeți ai lui Fey'lya îi întâlniră pe cei de un albastru pal ai calibopului.

– Ne putem reveni, domnule președinte Gavrisom, spuse el. Doar că va dura puțin. Dezvăluirea prematură a acestor informații ar fi devastatoare, nu doar pentru poporul bothan, ci și pentru cei care au investit în noi.

– Care au avut încredere în voi, îl corectă Gavrisom cu răceală.

Ochii lui Fey'lya fugiră de privirea acuzatoare.

– Da, murmură el. Care au avut încredere în noi.

Pentru un minut, camera rămase în tăcere. Apoi, scuturându-și iar coama, Gavrisom se uită la Leia.

– Sunteți un Cavaler Jedi, doamnă consilier Organa Solo, spuse el. Prin urmare, aveți înțelepciunea veacurilor și îndrumarea Forței. Aș dori să vă cer sfatul.

Leia oftă.

– Aș dori să am unul de oferit, zise ea.

– Ați făcut vreun progres în căutarea numelor bothanilor implicați în problema Caamas?

– Nu încă, răspunse Leia. Oamenii noștri de la Contrainformații tot mai lucrează la datacardul original, dar șeful de la Criptare, Ghent, îmi spune că deja am scos tot ce se putea din el. De asemenea, căutăm prin vechile arhive imperiale de pe Kamparas, Boudolayz și Obroaskai, dar până acum nu am găsit nimic.

– Probabil că era ținut în secțiunea pentru Dosarele Speciale, spuse Gavrisom cu un suspin nechezat. Dosarele pe care forțele imperiale au primit comanda să le distrugă înaintea retragerii.

– Probabil, zise Leia. Sperăm că a mai supraviețuit vreo copie.

– Slabă speranță, totuși.

– Da, fu nevoită Leia să recunoască. Fey'lya, de cât timp vor avea nevoie Clanurile Reunite pentru a-și reveni?

– Proiecția actuală este să ne achităm datoriile în decurs de trei luni, răspunse bothanul. Dar atunci tot vom fi departe de poziția financiară în care se crede acum că ne aflăm.

Gavrisom scoase un sunet din adâncul gâtului.

– Și cât va mai dura până când veți putea începe un astfel de proiect? întrebă Leia, bătând cu degetele în datapad.

Fey'lya își închise ochii.

– Poate zece ani. Poate niciodată.

Leia își întoarse privirea către Gavrisom.

– Aș dori să vă pot sfătui, domnule președinte Gavrisom, spuse ea. Dar în acest moment, nu văd o cale dreaptă.

– Înțeleg, răspunse Gavrisom. Îmi pot permite să te încurajez să meditezi și să cauți mai departe îndrumare prin Forță?

– O voi face cu siguranță, îl asigură Leia. Singurul lucru clar, totuși, este acela că bothanii nu vor putea să îndeplinească cererile acestei petiții prea curând.

– Într-adevăr, zise Gavrisom cu amărăciune. Va trebui să încerc să trag de timp.

– Cum, supunând-o dezbaterii? Întrebă Leia cu neîncredere. Ar putea fi riscant.

– Mai mult decât doar riscant, o aprobă Gavisom. Dacă cineva se hotărăște să o transforme în proiect de lege oficial, întreg Senatul ar putea sfârși ratificând-o. Din acel moment, nu aş mai avea loc de manevră.

Leia se strâmbă. Nici un loc pentru Gavisom, şi chiar şi mai puţin pentru bothani. Atunci ar fi fost nevoiţi să înceapă să creeze o nouă planetă pentru poporul caamas sau să suporte consecinţele nesupunerii faţă de legea Noii Republici.

– Dar, după cum ştiţi, preşedintele nu este complet lipsit de resurse, continuă calibopol. Şi există anumite trucuri parlamentare care pot fi aplicate. Ar trebui să pot ţine asta în loc ceva vreme.

Leia se uită la Fey'lya.

– Dar nu pentru următorii zece ani.

– Nu.

Urmă o altă tăcere scurtă.

– Ei, zise Gavisom. Se pare că acum nu putem face prea multe. Cu excepţia unui lucru: vreau ca dosarele financiare ale Clanurilor Reunite să fie cercetate pentru a confirma că situaţia este într-adevăr așa cum a fost descrisă. Doamnă consilier Organa Solo, aţi dori să călătoriţi pe Bothawui într-un astfel de scop?

– Eu? Întrebă Leia surprinsă. Nu sunt expert financiar.

– Dar cu siguranţă tatăl dumneavoastră v-a învăţat elementele primare, când eraţi mică, arată Gavisom.

– Bazele, da, spuse Leia. Dar asta-i tot.

– Va fi tot ce vă trebuie, o asigură Gavisom. Părţile complicate vor fi în documentele falsificate, nu în cele adevărate. Făcu un semn cu aripa către Fey'lya. I se va *permite* să le vadă pe cele adevărate, da?

– Fireşte, răspunse Fey'lya, blana unduindu-se în semn de nefericire. Îi voi informa pe şefii Clanurilor Reunite că veţi veni.

– Nu veţi face asta, spuse Gavisom cu fermitate. Nu trebuie ca ei să fie avertizaţi în nici un fel.

Ochii lui Fey'lya scăpărară.

– Insultaţi integritatea şefilor de clan, domnule preşedinte Gavisom.

– Puteţi să o luaţi cum doriţi, spuse Gavisom. Dar nu trebuie să fie avertizaţi. Şi nu uitaţi că doamna consilier Organa Solo este un Cavaler Jedi. Dacă şefii voştri de clan nu sunt sincer surprinşi de sosirea şi de cererea dumneaei, va afla imediat.

Leia își păstra fața lipsită de expresie. De fapt, considerase întotdeauna că bothanul de rând era cumva greu de citit și nu era deloc sigură că ar fi putut spune dacă șefii clanurilor ar fi fost informați.

Dar, firește, Fey'lya nu știa acest lucru.

– Am înțeles, mormăi el. Când doriți ca dumneaei să plece?

– Cât mai repede, răspunse Gavrisom. Doamnă consilier Organa Solo?

– Probabil că am putea pleca în câteva ore, spuse Leia, făcându-și repede în gând o listă a pregătirilor necesare. Han va vrea să vină și el, desigur. Dacă se gândea, ar fi fost o ocazie bună să mai petreacă și ei ceva timp împreună, în liniște.

– Chewie și noghri pot avea grijă de copii în locul nostru.

– Noghrii, murmură Fey'lya cu o urmă de amărăciune în glas. Ar fi trebuit să-l fi ucis pe acel devaronian pe Wayland. Atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

– Devaronianul nu a făcut nimic pentru care să-și merite moartea, spuse Gavrisom încet. Și deja au avut loc prea multe omoruri în galaxie.

– Și mai multe le vor urma, replică Fey'lya întunecat. Oare sacrificarea unei vieți pentru a preveni asta ar fi fost o afacere așa de proastă?

– Aceasta este o întrebare pe care, în final, toate ființele și-o pun, zise Gavrisom. Pentru cei care doresc să rămână civilizați, nu există decât un răspuns. Își așază la loc aripile în poziție de odihnă pe greabăn și pe spate. Vă mulțumesc amândurora pentru că ați venit. Vom vorbi mai târziu.

Moff Disra își puse jos datapadul.

– Foarte satisfăcător, spuse el uitându-se la ceilalți. Totul pare să meargă destul de bine.

– Totul pare să meargă destul de încet, replică Flim cu acreală, lăsându-se pe spate în scaun, cu picioarele suite pe un colț al biroului din coral al lui Disra.

– Avem, ce, câteva atacuri de pirați și cam o sută de revolte în folosul nostru?

– Răbdarea este o virtute, îi aminti Tierce. Chiar și pentru soldați. Mai ales pentru soldați.

– Ah, bine, asta trebuie să fie problema, replică Flim. Eu sunt artist în deghizări, nu soldat. Dar pot să-ți spun că în lumea *mea*, nu-ți poți permite să întinzi lucrurile prea mult. Trebuie să prinzi prada, să întinzi firul și apoi să o tragi – pac, pac, pac. Dacă îi dai prea mult timp de gândire, o pierzi.

– N-o să-i pierdem, îl liniști Tierce. Crede-mă. Noi pregătim altă mâncare de pește. Una delicată. Trebuie să mai fiarbă un pic.

– Atunci poate că trebuie să dăm focul mai tare, zise Flim. Țsta este cel mai mare rol al meu; și până acum singurii care l-au văzut ați fost voi doi și patru căpitani de distrugătoare spațiale. Când încep să mă dau în spectacol *cu adevărat*?

– Ține-o tot așa și s-ar putea să nu mai apuci să te dai în spectacol deloc, îi spuse Disra, încercând din răsuputeri să-și păstreze calmul. Flim începuse să arate toate excentricitățile și toanele unui actor îngâmfat, un tip de personalitate pe care Disra îl disprețuise întotdeauna.

– Nu-ți face probleme, îl liniști Tierce. Vei avea ocazia de a juca cel puțin un spectacol privat pentru Rebeli. Dar nu înainte de a afla unde se va potrivi cel mai bine. Trebuie să știm ce guverne extra-terestre susțin sancțiuni drastice pentru bothani și care sunt pentru iertare și conciliere.

– Ceea ce înseamnă că probabil o să joci pentru un mon calamari sau pentru un duos, mârâi Disra, fulgerându-l cu privirea pe sub sprâncene pe Tierce. Acest plan anume era unul dintre ultimele șarade ale Gardianului, iar Disra nu era deloc sigur dacă să îl aprobe. Întreaga idee era să îl folosească pe Flim pentru a însufleți în liniște forțele imperiale, nu de a-i face pe cei din Noua Republică să se arunce la pământ în fața lor.

– De fapt, momentul potrivit este mult mai aproape decât pare, continuă Tierce ignorând comentariul lui Disra. Spionii noștri de pe Coruscant au auzit zvonuri despre o petiție care a fost trimisă președintelui. Dacă pot pune mâna pe o copie și o pot pune în circulație, asta ar trebui să grăbească procesul. În câteva zile, cred, vom putea trece la faza următoare.

– Sper, spuse Flim. Apropos, presupun că v-a dat prin cap că există un mod foarte simplu prin care Noua Republică ar putea rezolva această criză și ne-ar putea face să pierdem totul.

– Firește că da, spuse Disra cu răbdarea pusă la încercare. Tot ce au de făcut este să afle numele bothanilor care au avut legături cu agenții lui Palpatine de pe Caamas.

– Și ai făcut ceva ca să previi asta?

– Mă crezi prost? se răsti Disra. Bineînțeles că am făcut. Singurul set complet de dosare se află aici, pe Bastion, și deja m-am ocupat de ele.

– De fapt, asta nu este chiar exact, spuse Tierce gânditor. Dosarele de la baza Ubiqtorate de pe Yaga Minor ar putea conține și ele o copie.

Disra se încruntă la el.

– De ce nu ai zis nimic până acum?

– Subiectul atacurilor cu informații ale inamicilor nu a fost discutat până acum, zise Tierce. Știam că ai intrat în dosarele de pe Bastion; am presupus că te-ai ocupat și de copiile de pe Yaga Minor.

– N-am făcut-o, dar pot s-o fac, spuse Disra. Plec spre Yaga Minor în noaptea asta.

– S-ar putea să nu fie o idee bună, spuse Tierce. Adică să te duci tu, în persoană. Generalul aflat la conducerea bazei îl cunoaște pe Pellaeon destul de bine; și, având biblioteca de pe Bastion la îndemână, nu ai nici o scuză bună să te uiți prin dosarele lui.

Disra se încruntă la el.

– Și cine se duce acolo? Tu?

– Eu *sunt* alegerea logică, arată Tierce. Generalul Hestiv nu mă cunoaște nici după nume, nici din vedere și pot inventa o poveste care să nu arate că am vreo legătură cu tine. Atâta vreme cât mărețul tur al Imperiului făcut de Pellaeon nu îl aduce acolo în același timp cu mine, nu ar trebui să existe vreo problemă.

– În afară de cum o să intri în secțiunea Dosarelor Speciale, spuse Disra.

Tierce dădu din umeri.

– O să folosesc o copie a metodei tale de decriptare, firește.

Disra se încruntă și mai mult.

– Știi, asta e a doua oară când încerci să scoți de la mine decriptarea asta, arată el. Ar putea apărea întrebarea de ce ești atât de nerăbdător să pui mâna pe ea.

– Ai prefera ca Rebelii să ajungă primii la Documentul Caamas? replică Tierce. În numele Imperiului, de ce ți-e atât de frică?

– Nu știu sigur, spuse Disra posomorât. Poate că tot ce vrei – tot ce ai vrut de la început – este să îți bagi nasul în dosarele alea. Poate că mă gândesc că după ce obții orice cauți, o să dispari și o să ne lași cu ochii în soare.

Tierce zâmbi subțire.

– În urmă cu un minut, erai supărat că păream că vreau să iau conducerea proiectului tău măreț, arată el. Acum ești îngrijorat că aș putea dezerta brusc? Hotărăște-te.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, replică Disra. Ce cauți în dosarele alea?

– Nu știu, răspunse Tierce. Împăratul avea multe secrete, unele dintre ele ne sunt, cu siguranță, de folos. Dar nu am de unde să știu care înainte să mă pot uita printre ele, nu?

– Dacă e atât de simplu și de cinstit, de ce nu ai zis de la început? întrebă Disra. Te-aș fi lăsat să te uiți prin dosarele de pe Bastion.

– Bine, zise Tierce. Consideră că ți-am cerut. Totuși, dacă mă duc să mă uit la dosarele de pe Yaga Minor, pot să mă ocup de două probleme în același timp, nu?

Disra se strâmbă. Doar că, dacă Tierce își făcea cercetarea pe Yaga Minor, nu ar fi avut cum să se uite peste umărul Gardianului.

În partea cealaltă a biroului, Flim se foi.

– Suntem băgați cu toții în asta, excelență, îi aminti el lui Disra. Orice secrete ar dezgropa domnul maior Tierce, nu le poate folosi de unul singur la fel de eficient pe cât ar face-o împreună cu noi doi.

– Exact, spuse Tierce, dând din cap. De fapt, aș merge mai departe: unul dintre dosarele pe care sper să le găsesc va fi de folos *doar* dacă îl folosesc împreună cu voi doi.

Deci chiar căuta *ceva* anume.

– Și acest secret misterios este...? întrebă Disra.

Tierce clătină din cap.

– Scuze. În mod clar voi avea nevoie de ajutorul vostru pentru a-l folosi; dar este posibil ca voi doi să *nu* aveți nevoie de mine. Fără supărare, dar în acest moment aș prefera să rămân indispensabil.

Disra făcu o grimasă; dar știa că această parte a conversației se încheiase. Îl împinsese pe Tierce atât de mult cât dorea Gardianul să se lase împins și aflase tot ce putea afla, și asta era.

Cel puțin deocamdată.

– Încă ești indispensabil ca maestru tactician al micului nostru grup, îi aminti Disra, fluturând din mână în semn de încheiere. Dar dacă asta te face să te simți mai în siguranță...

Se întrerupse la puitul slab care ieșea din biroul său.

– Ce-i aia? întrebă Flim.

– Comunicatorul meu privat, răspunse Disra încruntându-se, în timp ce deschidea un sertar și se uita la codul de acces. În numele Imperiului, ce...?

– Răspunzi? întrebă Flim.

– Să nu fiți văzuți, zise Disra tăios, tastând pentru a deschide conexiunea. Nici unul.

Se îndreptă și se așeză cu fața la ecranul de pe birou, luându-și o atitudine dură și regală. Informațiile care fuseseră pe ecran dispărură și se transformară într-o figură...

– Bine, Disra, se răsti căpitanul Zothip. Să auzim. Ce naiba se întâmplă?

– Este *exceelență*, căpitane, îl corectă Disra. Și mă pregăteam să te întreb același lucru. Cunoști regulile privind contactarea mea în acest mod.

– La Vader cu regulile tale! Vreau să știu...

– Știi regulile, repetă Disra, răceala pură a tonului său amuțindu-l cumva pe celălalt. Acest canal nu trebuie folosit decât în caz de urgență. Își ridică sprâncenele. Sau încerci să îmi spui că s-a întâmplat ceva ce piraiții Cavrilhu n-au putut rezolva?

– Oh, s-a rezolvat, spuse Zothip cu brutalitate. M-a costat doi oameni și una dintre cele mai bune baze ale mele, dar s-a rezolvat. Ce vreau să aflu eu de la *tine* este cum și de ce s-a nimerit Luke Skywalker să-mi facă o vizită.

Disra se încruntă.

– Ce zici acolo?

– Nu o scălda, Disra, îl avertiză Zothip. Skywalker a fost pe Kauron, punând întrebări despre clonele tale prețioase. A scăpat din capcana pentru Jedi, și noi am fost nevoiți să aruncăm totul în aer și să fugim.

– Îți deplâng pierderea, spuse Disra cu sarcasm. Ce legătură are asta cu mine?

– Ce legătură *nu* are cu tine? replică Zothip. Mai întâi îți retragi toate clonele – fără explicații – și acum, dintr-o dată, Skywalker ne face o vizită. Ochii piratului devin duri. Știi ce cred *eu*? Cred că te-ai gândit că nu mai ai nevoie de noi și l-ai îndreptat pe Skywalker în direcția noastră, să ne termine. Ce zici de *asta*?

– Zic că mă uit la un șef de piraiți care și-a ieșit din minți, spuse Disra tăios. În numele Imperiului, ce aș avea de câștigat dacă aș elimina piraiții Cavrilhu? Chiar presupunând că aș face așa ceva?

– Tu să-mi spui, pară Zothip. Aud că oamenii amiralului Pellaeon tot adulmecă pe lângă asociații noștri financiari de pe Muunilinst și Borgo Prima. Poate că încerci să dăruim podurile înainte să facă legătura între noi.

Disra pufni.

– Să îți spun ceva. Nu doar că nu îmi fac griji din cauza lui Pellaeon, dar nici tu și nici nimeni altcineva nu are de ce să își facă griji din cauza lui. Nu pentru mult timp, oricum.

– Zău, spuse Zothip scărpinându-se în barba neagră și stufoasă. Credeam că imperialii nu se mai asasinează între ei.

– Nu va fi omorât, îl asigură Disra cu un zâmbet arogant. Pur și simplu, va înceta să mai fie o amenințare, atât.

În laterala biroului, Tierce mormăi ceva pentru el și înhăță data-padul lui Disra.

– Da, bine, cum zici tu, spuse Zothip. Și atunci ce căuta Skywalker aici?

Disra dădu din umeri, urmărindu-l pe Tierce cu coada ochiului. Acesta părea să scrie în viteză un mesaj.

– Poate că v-a identificat în timpul eșecului de pe Iphigin, îi sugerează el lui Zothip. Tu însuși ai spus că navele care v-au gonit erau un YT-1300 și un X-interceptor. Solo și Skywalker?

– S-ar putea, cred, recunoscuse piratul în silă. Dar tot știa că ți-am folosit clonele.

Disra dădu din mână nepăsător.

– Juca la cacealma, Zothip. Încearca să faci o legătură – orice legătură – între tine și Imperiu. Nu știe nimic.

– Poate nimic despre *tine*, mârâi Zothip. Dar despre *mine*? E maestru Jedi, mai ții minte? S-ar putea să fi scos tot felul de mizerii de la oamenii mei.

– Atunci ați face bine să vă ascundeți pe undeva, o vreme, nu? sugerează Disra simțind cum începea să își piardă răbdarea. Nu avea timp pentru asta. Undeva unde un Jedi mare și rău să nu vă găsească.

Fața lui Zothip se întuneacă.

– Nu încerca să scapi de mine ca de un copil, Disra, spuse el, vocea tremurându-i de o amenințare ușoară. Parteneriatul nostru a fost extrem de profitabil pentru amândoi. Dar nu vrei să fim dușmani. Crede-mă pe cuvânt.

– Asta e valabil și invers, replică Disra. Tierce terminase ce avea de scris și trecuse în spatele biroului, ținând data-padul în fața ecranului, încât Disra să poată citi.

– Crede-mă *pe mine* pe cuvânt, continuă Moff-ul, aplecându-se ușor înainte, în timp ce încerca să citească și să vorbească în același timp. Nu are rost să ne încheiem relația din cauza unui lucru atât de banal.

– Banal? repetă Zothip. Numești *banală* pierderea unei baze principale...?

– În plus, am o altă sarcină să îți ofer, spuse Disra lăsându-se înapoi pe spate în scaun și aruncându-i lui Tierce un zâmbet slab. Încă un punct pentru maestrul lor tactician. Dacă ești interesat, adică.

Zothip studie bănuitor fața lui Disra.

– Ascult.

– În aproximativ trei săptămâni, amiralul Pellaeon și *Himera* vor părăsi spațiul imperial pentru o întâlnire secretă la Pesitiin, zise Disra. Vreau să îl ataci acolo.

Zothip râse, un singur lătrat ca de ranphyx.

– Bine, Disra. Să atac un distrugător spațial imperial cu câteva cargoboturi Telgorn și poate cu unul sau două crucișătoare *Kaloth*. Sigur, nici o problemă.

– Nu spuneam să ataci cu intenția de a provoca stricăciuni serioase, zise Disra răbdător. Tot ceea ce trebuie este să se tragă în el. Poți face *asta*, nu?

– *Pot*, sigur, spuse Zothip. Întrebarea este de ce aș face-o?

– Pentru că îți dau dublu față de plata pentru hărțuirea transporturilor Noii Republici. Disra își reduse vocea la un tors încet. Și pentru că dacă o faci, pirații Cavrilhu vor fi primii care vor culege roadele când totul se va termina.

– Te aștepti să fie destule roade pentru a fi împărțite, nu?

– Mai multe decât îți poți închipui, îl asigură Disra.

Zothip pufni.

– Ai fi surprins de câte îmi pot închipui, zise el. Dar în privirea lui era acum o notă meditativă. În regulă, mai rămân ceva în combinația asta. Pesitiin, spunei?

– Corect, zise Disra. Încă un lucru: vreau ca navele pe care le trimiți împotriva *Himerei* să poarte însemne corelliane.

– Păi da, spuse Zothip, scărpinându-se iar în barbă. Ai vreun motiv anume?

– Același motiv pentru care nu îmi pasă dacă îi provoci sau nu avarii, răspunse Disra. De ce nu încerci să îți dai singur seama?

– O s-o fac, promise Zothip. Între timp, vezi dacă îți dai seama cum să depui plata în contul nostru, bine?

Disra zâmbi subțire.

– Îmi face plăcere să fac afaceri cu tine, căpitane Zothip.

– Ca de obicei, Moff Disra, replică celălalt. Păstrez legătura.

Ecranul deveni gol.

– Pe canalele potrivite, data viitoare, dacă dorești, mormăi Disra către ecranul gol, lăsându-se să se cufunde ușor în scaun. Conversațiile cu Zothip îl secătuiau întotdeauna de puteri. Oricum, asta ar trebui să ne scape de el o vreme.

– Asta, și să ne facă un serviciu, spuse Tierce luând datapadul și închizându-l. Iată un alt precept militar pentru tine, Flim: niciodată să nu renunți la aliați până când nu ești absolut sigur că nu mai ai nevoie de ei.

– Avem reguli asemănătoare la Limită, zise Flim sec. Nu sunt spuse atât de elocvent, firește. Ce-a fost toată chestia asta?

– Ce, atacul lui Zothip asupra lui Pellaeon? întrebă Disra.

– Atacul în sine l-am înțeles, răspunse Flim. Încerci să îl faci pe Pellaeon să creadă că Noua Republică i-a respins oferta de pace și că îl atacă pe el în schimb.

Disra ridică din sprânceană către artistul în deghizări.

– Foarte bine – înveți. Deși, desigur, viziunea este întotdeauna mai clară când privești în urmă.

– Ești prea bun, spuse Flim, aplecându-și ușor capul într-o parte într-un salut un pic batjocoritor. Ce nu înțeleg este de ce însemne corelliane în locul celor ale Noii Republici.

– Pentru că ar fi prea evident, îi spuse Tierce. Ar arăta că întreg Coruscantul a respins categoric ideea unei întâlniri. Pellaeon știe că ei nu ar face asta și ar bănuî că este o înscenare.

– În felul ăsta va părea că doar Bel Iblis, care este corellian, îl refuză, adăugă Disra. Pretinzând că sunt nave ale apărării corelliane va explica, de asemenea, de ce nu există nici un crucișător spațial sau alte nave de luptă importante în atac.

– Corect, zise Tierce. Mai ține minte că nu vrem ca Pellaeon să renunțe de tot la ideea lui de a se preda, cel puțin nu încă. Dacă Bel Iblis îi refuză propunerile fără sancțiuni oficiale, atunci următoarea mișcare a lui Pellaeon ar fi să caute pe altcineva căruia să-i facă aceste oferte. Asta va dura, ceea ce ne convine. Mai important, îl va obliga să părăsească Pesitiin-ul înainte de vreme. Chiar dacă a scăpat destul din mesajul maiorului Vermel înainte de a fi capturat la Morishim, sunt șanse ca Pellaeon și Bel Iblis să nu se întâlnească.

– Ar trebui să meargă destul de bine, spuse Disra degajat, ascunzându-și cu grijă propria surpriză. Această ultimă parte nici nu îi trecuse prin minte înainte să o aducă Tierce în discuție, dar nu voia ca vreunul dintre ceilalți doi să afle. Tierce era și așa prea sigur pe el, iar Flim nu era nici pe departe atât de respectuos față de vreunul dintre superiorii lui pe cât ar fi dorit Disra.

– Între timp, cum spunea maiorul Tierce, mâncarea noastră trebuie să mai fie amestecată. Suntem gata pentru revolta de pe Bothawui?

– Dacă nu, suntem foarte aproape, zise Tierce. Vom folosi echipa lui Navett, cred – sunt cei mai de succes agitatori de până acum.

– Și, în mod clar, vrem ca asta să fie memorabilă, aprobă Disra. O să le ordon să își ocupe pozițiile.

– De asemenea, ar trebui să începem să activăm restul grupurilor în adormire, spuse Tierce. Nu avem cum să ne facem exact programul și nici nu vrem să fie încă în adormire când vom avea nevoie de ei.

– Da, pufni Disra ușor. Mai ales gândindu-ne că dacă adevăratul Thrawn ar fi fost la conducere, probabil că ar fi cronometrat toată operațiunea până la minut.

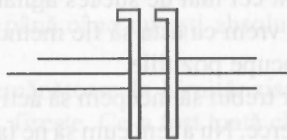
– Va trebui să facem ce ne stă în puteri, spuse Tierce. Și să avem încredere că inamicii noștri vor umple spațiile goale. Între timp, mă voi duce pe Yaga Minor să văd ce pot dezgropa.

– Să sperăm că vei descoperi ceva util, zise Flim ridicându-se în picioare. Încă un lucru care încă mă îngrijorează. Ce căuta Skywalker să își bage nasul prin baza piraților Cavrillu?

– Cum i-am spus și lui Zothip, încerca să stabilească o legătură între noi și ei, zise Disra. Nu-ți face griji, n-o să poată.

– Dar...

– În plus, este irelevant, îl întrerupse Tierce. Foarte curând, câteva clone și un mic grup de pirați soioși vor fi printre cele mai mici probleme ale Rebeliunii.



Ușa se deschise și Karrde păși pe puntea *Sălbaticului Karrde*.

– Bună ziua, domnii mei, spuse el. Ce mai faceți?

– Bine, șefule, zise Dankin întorcându-se pe jumătate în scaunul de navigator pentru a se uita la el. Aproape am ajuns în sistemul Nosken – mai avem doar câteva minute.

– Bine. Karrde făcu un pas spre el, aruncând o privire iute la celelalte console...

Și se opri, încruntându-se.

– Ce faci acolo, H'sishi? o întrebă pe tânăra togoriană de la consola de senzori.

Ea se întoarse cu fața la el.

[Dankin mi-a cerut să mă ocup de consolă,] spuse ea, miorlăitull togorian fiind la fel de felin ca și înfățișarea ei. [A zis că e vremea să fac niște practică pe punte.]

Karrde se uită la Dankin. Celălalt se uita iar atent la panoul său, cu fața în profil, dar chiar și așa, Karrde putea vedea cum amuzamentul secret clocotea acolo.

– Da, cred că este, spuse el aruncând o a doua privire pe punte, la celelalte console. Odonnl, în scaunul de copilot, avea aceeași expresie ca și Dankin. La fel și Pormfil de la monitorul motorului, deși pe fața lui kerestiană era puțin mai greu de citit. Chiar și Chin, care avea tendința să se poarte ca un bunic cu noii recruți în ultima vreme, era nevoit să se forțeze să nu râdă.

– Ai făcut o verificare a coordonatelor de curând? întrebă el, uitându-se iar la H'sishi.

Ochii galbeni ai togorienei părură să se întunece puțin.

[Nu, căpitane,] spuse ea. [Voi face dacă doriți.]

– Te rog, dădu Karrde din cap. Datacardul pentru coordonate este în camera calculatorului.

[Mă supun,] spuse H'sishi, desfășurându-și trupul flexibil din scaun. Traversă puntea, ghearele ei țâcănind încet pe podeaua metalică în timp mergea, și ieși.

– În regulă, domnilor, spuse Karrde cu blândețe când ușa se închise în urma ei. Trebuie să ghicesc?

– Oh, nu-i mare lucru, șefule, răspunse Dankin, radiind de o inocență complet neconvingătoare. Doar că ea nu a fost niciodată la Terrik. M-am gândit că va vedea mai bine de acolo de sus, când o să ieșim din hiperspațiu.

– Ah, spuse Karrde. Și erați curioși cum o să facă?

– Ei... da, poate puțin, recunosc Dankin.

– Ne place să o privim ca pe inițierea ei completă în echipaj, îl ajută Odonnl.

– Înțeleg. Karrde se uită la ceilalți, cu toții rânjind deschis acum. Presupun că nu v-a dat prin cap că speriiind așa un togorian ar putea fi măcar puțin periculos?

– Oh, haide, căpitane, e o distracție inofensivă, spuse Odonnl. Mara ne lasă să facem asta când e ea pe punte.

– Oricum, căpitane, astea-s tradiții vechi, zise Chin. Sigur și oamenii lui Billey ți-au pregătit ceva la fel ca asta când li te-ai alăturat, nu?

– Oamenii lui Billey nu erau nici pe departe atât de inventivi, spuse Karrde sec. Cât despre Mara, scuza ei este că vrea să folosească Forța pentru a vedea cum se comportă membrii noi ai echipajului în situații de stres.

– Mie mi se pare un motiv bun, aprobă Dankin. Mai bine să îi verificăm aici decât să aflăm de ce fel sunt când ne aflăm în mijlocul unei crize adevărate.

– Te explici, firește, arată Karrde.

– Probabil, îl aprobă Dankin fără rușine. Haide, șefule, lasă-ne mai ușor. În ultima vreme a fost o tăcere de mormânt aici.

– Un togorian înfuriat ar sparge cu siguranță monotonia, spuse Karrde clătinând din cap. Totuși, lăsând de-o parte joaca zgomotoasă, aveau dreptate. Dacă H'sishi avea să devină un membru permanent al *Sălbaticului Karrde*, chiar trebuia să afle cum reacționa când era luată prin surprindere.

– Cum vreți voi. O să privesc de aici.

Se duse la peretele despărțitor de lângă Chin, de unde vedea bine consola de senzori; și, în timp ce făcea asta, ușa se deschise și H'sishi se întoarse.

[Am datacardul, căpitane], spuse ea, ridicându-l pentru a i-l arăta.

– Bine, confirmă Karrde verificând dintr-o privire eticheta. H'sishi vorbea bine bazica, dar era încă nesigură în descifrarea alfabetului aurebesh.

– Continuă și pornește-o.

[Mă supun]. Se așeză iar la cosolă, apăsând delicat butoanele cu mâinile ei cu gheare.

– Începem, zise Dankin. Pregătiți motarele sublumine.

Apucând manetele, le trase încet spre el. Cerul pestriț se transformă în linii de stele și se sparse în aștri...

Și acolo, plutind în întuneric direct în fața lor, era un distrugător spațial imperial.

H'sishi se ridică pe jumătate din scaun, șuierând ceva care părea amenințător pe limba ei, ceva ce Karrde nu reuși să înțeleagă. Gura i se căscase larg, colții strălucind albicios în lumina slabă a punții. Blana i se zburli puternic, făcând-o să pară încă pe jumătate mai mare decât era, iar în ochii ei galbeni ardea un foc nebunesc.

– Distrugător spațial direct în față, strigă Dankin ca și cum cineva de pe punte s-ar fi putut să nu-l fi băgat de seamă. Rază, doi kilometri.

– Bateriile de turbo-laser se întorc către noi, interveni Odonnl. Pormfil?

– Motoarele la turație maximă, zise kerestianul, cu cele opt nări de pe obraz șuierând ritmic.

– Primim o transmisiune, căpitane, anunță Chin.

– Confirm-o, zise Karrde urmărind-o pe H'sishi cu atenție. Nu se mișcase, dar era încă pe jumătate ridicată în picioare, holbându-se la masa întunecată și la luminile care străluceau în față.

– Activează vreo undă tractoare?

Pentru aproximativ jumătate de secundă, puntea păru să își țină răsuflarea colectivă. Apoi, cu un șuierat încet, H'sishi se așeză la loc în scaun și începu să tasteze la panoul ei de control.

[Nici o undă tractoare nu a fost activată], miorlăi ea. [Bateriile de turbo-laser...]

Blana zburliță părea să se culce puțin la loc pe măsură ce tasta.

[Nu au energie,] zise ea pe un ton nedumerit. [Nu. Este energie în...]

Se întoarse cu fața la Karrde, cu ochii ei galbeni îngustându-se. [Sunt trei baterii de turbo-laser funcționale,] zise ea. [Nu sunt multe.]

– Bine, zise Karrde cu calm. Înseamnă că suntem la locul potrivit. Întotdeauna e bine de știut. Chin?

– Proprietarul așteaptă, căpitane, răspunse Chin zâmbind acum deschis în timp ce apăsa pe tasta comunicatorului. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

– Mulțumesc, spuse Karrde. Salut, Booster. Ce mai faci?

– Mai bine ca niciodată, bătrâne pirat, bubui vocea veselă a lui Booster Terrik din difuzorul de pe punte. Bun venit la *Întreprinderea Rătăcitoare*. Ai venit să faci afaceri sau doar botezul unui nou membru al echipajului?

H'sishi şuieră încet, frecându-și ușor degetele de panoul de control.

– Facem afaceri, răspunse Karrde. Mai ales cu informații.

– Chiar așa, zise Booster pe un ton care îl făcu pe Karrde să și-l imagineze frecându-și mâinile. Ei, ei. Clar, asta e ziua mea norocoasă. Vrei să îl aduci pe *Sălbaticul Karrde* la bord sau trimit eu o navetă?

– Venim la bord, dacă ai loc, spuse Karrde. Nu mă interesează să cumpăr aparatură, dar cred că oamenii mei ar vrea să vadă ce ai de vânzare.

– Bine, poftiți înăuntru, atunci, zise Booster vesel. Aleea Negustorilor e deschisă și gata de afaceri, ca și restul micilor noastre magazine. Mergeți și luați – să vedem – Terminalul Cincisprezece. O să trimit pe cineva să te conducă până pe punte după ce le dai liber oamenilor tăi. Nu uita să le amintești că pe Aleea Negustorilor nu se primesc decât bani gheață.

– Firește, răspunse Karrde. Ne vedem curând.

Îi făcu un semn lui Chin, iar acesta închise comunicatorul.

– Du-ne, Dankin, spuse el. Știi să ajungi la terminale?

– Nici o problemă, răspunse Dankin îndreptându-și atenția spre panoul său.

La consola de senzori, H'sishi se ridică și se întoarse cu fața la Karrde.

[Deci asta a fost o glumă, căpetenie?] întrebă ea. Vocea și expresia ei erau rigide, fără să trădeze nimic din ce gândea. [Nu îmi place să fiu făcută să par fraieră].

– Nu ai părut fraieră, o asigură Karrde. Doar surprinsă, după care te-ai întors la treburile tale.

Togoriana se uită iute la ceilalți.

[Oamenilor le place să îi facă pe alții să pară fraieri,] zise ea, cu un ton de provocare în voce.

– Oamenilor chiar le plac glumele, confirmă Karrde. Dar umorul nu a fost scopul principal al acestui exercițiu.

Blana lui H'sishi se zburlise iar. Acum, încet, se culca la loc.

[Ai vrut să vezi dacă fug speriată.]

– Sau dacă îngheți, sau intri în panică, aprobă Karrde. Dacă ai fi făcut vreuna dintre astea...

[Aș fi fost executată?]

Karrde clătină din cap.

– Nu îmi execut oamenii, H'sishi, îi spuse el. Doar dacă a fost comisă o infracțiune gravă împotriva mea sau a organizației. Nu, ai fi fost doar mutată într-un alt post, unul din care ar fi fost mai puțin probabil să fii expusă unui astfel de stres. Unul de culegător de informații, poate, sau altfel un agent de legătură secret.

Urechile lui H'sishi zvâcniră.

[Nu doresc un astfel de post.]

– Mă bucur să aud asta, zise Karrde, deoarece, sincer, cred că te-ai fi irosit acolo. Ai fi mult mai utilă la bordul *Sălbaticului Karrde* sau al uneia dintre celelalte nave ale mele.

Togoriana păru să se gândească la asta.

[Aș prefera să rămân aici, dacă se poate.]

– Cred că ai mari șanse, răspunse Karrde. Vorbim mai târziu despre asta. Îi făcu semn spre panoul ei de control. Poți duce datacardul înapoi în camera calculatorului – nu vei avea nevoie să faci acea verificare a coordonatelor până plecăm.

H'sishi își arătă iar colții.

[Mă supun, căpetenie,] zise ea. Scoțând delicat cu vârfurile ghearelor datacardul din locașul lui, plecă de pe punte.

– Ei, domnilor, spuse Karrde, trecând prin spatele scaunului gol al lui H'sishi. Voi v-ați făcut gluma, și am supraviețuit cu toții. A trecut?

– Absolut, răspunse Dankin. Cu steagurile fluturând, aș zice eu.

– De acord, dădu Odonn din cap. I-a luat o clipă să își vină în fire, dar apoi a fost iar pe poziții.

– Și nu a uitat să își folosească consola, cum au facut unii, adăugă Pormfil, fluierând energic prin nările lui. Cred că nici Elkin nu s-a descurcat la fel de bine când a fost testat așa.

– Poate, zise Karrde. Deși fac pariu că H'sishi a lăsat în urmă ceva ce Elkin nu lăsat.

Pormfil adulmecă aerul.

– Aroma transpirației nervoase? sugără el.

– Nu. Karrde arată spre micile zgârieturi de pe marginea panoului de control al lui H'sishi. Urmele de gheare.

O siluetă cunoscută îi aștepta pe Karrde și pe Odonnl când coborâră pe rampa *Sălbaticului Karrde*.

– Ah – căpitane Karrde, zise Nawara Ven, lăsându-și capul în jos într-o plecăciune twi'lek politicoasă. Mă bucur să te văd din nou.

– Și eu, Ven, dădu Karrde din cap în semn de răspuns. Sper că viața se poartă frumos cu tine?

– Este numai bucurie la bordul *Întreprinderii Rătăcitoare*, spuse Ven zâmbind subțire. Vino. Booster te așteaptă pe punte.

Twil'lek-ul îi conduse către un grup de turbolifturi, șchiopătând ușor din cauza piciorului artificial.

– Observ că ați pierdut o parte din turbo-lasere, comentă Karrde. Oamenii mei au identificat doar trei bateri active când ne apropiam.

– Implicațiile afacerilor, așa zice, spuse Ven chemând turboliftul. A trebuit să demontăm două dintre ele pentru piese de schimb pentru alte trei, dar apoi am fost nevoiți să le vindem pe cele trei ca să cumpărăm componente pentru motorul de hiperpropulsie.

– După socoteala mea, încă v-au mai rămas cinci din cele zece baterii pe care le aveai la început, arată Karrde.

– Da, răspunse Ven, rearanjându-și pe umăr coada de pe cap în timp ce ușa turboliftului se deschidea încet. Celelalte două sunt în reparații acum.

– Ah.

Intrară în turbolift. Ușa se închise din nou și vehiculul începu să se miște.

– Doar două turbolifturi din această secțiune mai funcționează, zise Ven. Ai fi uimit de câte lucruri pot merge prost pe un distrugător spațial.

– Îmi închipui, spuse Karrde. Mai demult, când Rebeliunea era la apogeu, am auzit un tip de la Operații Speciale descriind distrugătorul spațial ca fiind format din 147.000 de greșeli de construcție așteptând să fie exploatate.

Vern dădu din cap.

– O subestimare. Booster a cedat în cele din urmă și a angajat o echipă de două sute de tehnicieni – verpini, de fapt – să modernizeze unele dintre sisteme. Asta era acum șapte luni, și încă n-au terminat.

– Cred că așa se întâmplă când încerci să conduci o navă de dimensiunile astea cu mai puțini oameni decât ar trebui să fie scheletul echipajului ei de bază, sugeră Karrde uitându-se în jur. Entropia ți-o va lua întotdeauna înainte. Nu cred că Booster se gândește să vândă.

Ven îi oferi un rânjet viclean.

– De ce? Te gândești să cumperi?

– Probabil că așa putea fi convins, răspunse Karrde. Cu siguranță dacă se ajunge la situația în care nava să pice în mâinile altcuiva. N-aș vrea să înfrunt un hutt care are așa ceva.

– Oh, știi și eu, zise twi'lek-ul sec. Având în vedere cum s-au descurcat hutti în trecut, ar putea fi distractiv de privit.

– Nu și dacă e Jabba.

– Adevărat, recunosc Ven. Oricum, îi voi transmite oferta ta lui Booster.

Turboliftul se opri un pic cam brusc și ușa se deschise, dezvăluind puntea de la pupa.

– Booster m-a rugat să îți cer iertare că nu te-a întâmpinat în persoană, apropo, spuse Ven făcându-le un semn către arcada care ducea către puntea principală. O să înțelegi imediat de ce nu a putut.

– Nici o problemă, zise Karrde; se uită nepăsător în jur, la consolele de pe puntea de la pupa. Ici și colo câte o luminiță indicatoare încă mai clipea, dar, în mare parte, consolele păreau că fuseseră puse în așteptare sau oprite complet. Păși pe sub arcadă, întorcându-se pentru a arunca o privire rapidă la platforma pentru hologramă a punții de la pupa – care părea să fi fost și ea oprită...

– Talon Karrde! bubui vocea lui Booster. Bun venit la bord.

Karrde își termină întoarcerea. Booster venea pe pasarela de comandă către ei, cu brațele larg deschise într-un semn expansiv de întâmpinare.

Și trecu pe lângă el...

– Și uite cine a mai venit să-l vadă pe bătrân, continuă Booster întorcându-se pe jumătate pentru a face un gest la fel de expansiv către ei.

– Da, zise Karrde, împingându-l pe Odonnl în față. Odonnl, nu cred că ai făcut cunoștință cu familia lui Booster. Aceasta este minunata lui fiică, Mirax, iar el este comandantul Corran Horn,

ginerile lui. Fost – îmi cer scuze; *actual* membru al slăvitei escadrole Vagabond, a generalului Wedge Antilles.

– Ah, spuse Odonn rezervat. Încântat de cunoștință. Acesta este grupul cu care obișnuia Ven să stea, nu?

– Nawara și cu mine obișnuiam să zburăm împreună, da, spuse Corran pe un ton la fel de precaut. Booster, bănuiesc că nu te deranjează dacă știe Karrde că suntem aici, dar...

– Calmează-te, Corran, îl liniști Booster pășind înainte pentru a-i strânge repede mâna lui Karrde. Oamenii de frunte ai lui Karrde sunt la fel de încredere ca el.

Corran îi aruncă lui Karrde o privire echivocă.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine.

– Nu-ți face griji, zise Karrde întinzându-i mâna. N-o să spunem Coruscant-ului că unul dintre cei mai respectați eroi ai lui se asociază cu lepdăturile.

Corran strânse mâna întinsă și fața i se relaxă într-un zâmbet ușor.

– Mulțumesc. Ce mai face Mara?

– Destul de bine, mulțumesc, răspunse Karrde. De fapt, ar trebui să sosească și ea dintr-o clipă în alta – deocamdată zboară cu *Gheața Înstelată*, care ar trebui să se întâlnească cu mine aici. Își mută privirea asupra femeii.

– Bună, Mirax; nu ne-am mai văzut de mult. Unde-i micuțul?

– Valin e chiar acolo, răspunse Mirax, zâmbindu-i lui Karrde mult mai sincer decât o făcuse soțul ei și arătând spre fosa echipajului de la tribord. Și are șase ani – nu mai e așa de mic.

– Într-adevăr, zise Karrde făcând câțiva pași într-o parte și privind în fosa echipajului. Băiatul era cocoțat pe câteva perne în plus într-unul dintre scaune, uitându-se la un ecran, complet indiferent față de vizitatori sau de oamenii lui Booster, care deserveau alte console.

– Îl înveți să piloteze nava?

– Nu prea, spuse Mirax, venind lângă el și zâmbindu-i dragăstos fiului ei. Tati a potrivit una dintre consolele unei tractoare ca să se poată juca pe ea. Vrei să îl saluți?

– Nu-l deranja, zise Karrde. Poate că o să avem timp mai târziu. Încă se mai ține de muzică?

– Ca un mynock cu coada în flăcări, zise Booster cu ironie. Tocmai i-am luat un cordofon nou – deja îl terminase pe cel vechi. Dar serios, Karrde, ți-aș fi recunoscător dacă ai păstra pentru tine prezența

lui Corran aici. Asta ar trebui să fie o întâlnire secretă – doar câțiva oficiali ai Noii Republici știu despre ea.

– Înțeleg, spuse Karrde privindu-l iar pe Corran. O misiune secretă, eh? Capă și spadă, furișat prin taverne întunecate, conversații șoptite cu persoane ca niște umbre – ceva de genul ăsta?

– Sunt sigur că îți dai seama că nu putem discuta asta cu tine, zise Corran cu o față nu chiar împietrită.

– Da, desigur, răspunse Karrde. Nu mai zic nimic. Făcu un semn cu capul către fosa echipajului. Deși nu aș putea spune că sunt de acord cu superiorii tăi să îți iei familia cu tine într-o misiune atât de periculoasă.

– Nu e așa ceva, zise Booster cu o notă de exasperare blândă în glas. Corran doar are nevoie de niște informații...

– Booster! se răsti Corran, uitându-se amenințător la socrul său. Taci din gură, vrei?

– Poate că vă pot ajuta, se oferă Karrde. Am niște surse de informații personale. Unele dintre ele, îndrăznesc să spun, sunt chiar mai bune decât ale lui Booster.

– Îți mulțumesc de ofertă, spuse Corran. Ne descurcăm.

– Să știi că are dreptate, Corran, zise Booster frecându-și obrazul gânditor. Ar trebui să-i descrii și lui situația.

– Nu. Corran clătină din cap. Nu te supăra, Karrde, dar astea sunt treburi de nivel înalt. Nu ești autorizat să afli nimic.

– Da, dar... începu Booster.

– Nu, e în regulă, spuse Karrde ridicând o mână. Dacă superiorii lui nu vor nici măcar ca străinii să știe că familia lui este aici, cu siguranță nu ar vrea să știe că discută despre misiunea lui.

– Exact, zise Corran. Mulțumesc de înțelegere.

– Deci, dacă îmi permiți, o să ți-l răpesc pe Booster câteva minute ca să discut cu el despre misiunea *mea*, continuă Karrde, căutând în buzunarul interior al hainei și scoțând un datacard. Dar, ca să nu uit, Mirax, am cumpărat asta pentru fiul tău.

Mirax se încruntă când el îi înmână datacardul.

– Ce e?

– Un card cu tonuri ettiene pentru cordofonul lui, răspunse Karrde politicos. Știi că este politicos ca un musafir să aducă un mic dar pentru copiii gazdelor.

Corran se întinse peste umărul ei ca să se uite la datacard, cu o expresie ușor uimită pe față.

– Dar de unde ai știut... ? Se uită iar la Karrde, îi aruncă repede o privire amenințătoare socrului său. Booster?

– Nevinovat, zise Booster iute, ridicându-și ambele mâini. N-am spus nimănui că veniți. Nici măcar oamenilor mei.

– După cum ziceam, spuse Karrde încet. Sursele mele de informații sunt destul de bune.

Pentru un minut, liniștea cuprinse puntea. Corran se uită la Booster, apoi la Mirax, nu primi nici un ajutor de la ei și, în final, îl privi iar pe Karrde.

– Cât o să mă coste? oftă el.

Karrde dădu din umeri.

– Cât face, firește. Putem să negociem prețul mai târziu.

Corran se uită la Booster.

– Am mai auzit *asta*.

– Dacă dorești, putem lăsa partea asta la decizia consilierii Organa Solo, propuse Karrde. În trecut, noi doi am reușit întotdeauna să ajungem la o înțelegere reciproc avantajoasă.

– Nu vreau să mă gândesc cât ne-or fi costat unele dintre înțelegerile astea, mârâi Corran. În regulă, fie. Cred că știi că am avut parte de o grămadă de demonstrații și de revolte împotriva consulatelor și afacerilor bothane, în ultima vreme.

– Din cauza dezvăluirilor din Documentul Caamas, murmură Karrde.

– Corect. Ei, în și printre aceste proteste, am început să auzim vehiculat numele „Răzbunare“, nu ca un cuvânt, ci ca un grup sau organizație.

Karrde se uită la Odonnl.

– Am auzit ceva despre asta?

– Eu nu, răspunse Odonnl. Dar sunt o grămadă de chestii pe care ni le trimit sursele noastre, iar eu nu am timp să le studiez.

– Vom face o căutare de date când ne întoarcem pe *Sălbaticul Karrde*, zise Karrde. Care sunt concluziile Coruscantului?

– Încă nu sunt concluzii, doar întrebări, spuse Corran. Cele mai importante fiind cine și ce este această Răzbunare... Și dacă sunt locali sau dacă primesc ajutor din afară.

– Să ghicesc. Imperiul?

Ochii lui Corran se mijiră ușor.

– Parcă nici tu nu crezi.

– Nu chiar, îl corectă Karrde. O spun ca cineva care mai degrabă observă cu cinism că de fiecare dată când ceva merge prost în Noua

Republică, acuzarea oficială este imediat îndreptată fix asupra Imperiului.

– Asta e cam necinstit, zise Booster. Mai ales dacă ne gândim la lungul trecut de astfel de intervenții ale Imperiului.

– Nu spun că nu sunt implicați, zise Karrde. Doar contrazic presupunerea automată că ar fi.

– Dar...

– Nu, are dreptate, spuse Corran fără tragere de inimă. Există o mulțime de ființe care își amintesc Imperiul făcând același lucru: dând vina pe Rebeliune pentru orice, apoi folosind asta ca să își întărească strânsoarea. De aceea vizita mea aici ar fi trebuit să rămână secretă, de fapt... generalul Bel Iblis nu a vrut să se afle nici măcar că ne gândim la așa ceva.

Karrde dădu din cap. Ar fi trebuit să își dea seama că Bel Iblis era cel care îi băgase acest cui în minte lui Corran. Spre deosebire de unii dintre conducătorii Noii Republici, Bel Iblis știa cum să își urmeze scopul. Și, când era necesar, să ignore defectele celor cu care ar fi putut avea de a face pentru a-și atinge scopul.

– Am înțeles, zise el. Ne vom verifica dosarele; dacă nu e nimic acolo, vom începe să facem niște investigații secrete, să vedem ce aflăm.

– Sună bine, spuse Booster. Și de vreme ce facem schimb de liste, și tu voiai niște informații, nu?

– De fapt, am două întrebări scurte, răspunse Karrde. Prima: prietenul nostru, Luke Skywalker, încearcă să dea de piraiții Cavrillu. Ai idee prin ce gaură de șarpe s-or fi ascuns?

– Știu că au o bază pe Amorris, spuse Booster, scoțând un datapad și tastând la el. Și – să vedem – mi se pare că principala lor fortăreață este – corect; iată-l. Un asteroid gol pe dinăuntru din sistemul Kauron.

Karrde clătină din cap.

– Și-au abandonat baza de pe Amorris, îi zise el lui Booster. Și, din câte zice Mara, Skywalker tocmai a reușit să-i gonească de pe asteroid.

– Pentru ce a făcut asta? Booster ridică o mână. Nu contează; nu vreau să aflu. Ei, dacă astea s-au dus, atunci nu te pot ajuta. A doua întrebare?

– Înainte de a merge pe Kauron, Skywalker a ajutat la oprirea unui atac al piraiților lângă Iphigin, spuse Karrde uitându-se nepăsător în jurul lui, pe punte. Nu mai putea auzi nimeni. Nu am idee ce

bandă a fost implicată. În timpul luptei, a simțit ceea ce crede că era un grup de clone la bordul uneia dintre navele piraților.

Nimeni nu se mișcă, dar atmosfera deveni brusc încordată.

– Credeam că Imperiul chiar și-a terminat provizia de clone de la Muntele Tantiss, spuse Mirax cu o umbră de groază în voce.

– Asta zice Coruscantul, confirmă Booster, fără să pară mai vesel decât fiica lui. Cel puțin asta ne zice nouă, celor din afară. Corran?

– Din câte știu, asta e adevărul, răspunse Corran. Au trecut ani de când nu am mai întâlnit clone printre victimele acțiunilor militare.

– Cât a trecut de când nu ați mai ținut cont de asta? zise Odonnl.

– Bună întrebare, acceptă Corran. Nu știu.

– E greu de crezut că ar mai fi rămas vreuna, spuse Booster. Au fost unii dintre cei mai buni și mai inteligenți soldați pe care i-a avut Thrawn. Ai zice că Dala sau altcineva le-a terminat cu mult în urmă.

– Doar dacă Thrawn nu a pus unele sub acoperire acolo unde să nu le găsească Dala, zise Karrde.

– Pentru ce? zise Booster ironic. La păstrare? De ce?

– Și de ce ar ieși la iveală dintr-o dată acum? adăugă Corran.

– Nu știm dacă apar *dintr-o dată*, îi aminti Odonnl înțepător. Poate că au fost pe acolo tot timpul și soldații voștri meseriași nu au băgat de seamă.

Corran făcu jumătate de pas către el.

– Uite, Odonnl, când suntem ocupați să păstrăm pacea în toată galaxia...

– Ușor, domnilor, rosti Karrde punându-se între ei și ridicând o mână. Hai să nu uităm că suntem cu toții de aceeași parte, da?

Odonnl strânse din buze.

– Da. Sigur.

– De ce nu te întorci pe *Sălbaticul Karrde*, Odonnl, sugeră Karrde. Apacă-te de căutarea aia.

– Sigur, mormăi Odonnl. Bună idee.

– Te însoțesc eu până jos, se offeri Ven, făcând un pas înainte. Karrde se uită la el cam surprins – *twi'lek*-ul fusese atât de tăcut, încât aproape uitase de prezența lui.

– E ușor să te pierzi pe o navă așa de mare.

Expresia de pe fața lui Odonnl arată clar ce părere avea despre o astfel de scuză, dar nu făcu decât să dea din cap și să se îndrepte spre pupa, cu Ven alături de el.

– Iertările mele, comandante Horn, zise Karrde încet când cei doi trecură de arcadă și dispărură pe puntea de la pupa. Odonni nu pare să aibă aceleași amintiri plăcute despre armata Noii Republici ca mine.

– E în regulă, spuse Corran încruntat. Și eu am niște amintiri neplăcute despre contrabandiști.

– Corran, îl dojeni Mirax, luându-l de mână.

Pilotul de X-interceptor o bătu pe mână.

– Cei de față se exclud, desigur, se corectă el. Să ne întoarcem la afaceri.

– Mulțumesc, spuse Karrde. Ce știm sigur – și *tot* ce știm sigur – este că Skywalker a simțit clone la bordul acelor nave. Prima noastră sarcină este să răspundem la o întrebare simplă: dacă sunt rămășițe imperiale sau dacă altcineva a găsit un alt depozit de cilindri de clonare.

– Cineva ca pirații Cavrilhu? întrebă Mirax.

– Și mie mi-a trecut prin cap, aprobă Karrde cu seriozitate. S-ar putea foarte bine ca cele două întrebări pe care i le-am pus tatălui tău să aibă, de fapt, legătură între ele.

Îi surâse lui Booster.

– Caz în care, firește, aștept o reducere de preț.

Booster își dădu ochii peste cap exagerat.

– Oh, în...

– Hei, căpitan, strigă o voce dintr-una dintre fosele echipajului.

– Ce e, Shish? strigă și Booster.

– Vine o navă – se identifică drept *Gheața Înstelată*, raportă Shish. Pilotul vrea instrucțiuni de aterizare. Mă ocup eu de ea?

– Fă-mi legătura, îi ceru Booster, scoțându-și comunicatorul. Probabil că oricum va întreba de tine, adăugă el către Karrde, înmânându-i cilindrul subțire. Mai economisim și noi niște timp.

– Mulțumesc. Karrde porni comunicatorul. Mara, sunt Karrde. Cum merge treaba?

– Destul de bine, mersi, răspunse Mara. Dacă era surprinsă la auzul vocii lui, o ascundea bine. Deși, dacă stătea să se gândească, nu erau prea multe lucruri care să o surprindă.

– Din păcate, nu am avut timp să trecem pe la Dronseen, pentru transportul ăla.

– E în regulă, zise Karrde. Faughn poate să îl ia după ce te lasă pe tine aici. Cum a mers vânătoarea de pirați?

– Un eșec total, răspunse ea. Le-am urmărit vectorul până la Di'wor, dar apoi i-am pierdut complet. Traficul din jur era cumplit – era plin de starspeedere 3000.

– Este anotimpul de polenizare pentru crângurile de copaci cântători, murmură Booster. Pacea aduce turiști.

Karrde dădu din cap.

– Nu-ți face probleme, îi spuse el Marei. Nu mă așteptam să lase o urmă pe care să o poți lua. Zi-i lui Faughn să aducă *Gheața Înstelată* la bord și o să...

– Jade! interveni vocea lui Faughn. Acolo... vine de la tribord.

– O văd, spuse Mara pe un tot brusc tăios. Terrik, ai musafiri – vin la unu-unu-șapte pe cincisprezece, vectorul tău.

Booster fugea deja pe pasarela de comandă la videcranul din față, Corran urmându-l îndeaproape.

– Unu-unu-șapte pe cincisprezece, Bodwae, zise el repede. Ce vezi?

– Ni'ca, se auzi vocea uimită a unui laerdocian dintr-una dintre fosele echipajului. Sensorii ăștia *shas'mink*...

– E greu de văzut, interveni Mara, vocea ei revărsându-se acum din sistemul audio principal al *Întreprinderii Rătăcitoare*. Mică și întunecată – seamănă puțin cu un vânător stelar TIE modificat serios.

– Nici senzorii nu o arată bine, adăugă Faughn.

– Tot nu văz ni'ca, insistă Bodwae.

– Lasă, zise Booster cu asprime. El și Corran erau deja lângă videcranele din față, capul lui Booster rotindu-se încet în timp ce căuta pe cer.

– Pornește ecranele deflectoare și pregătește turbo-laserele.

– Scuturile iar pierd energie, zise Bodwae. Turbo-laserele...

– Primesc o transmisiune acum, lătră Shish. Un semnal puternic. E... ei, la naiba, nu știu *ce* e.

– Mara? întreabă Karrde.

– Prindem doar capătul ei, confirmă Mara. E destul de slab aici, totuși. Atât de departe, încât calculatorul nu poate scoate nimic.

– Acolo e, zise repede Corran, arătând cu degetul.

– Ridică scutul ăla deflector! se răsti Booster. *Acum!*

– Mara? strigă Karrde.

– Tot suntem în afara razei de tragere, spuse ea încordată. Mai bine vă feriți.

Karrde se uită în jur, întrebându-se cu întârziere unde era Mirax. O zări imediat, fugind cât putea de repede în spate, către siguranța

relativă a punții de la pupa, strângându-l în brațe pe Valin, fiul ei, uimit. Pentru o clipă se gândi să i se alăture, dar își dădu seama că era deja prea târziu și se întoarse, în schimb, către videocranele din față. Acum putea vedea intrusul, gonind direct către ei. Nu semăna cu nici o navă pe care o văzuse vreodată...

– Ecranul deflector al punții nu pornește, mârâi Bodwae. Nava o să lovească.

– La pământ! Strigă Booster, apucându-l pe Corran de mână și aruncându-se împreună cu el pe pasarela de comandă. Karrde făcu un pas mare către cea mai apropiată fosă a echipajului, își dădu seama că nu avea timp să sară în ea și se opri. Intrusul tot se apropia...

Iar apoi, în ultima clipă, făcu o manevră ciudată de răsucire pe o parte și țâșni în jurul și pe deasupra videcranului.

Lui Karrde îi luă o secundă să își recapete vocea.

– Mara?

– Sunteți bine? întrebă ea neliniștită.

– Da, suntem bine, o asigură el, venindu-și în fire și începând să meargă pe pasarela de comandă până la locul în care Booster și Corran erau încă întinși pe punte.

– Unde s-a dus?

– A trecut peste suprastructura de comandă, a virat în spatele gurilor motoarelor, unde nu o puteam vedea, apoi a făcut saltul în viteza luminică, îi spuse ea. Același truc pe care îl facea și Luke.

Karrde se uită prin videcrane încruntându-se.

– A fost același fel de navă ca cealaltă?

– Așa arăta, răspunse Mara. Torve face acum o analiză a datelor de la senzor.

Booster și Corran se ridicaseră deja în picioare când ajunse Karrde la ei.

– Ai văzut? întrebă Boster dând din cap în timp ce se scutura. Dintre toate cascadoriile stupide și nebunești...

– Căpitane, sunt Torve, îl întrerupse vocea tânărului. Se confirmă: e același tip de navă ca mai devreme.

– Unde ați văzut cealaltă navă? întrebă Booster.

– Printre asteroizii de lângă baza piraiților Cavrilhu din Kauron, îi răspunse Karrde. Mara, ce e cu transmisiunea aia?

– Acum o derulăm, zise ea. Este formată din ceea ce pare a fi un mesaj scurt, urmat de o pauză, urmată de repetarea aceluiași mesaj.

Până acum nu am găsit nici o asemănare cu vreo limbă, cod sau criptare cunoscute.

– Probabil ceva inutil, ca nava qella pe care a urmărit-o Calrissian până în partea ailaltă a galaxiei, spuse Booster cu un suspin batjocoritor.

– La asta ne-am gândit prima dată, zise Mara. Nu mai cred așa.

– De ce? întrebă Booster. Doar pentru că a transmis ceva?

– Pentru că transmitea în special către această navă, zise Karrde. Iar faptul că se oprea și apoi repeta mesajul arată că aștepta un răspuns.

Booster se scărpină pe obraz.

– Cam așa pare, nu? Mara, aplici și codurile imperiale, da?

– A fost primul lucru pe care l-am încercat, răspunse ea. Nu s-au potrivit nici măcar pe aproape.

– Totuși, au venit să se uite de aproape la un distrugător spațial imperial, reflectă Karrde. Și înainte de asta își făceau de lucru pe lângă o bază a unor pirați bănuți de legături cu Imperiul.

– Se pare că ori sunt deja implicați cu Imperiul, ori ar vrea să fie, spuse Mara.

– Sau poate e cu totul altceva, interveni Faughn, cu o voce brusc încordată. Tocmai am făcut o analiză a fonemelor din transmisiune; și cred că am descoperit numele „Thrawn“.

Karrde se încruntă.

– Să auzim.

Urmă o pauză scurtă, iar apoi prin comunicator veni ră vorbele sacadate ale unei limbi extraterestre. Drept în mijlocul bolboroselii...

– Am auzit, spuse Booster. Era cam întrerupt, ca și cum s-ar fi bâlbâit sau cam așa ceva.

– Asta pentru că acolo se auzea numele lui complet, spuse Mara, vocea întunecându-i-se dintr-o dată. Mitth'raw'nuruodo. *Thrawn* era ceea ce el numea esența numelui său.

Cu colțul ochiului, Karrde văzu ceva trecând iute pe fața lui Corran.

– Deci erai atât de familiară cu el, încât să-i știi numele întreg? întrebă Booster forțându-se să pară degajat.

– Nu prea, răspunse Mara. Dar îi cunosc numele întreg. Și nu au fost mulți oameni în Imperiu care să-l știe.

Karrde își mușcă buza inferioară.

– Știi ceva despre trecutul său? Adică despre începuturile relației lui cu Imperiul?

– Nu chiar, răspunse ea. Un comandant imperial a dat peste el pe o lume părăsită din interiorul Regiunilor Necunoscute, în timp ce urmărea niște contrabandiști. A fost impresionat de abilitățile lui tactice și l-a adus pe Coruscant. Apropos, umblau zvonuri că fusese exilat acolo chiar de oamenii lui.

– De ce? întrebă Booster.

– Nu știu, zise Mara. Dar s-ar putea ca nava aia să însemne că a venit să-l caute cineva care și-a dat în cele din urmă seama unde s-a dus.

Booster pufni.

– O să fie foarte dezamăgiți când o să afle că afle că au întârziat cu zece ani.

– Poate că nu, mormăi Corran. S-ar putea să nu îl caute pe Thrawn. Karrde cercetă figura celuiilalt. Era ceva acolo, sigur.

– Să înțeleg că nu este o bănuială întâmplătoare, zise el cu blândețe. Vrei să ne-o împărtășești?

Lui Corran îi tremură buza.

– Nu ar fi trebuit să spun asta nimănui în afară de Booster, zise el fără tragere de inimă. Dar în aceste condiții... Devaronianul de la care ai luat Documentul Caamas, Karrde? A mai găsit și alte datacarduri. Unul era etichetat „Mâna lui Thrawn“.

Karrde dădu încet din cap. Deci acesta era secretul pe care i-l ascunsese Leia pe Wayland. Și motivul pentru care o privise atât de ciudat pe Mara.

– Datacardul era atât de stricat, încât nu au mai putut scoate nimic din el, continuă Corran. Doamna consilier Organa Solo a crezut că ar putea fi vorba despre versiunea lui Thrawn a unei Măini a Împăratului. Generalul Bel Iblis mi-a cerut să îl întreb pe Booster dacă a mai întâlnit termenul.

– Niciodată, zise Booster scuturând din cap. Karrde? Mara?

– Nu, spuse Karrde.

– Nici eu, răspunse Mara. Și, personal, îmi este greu să mi-l închipui pe Thrawn având un astfel de agent secret. Nu se ocupa cu același fel de manipulare politică ca Împăratul. În plus, îi avea pe noghri dacă trebuia să facă ceva special.

– Însă în dosarele personale ale Împăratului a existat un datacard, arată Karrde. Trebuie să însemne *ceva*.

– De unde știi că provine din dosarele lui personale? întrebă Booster.

– Pentru că dacă era ceva ce Bel Iblis ar fi putut căuta în arhivele Kamparas, nu l-ar fi trimis pe Corran să te întrebe, răspunse Karrde.

– Corect, mormăi Booster. Deci, te gândești că aceste nave fie îl caută pe Thrawn, fie pe această Mână a lui Thrawn?

– Sau persoana din navă *este* Mână a lui Thrawn, zise Mara. În orice caz, pare foarte important să încercăm să dăm de urma acestor nave.

– De acord, zise Karrde. Cum propui să începem?

– Am luat vectorul saltului lor din urmă cu câteva minute, răspunse Mara. De asemenea, am luat și vectorul navei din Kauron. Faughn calculează un punct de interceptare.

– Gata, spuse Faughn. Este un sistem neexplorat din sectorul Gradilis, chiar la granița dintre Spațiul Pustiu și Regiunile Necunoscute. Este înregistrat ca sistemul Nirauan, așa că cineva trebuie să fi fost acolo, dar nu mai sunt alte date.

– Pare prea ușor, tună Booster. N-ar fi atât de proști, încât să facă saltul direct la baza lor, nu? Mai ales când noi ne uităm.

– Depinde de cum își fac salturile, arată Karrde. S-ar putea să nu aibă destulă putere de calcul la bord pentru a face calculele complicate pentru hyperspațiu. Sau s-ar putea ca punctul lor de întoarcere să fie pre-programat pentru a fi siguri că nici o navă nu se rătăcește.

– S-ar putea, de asemenea, să nu își fi dat seama că le putem citi vectorul și la câteva microsecunde după ce fac saltul, adăugă Mara. În ambele dăți s-au asigurat că nu sunt în raza noastră vizuală înainte de a porni motoarele de hiperpropulsie.

– Oricum, e un punct de plecare, zise el, simțind cum îl cuprindea o nesiguranță ciudată.

O nesiguranță pe care Mara, evident, i-o putea simți în voce.

– Ar fi mai bine să nu mergem? întrebă ea. Am putea doar dezvălui toate astea Noii Republici și să îi lăsăm pe ei să se descurce.

– Corran? întrebă Booster.

Pilotul de X-interceptor încă se holba la stele pe videcran.

– Pot să-i transmit lui Bel Iblis, nici o problemă, răspunse el, părând cam neatent. Dar mă îndoiesc că va putea face ceva, cel puțin nu acum. Toată treaba asta cu Caamas îi ține pe toți ocupați.

Karrde dădu din cap, nesiguranța lui instinctivă devenind și mai puternică. Booster avea dreptate: era prea ușor. O capcană, poate, sau, cel puțin, o vânătoare de tresheri sălbatici.

Dar dacă nu...

– Nu, mai bine vezi ce se întâmplă, oftă el. Pune-o pe Faughn să-i transmită programul ei lui Chin înainte de a face saltul; o să-i împărțim sarcinile celorlalte nave.

– Bine, zise Mara. Vrei să ne întâlnim într-un loc anume când ne întoarcem?

– Tu doar ia contact cu rețeaua – o să mă găsească ei, îi spuse Karrde. Și ai grijă.

– Stai liniștit, îl asigură Mara încruntată. Dacă încearcă vreun truc, o să le pară rău că s-au luat de noi. Pe curând.

Karrde închise comunicatorul.

– Noroc, zise el încet.

– Nu-ți face griji, o să fie bine, zise Booster luând comunicatorul din mâna lui Karrde și punându-l la centură. Mara și Faughn sunt destul de iuți, iar *Gheața Înstelată* este o navă bună. Mai bună ca asta, oricum, adăugă el, privind ursuz în timp ce trecea pe lângă Karrde și pășea apăsător înapoi pe pasarela de comandă.

– În regulă, Bodwae, ce naiba s-a întâmplat cu scuturile alea?

Se lăsă pe vine pentru a auzi scuzele laerdocianului; în timp ce făcea asta, Karrde se duse lângă Corran.

– Erai chiar aici când a trecut nava extraterestră pe lângă noi, zise el încet. S-a întâmplat să simți ceva neobișnuit despre ea?

Corran îi aruncă o privire piezișă.

– Ce vrei să spui?

– Adică orice simte Skywalker când se apropie de un grup de clone, răspunse Karrde. Acea tulburare pe care o creează în Forță.

Pentru o vreme, singurul sunet de pe punte a fost al celei din spatele lor, căreia i se alăturase și Shish, de partea lui Bodwae.

– Nu știi ce simte Luke când sunt clone în preajmă, spuse Corran în cele din urmă, abia auzit. Tot ce am simțit a fost prezența a ceva extraterestru.

Karrde dădu din cap.

– Înțeleg.

Corran se întoarse cu fața la el.

– Talentul... meu... nu este făcut public, Karrde, zise el, cu un ton undeva între provocare și amenințare.

– Da, știu, răspunse Karrde calm. E înțelept că l-ai păstrat ascuns.

– Cred și eu, răspunse Corran. Problema este că tu te ocupi de afaceri cu informații.

– Ah, dar mă ocup și de supraviețuire, spuse Karrde. Și în această galaxie mare și periculoasă ai nevoie uneori de o mână de ajutor. Ridică o sprânceană. Întotdeauna am crezut că este bine să ai în acea mână cărți de care partea cealaltă să nu știe.

Corran se încruntă ușor.

– Deci așa stă treaba, ha? Tu taci din gură, iar eu îți rămân dator?

Karrde se uită înapoi pe pasarela de comandă. De după colțul punții de la pupa, Mirax și Valin reapăruseră, Mirax părând precaută, băiatul trăgând agitat de mâna mamei, evident nerăbdător să fugă la tăticul său.

– Da, îmi rămâi dator, îi spuse el lui Corran. Dar fii sigur că atunci când am să-ți cer datoria, nu va fi ceva periculos. Măcar atât îi datorez lui Mirax. Se gândi. Ori asta, ori ceva vital, care trebuie neapărat făcut.

Corran pufni ușor.

– Asta înseamnă cam orice.

Karrde dădu din umeri.

– Cum ziceam. E o galaxie mare și periculoasă.



Peretele vestic al Complexului de Distracții Resinem era murdar și încrustat cu sare, decolorat de vechime și ciobit de așchiile exploziei din urmă cu cincisprezece ani, care dădămasă tripoul rival din josul străzii. Din partea opusă a craterului de cincizeci de metri care indica centrul exploziei, s-ar fi părut că zidul vestic al lui Resinem era destul de atractiv, mușcăturile provocate la întâmplare de explozie țesându-se în motive vizuale interesante, mai ales în lumina schimbătoare a apusului de pe Borcorash.

Dar soarele apusese demult, iar Shada nu era în partea opusă a gropii, totuși. Era la trei sferturi din înălțimea peretelui, înfigându-și cu grijă cărligele de cățărare în diferite crăpături și cavități; iar din această perspectivă, nu putea spune decât că peretele era murdar și nu prea amuzant. *Alătură-te unui grup de contrabandiști*, se gândi ea întunecată cam pentru a cincea oară de când începuse cățărarea. *Vizitează o parte a galaxiei pe care turiștii nu o cunosc.*

Nu era amuzant; dar era necesar. Foarte curând, Mazzic și Griv vor fi conduși la etajul de sus, ultra-privat, al Complexului Resinem, pentru o întâlnire cu un kubaz cu vorbă dulce, care reprezenta un grup infracțional hutt din umbră. Griv ducea o geantă plină cu ryll, iar kubaz-ul va avea asupra lui o geantă asemănătoare, plină cu diamante de foc Sormahil și, teoretic, întrunirea ar fi trebuit să se încheie cu un schimb simplu și reciproc avantajos.

Teoretic.

Undeva, la distanță, în partea ei dreaptă, un aerospeeder se roti pregătindu-se de aterizare; și când luminile lui de aterizare făcură o pată de lumină, scurt, pe peretele din fața ei, Shada simți un val nou de depresie lovind-o. Nu mai fusese acasă, pe Emberlene, de peste doisprezece ani, de când Mazzic o angajase drept garda lui de corp,

dar mizeria și degradarea acestui perete o făceau să își amintească de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Își amintea cum crescuse printre ruinele care fuseseră odată orașe mărețe. Își amintea despre moartea care lovise atât de des în jurul ei; moartea de boală, de malnutriție, de violență, de lipsă de speranță. Amintiri ale foamei pătrunzătoare, ale supraviețuirii cu ajutorul dăunătorilor pe care putea să îi prindă și să îi omoare și ale părții ei de alimente nehrănitoare care proveneau din ceea ce mai rămăsese din terenul arabil de la țară.

Și despre proviziile venite de pe alte planete care, într-un final, începuseră să sosească. Acestea nu erau donate de cetățeni darnici ai altor lumi, și nici de o Republică generoasă, ci câștigate prin sângele și sudoarea și viețile gărzilor secrete Mistryl.

Erau elita care mai rămăsese din societatea de pe Emberlene, trimise în cruciada lor chiar de către Cei Unsprezece Înțelepți ai Poporului; și încă de când era foarte mică, Shada își dorise din toată inima să fie una dintre ele. Mistryl călătoreau printre stele, o frăție de războinice bine antrenate, care își ofereau serviciile și abilitățile de luptă celor oprimați și slabi din galaxie, primind în schimb banii atât de necesari pentru a ține în viață rămășițele lumii lor distruse.

O lume al cărei popor nu fusese nici măcar observat vreodată, dar să îi mai și pese cuiva de el. Spre deosebire de, să zicem, Caamas.

Făcând un efort, înăbuși valul de resentimente față de toată atenția pe care Caamasul o tot primise în ultimele săptămâni. Distrugerea Emberleneului era mult prea departe în trecut pentru a mai trezi păreri de rău, chiar și ei. Nimănui din galaxie nu îi pasase atunci când fusese atacată, cu siguranță, nu se putea aștepta să le pese acum. Da, era nedrept; dar nimeni nu susținuse vreodată că universul era drept.

Chiar de deasupra ei și din stânga veni un sughiț încet, întrebător. Shada se opri, privind în sus în întuneric și zări reflecția slabă a doi ochi apropiați care se uitau la ea din umbra puternică.

– E în regulă, murmură ea către ochi, ridicându-se prudentă ca să vadă mai bine. În această parte a lui Borcorash era, probabil, un păcălici-zburător inofensiv, dar nu strică să fii precaut.

Prudența se dovedi inutilă. Era, într-adevăr un păcălici-zburător, într-un cuib construit într-o nișă deosebit de adâncă din zid. Pe sub aripa lui, zări câteva ouă pestrițe.

– Nu-ți face griji, nu mi-e foame, calmă ea creatura. Odată, își aminti ea cu tristețe, fusese destul de bună la a prinde zburătoare de

această dimensiune. Erau mult mai bune la gust decât insectele de hoit ale orașului...

Gonind gândurile acestea, își schimbă centrul de greutate pentru a-și elibera o mână și scoase o ancoră de siguranță de la ham. Instructorii ei Mistrul ar fi criticat-o, probabil, pentru că folosea o coardă de siguranță, arătând că lua timp să fixezi ancorele și că o adevărată Mistrul nu ar fi alunecat niciodată. Dar antrenamentul ei de cățărare se făcuse cu mulți ani în urmă și toată viteza din galaxie nu i-ar fi folosit la nimic, dacă ar fi căzut înainte să ajungă pe acoperiș.

Pe de altă parte, dacă bănuielele lui Mazzic despre această întâlnire se adevăreau, a ajunge acolo prea târziu ar fi fost la fel de inutil ca a nu ajunge deloc. Mai avea cam doi metri, estimă ea privind în sus, și poate cu două minute mai mult decât metri până când Mazzic și Griv ajungeau la întâlnire. Prinzând de ancoră coarda de siguranță, subțire, aproape invizibilă, fără să aștepte ca șuieratul slab al lipirii moleculare dintre ancoră și perete să se stingă, trecu de cuibul păcăliciului-zburător și își continuă cățărarea.

Ajunsesse în vârf și tocmai întindea o mână către margine, când auzi un zgomet slab.

Încremeni, ascultând, dar sunetul nu se repetă. Coborându-și mâna încet, scoase o altă ancoră de siguranță de la ham și o puse pe zid cât mai departe în stânga. Sperând că șuieratul era prea încet pentru a fi auzit de oricine ar fi fost pe acoperiș, prinse coarda de siguranță în ancoră și blocă și mosorul de la ham. Acum, dacă era împușcată când se va ridica peste margine, în cădere se va roti în jurul aceluiași punct într-un arc strâns și va ajunge cam la un metru și jumătate în laterală. Nu era mult, dar într-un schimb de focuri, abilitatea de a abate ținta oponentului chiar și cu atât era esențială. Scoțându-și pistolul din toc, ridică piedica...

– Salut, Shada, zise o voce înceată direct deasupra ei.

Se uită în sus. O siluetă învelită în mantie stătea pe margine, privind-o. Dar chiar și în beznă, Shada putu vedea destul din fața celeilalte...

– Karoly? murmură ea.

– Nu ne-am mai văzut de mult, nu? zise Karoly D'ulin. Tu pune-ți blasterul aici, pe acoperiș, vrei? Apoi poți să urci.

Shada se întinse și așează blasterul lângă picioarele lui Karoly. Apoi, amintindu-și să deblocheze mosorul corzii de siguranță de la ham, se trase pe restul distanței.

Îndreptându-se, se uită repede împrejur. Aici, la margine, acoperișul era plat, dar câțiva metri mai încolo se înălța într-un unghi abrupt cam vreun metru, pentru a deveni iar plat. Dincolo de ridicătură, Shada putea vedea vârful parapetului lung al luminatorului care dădea în camera de sus.

Camera în care Mazzic era gata să treacă la afaceri.

– Cred că ești ultima persoană pe care m-aș fi așteptat să o văd aici, comentă ea, uitându-se iar la Karoly.

– Îmi închipui, răspunse Karoly. Ridicase blasterul în timp ce Shada își termina cățărarea, iar acum îl băga în mantie. Poți să-ți scoți și cârligele de cățărare – o să coborâm pe una dintre scările interioare. Pune-le jos pe acoperiș, dacă vrei.

– Desigur, răspunse Shada desfăcându-și cârligele de pe antebrățe și punându-le pe jos, lângă ea. Nu erau așa de bune pe post de arme, dar Karoly, evident, nu voia să riște. Îngenunchind, își dezlegă și cârligele de pe picioare, apoi se ridică la loc.

– Mulțumită?

Karoly se bosumflă.

– Te porți de parcă am fi dușmani, Shada. Nu suntem.

– Mă bucur să aud asta, zise Shada cercetând fața femeii mai tinere. Într-adevăr, trecuse mult timp de când lucraseră împreună – aproape douăzeci de ani, de fapt, de la Tatooine și Hammertong, acel proiect aproape eșuat al imperialilor. Amintirea pe care Shada o păstrase despre acel incident era una a lui Karoly ca tânără femeie lipsită de experiență și puțin cam agitată.

Dar amintirea nu semăna cu femeia care stătea acum în fața ei. Cândva, în acești douăzeci de ani, Karoly își dezvoltase grația și atitudinea, și un aer de competență serioasă.

– De unde ai știut că voi veni pe partea asta?

– Noi n-am știut, răspunse Karoly dând din umeri. Restul căilor de acces pe acoperiș sunt supravegheate. Dar mi s-a părut că te zăresc furișându-te pe laterala clădirii, într-o rochie albastră petrecută și m-am gândit că ai putea să încerci pe aici. Făcu un semn către părul complicat ondulat și împletit al Shadei, apoi la salopeta ei mulată de luptă și la echipamentul de cățărare.

– Trebuie să recunosc, rochia se potrivea mai bine cu coafura decât costumul de luptă. Ce sunt chestiile alea cu care e prins?

– Sunt ace zenji lăcuite, îi spuse Shada. Lui Mazzic îi place să arăt frumos.

– Folositor camuflaj pentru o gardă de corp, zise Karoly. Vorbind de camuflaj, cred că unul dintre ace ascunde un semnalizator sau un comunicator. Aruncă-l pe acoperiș, da?

– Nu-ți scapă nici un truc, nu? spuse ea scoțându-și semnalizatorul din spatele urechii drepte și adăugându-l grămezii de cârlige de cățărare. Sunt atât de bucuroasă că nu suntem dușmani. Cine sunt ceilalți din acel „noi“ pe care l-ai amintit?

– Am adus un client cu mine. Karoly făcu un semn din cap către partea mai înaltă a acoperișului. E acolo.

Ghemuit lângă luminator, cu o pușcă cu laser cu lunetă?

– Ce face?

– Nu te privește, răspuse Karoly. Din acest moment, ai fost retrasă din slujbă.

Shada se încruntă la ea.

– Despre ce vorbești? Sunt cu Mazzic de mai mult de doisprezece ani. Nu poți să întrerupi o astfel de relație ca și cum ai pocni din degete.

– Putem, și o facem, răspuse Karoly. Acum este clar că grupul lui Mazzic nu va deveni o organizație întinsă în toată galaxia, așa cum sperau Mistrylele când te-au infiltrat lângă el. Și cu Alianța Contrabandiștilor a lui Tallon Karrde ca și moartă, cei Unsprezece au hotărât că nu faci decât să te irosești aici. E timpul să mergi mai departe.

– Bine, zise Shada, făcând doi pași în spate pe marginea acoperișului și întinzându-și gâtul ca și cum ar fi încercat să vadă cine era clientul lui Karoly.

– O să îi spun lui Mazzic în noaptea asta că îmi dau demisia din postul de gardă de corp a lui. Putem pleca de dimineață.

Karoly clătină din cap.

– Îmi pare rău. Plecăm acum.

Shada se uită înapoi, aruncându-i lui Karoly o privire grea și măsurând pe ascuns distanța dintre ele. Trei metri; aproape perfect.

– De ce? întrebă ea. Pentru că noul tău client vrea să îl omoare?

Chiar și în lumina slabă o putu vedea pe Karoly tresărind nițel. Dar când cealaltă femeie vorbi, vocea ei era destul de fermă.

– Îți sugerez să încerci să îți aduci aminte cine suntem, Shada, spuse ea. Suntem Mistryl. Primim ordine și le îndeplinim.

– Sunt și garda de corp a lui Mazzic, zise Shada încet. Și, odată, Mistryl aveau onoare și se supuneau datoriei. Nu doar ordinelor.

Karoly pufni încet.

– Onoare. Tu *chiar* nu mai ești la curent, nu?

– Așa se pare, replică Shada. Întotdeauna am încercat să cred că a fi o Mistryl mă pune cu câteva trepte deasupra gropii de gunoi a mercenarilor și a ucigașilor plătiți. Iartă-mi naivitatea.

Figura lui Karoly se întuneacă.

– Facem ceea ce este necesar pentru a ne ține poporul în viață, replică ea. Dacă vreun hutt nenorocit vrea să înjunghiem pe la spate pe un alt contrabandist nenorocit, nu e problema noastră.

– Corecție: nu este problema *ta*, spuse Shada. Este a mea. Am o treabă de făcut, Karoly; și tu o să te dai din calea mea sau o să o încasezi. Se întinse spre ham și blocă mosorul corzii de siguranță...

Mâna lui Karoly păru să zvâcnească și brusc apăru un mic blaster în ea.

– Stai pe loc, ordonă ea. Depărtează-ți mâinile de corp. Goale.

Shada își ridică relaxat mâinile în lături, cu degetele răsfirate pentru a demonstra că nu ținea și nici nu palma nimic.

– Va trebui să mă omori ca să mă oprești, avertiză ea.

– Sper să nu. Acum întoarce-te.

Asta era. Cu brațele încă depărtate de corp, Shada se roti la nouăzeci de grade, pentru a fi cu fața la luminător...

Și făcând un pas în spate, se aruncă de pe marginea acoperișului.

S-ar fi așteptat ca cealaltă să tragă repede în ea înainte de a dispărea peste margine. Nu se întâmplă; Karoly fie rămânând împietrită de uimire, fie fiind prea controlată pentru a trage fără folos. Dar Shada nu avea timp să se gândească la motiv. Coarda de siguranță se întinse și brusc ea ricoșă de pe zid, pivotând în jurul ultimei ancore pe care o prinsese de perete lângă acoperiș. Încă două secunde, estimă ea, și va trece de centrul oscilației și se va roti iar spre acoperișul pe care Karoly și pistolul ei o așteptau.

Nu avea decât acele două secunde ca să găsească un mod de a o scoate din luptă pe fosta ei prietenă.

Păcăliciul-zburător uimit nici nu avu timp să coticodăcească atunci când Shada îl înșfăcă din cuib. Reuși să apuce și un ou cu mâna cealaltă; iar apoi se legăna înapoi către acoperiș.

Și perioada de grație de două secunde expiră. Chiar când lăsă pasărea peste umăr, în poziție de aruncare, Karoly apăru deasupra ei pe marginea acoperișului, grăbindu-se către locul din care Shada sârise, urmărind cu privirea și cu pistolul laterala clădirii. O zări pe

Shada – își pierdu echilibrul pentru o fracțiune de secundă când încercă să își oprească mișcarea înainte și să schimbe ținta...

Și cu un icnet de epuizare, Shada îi aruncă păcăliciul-zburător în față.

Karoly nu avu timp să se gândească, nici măcar să se oprească și să evalueze. În fața ei apără dintr-o dată un vârtej zăpăcit de pene în timp ce pasărea încerca să își recapete echilibrul; și în absența gândirii, reflexele ei Mistryl puternic condiționate preluară conducerea. Sări înapoi, mișcarea afectându-i și mai mult echilibrul precar, îndreptă țeava armei către proiectilul care se apropia și trase.

Raza laser nimeri drept în mijlocul păcăliciului-zburător și brusc aripile care fluturau se transformă într-o rafală de flăcări, scânteii și fum acru. Karoly se feri de mingea de foc, întorcându-și capul în partea...

Tocmai la timp pentru a prinde drept între ochi oul de păcălici-zburător aruncat de Shada.

Scoase un sunet când oul i se sparse în ochi, ridicându-și mâna liberă în încercarea de a îndepărta acea substanță gelatinoasă care o orbea, în timp ce Shada își deblocă iar mosorul corzii de siguranță și sări pe acoperiș. Fugi câțiva metri în dreapta pentru a ieși din raza de tragere a pistolului care încă flutura în direcția ei și se apropie.

Ajunse la Karoly tocmai când aceasta își recăpătase vederea, zburându-i cu o lovitură pistolul din mână când ea încercă să îl îndrepte spre Shada. Pistolul se lovi de marginea acoperișului, în spatele lui Karoly, și căzu în întunericul de dedesubt.

– *Shassa*, șuieră Karoly vechiul blestem, sărind în dreapta în afara razei de acțiune a Shadei și scoțând de undeva un cuțit strălucitor.

– Shada...

– Îmi fac datoria, zise Shada făcând un pas lateral spre dreapta pentru a se depărta de cuțit. Încă mai poți să te dai din calea mea.

Karoly șuieră altceva și fandă în față. Shada mai făcu un pas lateral în dreapta, fentă către Karoly, mai făcu repede un pas lateral și apoi schimbă direcția înapoi către luminator.

Dar Karoly anticipase mișcarea. Clipind și scoțându-și mai mult ou din ochi, făcu un pas în aceeași direcție, fluturând amenințător cuțitul. Shada se apără apropiindu-se periculos de mult de marginea acoperișului și făcând rapid doi pași mari pe ea, în încercarea de a ajunge în partea stângă a lui Karoly, departe de cuțit. Karoly se roti, ca răspuns, având cuțitul pregătit.

– Nu mă obliga să fac asta, Shada, mârâi ea.

Mârâi. Și totuși, Shada a crezut că a putut distinge o notă ascunsă de rugămintă.

– În regulă, Karoly, spuse ea încet. N-o să te fac. Blocând iar mosorul corzii de siguranță, sări pentru ultima dată în spate de pe marginea acoperișului...

Iar coarda de siguranță, pe care manevrele ei de luptă atent alese o desfășuraseră în cercuri în spatele lui Karoly, se întinse brusc și prinse gambele femeii mai tinere deasupra ghetelor joase. Lovind inutil cu cuțitul, în timp ce picioarele îi fugeau de sub ea, căzu pe spate cu o bufnitură care sună dureros.

Într-o clipă, Shada fu deasupra ei, un picior apăsând pe încheietura pumnului cu care ținea cuțitul, în timp ce îndepărta cealaltă mână, iar apoi o lovi cu degetele țepene în punctul moale de sub coaste. Cu un geamăt chinuit, Karoly se încovoie din cauza loviturii și se rostogoli pe o parte. Shada lovi din nou, de data aceasta în spatele urechii, iar Karoly se relaxă și rămase nemișcată.

Respirând greu, Shada se întinse și luă cuțitul din mâna inertă a lui Karoly, tăind coarda de siguranță înainte de a se încurca și ea în aceasta. Lupta nu durase mult și fusese destul de tăcută, dar erau șanse ca acel client al lui Karoly să fi auzit zgomote și să vină să vadă ce se întâmpla. Dacă putea să facă în așa fel, încât să se întâlnească cu el la jumătatea drumului...

Singurul ei avertisment fu o mișcare pe care o zări cu coada ochiului. Era de ajuns. Chiar când plonjă în lateral, o rază de laser sfârâi prin aer chiar în locul în care stătuse. Se rostogoli în genunchi, măturând cu privirea partea mai ridicată a acoperișului și localizându-și atacatorul: o siluetă întinsă pe burtă, cu un poncho și o glugă negre, urmărind-o cu botul proeminent al puștii cu laser cu lunetă.

Ridicându-și brusc mâna, Shada aruncă cuțitul lui Karoly către el.

Lunetistul se rostogoli instantaneu într-o parte, strecurându-și capul la adăpostul relativ al armei și al brațelor, pușca scuiându-și acum focul mortal cu repetiție, în timp ce se îndrepta spre ea. Dar în acest caz, vechile reflexe de vânător de recompense îl trădaseră. Cuțitul lovi exact ținta dorită: nu lunetistul care se ferea, ci focul de laser intermitent al armei. Se roti exact prin fața țevii, razele prinzând lama și spărgând-o într-o ploaie de așchii topite și de lumină reflectată.

Și pentru următoarele două secunde, lunetistul va fi complet orb.

Doar de două secunde avea Shada nevoie. Veni până la acoperiș, sărind peste focul laser împrăștiat care acum o urmărea orbește, își duse iute degetele în părul împletit pentru un ac zenji lăcuit. Îl scoase eliberând o cascadă de bucle; și când picioarele atinseră iar acoperișul, îl aruncă.

Și cu un țcănit înfundat, pușca amuți.

Ajunse într-o clipă lângă lunetist, smulgând arma din mâna mortului și fugind pe acoperiș. Dacă lunetistul era doar de rezervă și nu pentru atacul principal, atunci se putea să fi dat greș. Alunecând pentru a se opri lângă luminator, se ghemui pe marginea lui și se uită în jos, în camera cu tavan înalt de sub ea.

Nu dăduse greș. Trei metri mai jos, era o masă bogat decorată, cu Mazzic și Griv într-o parte și kubazul cu încă un bărbat cu înfățișare dură, în cealaltă. Cele două părți deja schimbaseră gențile, și tocmai își verificau noile posesiuni. Kubazul își închise geanta după ceea ce păru să fie o examinare rapidă, stând bătos în spatele mesei, cu o atitudine evidentă de așteptare. Lui Mazzic îi luă încă un minut pentru a fi la fel de mulțumit de partea lui din schimb, apoi închise și el geanta. Dădu politicos din cap către kubaz și făcu un pas în spate, depărtându-se de masă, mișcându-și gura în ceea ce erau, probabil, frazele lui obișnuite de la revedere. Kubazul rămase pe loc... iar când Mazzic și Griv mai făcură un pas înapoi, atitudinea lui de așteptare lăsa loc uneia de uimire. Botul lung tremură de nehotărâre, dorind în mod clar să se uite în sus, dar la fel de clar nevrând să dezvăluie surpriza de final pe care încă o aștepta.

Totuși, dacă nu dorea decât o surpriză, Shada îi putea face pe plac. Ațintind pușca cu lunetă către baza botului lung al extraterestrului, bătu ușor cu țeava în luminator.

Totți patru se uitară în sus. Expresia kubazului era imposibil de descifrat, dar cea a însoțitorului său fu mai mult decât grăitoare. Căscă gura uimit nevenindu-i să creadă, iar mâna îi coborî pe blasterul cu laser din tocul de la șold. Shada își mută ținta pe fruntea lui; încet, el ridică mâna – goală – la piept. Cu colțul ochiului, ea îl văzu pe Mazzic făcându-i un semn scurt de salut, iar apoi el și Griv ieșiră din raza ei vizuală.

Shada rămase cu arma ațintă asupra kubazului și a prietenului său până numără la treizeci. Apoi, folosind același salut pe care Mazzic i-l oferise ei, se depărtă de luminator.

– S-a terminat? întrebă Karoly din spatele ei.

Shada se întoarce. Femeia mai tânără stătea în picioare lângă asasinul mort de la marginea acoperișului superior, cu fața împietrită.

– Da, răspunse Shada. Clientul tău s-a hotărât să nu mai facă afacerea.

Karoly se uită la trupul de la picioarele ei.

– Celor Unsprezece nu o să le placă treaba asta.

– Sunt obișnuită ca oamenii să nu mă placă, oftă Shada, lăsând pușca cu lunetă în jos. O să trec și peste asta.

– Nu e de glumă, Shada, mârâi Karoly. Ai primit un ordin direct. Rămâi cu Mazzic acum, și vor trimite un pluton pe capul tău până la sfârșitul săptămânii.

– Nu rămân cu Mazzic, zise Shada. După cum ți-am spus, îmi voi da demisia în noaptea asta.

– Și crezi că așa vei rezolva *asta* cu cei Unsprezece? o luă Karoly în râs.

– Cred că asta depinde doar de cei care își mai aduc aminte cine suntem, zise Shada, simțind cum o tristețe profundă o inunda. O tristețe care părea să se fi adunat în jurul inimii ei de mult, mult timp.

– Mistryl, cărora m-am alăturat acum douăzeci și doi de ani, erau un clan respectat format din războinice care luptau să păstreze ce mai rămăsese din poporul nostru. Războinicii cu onoare nu se implică cu bună știință în crimă. Sper ca măcar câțiva dintre cei Unsprezece să își mai amintească asta.

– Poate că cei Unsprezece s-au schimbat. Karoly se uită peste acoperișurile întunecate ale orașului. Poate că Mistryl s-au schimbat.

– Poate că da, zise Shada. Dar eu nu. Își studie prietena. Și nici tu. Karoly se uită la ea.

– Zău. Aș vrea să știu de unde ce am spus eu, de ai tras tu concluzia asta.

– Nu din ce ai spus, îi zise Shada. Ci din ce ai făcut. După ce te-am dezarmat de blaster, când ai scos cuțitul la mine.

– Pentru că am scos cuțitul te-am convins că sunt de partea ta?

– Da, răspunse Shada. Blasterul meu e tot la tine.

Karoly își lăsa mâna într-o parte.

– Da, cred că da. Înțeleg că îl vrei înapoi.

Shada dădu din umeri.

– S-ar putea să fie mai greu să explici ce s-a întâmplat aici dacă l-ai mai avea când te-ai întoarce pe Emberlene.

– Corect, recunosc Karoly. Făcu o mișcare din încheietură, iar blasterul pluti într-un arc larg și ajunse în mîna care îl aștepta, a Shadei.

– Vorbind de Emberlene, aş sta departe de ea dacă aş fi în locul tău. De fapt, aş sta departe de orice altă Mistryl, punct. În următorii zece ani, dacă reuşeşti.

– Nu va trebui să mă ascund atât de mult, zise Shada punând blasterul în toc. Se pare că galaxia va fierbe iar din cauza acestei probleme cu Caamasul. Cei Unsprezece vor avea în curînd lucruri mai importante decât mine la care să se gîndească.

Karoly scuipă ceva.

– Caamas. Caamas şi Alderaan, ba chiar şi planeta Honoghr, a noghrilor de baltă. Aproape că îmi vine să rîd uneori, cînd mă gîndesc ce lumi sunt deplânse.

– Nu are rost să fii cinică, zise Shada.

– Dar ce are? răspunse Karoly. Cel puţin, a fi cinic dovedeşte că nu ai murit încă.

– Poate, spuse Shada. Dacă te mulţumeşti cu atât.

– Să înţeleg că ai găsit ceva mai bun?

– Nu ştiu, răspunse Shada. Trebuie să existe ceva, totuşi. Arătă spre o construcţie rectangulară mică, asemănătoare cu un adăpost, în partea opusă a luminatorului.

– Aia e ieşirea?

– Una dintre ele, zise Karoly. Dacă nu te deranjează să rişti să dai peste kubaz şi prietenii lui pe drumul de plecare.

Shada zâmbi subţire.

– O să-mi facă loc.

Aproape fără să vrea, Karoly îi răspunse la surâs.

– Sunt sigură că o vor face. Zâmbetul se şterse. Dar înţelege, Shada. Orice am făcut aici, am făcut-o pentru că... ei, motivele sunt complicate. Dar dacă cei Unsprezece mă trimit după tine...

– Înţeleg, dădu Shada din cap. Voi încerca să nu te mai pun în această situaţie din nou.

– Nu te gîndi la mine, zise Karoly. Ai grijă de *tine*. Îşi aplecă uşor capul. Ştii cumva ce o să faci?

Shada se uită la stele.

– De fapt, zise ea încet, da.

– Domnule, vă rog să nu vă mişcaţi, spuse robotul DM cu vocea lui profundă, degetele mecanice mînuind sonda cu o precizie microscopică în timp ce el o potrivea.

- Cred că aceasta este ultima încercare.
- Bine, zise Luke, inspirând profund și păstrându-și răbdarea. Ședea aici de aproape jumătate de oră deja, dar aproape se terminase. Robotul strecură sonda în urechea dreaptă a lui Luke, provocând o senzație care oscila între mâncărime și gădilat. Luke se abținu; iar apoi, cu un sunet puternic de sucțiune, se termină.
- Mulțumesc, domnule, zise DM, coborând sonda în containerul de recoltare și descărcând în acesta ultimele câteva picături de bacta.
- Îmi cer din nou iertare pentru timpul pierdut și neplăcerea pe care v-am provocat-o.
- E în regulă, îl asigură Luke, lăsându-se să alunece de pe masă și frecându-se cu vârful unui deget pentru a alunga ultima rămășiță de mâncărime/gădilat. Știu că e ușor de spus că nu va mai fi altă criză de bacta ca cea din timpul războiului. Nu e întotdeauna la fel de ușor să și crezi.
- Mă aflu cu această unitate atunci, spuse grav DM. Nu ne puteam permite să cumpărăm bacta de pe piața neagră, nici dacă ni s-ar fi oferit. Am văzut murind mulți care ar fi putut fi salvați.
- Luke dădu din cap. Și ca rezultat, în ultimii doisprezece ani, medicii aflați aici își făcuseră neabătut datoria de a conserva fiecare picătură de bacta, mergând până la a o scoate din urechile pacienților, la nevoie.
- N-aș putea spune că ultima parte a fost prea plăcută, zise el. Pe de altă parte, nu mi-ar fi convenit să vin aici și să descopăr că nu aveți destul bacta pentru a mă trata.
- Poate că este doar din cauza unui vechi obicei, spuse robotul. Totuși, mi se spune că este înțelept să îți amintești trecutul.
- Într-adevăr, este, aprobă Luke serios, făcând un semn cu capul către containerul de recoltare pentru bacta. Și chiar și mai înțelept să înveți din el.
- R2 aștepta în camera care le fusese repartizată, conectat la birou și ciripind încet pentru el în timp ce discuta cu calculatorul principal al unității medicale. Cupola i se roti când Luke intră, ciripitul transformându-se într-un fluierat agitat.
- Salut, R2, spuse Luke. Îți faci de lucru?
- Roboțelul scoase un piuit afirmativ, care se schimbă într-o întrebare.
- Oh, sunt bine, îl asigură Luke, bătându-l încet pe o parte. O parte din așchii au pătruns destul de adânc, dar le-au scos pe toate. O mică baie într-o bactacuvă, și sunt ca nou. Medicul a spus să nu zbor

cam o oră, dar, oricum, probabil că atât va dura doar să scoată nava și să o pregătească.

R2 fluieră din nou, rotindu-și cupola într-un cerc complet.

– Da, văd că au făcut treabă bună și cu tine, aprobă Luke. Le-ai cerut să se uite la X-interceptor?

Un alt piuit afirmativ.

– Bine, zise Luke. Atunci cred că singura întrebare care a mai rămas este unde să mergem acum.

Cupola lui R2 se roti iar, cu fața la el, iar în ciriputul următor era o notă clară de bănuială.

– Nu suntem aici în vacanță, R2, îi aminti Luke, trăgând un scaun lângă robot, de unde să poată sta cu ochii pe ecranul calculatorului biroului, pentru traducerile mai complicate.

– Suntem aici să dăm de urma clonelor ăloră și să descoperim de unde vin. N-o să reușim dacă ne ducem acasă pe Yavin sau pe Coruscant.

Se uită pe fereastră la dealurile abrupte care se înălțau lângă camera lui, acoperite cu un covor de ierburi aurii, strălucind în lumina soarelui de după-amiază. Da, scopul misiunii era destul de clar. Din păcate, procedura necesară pentru a o duce la bun sfârșit nu era nici pe departe. Încercase să se apropie pe ascuns de acea bază Cavrillhu; tot ce câștigase fusese încă o baie în bactacuvă. Și, desigur, ocazia de a o revedea pe Mara.

Se strâmbă. Se tot așteptase să o întâlnească încă de la atacul piraților pe care el și Han îl zădărniseră lângă Iphigin – de fapt, nu ar fi fost prea sigur că Han nu avea vreo legătură cu felul în care apăruse Mara la câmpul de asteroizi de la Kauron. Se așteptase să se întâlnească cu ea și, în secret, se temuse de această posibilitate.

Și totuși, privind în urmă, întâlnirea nu fusese nici pe departe atât de încordată pe cât s-ar fi așteptat. Ea fusese cooperantă și politicoasă sau, cel puțin, pe cât de politicoasă putea fi Mara. Mai important, animozitatea tăcută, dar puternică pe care o simțise radiind spre el în ultimele lor câteva întâlniri scurte nu apăruse.

Sau poate că fusese acolo și el nu o observase. Poate că utilizarea minimă a Forței pe care și-o impusese în aceste zile îl împiedicase să simtă atât de profund în mintea ei fără o sondare intenționată.

Se încruntă la dealuri. În mod clar avea loc o situație de cauză și efect – măcar de atât era sigur. Întrebarea era care era cauza și care era efectul?

R2 ciripi curios.

– Încerc să îmi dau seama, îi spuse el privind la traducere. Calmează-te, da?

Robotul ciripi iar, apoi amuți în așteptare. Luke oftă și se așează la loc, privind dealurile. Mara era o enigmă, însă una care va trebui să aștepte. Acum, viitorul lui apropiat era concentrat asupra acestei probleme a clonării.

Viitorul lui...

Se uită înapoi la R2, amintindu-și de timpul pe care îl petrecuseră cu Yoda. Antrenamentul de Jedi al lui Luke și acea primă dată când zărise în viitor.

O viziune care aproape că adusese dezastrul. Se grăbise nebunește spre Orașul Norilor pentru a-i salva pe Han și pe Leia, dar aproape că îi omorâse pe toți.

Dar învățase atâtea despre Forță de atunci. Și *putuse* să aibă și alte viziuni ale viitorului fără să facă ceva necugetat. În ultima vreme, eforturile lui în această privință fuseseră straniu de inutile; dar cum tot trebuia să stea liniștit cam o oră, nu strica să încerce.

– R2, eu o să meditez o vreme, îi spuse robotului, lăsându-se să alunece din scaun și așezându-se cu picioarele încrucișate pe podea. Să văd dacă primesc vreo îndrumare. Nu lăsa pe nimeni să mă deranjeze, bine?

Robotul bâzâi afirmativ. Inspirând profund, Luke închise ochii și se întinse spre Forță. Gândurile – emoțiile – întreaga lui ființă – alunecară în modelul potrivit.

Și, brusc, întregul univers explodează în fața lui, într-un strălucitor caleidoscop de culoare și mișcare.

Scoase un sunet de uimire, iar imaginea întinsă se undui o clipă, ca aerul încins din deșert, când aproape că pierdu controlul. Nu semăna cu nici o altă viziune pe care o mai avusese. Nu mai văzuse așa ceva. O sută de scene diferite, o mie de posibilități diferite – culori puternice, sunete ascuțite, bucurie și îngrijorare și teamă și moarte – toate se învârtejau la un loc, cu furia și neregularitatea unei furtuni de nisip de pe Tatooine. Firele posibilităților se întrețeseau ori se izbeau unul de altul, uneori unindu-se, alteori respingându-se, întotdeauna modificate definitiv de întâlnire. Fețe familiare se aflau printre cele nefamiliare, trecând prin fața lui sau pâlând în spatele altor evenimente care se desfășurau la marginile imaginii. Îi zări pe Wedge și pe escadrila Vagabond trecând în goană, în furia bătaliei;

își văzu elevii Jedi împrăștiindu-se inexplicabil peste Noua Republică, lăsând academia Yavin aproape părăsită; se văzu pe el însuși stând pe o platformă cu spatele la peretele unui canion întunecat, privind în jos la o mare formată din mii de stele minuscule; îi văzu pe Han și pe Leia confruntându-se cu o gloată imensă...

Han? Leia? Cu un efort, prinse acel ultim fir, încercând să rămână cu el destul pentru a vedea mai mult. Pentru o clipă reuși, imaginea devenind mai clară: Leia stând pe un coridor larg, cu sabia de lumină strălucindu-i în mâini, în timp ce o masă de oameni se împingea într-o ușă înaltă; Han, stând pe un balcon din afară, înarmat cu un pistol cu laser, privind la mulțime. Mulțimea din interior revărsându-se pe negândite înainte – un lunetist ascuns pe acoperiș ațintindu-și arma...

Iar apoi dispărură, pierzându-se în vârtejul de sunete și de imagini. Pentru o clipă, Luke încercă să se alăture curentului, gustul fricii amestecându-se cu celelalte senzații ale viziunii, în timp ce încerca să îi prindă din urmă și să vadă ce avea să se întâmple cu ei. Dar dispăruseră și, cu un sentiment care venea din afara lui, știu că doar atât avea să vadă din acea imagine. Strecurându-se din curent, se întoarse la singurul punct fix din furtună, soliditatea propriei ființe. Aflase tot ce putea, iar acum era timpul să plece. Se retrase, gama largă de imagini începând, la rândul ei, să se dea înapoi și să se întunece.

Iar apoi, brusc, o viziune finală îi apără în fața: Mara înconjurată de pietre colțoase, plutind pe apă, cu ochii închiși, cu brațele și picioarele inerte. Ca și cum ar fi fost moartă.

Stai! se auzi el strigând. Dar era prea târziu. Imaginea Marei dispăru o dată cu restul viziunii...

Și luând brusc o gură de aer, se trezi în camera lui, privind pe geam la dealuri.

Dealuri care nu mai erau aurii, ci erau conturate de strălucirea mai subtilă a luminii stelelor.

– Uau, mormăi el, frecându-se la ochi. Ar fi fost gata să jure că viziunea durase doar câteva minute.

Lângă el, R2 piui, evident ușurat.

– Da, a durat mai mult decât mă așteptam și eu, aprobă Luke. Scuze.

Robotul ciripi curios. Ridicându-se în picioare, înfiorându-se din cauza senzației înțepătoare din mușchii lăsați prea mult în aceeași poziție, Luke se uită la întrebarea care se derula pe ecranul calculatorului.

– Nu știu, trebui el să recunoască. Am văzut o grămadă de lucruri. Dar nu am văzut nimic care să pară a avea de a face cu căutarea noastră.

Ceea ce ar fi putut însemna, își dădu el seama dintr-o dată, că vânătoarea de clone nu mai era ceea ce trebuia să facă.

Dar atunci, ce *trebuia* să facă? *Întotdeauna în mișcare este viitorul*, îi spusese Yoda după acea primă viziune pe Dagobah. Atunci Luke se întrebasese ce însemna acea remarcă; viziunea lui despre Han și Leia în Orașul Norilor păruse atât de simplă și de clară. Dar dacă Yoda văzuse, în schimb, ceva mai aproape de această ultimă viziune, cu toate întorsăturile și complicațiile ei, atunci totul avea sens.

Sau *chiar* văzuse ceva asemănător? Se putea ca ceea ce trăise Luke aici să fie ceva complet diferit? Un eveniment special rezervat ocaziilor speciale?

Era o posibilitate interesantă. Dar deocamdată era o problemă pe care o putea lăsa de-o parte. Ceea ce conta era că primise îndrumarea pe care o căutase și că trebuia să acționeze conform ei.

Tot ceea ce avea de făcut era să își dea seama exact care era acea îndrumare.

Mergând la fereastră, se uită la stele. *Vei ști*, îi mai spusese Yoda, *când vei fi calm, în pace*. Inspirând profund, Luke începu să își calmeze mintea.

Ciripitul încet al lui R2 începuse să capete o notă de îngrijorare când el se întoarce.

– În regulă, îi zise el robotului. Am văzut o lume cu un canion larg și adânc, care avea clădiri construite pe pereții laterali și o mulțime de lumini pe fund. Caută în calculatorul principal și vezi care ar putea fi.

R2 ciripi o confirmare și se conectă la calculator. Luke se așeză alături de el și privi cum pe ecran apăruă numele și descrierea unei planete.

– Nu, nu era Belsavis, spuse el. Suprafața nu era acoperită cu ghețari și nu existau domuri. De asemenea, era și mult mai plăcută. Se încruntă, readucându-și imaginea în minte.

– Erau poduri arcuite peste tot canionul pe care l-am văzut. Erau... am văzut un grup format din nouă astfel de poduri, dispuse în forma unui diamant: unul începând la un nivel, încă două, unul lângă altul coborând de la al doilea nivel, trei la următorul, apoi două și încă unul.

R2 fluieră și mai caută. Încă șase sisteme se derulară pe ecran...

– Stai o clipă, spuse Luke. Dă înapoi unul... sistemul Cejansij. Vezi dacă sunt ceva imagini în fișier...

Ecranul opri, apoi se transformă într-o succesiune de imagini de pe orbită, din aer și de la sol. Luke le privi derulându-se... iar până când seria se termină, știu că acela era locul.

– Țsta e, spuse el. Canionada de pe Cejansij. Acolo mergem.

Robotul piui cu nesiguranță, întrebarea derulându-se în josul ecranului.

– Nu știu de ce, răspunse Luke. Știu doar că trebuie să merg acolo.

Urmă un alt piuit, acesta părând cam neîncrezător.

– Să fiu sincer, nici eu nu înțeleg, recunosc Luke. Am văzut multe lucruri în acea viziune, lucruri care se întâmplă sau poate sunt pe punctul de a se întâmpla. Mi-am văzut elevii părăsind academia – de ce, nu știu. I-am văzut pe Leia și pe Han având ceva probleme...

Robotul ciripi neliniștit și o altă întrebare apăru.

– Nu, nu știu dacă 3PO era cu ei, îi spuse Luke. Ideea este că există o grămadă de locuri în care am putea merge și unde aș putea schimba lucrurile. Prea multe locuri.

Arată la imaginea marelui canion.

– Dar Canionada este singurul loc în care chiar m-am văzut pe mine însumi. Singurul loc din viziune în care am simțit pacea.

Se uită iar la dealuri.

– Deci acolo vom merge.

Pentru o clipă fu liniște. Apoi R2 ciripi iar.

– Ai dreptate, aprobă Luke zâmbind. Dacă vrem să mergem, să nu mai zăbovim și să plecăm.

În plus, își spuse el când se îndreptau spre terminalul de andocare, *Leia este o Jedi, la rândul ei. Știe să își poarte de grijă. Iar Han are și el un lung trecut de a înfrânge sorții. Și escadrila Vagabond se putea descurca fără el, și oriunde s-ar fi dus elevii lui Jedi, cu siguranță aveau un motiv bun să o facă. Orice ar fi însemnat această călătorie pe Cejansij, cu toții se puteau descurca fără el o vreme.*

Patruzeci de minute mai târziu, încă o dată în spațiu, trase maneta motorului de hiperpropulsie și trimise X-interceptorul într-un salt către viteza luminică. Încercând din greu să nu se gândească la viziunea pe care o avusese despre Mara.

Ceok Orou'cya, prim-ministru al Clanurilor Bothane Reunite, era urban, politicoș și total grațios. Dar sub această poleială, din câte putea spune Leia, părea, de asemenea, sincer surprins de vizita ei.

Iar sub acea surprindere, bănuia ea, se afla o mare îngrijorare.

– Trebuie să îmi înțelegeți poziția, doamnă consilier Organa Solo, spuse el pentru a treia oară în timp ce îi conducea pe Leia, Han și 3PO pe lângă consola de recepție și în atriumul somptuos pe trei etaje care ocupa treimea din față a Sediului Central al Clanurilor Reunite.

– Vizita dumneavoastră neanunțată, pe aici, este extrem de neobișnuită. Cererea dumneavoastră... blana îi tremură în ciuda eforturilor evidente de a o controla... este și mai mult.

– Ați primit scrisoarea de la Gavrisom, interveni Han înțepat. Ați primit scrisoarea de la Fey'lya. Ce mai doriți?

Secretarul îi aruncă o privire piezișă lui Han și, în ciuda seriozității situației, Leia trebui să se forțeze pentru a nu zâmbi. Han încerca să fie cât mai intimidant: se ținea drept și bățos, privind încruntat și fără să clipească, cu mâna odihnindu-i-se pe blasterul din tocul de la sold. Încheieturile degetelor se albiseră puțin din cauza puterii cu care strângea arma, o subtilitate pe care ea i-o sugerase pe drumul de venire aici de pe Coruscant și care, în mod clar, nu era neobservată de spectatori.

Ar fi fost și mai intimidant dacă Barkhimkh și Sakhisakh ar fi stat lângă el. Dar bothanilor nu prea le plăceau noghri, iar Leia hotărâse că această situație era deja destul de complicată, fără să mai fie nevoie de tensiuni în plus. Cei doi noghri erau ascunși undeva, pe afară, gata să vină repede la chemarea prin comunicator, dacă ar fi fost nevoie.

Dar ea se aștepta să nu fie. Între greutatea ei oficială și amenințarea consecințelor mai fizice din partea lui Han, Orou'cya era deja ținut în șah. Cu ceva noroc, asta ar fi trebuit să le ofere o șansă de a ajunge la dosarele financiare înainte ca cineva să reușească să le ascundă sau să le modifice.

– Personal, nu am nevoie de mai mult, căpitane Solo, zise primul-ministru. Problema este că doar unul dintre conducătorii Clanurilor Reunite vă poate da autorizația de a vedea dosarele pe care le doriți, și nici unul nu se află în această parte a planetei acum.

Han făcu încă un pas spre el.

– Ați primit scrisoarea de la președintele Gavrisom...

– Te rog. Leia ridică o mână. Domnule prim-ministru Orou'cya, înțeleg situația în care vă aflați. Cred că mai există un fel de a pune problema. Înțeleg corect că din poziția lui de reprezentat al Noii Republici, consilierul Fey'lya ar avea acces la dosarele pe care le căutăm?

Ochii bothanului se mutară repede de la unul la altul, bănuind, în mod clar că era vorba de o capcană.

– Cred că da, răspunse el precaut. Ar trebui să verific regulamentul. Leia se uită la Han și ridică ușor din sprâncene.

– Uite, zise Han întinzându-i secretarului un datacard. Am însemnat articolul.

Orou'cya începu să ia cardul, ezită, apoi își lăsă iar mâna în jos.

– Vă cred pe cuvânt, spuse el. Dar nu văd ce relevanță are. Domnul consilier Fay'lya nu este aici și o simplă scrisoare nu poate extinde asemenea privilegii asupra altei persoane.

– Adevărat, zise Leia dând din cap. Totuși, aceste privilegii se extind asupra posesiunilor personale ale consilierului Fey'lya, nu?

Orou'cya se încruntă.

– Ce vreți să spuneți?

– Mă refer la posesiuni cum ar fi calculatoarele lui personale, spuse Leia. Sau roboții săi.

Bothanul se uită la 3PO și, de această dată, blana i se lipi vizibil de corp.

– Ale lui...? Dar...

Han îl bătu cu datacardul pe umăr.

– Și acest articol este însemnat.

– Iar aici este dosarul de proprietate al lui Fey'lya, adăugă Leia scoțând alt datacard.

Mecanic, Orou'cya luă cele două datacarduri, privindu-l pe robotul auriu care stătea tăcut și distant, cu o aroganță liniștită.

Cel puțin, asta spera Leia că vedea el. De fapt, 3PO era distant și tăcut pentru simplul motiv că era prea rușinat și mâhnit pentru a mai scoate vreun cuvânt. Era destul de rău, se plânsese el la nesfârșit pe drumul de venire, că Luke îl „dăduse” pe el lui Jabba huttul în timpul salvării lui Han de pe Tatooine. Dar să fie repede vândut unui diplomat bothan fără nici un avertisment era total dezonorant.

Pentru el nu conta că vânzarea nu exista decât pe datacard și că nu era adevărată. Din punctul lui de vedere, înșelăciunea doar înrăutățea lucrurile.

Dar Orou'cya nu știa asta.

– Înțeleg, zise bothanul cu o voce cam plată, uitându-se încă la 3PO. Eu... se întrerupse.

– Camera dosarelor este la etajul trei, da? rupse Han tăcerea.

– Dacă doriți să așteptați aici, adăugă Leia, sunt sigură că putem să găsim singuri ceea ce căutăm.

Blana lui Orou'cya păru să se pleoștească.

– Nu, trebuie să vă însoțesc, murmură el. Urmați-mă, vă rog.

Îi conduse prin atrium către o scară de ceremonii largă, care se arcuia grațios între primele două etaje, părând a fi singurul drum de la departamentele mai mult sau mai puțin publice de la primul nivel la birourile private și la sălile de ședință de deasupra. În capătul scării era un balcon larg, creat, de asemenea, cu gândul la ceremonii.

Ceremonie sau nu, bothanii nu se zgârciseră la securitate. Două gărzi înarmate stăteau la picioarele scării, iar Leia putea vedea stâlpii unei bariere statice camuflați în ambele balustrade, câteva trepte mai sus.

De asemenea, ea se întreba câte dintre ferestrele fumurii de birouri care se ascundeau printre copacii scunzi și tufele cățărătoare de borscii și kafvris de la cele două etaje de sus ascundeau gărzi care urmăreau scara și atriumul.

Dar nici o gardă, ascunsă sau nu, nu interveni când Orou'cya conduse grupul pe scări, apoi pe un coridor către o altă scară, mai obișnuită, care ducea la al treilea etaj și, în cele din urmă, la o ușă pe care scria simplu ARHIVE. Acolo secretarul se opri; dar dacă voia să se mai gândească, ei nu aveau de gând să îl lase. Trecând pe lângă el, Han deschise ușa și intră.

În cameră mai erau cinci bothani, așezați la diferite console de date. Cu toții priveau la ușă când Leia păși înăuntru lângă Han, având expresii și poziții care ar fi putut exprima surpriză sau vină.

– Asta e bună, spuse Leia arătând spre o consolă liberă de lângă ușă. Începe, 3PO.

În tăcere, 3PO se apropie de consolă.

– Mulțumesc, domnule secretar Orou'cya, adăugă Leia către însoțitorul lor. Vă chemăm dacă mai avem nevoie de ajutor.

– Vă sunt la dispoziție cu orice aveți nevoie, zise Orou'cya. Întorcându-se, părăsi camera, închizând ușa în urma lui.

Lângă Leia, Han scoase un sunet nepoliticos.

– Ai fi zis că Fey'lya a pomenit în scrisoare că suntem de partea lor, mormăi el.

– Sunt sigură că a făcut-o, aprobă Leia. Dar ei sunt bothani. Văd amenințări peste tot.

Han se strâmbă.

– Mai ales din partea altor bothani.

– Așa funcționează politica lor internă, îi aminti Leia strângându-l de braț. Haide, să trecem peste asta.

Ordinul specificase o mulțime numeroasă, iar Navett îl asigurase pe maiorul Tierce că echipa lui o putea oferi. Dar acum, privind la marginile mulțimii pe care o putea vedea din punctul lui de observație de pe acoperiș – o mulțime care deja inundase tot locul liber din Piața Negustorilor – chiar și el era impresionat. De data aceasta Klif se întrecuse pe sine însuși.

– Navett? se auzi vocea lui Pensin din casca minusculă din urechea stângă a lui Navett. Se pare că sunt gata să se miște.

– Bine, răspunse Navett, ducând microfonul atașat un pic mai aproape de gură. Era un comunicator militar luat din casca unui soldat din trupele de șoc și probabil ar fi avut probleme dacă era prins cu el. Dar construcția lui îl făcea mai secret și mai comod decât modelele civile standard, ca niște cilindri, și avea o mai bună criptare în timp real.

– Ai face bine să treci în poziție. Din ce e formată gloata acum?

– E un adevărat amestec de data asta, zise Pensin. Avem o grămadă de călători de toate felurile din zona portului, dar sunt și mulți cumpărători și negustori. Orice rasă de la om la ishori și rodian. Și o mulțime de froffli – le văd crestele alea idioate de păr ridicându-se deasupra restului lumii.

– Bun. Pe lângă înfierbântarea generală a speciei în sine, guvernul froffli era unul dintre puținele care deja ceruseră public sancțiuni pentru bothani. O specie bazată pe răzbunare, iar faptul că bothanii

își petrecuseră ultimii cincisprezece ani tocând sistematic industria de armament ușor a frofflilor cu siguranță nu îmbunătățise situația.

– Ai grijă să nu fii în drumul lor când își încep atacul.

– Stai liniștit, spuse Pensin sec. Hopa... în regulă, au pornit. Următoarea oprire, Clădirea Clanurilor Reunite. Ești pregătit?

– Totul e gata, răspunse Navett mângâind patul puștii laser cu lunetă Nightstinger care era așezată lângă el pe acoperiș.

– Să-i dăm drumul.

– Șșș, zise Han încruntându-se concentrat. Auzi?

Leia ridică privirea de la consola de date.

– N-am auzit nimic.

– Parcă ar fi tunat, spuse Han încordându-și auzul. Sau o mulțime sau... iar se aude.

– E o mulțime, zise Leia, cu o expresie Jedi pe față. Și se aude tot mai tare.

Han se uită la ceilalți bothani din cameră. Nici unul dintre ei nu părea să fi băgat de seamă.

– Trebuie să fie destul de mare dacă o auzim de aici.

Expresia Jedi devenea tot mai puternică.

– Nu îmi place asta, Han, spuse ea. Ceva nu e în regulă aici.

– Poate că e una dintre demonstrațiile care au tot avut loc în ultima vreme, zise Han apropiindu-se de ușă. Stai aici – mă duc să văd ce se întâmplă.

S-ar fi putut ca bothanii din încăpere să nu își fi dat seama ce se întâmpla, dar restul clădirii înțelesese deja. Coridorul era plin de bothani grăbiți, unii ducând cutii cu datacarduri sau alte aparaturi, alții doar în grabă. Trecând pe lângă o deschidere care dădea în atrium, văzu ceea ce părea să fie întreg personalul de la primul etaj urcând repede pe scara de ceremonii, cei mai mulți ducând și ei cutii și aparate.

O mână de bothani se împotriva curențului, coborând pe scări. Cu toții purtau blastere.

Atriumul, se hotărî Han, nu părea a fi cel mai bun loc în care să te afli acum. Din fericire, nu avea să fie nevoit să coboare acolo. Etajele al doilea și al treilea aveau balcoane de observație care dădeau pe fațada clădirii, de unde ar fi putut evalua situația. Croindu-și drum printre bothanii grăbiți, se îndreptă în acea direcție. Cu un pic de încercare și greșeală pentru a afla ce birou era legat de balcon, deschise ușa glisantă din geam fumuriu și privi afară.

Era mai rău decât se temuse. Mulțimea era *imensă*, umplând toată strada în timp ce oamenii și extratereștrii continuau să se reverse către clădire. Ieși pe balcon pentru a vedea mai bine; și când făcu acest lucru, o siluetă aflată aproape în fruntea mulțimii strigă și gesticulă nebunește, arătând în sus. Automat, mâna lui Han se îndreptă către blaster...

– Cetățeni ai Noii Republici, strigă o voce profundă de bothan de undeva din apropiere. Cu respect, fac apel la calm.

Mulțimea răspunse cu și mai mult zgomot, care nu aducea deloc a calm sau a respect. Han își întinse gâtul și se uită la balconul de la al doilea etaj, de sub el. Iată-l: un mascul bothan în vârstă, cu un aspect distins, purtând sigiliul și însemnul complicate ale unui șef de clan.

– Nu sunt șefi de clan în partea asta a lui Bothawui, ha? mormăi Han, ridicându-se. Nu era un expert, dar cu siguranță nu părea o mulțime pe care un discurs dulce de bothan să o calmeze.

Ceea ce sugera că cel mai bun lucru ar fi fost să se întoarcă înăuntru, la Leia. Pentru orice eventualitate. Aruncând mulțimii o ultimă privire, începu să se întoarcă.

Partea din față a mulțimii ajunsese acum la Clădirea Clanurilor Reunite, oamenii din spate împingându-se, înghesuindu-se și umplând locurile goale din laterale. Sprijinind patul puștii laser de umăr, Navett privi experimentat prin macro-luneta așezată în lungul țevii. Aproape gata...

Iar atunci, exact cum știuse că vor face, bothanii trimiseră pe balconul de jos un reprezentat care să vorbească gloatei. Personajul își ridică brațele pentru a face liniște – fără vreun efect vizibil, firește – iar Navett tocmai începea să își stabilească ținta când o altă siluetă apărură, dar pe balconul superior.

Un om? Încruntându-se, Navett își mută ținta mai sus și apropie mai mult.

Și simți cum i se căscară ochii de neîncredere. Han Solo – era *Han Solo*. Erou al Rebeliunii, agent de legătură pentru transporturile Noii Republici și, pe deasupra, un mare aducător de belele. Și iată-l acolo, stând în balcon, chiar în fața lui.

Navett considerase întotdeauna că ducea o viață fermecată; dar, uneori, nici chiar lui nu-i venea să creadă cât noroc avea.

– Navett? auzi în ureche vocea agitată a lui Pensin. În balconul de sus...

– Îl văd, spuse Navett, chinuindu-se să pară degajat și profesionist. Han Solo în persoană. Era prea bine ca să fie adevărat.

– Deci de care ne ocupăm?

Navett zâmbi subțire.

– De amândoi, desigur. Ai o rezervă, nu?

– Ei, da...

– Deci îi facem pe amândoi, îi zise Navett. Și începem cu Solo. Numără.

– Bine, spuse Pensin. Cinci secunde, patru, trei...

Han plecase doar de câteva secunde când ușa se deschise iar, cu putere.

– Doamnă consilier Organa Solo, spuse primul-ministru Orou'cya respirând greu. Avem nevoie disperată de ajutorul dumneavoastră. O gloată se apropie de această clădire.

– Da, știu, zise Leia. Ce vreți să fac?

– Să ne apărați, bineînțeles, se răsti bothanul, arătând cu mâna la sabia de lumină care se vedea atârând pe sub haina ei largă. Nu sunteți o Jedi?

Leia își înăbuși un oftat. Încă mai existau mulți care nu voiau să vadă un Jedi în alt rol decât în cel de apărător înarmat sau de luptător.

– Poate că aș putea încerca să vorbesc cu ei, sugeră ea cu cum-pătare.

– Akar șef de clan Rayl'skar deja s-a dus să facă asta, zise Orou'cya, cu blana unduindu-se de o nerăbdare iritată. Vă rog... ar putea da buzna în orice clipă.

– În regulă, zise Leia ridicându-se în picioare. Se terminase cu „nu există nici un șef de clan în această parte a planetei”; dar nu era momentul potrivit pentru asta.

– 3PO, ar fi bine să vii și tu.

– Eu? robotul căscă gura dându-se înapoi speriat, așa cum doar 3PO putea face. Dar... stăpână Leia...

– S-ar putea să am nevoie de tine să îmi traduci, îl întrerupse Leia. Să mergem.

Au fost nevoiți să se împotrivescă curentului general de bothani care urcau pe scara principală în timp ce ei coborau.

– Stăpână Leia.. se pare că este o îngrijorare considerabilă printre locuitorii de aici, strigă 3PO peste zgomotul pașilor grăbiți și al tunetului mulțimii de afară. Aș putea sugera să ne regândim strategia?

– N-o să se întâmple nimic, îl asigură Leia prinzându-l de o mână ca să nu se piardă unul de altul. De obicei, tot ce au făcut mai rău acești demonștrânți a fost să arunce cu fructe stricate și cu pietre.

Dacă îi pot convinge că cererile lor sunt analizate, poate că îi pot face să se împărtășie fără să facă nici atât.

Ajunseră la capătul scăării, croindu-și drum printre cele trei șiruri de bothani care blocau partea de jos, și se grăbiră către ușile din față.

– Mă gândeam doar că am putea dori să reevaluăm, continuă 3PO, viteza vorbirii crescându-i o dată cu nervozitatea, care îi creștea cam cu fiecare pas.

– Există două balcoane de unde putem vorbi, până la urmă, și chiar și un produs stricat bine plasat poate fi periculos pentru mecanismele interne ale unui robot...

– Taci, îl întrerupse Leia, oprindu-se la câțiva metri de ușă. Brusc ceva se simțea diferit afară; o urmă de intenție malefică la marginea furiei și a resentimentului clocotinde ale mulțimii. Își întinse Forța, încercând să o identifice...

Și apoi, spre groaza ei, un sunet mult prea familiar se auzi prin bubuitul mulțimii, ca trosnetul unui fulger printr-un tunet din depărtare.

Sunetul unui foc de blaster.

Nu a fost nici un avertisment. Absolut nici unul. Într-o clipă Han se uita la mulțime, întrebându-se dacă ar fi trebuit să o cheme pe Leia și să îi sugereze să vină să vorbească cu ei; iar în cealaltă se întâmplă, scoțând un sunet ca o cizmă în noroiul ud când veni de nicăieri și lovi peretele lângă umărul lui drept. Se întoarse pe jumătate pentru a se uita, zări o bucată de lut gri care părea moale, cu un mic tub conectat la un cristal multifățetat înfipt în mijloc...

Și brusc păru să explodeze într-o lumină orbitoare de foc de armă laser.

Se întoarse repede înapoi, ferindu-și fața de explozie în timp ce simți o împunsătură de durere, ca un ac, în umărul stâng. De undeva de sub el se auzi un țipăt și chiar în timp ce se arunca la adăpostul minim al balustradei balconului, auzi suntetul și zări sclipirea luminii reflectate de la un alt foc de armă. Trăgându-și blasterul din toc, clipind pe lângă punctul mov încetoșat care îi plutea în fața ochilor, încercă să vadă de unde venea atacul.

Oriunde ar fi fost pușcașul, nu părea grăbit să-și dezvăluie poziția trăgând iar. Dar primele două focuri de blaster făcuseră deja destul rău. Dedesubt și zece metri mai în față, mulțimea deschisese un cerc în jurul unui mishtak care se zvârcolea în agonie la pământ. La câțiva metri în spatele lui, în mijlocul altui cerc, un leresen zăcea nemișcat.

Cele două focuri de armă provocaseră o tăcere mormântală în mulțime. Han remarcă o mișcare cu coada ochiului: cineva se mișca pe un acoperiș la o clădire distanță. Se ridică pe jumătate, îndreptându-și pistolul...

– Uite-l! strigă cineva.

Han se uită iar în jos. Cineva din mulțime arăta în sus; dar arăta spre *Han*.

– Stai așa... începu Han.

– Uite-l! strigă iar bărbatul. Uite criminalul!

Și, ca la un semn, mulțimea reveni brusc la viață. Urlând ca o sută de rancori înnebuniți, se împinseră înainte sub balcon.

Și cu o izbitură care zgudui întreaga clădire, deschiseră ușile.

– Han! Strigă Leia când al doilea foc de laser răsună. Dacă el fusese ținta...

Nu, își dădu ea seama cu un val de ușurare. Încă îi putea simți prezența, atentă și încordată. Dar *cineva* de afară fusese lovit; putea simți valurile de durere. Întinzându-și Forța, încercă să îl localizeze.

Iar apoi, dintr-o dată, un urlet îngrozitor veni de la mulțimea de afară...

Și în fața ei, ușile se dădură de perete și un zid solid de ființe se revărsă în atrium.

– Oh, vai! suspină 3PO. Stăpână Leia...

– Treci în spatele meu! zise Leia repede, făcând un pas mare în lateral și apucându-și sabia, în timp ce arunca o privire rapidă la scara de ceremonii din cealaltă parte a atriumului. Cu un efort serios ar fi trebuit să poată ajunge acolo înaintea mulțimii.

Dar 3PO nu era așa de rapid. Și dacă îl abandona gloatei...

– Treci în spatele meu, îi comandă ea din nou robotului, aprinzând sabia. Venise aici să vorbească și ar fi făcut bine să înceapă. Cei mai aproape din mulțime se speriară când sabia de lumină prinse viață, mulți dintre ei, probabil, observând-o pe Leia doar atunci.

– Cetățeni ai Noii Republici, strigă ea ridicând sabia deasupra capului. Sunt consilier al Noii Republici și Cavaler Jedi, Organa Solo. Vă cer să vă *opriți*.

Oamenii aflați cel mai aproape de Leia ezitară să mai atace, mulți dintre ei aproape oprindu-se cu greu. Sau, mai bine zis, încercând să facă așa. Restul mulțimii din spatele lor, fără să știe de prezența Leiei, încă împingea înainte. Înghesuindu-i pe cei din față sau croindu-și drum cu forța pe lângă și peste ei, continuau să se reverse în clădire.

Dar cel puțin avântul mulțimii fusese încetinit, iar Leia avea începuturile unei audiențe atente. Acum, dacă și-ar fi putut proiecta vocea către cât mai mulți – și dacă ar putea găsi cuvintele potrivite pe care să le spună cu acea voce...

Inspiră adânc, trecând prin tehnicile ei Jedi de îmbunătățire a puterii și deschise gura...

Și, în acel moment, se auzi un strigăt dinspre gărzile bothane adunate la piciorul scării și șase raze laser explodară în mulțime.

Și totul se transformă direct într-un iad haotic.

Leia crezuse că mulțimea se aflase la cel mai înalt nivel al zgomotului. Greșise. Tipetele celor răniți erau aproape acoperite de urletul de furie și de groază care era atât de puternic, încât o dureau urechile. Partea din față a mulțimii se împrășteie, multe dintre ființe încercând să se ascundă pe după copacii scunzi și tufișuri sau să o tulească nebunește la adăpostul birourilor de pe laturile atriumului. Alții doar înghețară pe loc, nevrând să dea bir cu fugiții, dar, la fel de mult, nevrând să intre în razele laser.

Bothanii traseră iar, provocând și mai multe tipete; dar de data aceasta, focurile de armă primiră răspuns. Dintr-o duzină de locuri din mulțime pistoalele detunară și șase gărzi se prăvăliră la pământ.

– Asta e! strigă o voce din mulțime peste urletul general. Cu toții... pe ei!

– Așteptați! strigă Leia. Stop!

Dar era prea târziu. Mulțimea, înnebunită de furie, se rostogolea înainte ca un val subit, blasterele trăgând la întâmplare, în timp ce atriumul devenea un câmp de luptă. Chiar și cei a căror înaintare fusese încetinită de vederea sabiei de lumină a Leiei nu mai ascultau și, de fapt, cei mai mulți deja o părăsiseră sau fuseseră trași de mulțime. De două ori a fost nevoită să ridice sabia deasupra capului, căci împingerile și ghionturile aproape că aruncau pe câte cineva în lamă. Prin tot zgomotul îl auzi slab pe 3PO văicărindu-se, dar până când reuși să se întoarcă, acesta dispăruse. Un khil sări peste ea, fluierând agitat prin hullepi lui și fluturând un blaster către scări, complet indiferent față de lama sabiei către care se îndrepta...

Și, recunoscând întunecată înfrângerea, Leia stinse arma, folosind Forța pentru a-l împiedica pe khil să se izbească de ea. Nu mai putea face nimic aici. Cei care încă trăgeau erau la jumătatea gloatei, nu se putea ajunge la ei, și nici una dintre ființele de lângă ea nu făcuse nimic care să merite moartea sau mutilarea, aceasta fiind singura pedeapsă pe care sabia ei de lumină o putea aplica. Erau prea multe

minți aici ca ea să le poată calma – prea multe trupuri agitate pentru a le putea da în lături cu Forța – și tot ce îi mai rămăsese de făcut era să încerce să se ferească să nu fie călcată în picioare.

Iar apoi, prin tot haosul care o înconjura, simți o urmă slabă de ceva diferit. Cineva care nu era departe de ea; cineva care era speriat în tăcere pentru siguranța ei.

Han.

Se forță să vadă, dar fără lama luminoasă a sabiei care să o țină la distanță, mulțimea se apropiase și o apăsă acum prea puternic pentru ca Leia să mai poată privi altundeva decât în sus. Pentru o clipă cercetă ferestrele tăcute care dădeau spre atrium în timp ce se lupta să își păstreze echilibrul, însă dacă Han era acolo, nu îl putu observa.

Dar era ceva acolo, acum aproape direct deasupra capului ei: o mlădiță groasă de borscii ieșind în afară din zidul atriumului. Trecând prin mulțime în acea direcție, folosind Forța pentru a-i da pe oameni în lături când era necesar, se așeză sub ea. Apoi, tot prin intermediul Forței, își îndoi genunchii și sări.

Mlădița nu era la mai mult de doi metri deasupra ei, un salt ușor pentru un Jedi. Reuși, cu jumătate de metru mai mult, apucând mlădița și folosind-o pentru a se trage către partea principală a plantei de unde se cățăra pe un drum sinuos pe zid. Din noul ei punct de observație îl putea vedea acum pe Han: ghemuit lângă parapetul balconului de ceremonii, cu pistolul ațintit spre scări, căutând neliniștit din priviri vreo urmă a nevestei lui. Flancându-l, părând gata să sară în mijlocul gloatei dacă și când ar fi fost nevoie, erau Barkhimkh și Sakhisakh.

Cum și când reușiseră cei doi noghri să se furișeze în clădire, Leia nu știa. Dar, deocamdată, nu conta. Gărzile bothane de la picioarele scării erau doborâte, împușcate și călcate în picioare și întreaga greutate a mulțimii părea să se împingă în bariera statică aflată cu câteva trepte mai sus.

Dar nu îi va ține prea mult pe loc. Chiar și de la această distanță putea vedea scânteile slabe care însemnau că bariera era pe punctul de a ceda... Și când se va întâmpla, va fi un dezastru pentru toată lumea. Dacă Han și orice gardă bothană ascunsă ar fi deschis focul când mulțimea năvălea pe scări, rezultatul ar fi fost măcelărirea a zeci, ori poate chiar sute, de persoane.

Dar dacă *nu* deschideau focul, ar fi avut loc un măcel la fel de neîndurător al bothanilor care scăpaseră la cele două etaje superioare. În orice caz, un număr mare de persoane erau pe punctul de a muri.

Doar dacă...

Unul dintre noghri o văzuse acum, atrăgându-le celorlalți atenția în direcția ei. Han se ridică pe jumătate, buzele mișcându-i-se în strigăte pe care ea nu le putea auzi. *Sunt bine*, gândi ea cu disperare către el, riscând să scape strânsoarea pentru a-i face semn cu mâna. Dacă el sau noghri ar fi intrat în acel haos, probabil că ar fost sfâșiați de vii.

Dar nu – el înțelese. Aplecându-se la loc, le făcu semn noghriilor să se întoarcă, privind-o în ochi peste atrium. *În regulă*, părea să spună expresia lui, *dacă nu vrei să venim să te luăm, ce vrei?*

Uite, gândi ea către el, riscând iar să își piardă strânsoarea și desfăcându-și sabia de lumină. O clipă se luptă cu mlădițele stufoase care încercau să imobilizeze arma, apoi o eliberă și o ridică. Îndoindu-și brațul peste umăr, o aruncă peste atrium prinzând-o, cu ajutorul Forței, la mijlocul distanței și ghidând-o pe restul drumului pentru a cădea în mâna lui Han. Câteva clipe el se jucă cu arma, încruntându-se la ea. Ea îi făcu semne și își trimise gândurile către el...

Și brusc el înțelese. Dând din cap pentru a-i arăta asta, aprinse arma și o îndreptă cu vârful în jos.

Și începu să despartă scara de balcon.

Activitatea nu scăpă neobservată. Unii din mulțime urlară, și câteva raze laser țâșniră, trecând doar la câțiva centimetri de Han, care se feri. Noghri-ul de lângă Han – al doilea dintre ei, observă Leia puțin cam surprinsă, reușise să dispară – trase și el, iar celălalt pistol amuți.

Ceva se frecă de ceafa Leiei. Ea se întoarse, reamintindu-și de serpii de iederă mortali de pe Wayland...

Dar nu era un șarpe de iederă, de fapt nu era nici un fel de creatură. Era o bucată de frânghie-sintetică, atârânănd de la una dintre ferestrele aflate chiar deasupra ei.

Și din spatele ei se vedea fața lui Barkhimkh privind-o îngrijorat.

Apucând frânghia, începu să se cațere. Aproape ajunsese la fereastră când, în spatele ei, scara se prăbuși la pământ.

– Domnule amiral Pellaeon?

Cu o tresărire, Pellaeon se trezi, visul neliniștitor dispărând în bezna camerei lui.

– Da? răspunse el.

– Maior Tschel, domnule, se auzi vocea ofițerului de punte. Este o transmisiune pentru dumneavoastră. Are codul dumneavoastră personal de criptare.

– Am înțeles, zise Pellaeon ridicându-se cu osteneală din pat și mergând la consola calculatorului.

– Transfer-o aici, domnule maior, ordonă el, lăsându-se să cadă în scaun.

– Da, domnule.

Lumina comunicatorului se aprinse, confirmând legătura, iar Pellaeon începu să tasteze codul de decriptare potrivit. A călători prin tot Imperiul încercând să se roage, să se certe sau să lingusească pentru ca inițiativa lui de pace să fie acceptată era destul de obositor; dar să fie nevoit apoi să mai suporte și coșmarurile nu făcea decât să înrăutățească situația. Episodul din această noapte îl avusese pe Marele Amiral Thrawn, reproșându-i cu o voce calmă, dar amară că lăsase să se piardă tot ceea ce el crease...

Calculatorul scoase un sunet de acceptare a codului și o imagine cât un bănuț apărui pe platforma pentru hologramă.

– Domnule amiral Pellaeon, sunt colonelul Dreyf, se identifică personajul. Am un raport preliminar despre cercetările asupra Lordului Graemon și a finanțelor lui.

– Foarte bine, spuse Pellaeon, dintr-o dată complet treaz. Continuă.

– Să fiu direct domnule, omul e un șarpe, zise Dreyf fără ca măcar să încerce să își ascundă îngrijorarea. Pare să își fi băgat câte un deget în fiecare borcan cu miere de pe Muunilinst până pe Coruscant și înapoi. Deja am descoperit cincisprezece linii separate către interesele financiare și comerciale ale Noii Republici, și încă n-am trecut de ce este la suprafață.

Pellaeon dădu din cap posomorât. Da, se potrivea modelului așteptat. Pentru ca Moff Disra să poată opera în acest fel, trebuia ca Graemon să aibă omologi la fel de dubioși de cealaltă parte a granițelor politice ale Noii Republici.

– Dar legături cu bandele cunoscute de pirați?

– Nimic anume cu Graemon, încă, răspunse Dreyf. Dar avem o conexiune destul de puternică între generalul Kyte și cineva care are sigur legături cu pirații Cavrillu. Kyte a trimis un mesaj acestei persoane de contact imediat după întâlnirea dumneavoastră cu structura de apărare de pe Muunilinst din urmă cu unsprezece zile. O urmărim.

– Înțeleg. Deci Kyte făcea, într-adevăr, parte din asta. În ciuda tuturor dovezilor, Pellaeon sperase să se înșele. Ca ofițeri ai Flotei să fie implicați în activități trădătoare era de două ori mai dureros.

– Ai reușit să urmărești contactele lui Graemon în cealaltă direcție?

– Nu încă, răspuse Dreyf. Nu este în vârful piramidei, însă – măcar de asta sunt sigur.

– Nu, nu este, aprobă Pellaeon. Totuși, orice conexiune ar fi existat între el și Disra va fi fost bine ascunsă. Prea bine ascunsă, poate, pentru ca Dreyf și resursele lui limitate să o poată dezgropa.

– Ține-te de asta, continuă el. Vreau faptele și vreau dovada.

– Da, domnule, spuse Dreyf. Dacă îmi permiteți să sugerez ceva, domnule amiral, toate aceste legături de afaceri cu Noua Republică ar trebui să fie de ajuns pentru a-l doborî pe Lordul Graemon, dacă doar asta doriți.

– Nu am nici un interes să dobor vreo persoană anume, zise Pellaeon fără să fie total sincer. Comerțul cu Noua Republică s-ar putea să fie, teoretic, ilegal, dar știi la fel de bine ca mine că avem prea mare nevoie de resurse pentru ca să se mai obosească cineva să apere legea.

În plus, adăugă în sinea lui, dacă și când inițiativa lui de pace va reuși, tot acel izolaționism oficial va trebui să fie schimbat, oricum. Da, firește, Dreyf nici nu bănuia că se pregătea așa ceva.

– Ceea ce vreau – și *tot* ce vreau – este să aflu cine sunt cei care au manipulat fondurile și personalul imperiale și să îi opresc, completă el cu voce tare. Clar?

– Absolut, domnule amiral, spuse Dreyf. Stați liniștit, domnule; indiferent cât de adânc s-au îngropat, îi scoatem noi de acolo.

– Sunt sigur că o vei face, colonel, îl asigură Pellaeon. Mai era ceva?

– De fapt, domnule, da, zise Dreyf consultând un datapad. Tocmai am primit vorbă de la unul dintre oamenii mei de pe Bothawui care urmărea una dintre conexiunile Lordului Graemon acolo. Spune că a avut loc o revoltă urâtă la Clădirea Clanurilor Reunite din Drev'starn, se pare că din cauza acestui Document Caamas.

Pellaeon se încruntă.

– Mai ai și alte detalii?

– Doar acela că există în mod sigur victime, răspuse Dreyf. Nu știu numărul lor, încă. Se pare că tocmai a avut loc – știrea nici nu a ajuns la diferitele servicii încă. Probabil că le va lua o vreme să lămurească lucrurile, dar m-am gândit că v-ar plăcea să aflați.

– Da, mulțumesc, spuse Pellaeon. Altceva?

– Nu, domnule, nu acum.

– Foarte bine, zise Pellaeon dând din cap. Ține-mă la curent, colonel. Terminat.

Rămase așezat la consola calculatorului pentru câteva minute, privind fix la ecranul gol în timp ce rumega acea ultimă informație. *Noua Republică este instabilă; până la urmă, nu va avea altă variantă decât să se autodistrugă.* De câte ori, se întrebă el, îi fusese aruncată această frază în cele trei săptămâni de când își începuse campania de convingere a conducătorilor Imperiului că era timpul să accepte înfrângerea? De o sută de ori, parcă, poate mai mult; și de fiecare dată se opusese, repetând iar și iar aceeași listă de argumente, până la punctul în care exprimarea lor precisă și finisată îi venea acum automat în minte și pe buze.

Și totuși...

Citise rapoartele despre revoltele care tot răsăriseră din cauza acestor dezvăluiri și controverse despre Caamas; trecuse prin rezumatele de la Contrainformații despre dezbaterile tot mai înfierbântate care aveau loc în Senatul Noii Republici și în diversele adunări de sector; citise analizele de risc privind starea de război crescândă dintre rivali străvechi de pe tot întinsul galaxiei.

Greșise el și toți ceilalți avuseseră dreptate? *Chiar* era Noua Republică în pragul autodistrugerii?

Și dacă era, în numele Imperiului, de ce încerca el să facă pace cu ei?

Cu un oftat se ridică din scaun și se întoarse la pat. Nu, acum nu părea logic; dar totuși, nimic nu părea logic în nemișcarea solitară a nopții adânci. Ar fi avut motive bune și corecte să înceapă să meargă pe această cale, știa, și nu putea decât presupune că aceste motive ar mai fi părut valide când le-ar fi analizat la lumina zilei. Și dacă această controversă privind Documentul Caamas împiedica procesul...

Pellaeon se încruntă în beznă, amintirea unui comentariu făcut odată de Thrawn pâlpâindu-i în minte. *Cercetează cu grijă toate obstacolele, îl dojenise Marele Amiral Thrawn. Cu puțină ingeniozitate, adesea pot fi transformate în pârguri.*

Dacă Documentul Caamas dezbina Noua Republică... ce ar fi putut ea oferi în schimb, dacă Imperiul i-ar fi ajutat să rezolve controversa?

Întinzându-se peste pat, își luă datapadul și tastă pentru a accesa lista întâlnirilor pe care urma să le aibă. Întoarcerea pe Bastion ieșea din discuție; pe lângă întreruperea pe care ar fi creat-o în programul său, orice încercare de a scoate o copie a Documentului Caamas din Biblioteca Imperială i-ar fi fost, fără îndoială, transmisă direct lui Disra și nu avea nici un interes să îl avertizeze pe Moff de intențiile lui.

Dar mai exista un set complet de dosare imperiale în baza Ubictorat de pe Yaga Minor. Și, la patru întâlniri de acum, *Himera* avea să ajungă acolo.

Închizând datapadul, Pellaeon îl puse înapoi pe noptieră și se întinse la loc. Da, asta avea să facă. Să încerce să găsească o copie completă a Documentului Caamas și să o ofere Noii Republici în schimbul concesiilor politice.

Presupunând, firește, că acea întâlnire chiar avusese loc.

Pentru o clipă se gândi să verifice pe punte dacă exista vreun mesaj de la maiorul Vermel. Dar ofițerii de comunicații aveau deja ordine precise să îl anunțe imediat ce sosea vreo astfel de transmisiune. A le aminti aceleași instrucțiuni de două ori într-o zi nu i-ar fi făcut decât să se întrebe ce se întâmpla.

Pe lângă asta, trecuseră doar unsprezece zile de când nava lui Vermel s-ar fi putut să fi ajuns pe Morishim. Situația politică de pe Coruscant fiind așa cum era, generalul Bel Iblis ar fi putut foarte bine să aibă nevoie de atât de mult timp doar pentru a convinge ierarhia Noii Republici să accepte o astfel de întâlnire.

Nu, Vermel va suna în cele din urmă. Iar între timp Pellaeon mai avea de trecut prin patru întâlniri cu ofițeri superiori ai Flotei, foarte probabil ostili, înainte de a se putea îndrepta spre Yaga Minor.

Prima dintre acestea va fi în mai puțin de șase ore. Rotindu-se pe o parte, închizându-și ochii, își limpezi mintea și încercă să adoarmă la loc.

Han clătină din cap.

– Nu, spuse el tresărind ușor când Leia îi puse cu grijă salvie pe umărul stâng. *Nu* am tras. Nu în mulțime, nu nicăieri.

– Cei cu care am vorbit susțin că ați făcut-o, insistă Orou'cya. Susțin că un foc de pistol a venit din balconul dumneavoastră.

– A tras și șeful de clan Rayl'skar? întrebă Sakhisakh. Supraviețuitorii spun și asta.

– În privința asta greșesc, răspunse Orou'cya, vocea lui țâfnoasă aflându-se într-un contrast ciudat cu prudența cu care îl privea pe noghri. Șeful de clan Rayl'skar nu purta pistol.

– Bine, eu nu am tras cu al meu, insistă Han.

Blana bothanului se undui.

– Dacă acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, trebuie să îl cred, oftă el. De fapt, nu contează.

Han se strâmbă. Nu, probabil că nu conta. Cu douăzeci și șapte de participanți la revoltă morți și poate încă patruzeci răniți – și cu primul etaj al Clădirii Clanurilor Reunite distrus complet – nu prea mai conta cine începuse.

Decât pentru reporteri, desigur. Cei mai mulți dintre ei dădeau vina pe el.

Ușa se deschise și două gărzi bothane pășiră înăuntru, ducând câteva bucăți îndoite de metal.

– Acesta este restul, domnule prim-ministru, spuse unul dintre ei oferindu-i prada lui Orou'cya. Ne-am încheiat căutarea și nu mai avem ce găsi.

Se încruntă la fragmente. De aproape o oră tot strânseseră piese din 3PO, din toate colțișoarele și crăpăturile de la primul etaj. Era ca în Orașul Norilor, doar că mai rău.

– Va fi bine, murmură Leia către el. Se pare că nici una dintre componentele lui importante nu a fost serios afectată când erau jucate în picioare. Cele mai multe dintre stricăciuni sunt de ordin cosmetic.

– Îl putem repara, dacă doriți, se oferi Orou'cya.

– Nu, mersi, zise Han, dorindu-și ca Chewie să fie aici, nu având grijă de copii pe Coruscant.

Sau poate că nu. Ultima dată când wookiee-ul îl asamblase la loc pe 3PO, robotul nu fusese chiar nespus de fericit.

– Avem oameni pe Coruscant care o pot face.

– Firește. Orou'cya ezită. Vorbind de Coruscant, doamnă consilier Organa Solo, șeful de clan Rayl'skar a luat contactul cu guvernul Noii Republici. Președintele Gavrisom ar dori să vorbească cu dumneavoastră cât de repede puteți.

Han se uită în sus la Leia.

– Vrei să mai am nevoie de îngrijire? murmură el atât cât să îl audă doar ea.

Leia se strâmbă, dar clătină din cap.

– Nu, mai bine să nu amân, spuse ea dându-i bandajul. Cu cât mai repede ajunge la el versiunea noastră a poveștii, cu atât mai bine. Pot folosi camera voastră de comunicații, domnule prim-ministru Orou'cya?

– Desigur, doamnă consilier Organa Solo, răspunse grav, făcând un semn către ușă. Urmați-mă, vă rog.

Ieșiră urmați de ceilalți doi bothani, Sakhisakh se invită și el destul de direct. Încruntându-se iar, Han profită de singurătate pentru a se elibera de câteva cuvinte alese; și tocmai își pusese bandajul la loc pe umăr, când ușa se deschise și Barkhimkh intră.

– Leia s-a dus în camera de comunicații, îi spuse el noghriului.
– Știu, răspunse Barkhimkh înaintând spre Han și întinzându-i mâna. Dar am vrut să fii tu primul care vede asta.

Încruntându-se, Han luă aparatul contorsionat și carbonizat din mâna noghriului.

– Ce-i asta?

– Rămășițele unei păcăleli imperiale, rosti Barkhimkh, cu o voce plină de dispreț. Un cristal redirectional și un tub detonator umplut cu gaz Tibanna sunt montate într-o bucatică de material adeziv și așezate lângă cel care trebuie acuzat de crimă. Un țințaș trage apoi un foc în cristal, iar acesta redirectionează energia în tub.

– Care apoi trage ca un pistol obișnuit. Han dădu din cap posomorât. Dintr-o dată totul era clar. Un foc la întâmplare în mulțime, și eu sunt acuzat pentru asta.

– Da, zise Barkhimkh întunecat. Încă o dată, ai fost acuzat pentru ceva ce nu este vina ta.

– Da, dar de data asta au făcut o treabă foarte bună, spuse Han. Stai o clipă, totuși. Cum se face că n-a văzut nimeni focul armei țințașului?

– Cel mai probabil a folosit o pușcă cu lunetă Xerrol Nightstinger, răspunse Barkhmikh. Trage cu un glonț invizibil.

Han se încruntă.

– Glumești. Nu am auzit niciodată de o armă laser care să poată face asta.

– Imperiul nu i-a făcut publică existența, spuse noghriul. Și pe lângă acest unic avantaj, a fost în mod clar o armă inferioară. Gazul detonator costă peste o mie pe bidon, nu poate fi folosit decât în arme special proiectate și permite doar între trei și cinci focuri pe bidon înainte de a fi schimbat. Nu prea e o armă pentru folosire obișnuită.

– Da, zise Han. Pe de altă parte, nu este chiar o armă pe care cineva să o aibă la el din întâmplare.

– Adevărat, aprobă Barkhimkh. Orice ar fi pornit această confruntare, nu este nici o îndoială că cel care a transformat-o în revoltă a fost agent imperial.

– Problema fiind cum să demonstrăm asta, zise Han, cântărind în palmă ce mai rămăsese din aparat. Nu cred că doar asta ar fi de ajuns.

Noghri-ul clătină din cap.

– Asta este o armă pentru o singură tragere, creată pentru a se dezintegra după folosire. Știu ce a fost doar din descrierea ta a ce s-a întâmplat.

Și deoarece echipele de asasinare noghri folosiseră și ele aparatele uneori? Probabil, dar nu avea nici un rost să aducă vorba. Chiar și acum, la zece ani după ce aflaseră adevărul și schimbaseră tabăra, noghri erau încă sensibili în privința lungului lor serviciu în slujba Imperiului.

– Ei, cel puțin *noi* știm, spuse el. Cine mai e la conducerea Flotei acum, până la urmă? Am cam pierdut șirul.

– Comandantul Suprem este amiralul Pellaeon, răspunse Barkhimkh. Conduce distrugătorul spațial imperial *Himera*.

Han simți cum îi zvâcnea buza.

– Unul dintre oamenii lui Thrawn, nu?

– Pellaeon a servit direct sub comanda Marelui Amiral, confirmă noghriul. Mulți l-au considerat principalul protejat al lui Thrawn în timpul acelor luni.

– Cu siguranță pare să fi învățat bine trucurile meseriei, mârâi Han. Va trebui să găsim o cale să îl facem să plătească.

Îi dădu aparatul înapoi.

– Uite – încearcă să păstrezi întreg ce a mai rămas până îl ducem la navă. Și nu le pomeni nimic bothanilor.

– Mă supun, Han clan Solo, spuse noghriul plecându-și scurt capul în timp ce strecura aparatul într-o punguță de la sold. Vei putea folosi această informație?

– Oh, o vom folosi foarte bine, îl asigură Han scuturându-și cenușa de pe mâini.

Aproape șaiszeci de oameni și de extratereștri morți sau răniți; Noua Republică, în general și el, în particular, fiind acuzați pentru asta; și Comandantul Suprem Pellaeon și agenții imperiali stând la originea acestui lucru.

– Crede-mă, o să o folosim.

Ochii negri ai noghri-ului se uitară fix la fața lui.

– Cum?

Han clătină din cap.

– Habar nu am.

14

Liniile stelelor se stinseră în aștri și ajunseră acolo.

Orice ar fi fost „acolo“.

– Văd trei planete în sistemul interior, zise Faughn, înghițind pe jumătate ultima silabă când își înăbuși un căscat. Rotația normală a echipajului o scosese din tură când erau pe punctul să ajungă la sistemul Nirauan, dar insistase să fie trezită pentru a asista la ultima parte a călătoriei.

Privind la steaua roșie pală, Mara se întreba dacă merita.

– A doua planetă pare locuibilă, raportă Torve. Are atmosferă... temperatura pare în regulă...

– Înregistrăm mișcare, zise repede Elkin. Coordonate cincizeci și trei cu șaptesprezece.

Mara se uită repede la aparate. Conform ordinelor ei, *Gheața Înstelată* ieșise din hiperspațiu în modul de invizibilitate totală a senzorilor și nu exista nici o indicație despre vreun fel de sondă de mare putere care ar fi fost necesară pentru a penetra această protecție. Totuși, având în vedere că se confruntau cu tehnologie extraterestră, asta ar fi putut să nu însemne nimic.

– Unde se duce? îl întrebă ea pe Elkin.

– Sigur pe a doua planetă, răspunse Elkin tastând la panoul său. Stai... să vedem dacă îi pot estima punctul de sosire.

– E același fel de navă ca cea care a zburat pe lângă distrugătorul spațial al lui Terrik? întrebă Faughn.

– Profilul pare la fel, răspunse Torve. Nu pot să zic sigur fără să fac o focalizare de senzori.

– Punctul de sosire iese acum, raportă Elkin. E un loc în emisfera de nord, latitudinile mai joase.

– E ceva în jur? întrebă Faughn.

– Nimic evident, spuse Torve. Cel puțin, nimic care să emită un spectru de energie pe care să îl pot citi.

– Locul ăsta mă îngrijorează, mârâi Elkin, bătând neliniștit darabana cu degetele pe marginea panoului de control.

– De ce nu există nimic nici despre planetă, nici despre sistem în fișierele de date? Are un nume – *cineva* trebuie să fi fost aici odată.

– Oh, a fost cineva aici, bine, aprobă Faughn. Dar probabil că nu pentru mult timp. O vreme, în timpurile Vechii Republici, puteai, în linii mari, doar să intri într-un sistem necunoscut, să faci repede o scanare pentru forme de viață și să te înscrii pentru drepturile de dezvoltare – îi spunea legea „numește și revendică“. Aveai sisteme de pe tot Inelul Exterior puse pe hărți și pe listele de bunuri, fără ca cineva să aibă nici cea mai mică idee despre ce era acolo.

– Îmi aduc aminte că am citit despre asta, zise Mara. Sectorul Corporațiilor era cel mai rău în a profita de acest privilegiu, iar noi nu suntem așa de departe de acel loc.

– Corect, spuse Faughn. Totuși, toate acestea fiind zise, trebuie să fiu de acord cu sentimentele lui Elkin în această privință. Dacă asta e baza militară a cuiva, unde este apărarea? Unde e baza în sine, de fapt?

– Nimeni nu a zis că e militară, îi aminti Mara. Folosesc tehnologie extraterestră – doar asta știm.

Se uită pe videcran.

– Și doar asta vom ști câtă vreme stăm aici.

– Nu știi, spuse Faughn. Am confirmat că acesta este sistemul. Poate că ar trebui să ne întoarcem și să luăm niște întăriri.

– Din păcate, *nu* știm că acesta este sistemul, arătă Mara. Ar putea fi doar punctul de întâlnire de luna asta. Dacă plecăm acum, ar putea să dispară până ne întoarcem.

– Cred că da, zise Faughn fără tragere de inimă. Bine... se pare că zona-țintă se depărtează de noi. Le-am putea da câteva ore să treacă de orizont și apoi să ne strecurăm cu nava.

– Asta presupunând că nu au o rețea de senzori de avertizare împrăștiati pe toată planeta, interveni Torve. Dacă au, nu contează că baza principală e în raza vizuală sau nu.

Faughn dădu din umeri.

– E un risc calculat.

– Dar nu unul pe care să și-l asume întreaga navă, zise Mara, desfășurând în minte toate posibilitățile. Împreună cu capsulele ei de

salvare, *Gheața Înstelată* ducea trei navete: două transportoare și un vânător stelar Apărător al Nii Republici, pentru drumuri în interiorul sistemului, foarte ilegal, pe care Karrde îl obținuse de undeva.

– Cum e sistemul de invizibilitate la senzori de pe Apărător? întrebă ea.

– Minim, răspuse Faughn. Pe de altă parte, are o secțiune a senzorilor destul de mică și, firește, nu are deloc emisii de hiper-propulsie. Dacă echipamentul lor nu este prea bun și o iei încet, ar trebui să ai o șansă destul de mare să te furișezi înăuntru.

– În regulă, spuse Mara, întinzându-și Forța. Nu primea nici o furnicătură de la simțul ei de pericol. Cel puțin, nu încă.

– Rămânem cu ideea ta de a lăsa zona-țintă să se depărteze de noi câteva ore. Poate îmbunătățim nișel invizibilitatea Apărătorului cât așteptăm. După aceea... mă duc și arunc o privire.

De la distanță, planeta părise întunecată, mohorâtă și pustie. De aproape, hotărî Mara, nu arăta cu mult mai bine.

Exista vegetație, desigur, totul de la copaci pitici cu frunze late, ca niște evantaie, până la plante care acopereau pământul, imposibil de văzut bine la viteza cu care se apropia. Dar variația obișnuită de culoare care era normă pe cele mai multe dintre lumile pe care le vizitase părea să fi evitat, cumva, Nirauanul. Totul aici părea să fi fost făcut în tonuri de maro sau de gri, cu pete rare de roșu închis sau de violet intens pentru a rupe monotonia. Probabil că era o adaptare naturală la lumina roșie slabă a soarelui planetei; poate că în partea de infraroșii a spectrului, plantele erau de fapt destul de colorate. Totuși, se îndoia.

– Încep să intru printre niște dealuri, acum, spuse ea aparatului de înregistrare prins la un capăt al panoului de control al Apărătorului. Par destul de stâncoase, de fapt – orice fel de pământ o fi fost pe ele se pare că a fost erodat. Se uită la ecrane. Încă nu sunt indicații de sonde de senzori.

Își ridică privirea de pe consolă, încruntându-se la peisajul din fața ei. Acolo sus... între două dintre cele mai stâncoase dealuri...?

– Văd în față ceva care seamănă cu o albie, zise ea. Nu – mai bine o ravenă adâncă. De fapt...

Mângâie ușor maneta de control a Apărătorului, riscând să se apropie mai mult ca să vadă mai bine. Prima ei impresie fusese, într-adevăr, corectă: canionul adânc din față ducea direct la zona țintă.

Și, de fapt, dacă terenul nu o păcălea cumva, se părea că avea loc pe acolo.

– Cred că mi-am găsit drumul, spuse ea apăsând o tastă pentru a descărca informațiile de navigație în aparatul de înregistrare. Se pare că e o potecă drept până la ușa lor.

Doar dacă extraterestrii necunoscuți nu răspândiseră senzori prin tot defileul, desigur, caz în care ar fi fost o potecă drept către o ambuscadă. Nu putea decât să spera că simțul ei de pericol o va avertiza la timp.

Defileul era, într-adevăr, așa cum păruse de la distanță: destul de drept, cu o lățime variind între o cincizeci și o sută de metri, cu o adâncime medie de aproximativ o sută de metri, dar ajungând și până la trei sute în unele locuri. Majoritatea defileurilor asemănătoare pe care Mara le văzuse fusese tăiată de râuri repezi, dar fundul acestuia era uscat. Pereții erau formați din stânci gri abrupte, cu mici tufișuri și plante cățărătoare tenace prinzându-se de ei.

– Tot nici un semn de activitate a senzorilor, îi zise ea aparatului de înregistrare când începu să zboare prin coridorul îngust. Logica militară standard, știa, le-ar fi spus oponenților ei să își pornească atacul în acești câțiva primi kilometri, cât manevrabilitatea ei era limitată, dar înainte de a ajunge prea aproape de baza lor. Întinzându-și Forța, stând cu ochii îngrijorați pe cerul de un albastru șters de deasupra ei, Mara înaintă.

Dar nu veni nici un atac. Defileul se lărgi, se îngustă, apoi se lărgi iar, într-un loc transformându-se dintr-un canion în versantul unei stânci, acolo unde peretele din stâncă se sfărâmasese, deschizându-se către o vale largă, împădurită. Porțiunea de spațiu deschis a fost scurtă; o clipă mai târziu peretele se ridică iar în stânga ei, și continuă să zboare printr-un defileu. Ca și cum ar fi fost însuflețită de vederea pădurii, vegetația devenea acum mai deasă și mai variată, cu tufișuri și liane care, adesea, acopereau complet pereții stâncoși.

Și mai era ceva nou.

– Acum văd găuri în lateralele defileului, raportă ea, încercând să se uite în ele din trecere. Dar mergea prea repede pentru a vedea altceva decât că erau destul de adânci și că soarele nu pătrundea până în capătul lor.

– La prima vedere, aș zice că nu sunt chiar naturale, continuă ea. Ar putea fi o colonie de zburătoare sau de târătoare-de-liane sau ar putea fi o parte a unei zone de senzori. Sugerez ca următoarea persoană care vine aici să ia un set mai bun de senzori pentru... stai o clipă.

Încetini, privind încruntată înainte. Defileul se lărgea iar; și acolo sus, în dreapta...

– Cred că am găsit ușa din față, îi spuse ea încordată aparatului de înregistrare. Pare a fi gura unei peșteri sus în dreapta, de partea asta a unei curbe la dreapta. O deschidere destul de mare... cu ceva manevre, navele pe care le-am văzut ar putea intra. Își țuguie buzele. Iar acum am o decizie de luat: să merg cu Apărătorul sau pe jos.

Acum Apărătorul se oprea încet, iar ea trecu pe elevatoare repulsoare în timp ce încerca să se gândească. Decizia evidentă ar fi fost, desigur, să intre cu Apărătorul. Dar în acest caz, evident nu însemna neapărat și deștept. Până acum nu primiseră nici un răspuns de la vânatul lor, ceea ce însemna ori că nu o observaseră încă, ori că nu o considerau o amenințare.

Și în oricare dintre cazuri, o singură persoană mergând pe jos ar fi ajuns, probabil, mai departe decât un vânător stelar al Noii Republici cu motoarele urlând și cu tunurile cu laser la capacitate maximă.

– Mă duc pe jos, spuse ea aparatului de înregistrare, așezând Apărătorul pe pământ lângă un grup de tufișuri și tastând pentru o scanare biologică a aerului de afară.

– Încă nu au avut loc acțiuni ostile împotriva mea și ar fi frumos dacă aș putea face să rămână așa.

Întinzându-se către micul dulăpior de arme de lângă genunchiul ei drept, îl deschise.

– Dar pentru cazul în care nu pot, îmi iau LasTech-ul, blasterul de rezervă și sabia de lumină, adăugă ea. Asta ar trebui să îmi dea un avantaj în orice s-ar întâmpla.

Puse blasterul LasTech în tocul de la șold și prinse arma mai mică în tocul de pe antebraț ascuns de mâneca stângă. Luă sabia de lumină...

Și se opri, uitându-se la ea, simțindu-i metalul rece pe piele. Fusese sabia lui Luke Skywalker odată, făcută de tatăl său și dăruită lui de Obi-Wan Kenobi pe Tatooine. La rândul său, Luke i-o dăduse ei, după ce contra-ofensiva puternică a Imperiului condusă de Marele Amiral Thrawn fusese, în cele din urmă, oprită.

Atunci, ea și Luke fuseseră aliați. Acum...

Cu o grimasă, își agăță sabia de lumină la curea. Acum nu mai era sigură ce erau.

Sau, mai bine zis, nu mai era sigură ce era el.

Scanarea biologică scoase un sunet: aerul era respirabil, fără toxine sau micro-organisme periculoase care ar fi putut trece de imunizarea ei la scară largă.

– Pare în regulă aici, spuse ea, luându-și gândurile de la Skywalker și aducându-le înapoi la treaba pe care o avea de făcut. Oprind elevatoarele repulsoare, trecu sistemele Apărătorului în așteptare și mai verifică o dată ca aparatul de înregistrare să fie reglat să transmită la *Gheața Înstelată*.

– Îmi iau cu mine comunicatorul, conectat la aparatul de înregistrat.

Își prinse comunicatorul de guler și deschise cupola. Aerul de pe Nirauan năvăli, rece și proaspăt, cu aromele subtile, dar exotice ale unei lumi noi. Desfăcându-și centurile, se ridică, luând trusa de supraviețuire a Apărătorului din dulapul ei și agățând-o pe un umăr în timp ce cobora pe pământ.

Punându-și bine trusa pe spate, uitându-se încă o dată în jur, închise și încuie cupola și porni către peșteră.

Vegetația ca o iarbă de sub tălpile ei era scurtă și cu fire late, cu tendința de a se agăța de cizmele ei, dar altfel nu îi îngreuna mișcările. Ascultă în timp ce mergea, dar nu se auzea decât foșnetul plantelor și șoapta înceată a adierilor prin defileu. Nici un sunet de animal sau de zburătoare.

Dar erau acolo, ea știa, uitându-se în sus la micile găuri care punctau laturile defileului. Animalele erau acolo. În găuri sau în cuiburile din tufișuri ori ascunzându-se pe sub lianele care se cățărau pe pietre. Le simțea prezența.

Și cel puțin unele dintre ele o urmăreau...

– S-ar putea să mă fi înșelat, zise ea în comunicator scoțându-și pistolul. S-ar putea să fie doar o peșteră acolo. Cred că o să aflui în curând.

Precaută, își croi drum către grotă. La fel de precaută, se uită pe după margine.

Era o peșteră, da. O peșteră cu pereți colțuroși, murdară și cu mucegai, întinzându-se întunecată în depărtare, cu un strat gros de frunze uscate pe jos, la intrare, cu pânze de păianjen fluturând încet în bătaia adierii și cu un miros de umezeală de la o apă stătătoare de mai departe.

Își lăsa pistolul cu laser în jos, simțindu-se nelalocul ei și puțin cam fraieră.

– Am ajuns, spuse ea în comunicator. Și dacă ăsta este un terminal de aterizare deghizat, au făcut o treabă nemaipomenită.

Ieși la gura peșterii, punându-și mâna la ochi pentru a se uita în sus pe versantul muntelui. Nu vedea decât stâncă. Chiar după peșteră,

după cum observase, defileul se curba ușor spre dreapta. Mai mult din curiozitate, decât în speranța că va vedea ceva interesant, merse în cealaltă parte a peșterii și se uită după colț.

Și i se tăie răsuflarea. Drept în față, poate la zece kilometri distanță, defileul se oprea brusc la baza unui mal înalt. Și, așezată pe vârful malului, neagră pe cerul albastru șters, era o clădire.

Nu, nu doar o clădire. O fortăreață.

Mara inspiră adânc.

– I-am găsit, spuse ea, luptându-se să rămână calmă în timp ce scotea un macro-binoclu din geanta lui de pe laterala trusei de supraviețuire. Era ceva în înfățișarea acelei structuri care îi provoca o furnicătură neplăcută.

– E un fel de fortăreață ridicată pe un mal de la capătul defileului.

Activă macro-binoclu și focaliză pe fortăreață.

– Pare să fie construită din piatră neagră, raportă ea, apropiind imaginea. Îmi amintește de fortăreața aia abandonată de pe Hijarna pe care o foloseam uneori ca punct de întâlnire. Văd... parcă două, poate trei turnuri din unghiul ăsta, plus încă ceva care ar putea să fi fost încă unul rupt de la bază. De fapt...

Se uită în jos, pe mal, acolo unde începea defileul, furnicătura devenind și mai neplăcută.

– De fapt, dacă potrivești unghiurile, spuse ea încet, poți trage concluzia că ce a dărmat turnul ăla fost aceeași explozie care a săpat defileul ăsta.

Și, dacă era așa, trebuie să fi fost o explozie impresionantă. *Steaua Morții* ar fi putut-o face, dar nimic altceva din arsenalele Imperiului sau al Noii Republici.

– Nu contează, cred că asta e următoarea mea oprire, se hotărî ea, punând macro-binoclu la loc în geantă. Aruncând încă o privire fortăreței, se întoarse pentru a se îndrepta către Apărător. Se uită în peșteră, trecu în partea cealaltă...

Și încremeni, lipindu-și umărul de piatra rece de lângă gura peșterii. Ceva îi alertase dintr-o dată simțul pericolului... Și în timp ce aștepta, auzi iar.

Geamătul îndepărtat, încet, al unui vehicul zburător.

– Cred că o să am companie, mormăi ea în comunicator, cercetând iute cerul. Nu se vedea nimic încă, dar, în mod clar, sunetul se apropia. Cu grijă, încă uitându-se pe cer, făcu câțiva pași înapoi, în umbrele din peșteră.

Brusc, simțul pericolului i se aprinse; dar chiar când se întorcea, știu că era prea târziu. Din adâncul peșterii, din dreapta, ceva negru țâșni, aruncându-i o rafală de aer umed în față când zbură pe lângă capul ei și se retrase iute în beznă. Mara se ghemui, cu pistolul urmărind umbra zburătoare, dar deja nu se mai vedea. Trase o dată în tavan, explozia de lumină oferindu-i o imagine rapidă a pereților neregulați și a țepilor de piatră care atârnav din tavan. Zări umbra zburătoare, își aținti arma amenințător către ea...

Abia văzu a doua umbră care căzu de undeva de deasupra ei și îi înșfăcă cu îndemănare blasterul din mână. Înăbușindu-și un blestem, trase sabia de lumină de la cingătoare cu mâna stângă, aprinzând-o și, cu aceeași mișcare, aruncând-o în mâna dreaptă.

Și brusc, întreaga peșteră păru să se oprească cu un țipăt strident.

Era, își dădu Mara seama, o caracterizare bizară a ceea ce tocmai se întâmplase. Dar, cu toate acesta, impresia rămânea. Orice ar fi fost creaturile care dădeau din aripi, o priveau brusc cu alți ochi.

Și îi vorbeau cu o altă voce.

O altă voce? Mara se încruntă, ascultând cu atenție. Nu greșea: într-adevăr erau sunete noi care murmurau în peșteră.

În peșteră... sau în mintea ei.

Retrăgându-se într-o mică nișă din perete, își întinse Forța cât de tare putu. Aproape-vocile păreau să se ascută, dar rămâneau chiar la marginea chinuitoare a înțelegerii.

– Minunat, mormăi ea pentru sine. O navă extraterestră și posibil ostilă se apropia, și uite-o pe ea, prinsă de niște creaturi la fel de extraterestre, care erau destul de istețe ca să îi ia blasterul. Creaturi cu care aproape, dar nu chiar, putea comunica.

– Unde sunt Skywalker și trucurile lui când ai nevoie de ei?

Parcă un cutremur emoțional ar fi zguduit peștera. Brusc aproape-vocile începură să strige și mai tare la marginea minții ei.

– Skywalker? întrebă Mara. Îl știți?

Iar aproape-vocile strigară, de data asta cu o urmă de frustrare.

– Da, și eu sunt frustrată, se răsti Mara. Hai, vorbiți. Sau ce faceți voi. Ce treabă are Skywalker cu voi?

Dacă îi răspunseră, nu auzi. De la gura peșterii, din stânga, se auzi șoapta unei mișcări. Se întoarse, cu sabia de lumină în poziție de apărare...

Și simți cum căscă gura de uimire. Mișcându-se cu stângăcie la intrarea în peșteră, era un nor imens de creaturi negre, semănând vag cu niște mynock, bătând nebunește din aripi.

Și în centrul aceluia nor, susținută de spatele celor de dedesubt și ridicată de ghearele pe jumătate ascunse ale celor de deasupra, era nava ei.

– Ce naiba? rosti ea, sărind înainte.

Prea repede. Piciorul i se prinse într-o grămadă de frunze uscate, dezechilibrând-o. Se învârti, încercând să-și revină, dar se roti în direcția opusă. Cu coada ochiului văzu apropiindu-se cu viteză o piatră ascutită care ieșea din peretele peșterii...

Se trezi treptat, dureros, cu o dâră de ceea ce părea a fi sânge uscat pe o parte a capului și cu ochii care păreau că nu voiau să se deschidă.

A mai trecut cam o jumătate de minut de amețală până să fie destul de conștientă, încât să își dea seama că, de fapt, *avea* ochii deschiși. Doar că era prea întuneric pentru a vedea ceva.

– Ah-oh, mormăi ea, vocea răsunându-i straniu. Fusese inconștientă destul de mult cât să se fi înnoptat? Sau fusese târâtă ori dusă în adâncul peșterii?

Încă mai avea trusa de supraviețuire. Scoțând bagheta luminoasă de la locul ei, o aprinse.

Într-adevăr, fusese mutată mai în adâncul peșterii. Și, pentru siguranță, se și înnoptase afară.

– E bine de știut că mai pot să-i chem, mormăi ea degustată, uitându-se la ceas. Fusese inconștientă aproape trei ore, mult mai mult decât s-ar fi așteptat. Fie se lovise de perete mai tare decât își dăduse seama, fie răpitorii ei o scăpaseră de câteva ori până o aduseseră aici.

Orice ar fi fost „aici“.

Pentru o clipă plimbă raza baghetei luminoase pe pereții și pe tavanul înalt al peșterii din jurul ei, comparând ce vedea cu amintirea imaginii scurte de când trăsesese cu blasterul, mai devreme. Dar nu se potrivea nimic. Asta însemna că era cel puțin la treizeci de metri mai departe, estimează ea, poate mai mult. Nu era un drum imposibil, presupunând că nu se pierdea în labirintul de coridoare laterale. Și presupunând că Apărătorul ei o aștepta undeva pe drum.

Și presupunând că dacă presupunerea unu și doi erau corecte, ar avea unde să se ducă.

Se uită iar la ceas. Trei ore. Aparatul de înregistrare fusese programat să transmită la *Gheața Instelată* dacă oprea comunicatorul

sau dacă tăcea vreme de cincisprezece minute. Ceea ce însemna că Faughn primise înregistrarea călătoriei sale de peste două ore și jumătate, inclusiv ultimul ei țipăt uimit dinainte de a se lovi la cap și a leșina. Întrebarea era ce se hotărâse să facă?

Din nefericire, nu era decât un răspuns probabil. Faughn nu mai avea alte nave de luptă la bord; nu avea cum să îi vină Marei în ajutor, decât cu *Gheața Înstelată*. Avea destulă minte să nu riște nava așa, mai ales când era singura care avea informațiile trimise de Mara.

Ceea ce însemna că *Gheața Înstelată* plecase de mult. Și, fără hiperpropulsie la Apărător, însemna că Mara era blocată aici.

– Cred că m-aș putea duce până la fortăreață să văd dacă au vreo cameră de închiriat, mormăi ea. Dar nu părea deloc o idee bună; și chiar când o spuse, auzi o notă puternică de dezaprobare în aproape-vocile care încă se mișcau ușor la marginea minții ei.

– Stați liniștite, nu plec nicăieri, mârâi ea. Era vina lor că era izolată aici, până la urmă.

Pe de altă parte, în funcție de ce sau cine fusese în nava pe care o auzise, era posibil și să îi fi salvat viața. În aceste circumstanțe, presupunea ea, era un schimb corect.

Iar asta nici nu era un exil permanent. Câteva zile – cel mult două săptămâni – și Karrde va trimite o trupă să o scoată de aici.

Între timp, trebuia să se gândească la supraviețuire. Așezând bagheta luminoasă în echilibru pe o ieșitură de unde să îi dea niște lumină de lucru, își desfăcu trusa de supraviețuire și începu să pregătească tabăra.



Lando își ridică privirea de pe datapad către bărbatul cărunt care ședea de partea cealaltă a mesei de bar, cu fața pe jumătate ascunsă de halbă.

– Cred că glumești, spuse el fluturând datapadul. Cincisprezece mii? Pe *lună*?

Celălalt ridică din umeri.

– Accepi sau nu, Calrissian – pentru mine nu contează. Dar dacă vrei să îi angajezi pe cei mai buni, trebuie să te aștepti să te coste.

– Oh, haide, mârâi Lando. Vorbești cu *mine*, Reggi. Amândoi știm că Garda Soskin poate fi numită cu greu cea mai bună.

– Poate că așa e, admise Reggi, luând încă o dușcă din halbă. Dar sunt cei mai buni pe care ai vreo șansă să îi angajezi.

– Uite, eu vorbesc despre paza transporturilor de minereu, zise Lando luptându-se cu senzația de leșin pe care o tot avusese în ultimele zece zile. Nu să invadăm Alion sau să abordăm un distrugător spațial sau altceva.

– Păcat, spuse Reggie, ștergându-și gura cu mâneca. Astea par mai distractive – soskinii ți-ar putea face o reducere pentru una dintre ele.

– Ce vreau să zic este că nu vorbim despre o treabă care face cincisprezece mii, insistă Lando cu încăpățănare. Luăm un transport de minereu pe lună de pe Varn, plus câteva încărcături de clienți ai cazinoului pe care îi ducem și îi aducem. Asta nu face mai mult de, să zicem, cinci mii pe lună.

Reggi oftă.

– Uite, Calrissian... Se opri, uitându-se în jur prin bar. Uită-te acolo, continuă el arătând spre un grup de extratereștri aplecați peste o masă, cu capetele lor cornoase aproape atingându-se.

– Îi vezi pe acei clatear? Au o neînțelegere veche de șase sute de ani cu nhorasii, pe care cinci generații diferite de Jedi au încercat să o oprească și nu au reușit. Ai auzit de asta?

Lando dădu din cap.

– Da.

– Bine, spuse Reggi. Ei, cu această nouă politică neintervenționistă care vine de la Coruscant, s-au gândit că nimănui din afara sectorului lor nu o să-i mai pese de ce își fac unii altora. Ergo, e timpul să se lupte iar.

– Acum, clatearii, ăștia au o armată destul de bună – o vreme au fost mulți în slujba Imperiului – așa că sunt destul de în formă. Nhorasii au fost mai norocoși – sau poate că nu, depinde cum privești. Au fost ignorați de Imperiu, așa că nu prea au cu ce să lupte.

Lando oftă. Înțelegea unde bătea.

– Așa că angajează mercenari.

– Te-ai prins, prietene, spuse Reggi aprobator. Au adus Scutul Dhashaan să le apere sistemele – chiar l-au convins pe bărnul Dahrus în persoană să renunțe la pensie pentru a se ocupa de logistica și de strategia lor. Și le decartează câte treizeci de mii. Pe zi.

Clătină din cap a neîncredere.

– În mod clar e o piață de desfacere pentru oricine are soldați și nave, Calrissian. Toți se gândesc să își rezolve vechile neînțelegeri. Și cine nu are o neînțelegere sau două cu cineva?

– Dar nhoasii angajează pentru un război în toată regula, zise Lando încercând pentru ultima oară. Eu nu vreau decât pe cineva care să mă ajute să-i țin pe pirați la distanță de transporturile mele.

Reggi dădu din umeri.

– Unele dintre bandele alea de pirați sunt mai rele decât dacă te-ai lua de forța defensivă a unui întreg sistem. Firește, depinde de sistem.

Lando se strâmbă.

– Reggi, uite...

– Și dacă iar vrei să aduci vorba de chestia aia de pe Taanab, n-o face, îl întrerupse celălalt. Ai tot stors favoruri din bucățica aia de istorie de, oh, trebuie să fie vreo cincisprezece ani. De data asta nu te mai ajută.

– E bine să vezi recunoștință, zise Lando rece, ridicându-se în picioare. Ne mai vedem, Reggi. Noroc în orice război te hotărăști să intri.

Lumina soarelui cilparian de după-amiază părea și mai puternică după obscuritatea răcoroasă din bar. Pentru un minut, Lando stătu lângă intrare, studiind steagurile companiilor care zburau în sus și în jos pe Strada Pilotului, întrebându-se dacă ar fi avut rost să încerce să vadă ce clienți mai aveau.

Nu. Reggi avea dreptate: orice grup de mercenari care ar fi meritat să fie angajat căuta deja ceva mai serios decât sarcina de a escorta cargoboturi. Și o plată mai mare decât își putea permite Lando.

După aproape două decade de luptă chinuitoare, galaxia își găsisese, într-un final, pacea... Și tot ce voiau să facă cu ea era să se întoarcă la micile războaie lipsite de importanță, pe care Noua Ordine a Împăratului le întrerupsese atât de necugetat.

Clătinând obosit din cap, se întoarse către astroport.

Zgomotul mulțimii ajunsese la el cu mult înainte de a intra în raza ei vizuală. Era o gloată destul de mare, după cum păreau să se desfășoare lucrurile astea: probabil trei sute de oameni și de extraterestri, înghesuindu-se zgomotos în jurul intrării Terminalului 66. Acest grup era mai bine organizat decât majoritatea, totuși, cu pancarte și cu strigăte care cereau dreptate pentru Caamas.

În starea în care se afla, Lando s-ar fi bucurat de șansa de a-și croi drum cu forța printre ei, poate ar fi avut și ocazia de a mai scăpa de ceva din resentimentele care fierbeau în el. Dar azi universul nu avea de gând să coopereze cu el nici măcar atât; *Doamna Norocoasă* era la două terminale mai încolo, în 68. Mormăind pentru el ceva despre oamenii care nu au nimic mai bun de făcut decât să protesteze pentru ceva ce se întâmplase înainte ca mulți dintre ei să se fi născut, trecu, mergând apăsător, pe lângă mulțime și se îndreptă către terminalul său. Din punctul lui de vedere, cu cât pleca mai repede de pe Cilpar, cu atât mai bine.

Trecuse cu mai bine de zece metri de mulțime, când un fapt răătăcit reuși să treacă de scutul lui de autocompătămire ursuză. Aceste proteste aveau întotdeauna ca țintă bothanii: negustori, diplomați sau afaceri bothane. Dar la Astroportul Mos Tommro nu exista nici un bothan – foloseau un alt port.

Deci ce căutau protestatarii aici?

Păstrându-și precaut atenția asupra mulțimii, se retrase într-o alee pentru a nu fi văzut de ei și își scoase comunicatorul. Îl reglă să treacă prin sistemul de comunicații al *Doamnei Norocoase* și apelă centrul de control al astroportului.

– Sunt Lando Calrissian din Terminalul 68, se identifică el vocii plictisite care îi răspunse. Aș vrea o listă a navelor din Terminalul 66.

– Nu veți avea nevoie de așa ceva, spuse o voce calmă de pe aleea din spatele lui.

Lando se întoarse repede, mâna zvâcnindu-i pe lângă marginea mantiei cu o ușurință exersată și aterizând pe mânerul blasterului din toc. La câțiva metri de el, împodobiți cu toate însemnele diplomatice, stăteau doi diamali cu fețe tăbăcite și coame albe.

– Da? întrebă el precaut. Vă pot fi de ajutor?

– Da, cred că puteți, spuse cel mai înalt dintre cei doi extratereștri. Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Porolo Miatamia, Senator al Noii Republici. Îmi puteți confirma că auzul nu m-a înșelat și că sunteți generalul Lando Calrissian?

– Fost general, da, dădu Lando din cap, luând mâna de pe blaster și închizând comunicatorul. Mulțimea de protestatari de la Terminalul 66 începea să aibă un rost acum.

– Îmi puteți confirma, în schimb, că aceasta nu este o întâlnire întâmplătoare? Miatamia zâmbi subțire, în singurul fel în care Lando văzuse vreun diamal să surâdă vreodată.

– Aveți dreptate, îl asigură senatorul. Ordonanța mea v-a zărit la cinci străzi distanță, când vă apropiați. O ureche în formă de evantai se aplecă pentru a-l arăta pe diamalul de lângă el. V-am urmărit până în acest loc, căutând un mod de a vă confirma identitatea.

– Ați confirmat-o, spuse Lando. Una dintre cele mai iritante caracteristici sociale diamale – enervantă pentru el, oricum – era această tendință a lor de a bate apa în piua până nu se mai putea pe lângă un subiect înainte de a trece la el.

– Vă pot face vreun serviciu?

Urechea lui Miatamia zvâcni în direcția mulțimii.

– Nava mea se află în Terminalul de Andocare 66, spuse el. Există... persoane... care dezaproabă poziția guvernului meu în problema bothană.

– Da, am auzit, răspunse Lando. Deci acum era problema bothană, nu problema Caamas. Interesant. Guvernul dumneavoastră vrea să ierte și să uite, ceva de genul ăsta.

Senatorul îl privi cu atenție.

– Adică ați prefera să abateți o răzbunare stupidă asupra inocenților?

Lando își desfăcu mâinile.

– Hei, asta e politică. Eu sunt doar un om de afaceri care încearcă să scoată și el nițel profit.

Miatamia îl mai privi o clipă. Apoi una dintre urechile lui zvâcni.

– După cum s-ar putea, spuse el criptic. În orice caz, protestatarii și-au atins scopul. Prin urmare, am apelat la autoritățile astroportuare pentru a-i îndepărta, astfel încât să mă pot întoarce la navă.

Lando dădu din cap. După revolta mortală de pe Bothawui din urmă cu o săptămână, putea înțelege reținerea senatorului de a încerca să își croiască drum prin mulțime.

– Să ghicesc. Nu au vrut să ridice un deget.

– Nu este nevoie să ghiciți: pot afirma cu tărie că acesta a fost răspunsul lor, zise Miatamia. Tocmai plecam din birourile lor când v-am observat și am încercat să vă identificăm.

– Înțeleg, spuse Lando. Pot să vă fac vreun serviciu?

Cealaltă ureche a lui Miatamia zvâcni.

– Doream să vă cer să vă folosiți poziția și influența în cadrul Noii Republici pentru a interveni în numele meu.

Influența lui în cadrul Noii Republici. Da.

– Aș vrea să vă pot ajuta, zise el. Din nefericire, mă tem că influența mea este limitată în aceste vremuri la un număr mic de prieteni și asociați. Dintre care nici unul nu se află acum pe Cilpar.

– Înțeleg. Miatamia tăcu o clipă. În această situație, poate că ați dori să vorbiți mulțimii. Ca erou al Rebeliunii, ați avea o influență liniștitoare.

Lando pufni pentru el.

– Mă îndoiesc foarte mult că activitățile mele din trecut mi-ar fi de prea mult ajutor cu ei, domnule senator. În aceste zile există o tendință urâtă ca oamenii să uite ce s-a întâmplat atunci.

– Deci refuzați să mă ajutați?

– Nu este un refuz, răspunse Lando, încercând din greu să își păstreze răbdarea. Era o problemă de limbaj, firește; cu tot aspectul lor de un calm logic, diamalii aveau tendința să utilizeze cuvintele în moduri neobișnuite. Acesta era un motiv pentru care multora nu le plăcea să aibă de a face cu ei.

– Eu doar arăt că nu am cum să vă ajut.

Iar apoi, brusc, îi veni o idee.

– Cel puțin, nu am cum să vă ajut să ajungeți la nava dumneavoastră, continuă el înainte ca Miatamia să poată răspunde. Dacă tot ce vă trebuie acum este să ajungeți pe Coruscant sau înapoi acasă, atunci este o altă treabă.

Ambele urechi zvâcniră în același timp.

– Explicați.

– Nava mea este andocată în Terminalul 68, spuse el. Aș fi onorat să vă duc oriunde doriți în Noua Republică.

– Alți membri ai echipajului sunt încă afară, arată ordonanța. Ținuți departe de navă de către mulțime. Le oferiți și lor transport?

– Mă gândeam mai ales la dumneavoastră și la domnul senator Miatamia, răspunse Lando privindu-l. Nava mea are un spațiu cam redus.

Își întoarse iar ochii către Miatamia.

– Dar mi se pare că mulțimea nu este interesată de echipajul dumneavoastră, ci doar de atenția domnului senator. O dată ce dumneavoastră nu veți mai fi aici pentru a le oferi această atenție, nu o să mai aibă motiv să piardă vremea pe aici.

– Vorbiți despre rațiune, spuse Miatamia. Acum vorbiți despre cost.

– Nici un cost, domnule senator, îl asigură Lando fluturând o mână în semn de invitație către terminalul său. Aș fi onorat să am la bordul navei mele o persoană atât de distinsă.

Celălalt nu se mișcă.

– Vorbiți despre cost, vă rog. Întotdeauna există un preț.

Se zisese cu a găsi un mod subtil de a aborda acest subiect la bordul *Doamnei Norocoase*.

– Nu există nici un preț, repetă Lando. Totuși, operațiunea mea minieră subacvatică are probleme cu atacurile piraților. Mă gândeam că poate aș putea stabili un acord cu armata diamală pentru a oferi siguranță în plus transporturilor mele.

– Sarcina primară a armatei diamale este să protejeze interesele diamale, zise Miatamia. Totuși, ar putea exista loc pentru o discuție.

– Mulțumesc, domnule senator, spuse Lando. Tot ce cer este o discuție corectă. Mergem?

Drumul scurt peste stradă până la ușa terminalului de andocare a fost doar un pic mai rău decât se așteptase Lando. Cei doi diamali au refuzat să fugă sau chiar să se grăbească – o problemă de demnitate, se părea – și erau la jumătatea drumului când mulțimea care aștepta la două terminale mai încolo i-a zărit. Din fericire, neavând rețineri față de a se grăbi puțin la nevoie, Lando ajunsese deja în cealaltă parte, deschizând ușa terminalului înainte ca gloata să își înceapă revărsarea întârziată către ei. Diamalii ajunseră înăuntru la timp, cu doar câteva mici pete de suc de fructe de la loviturile ratate, drept amintire.

– Sunt barbari, spuse ordonanța pe un ton de gheață, când Lando închise ușa în spatele lor. Nici o ființă nu ar trebui să aibă dreptul să încerce o astfel de dezonorare a alteia.

– Pace, zise Miatamiala pe același ton, în timp ce-și scutura cu vârfurile degetelor câteva picături de pe mână. Puține alte ființe au înțelepciunea sau capacitatea pentru exprimarea cuviincioasă caracteristică poporului diamal. În loc să îi consideri barbari care trebuie evitați, sau chiar răufăcători care trebuie pedepsiți, trebuie să îi vezi ca pe niște copii care nu au nevoie decât de instruire pentru un comportament civilizat.

Se uită la Lando.

– Nu sunteți de acord?

– Cred că astfel de discuții ar trebui amânate, domnule senator, răspunse Lando nedorind să se lase târât în conversație. Cel puțin până când părăsim în siguranță Cilparul.

– Vorbiți cu înțelepciune, spuse Miatamia, urechile zvâcnindu-i iar. Vă rog: conduceți.

Tierce își ridică privirea de pe ecran... Și doar din expresia lui, Disra știu că dăduse peste ceva beton.

– Ai o țintă? Întrebă el.

– Într-adevăr, am, răspunse Tierce. Senatorul Poroło Miatamia, reprezentat diamal în Noua Republică. Roti ecranul pentru a vedea și celălalt. Și nici n-o să ghicești cu cine a aranjat să călătorească.

Disra cercetă raportul, simțind cum ochii i se măreau puțin.

– Cred că glumesc. *Lando Calrissian*?

– Nu e o glumă, îl asigură Tierce. Și nici o greșală. Agentul care raportează a verificat de două ori înregistrările de decolare de la Astroportul Mos Tommo. Calrissian, senatorul și ordonanța lui au plecat cu toții în yachtul lui Calrissian.

– Chiar așa, murmură Disra.

Nu era de mirare că Tierce părea atât de mândru de sine. Diamalii erau avocați și mai puternici ai atitudinii iartă-și-uită decât mon calamarii sau durosii. Alegerea ideală pentru mica piesă de teatru la care se gândea Tierce.

Și a avea și un prieten apropiat al lui Han Solo făcea ca lucrurile să fie perfecte.

– Care e destinația lor... ah, uite-o. Coruscant.

– Da. Tierce deschisese o hartă stelară și marca pe ea rutele posibile.

– Presupunând că Lando Calrissian se îndreaptă direct către Coruscant, nu ar trebui să avem probleme în a-i intercepta oriunde dorim pe drum. Singura problemă este dacă Flim și cu mine ne putem întâlni cu *Neîndurătorul* înainte să prindă yahtul.

– N-ar da bine dacă ar trebui să te aștepte pe tine, îl avertiză Disra. Asta ar trebui să pară unul dintre trucurile de omnisciență obișnuită a lui Thrawn.

– Fii bun și nu-mi ține prelegeri despre subtilitățile propriilor mele planuri, spuse Tierce cu răceală, mutând rutele pe harta stelară. Va fi un pic cam strâns, dar cred că o să ne iasă.

– Da, răspunse Disra în timp ce se uita și el la cifre. Tot nu sunt înnebunit după planul ăsta, Tierce. Nu avem nici o idee cum va reacționa Noua Republică.

– Desigur că știm, spuse Tierce cu răbdare. Deja ți-am explicat totul.

– Mi-ai zis ce crezi, îl corectă Disra. Și doar asta sunt. Niște păreri.

– Dacă nu vrei să riști, nu ar fi trebuit să te apuci de planul ăsta, spuse Tierce cu o voce mai rece cu câteva grade. Dacă ți-ai pierdut curajul, mai ai timp să te retragi.

Disra se uită amenințător la el.

– Nu e vorba de curajul meu, domnule maior, mârâi el. E vorba de a nu ne asuma riscuri inutile pentru a ne atinge obiectivul.

Tierce îi întâmpină privirea cu una la fel de amenințătoare.

– Acesta este necesar, excelență, zise el. Crede-mă. Așa, deci ne mai trebuie și un crucișător interdictiv. Ridică ușor din sprâncene. Și trebuie să ne cam grăbim.

Făcând un efort, Disra își înghiți restul argumentului. Tierce nu îi prezentase acest plan decât după ce se întorsese de pe Yaga Minor și încă nu era sigur cum îl convinsese gardianul. Dar dacă tot o făceau, ar fi fost al naibii de bine să o facă corect.

– Bine, mârâi el. Dă-te din scaunul meu și o să dau ordinele.



– **E**i, domnule general, spuse amiralul Pellaeon lăsându-se pe spate în scaun, în timp ce accepta un păhărel de brandy Kareas de la celălalt, cum mai stau lucrurile pe Yaga Minor?

– Cam la fel ca întotdeauna, domnule amiral, răspunse marele general Hestiv, făcând un semn către planeta îndepărtată din centrul videcranului în timp ce își turna și el puțin brandy în pahar și se așeza la loc la biroul său înțesat de datacarduri.

– Foarte liniștite.

– Înțeleg că de curând au existat niște frământări printre segmentele populației yagai, zise Pellaeon.

– Complet neglijabile, spuse Hestiv, dând din mână nepăsător. De fapt, cum majoritatea populației este complet loială, se ocupă singuri, de cele mai multe ori, de cei câțiva disidenți. Singura dată când trebuie cu adevărat să ridicăm un deget este pentru a-i proteja pe disidenți de loialiștii prea zeloși.

– Ceea ce vă permite să vă situați pe o poziție morală superioară.

– Exact, spuse Hestiv. Ține locul unei schimbări adevărate a imaginii pe care o avem de obicei printre extratereștri.

– Da, murmură Pellaeon, sorbind din băutură. Păcat că nu s-a ocupat și Împăratul însuși mai mult de astfel de relații publice, cu douăzeci de ani în urmă.

– Păcat că nu s-a găsit nimeni care să nu fie orbit de putere să îl dea jos cât mai era vreme, replică Hestiv, cu o urmă de amărăciune în voce. Trebuie să fi fost sute de administratori competenți sau de ofițeri ai Flotei care ar fi putut menține Imperiul în viață.

Pellaeon simți un nod în gât.

– A existat unul, cel puțin, spuse el încet.

Lui Hestiv îi tremură buza.

– Da... Marele Amiral Thrawn. Întotdeauna am regretat faptul că nu am avut șansa să îl întâlnesc.

Pentru o clipă, cei doi tăcură. Apoi Hestiv își dresе glasul.

– Dar nu cred că avem nimic de câștigat dacă ne gândim la cum ar fi fost, spuse el. Acesta este trecutul, acum suntem în prezent; și presupun, domnule amiral, că ați venit să discutăm viitorul.

Pellaeon mai sorbi o dată din băutură.

– Da, zise el, privindu-l cu atenție pe celălalt. Ca să o spun direct, războiul împotriva Noii Republici s-a terminat și noi am pierdut. Opinia mea profesională este că a venit vremea să vorbim despre pace.

Mușchii din jurul ochilor lui Hestiv se încordară.

– Adică să ne predăm.

– Eu voi negocia termenii, spuse Pellaeon. Dacă fac o treabă bună, cred că ar trebui să reușim să păstrăm cam tot ce avem.

Hestiv pufni.

– Cât o mai fi.

– Încă mai controlăm peste o mie de sisteme locuite, îi aminti Pellaeon cu blândețe. Ați prefera să permitem Noii Republici să reducă și mai mult acest număr până când acceptăm noi inevitabilul?

– Noua Republică nu este în poziția în care să reducă prea multe acum, răspunse Hestiv. Mi se pare că sunt pregătiți să se ia de gât între ei, nu cu noi.

– Cu siguranță au probleme, zise Pellaeon. Dar dacă așteptați să se prăbușească într-un război civil total din cauza Caamasului sau a orice altceva, cred că nu sunteți realist.

– Vă cer scuze, domnule amiral, dar, cu tot respectul, nu sunt de acord, spuse Hestiv. Mai ales dacă ne apucăm și noi să îi împingem nițel, cu chibzuință.

Pellaeon își înăbuși un oftat. Încă un argument pe care îl auzise iar și iar în timpul călătoriei lui.

– Deci, ați prefera să îi încurajăm să se autodistrugă, spuse el. Să ne golim șantierul naval, dacă este nevoie; să ne secăm baza Ubictorat de toate forțele și resursele. Să lăsăm tot acest sistem complet neprotejat.

– Dacă este necesar să mergem atât de departe, da, răspunse Hestiv. Aceasta este o bază militară, domnule amiral. Așa trebuie să îi fie folosite resursele.

– Corect, zise Pellaeon dând din cap. Și ce credeți că se va întâmpla când își vor da seama că noi i-am ațâțat?

– Nu văd de ce ar afla, comentă Hestiv. Nu trebuie să ne folosim distrugătoarele spațiale sau vânătorii TIE sau orice altceva mai este evident imperial.

– Nu. Pellaeon clătină din cap. Putem menține o vreme o astfel de șaradă, poate chiar destul de mult. Dar într-un final, vor descoperi. Și atunci se vor uni din nou, cel puțin până ne vor distruge.

Hestiv privi pe fereastră la sfera albastru-verzuie din depărtare.

– Cel puțin așa am muri în luptă, spuse el cu o dificultate evidentă. În felul dumneavoastră... nu există onoare atunci când te predai, domnule amiral.

– Dar nu există onoare nici în a irosi viețile pentru nimic, replică Pellaeon.

Hestiv zâmbi ironic.

– Știu. Dar cel puțin dacă ești mort nu mai trebuie să trăiești cu rușinea.

– Există nobili în Flotă care ar numi asta o atitudine de războinic nobil, spuse Pellaeon. Personal, aș numi-o prostie. Dacă suntem distruși – dacă murim cu toții – conceptele și idealurile Noii Ordini vor muri cu noi. Dar dacă ne predăm, putem păstra vii acele idealuri. Așa, dacă și când Noua Republică se va autodistruge, ne vom putea ridica iar. Poate că atunci galaxia va fi, în cele din urmă, gata să ne accepte.

Hestiv se strâmbă.

– Poate.

– Nu există dezonoare în a te retrage dintr-o situație în care nu poți câștiga, domnule general, spuse Pellaeon încet. L-am văzut pe Marele Amiral Thrawn făcând-o de mai multe ori, direct și fără jenă, în loc să își irosească oamenii și navele. Ceea ce propun eu să facem nu înseamnă nici mai mult, nici mai puțin.

Hestiv își agită neliniștit băutura în pahar.

– Presupun că deja v-ați consultat cu Moff-ii în această privință.

– Da, răspunse Pellaeon. La final, au fost cu toții de acord.

– Cu greu, bănuiesc.

– Nici unul dintre noi nu este chiar bucuros de această situație, zise Pellaeon. Pur și simplu recunoaștem că este ceva ce trebuie făcut.

Hestiv inspiră adânc și expiră.

– Cred că aveți dreptate. Aș fi vrut să nu aveți. Își ridică paharul și bău totul dintr-o înghițitură. Foarte bine, domnule amiral. Aveți

sprijinul meu, ceea ce presupun că este motivul adevărat pentru care ați venit pe Yaga Minor. Mai pot face și altceva pentru dumneavoastră?

– De fapt, da, domnule general, răspunse Pellaeon scoțând un datacard și întinzându-l peste birou. Mai întâi, aș dori să treceți această listă de nume prin sistemul de calculatoare al bazei Ubictorat.

– Desigur, spuse Hestiv, punând datacardul în locul lui și tastând la terminalul său. Căutați ceva anume?

– Informații nemodificate, îi zise Pellaeon. Există oameni pe care îi bănuiesc că au legături financiare secrete cu Moff Disra, dar nu am reușit să dăm de urma acestor conexiuni.

– Iar Disra nu v-ar lăsa să căutați în dosarele de pe Bastion? sugeră Hestiv cu un zâmbet ironic.

– Sunt sigur că ne-ar fi lăsat, răspunse Pellaeon. Dar nu aș avea încredere în ce spun acele dosare.

– Ei, în acestea puteți avea încredere, îl asigură Hestiv, tastând la panoul său. Nimeni nu intră în dosarele mele fără autorizația corectă, confirmată și reconfirmată. Maiorul acela de pe *Nimicitorul* – Tierce – a aflat asta cu siguranță când a încercat...

– Maiorul Tierce? îl întrerupse Pellaeon. Maiorul *Grodin* Tierce?

– Da, acela, răspunse Hestiv încruntându-se. Venise aici din partea căpitanului Trazzen, doar că nu am putut stabili contactul cu *Nimicitorul* pentru a confirma autorizarea, așa că nu i-am permis accesul în sistem. De ce, este ceva în neregulă?

– Da, scrâșni Pellaeon din dinți. Maiorul Tierce nu este atașat pe *Nimicitorul*. Este ordonanța lui Moff Disra.

Figura lui Hestiv împietri.

– Deci așa.

Pellaeon făcu un semn către terminal.

– Există vreo modalitate prin care să vedeți în ce dosare ar fi putut intra?

– Tocmai v-am spus că nu a făcut-o.

– O, a intrat, fiți sigur, zise Pellaeon încruntat. Printr-un terminal pe care nu îl supraveghea nimeni sau poate că și-a adus el unul și a intrat pe la un punct de intersecție. Dar, cu siguranță, nu a plecat de aici fără să facă ce avea de făcut.

Hestiv tasta la panou.

– Aveți dreptate, firește. Voi comanda o verificare; și dacă tot am ajuns aici, să îi mai vedem o dată identitatea.

Cercetarea dură aproape o oră; și, la final, aflară ceea ce Pellaeon începuse să bănuiască.

Nimic.

– E lipsit de sens, mârâi Hestiv, uitându-se la ecran. Știm că a fost aici, și probabil că nu de plăcere. Dar nu există nici măcar un semn de acces sau de falsificare. Deci ce naiba a *făcut*?

– Ați verificat toate dosarele? Întrebă Pellaeon rotind ecranul și aruncând un ochi pe listă.

– Desigur, răspunse Hestiv pe un ton puțin cam arțăgos. Totul, de la fișierele de întreținere de bază până la...

– Nu, zise Pellaeon, privind fix ecranul în timp ce un gând înfiorător îi veni brusc. Nu ați verificat totul. Nu aveți cum.

– Îmi cer iertare domnule amiral...

– Deoarece există dosare la care nu aveți acces, îl întrerupse Pellaeon, derulând lista. Mai precis, secțiunea Dosarelor Secrete.

Hestiv ridică din sprâncene.

– Nu se poate să vorbiți serios, spuse el. Sugați că un maior inferior ar fi putut accesa propriile dosare sigilate ale Împăratului?

– Sunt de acord că pare incredibil, zise Pellaeon. Dar nu mai avem alte variante.

– Dar un *maior*?

– Este ordonanța unui Moff foarte alunecos, îi aminti Pellaeon. N-aș crede că Disra nu a fost în stare să găsească o cale de a intra în Dosarele Secrete. De fapt, având în vedere ambiția și lipsa lui de etică, mi s-ar părea mai surprinzător dacă nu a făcut-o.

– Eu tot nu cred, zise Hestiv abătut. Dar după cum spuneți, nu mai avem alte variante. Ridică o sprânceană. Nu cred că *dumneavoastră* puteți pătrunde în aceste dosare pentru a verifica?

Pellaeon clătină din cap.

– Codurile și procedurile s-au pierdut cu mult înainte ca eu să fi ajuns la poziția din care mi s-ar fi arătat cum să le folosesc.

– Păcat, spuse Hestiv. Dacă nu putem intra, nu avem cum să ne dăm seama ce căuta aici.

– Asta *este* marea întrebare, nu? îl aprobă Pellaeon, frecându-și gânditor bărbia. Nu avea cum să caute ceva – dosarele de pe Bastion sunt duplicate ale celor de aici. Ceea ce implică faptul că scopul lui era să adauge, să șteargă sau să modifice.

Hestiv mormăi ceva pentru sine.

– Ceea ce implică faptul că numele pe care le cercetați ar putea avea o istorie mai bogată în cadrul Imperiului decât ați crezut.

– Poate, aprobă Pellaeon sobru când un alt gând neplăcut îl lovi. Dar mai există o posibilitate. Dacă aș dori informații despre atacul care a distrus Caamasul, unde ar trebui să mă uit?

Hesativ dădu încet din umeri.

– Ar trebui să existe copii ale tuturor știrilor și rapoartelor oficiale în dosarele obișnuite, atât de atunci cât și de mai târziu.

– Și dacă Palpatine a fost implicat personal, așa cum spun zvonurile? Hestiv răsuflă zgomotos.

– Orice lucru de genul ăsta ar trebui să fie în secțiunea Dosarelor Speciale, nu? Credeți că asta căuta Tierce de fapt?

– Sau căuta asta plus lista de aliați ai lui Disra, zise Pellaeon. De vreme ce tot a intrat în dosare, de ce nu pe amândouă?

– De ce nu, într-adevăr, răspunse Hestiv bătând gânditor cu degetul în birou. Întrebarea este de ce ar fi vrut Disra dosarele Caamas?

– Orice ar fi, mă îndoiesc că are altceva în centru decât visele de mărire ale lui Disra, spuse Pellaeon amar. Și doar din acest motiv, vreau să știu ce este. Cred, domnule general, că noi doi ar trebui să începem să căutăm în secret pe cineva care să poată accesa aceste dosare.

– Voi începe imediat să fac cercetări, promise Hestiv. Unde vă pot contacta dacă reușesc?

– Nu voi putea fi contactat o vreme, răspunse Pellaeon ridicându-se. Voi lua legătura cu dumneavoastră când mă voi întoarce. Vă mulțumesc pentru ajutor.

– Pentru puțin, domnule amiral, zise Hestiv. Și mult noroc în... în tot.

Și era și timpul, știu Pellaeon în timp ce se îndrepta pe coridor de la biroul lui Hestiv către cala de andocare unde se afla naveta lui. Șantierele navale de pe Yaga Minor erau ultima escală în turul lui pe la slabele unități defensive ale Imperiului, iar el obținuse tot ajutorul pe care îl putea primi de la militarii superiori.

Acum era timpul pentru călătoria solitară spre Pesitiin.

Se strâmbă. Trecuseră trei săptămâni. Maiorul Vermel ar fi trebuit să fi ajuns la Morishim pentru a încerca să ia legătura cu generalul Bel Iblis. Trei săptămâni de când el și corveta corelliană dispăruseră fără urmă. Concluzia care nu mai putea fi evitată era că fusese interceptat undeva pe drum fie de niște pirați, fie de forțele prea zeloase ale Noii Republici, fie de disidenți imperiali.

Fusese un ofițer bun, chiar un prieten, iar Pellaeon îi va plânge pierderea și îi va simți lipsa. Dar deocamdată întrebarea cea mai importantă era dacă reușise să transmită mesajul înainte de a fi capturat.

Pellaeon nu avea de unde să știe. Va trebui să se ducă la Pesitiin și să aștepte ca Bel Iblis să facă la fel.

Și dacă celălalt nu o făcea... ei, va trebui să se ocupe de asta când și dacă va fi nevoie.



Numele ei oficial era Promenada Marelui Inel; și chiar și pe o lume care se mândrea cu realizările ei ingineresti așa cum o făcea Cejansij în mod clar, era într-adevăr o realizare remarcabilă. Cu o lățime de treizeci de metri în locul cel mai larg, prinsă de zidul estic al Canionadei cam la două treimi din înălțime, se întindea pe întreaga lungime – peste zece kilometri – a canionului. Tejghele și chioșcuri erau montate pe tot zidul canionului, zonele comerciale fiind răspândite printre cercurile de discuții, grădinile de meditație slab conturate sau grupurile de sculpturi. În alte locuri, peretele fusese lăsat complet gol, pentru a permite observarea liberă a micilor cascade care se scurgeau încet către fundul canionului.

Priveliștea mult mai interesantă era, totuși, de cealaltă parte a Promenadei. Dincolo de parapetul lucrat complicat în plasă de metal, înalt până la piept, puteai să te uiți în jos, chiar în Canionadă, la orașul orașul care fusese ridicat pe fund și pe laturi. La intervale regulate, parapetul se deschidea în arcade care se curbau grațios peste canion către pasarelele mai mici și mai utilitare din partea opusă. Arcadele erau aranjate în forma unui diamant, în grupuri de câte nouă: trei se uneau cu Promenada, câte două, cu pasarelele de deasupra și de dedesubt, câte una de pasarelele de deasupra și de dedesubtul acestora.

O realizare impresionantă, care era și mai importantă prin faptul că întreaga structură veche de trei sute de ani era ținută foarte bine în loc fără ajutorul vreunui lift repulsor. Mergând pe Promenadă, privind în partea cealaltă prin întunericul care se lăsa la luminile împrăștiate prin canion și în jos, Luke se întreba dacă exista cineva în aceste timpuri moderne care să aibă iscusința și încrederea de sine pentru a se angaja în ceva de asemenea magnitudine.

Rulând alături de Luke, R2 piuia neliniștit.

– Nu te îngrijora, R2, n-o să mă apropii prea mult de margine, îl calmă Luke pe robot, mișcându-și umerii pe sub mantia cu glugă. Oricum, nu e periculos – broșura zicea că există raze tractoare de urgență reglate să prindă pe oricine cade.

R2 ciripi o confirmare, nefiind prea convins. Apoi, rotindu-și cupola pentru a privi suspicios în urmă, piui o întrebare.

– Da, îi spuse Luke serios. Încă ne urmărește.

Începuse să îi urmărească, de fapt, la puțin timp după ce ajunseseră pe Promenadă: un extraterestru solid și mare, care se tot ferea de ceilalți trecători cu o grație nebănuită. Luke nu era sigur când el și R2 fuseseră observați și identificați; poate în timp ce coborau cu turboliftul de pe astroport, poate nu înainte de a ajunge pe Promenadă.

De fapt, era foarte probabil să nu fi fost identificați deloc. Urmăritorul lor putea să fie doar un hoț local care spera să îl ușureze pe un străin neajutorat de robotul lui astromec.

Dacă era așa, avea să aibă o surpriză.

R2 piui iar.

– Răbdare, îi spuse Luke, privind în jur. Ajunseseră la capătul unui grup de magazine prinse de perete și intrau într-o zonă largă în care nu se afla decât o cascadă și două zone de discuție acum libere. Un loc liniștit, calm și pe cât de intim văzuse Luke aici. Un loc ideal pentru a purta o conversație neașteptată.

Sau de a pregăti o ambuscadă.

– Să ne oprim aici o clipă, îi zise lui R2, trecând înspre marginea exterioară a Promenadei. Erau cam în mijlocul zonei liniștite acum, cascada curgând încet în spatele lor. Alegând o parte a parapetului, Luke se opri și se sprijini cu coatele pe ea, întinzându-și în același timp Forța. Acum era o schimbare subtilă în emoțiile urmăritorului lor: o schimbare care îl făcea pe Luke să creadă că celălalt luase o hotărâre.

– Vine, mormăi Luke către R2. Cred că e singur, dar tot ar putea să ne dea de furcă. Să te dai din drum, da?

Robotul confirmă cu un piuit nervos, rulând un metru în spate, ca răspuns. Punându-și iar coatele pe balustradă, Luke se uită în Canionadă, un fior ușor trecându-i pe spate în timp ce asculta la pașii încetei care se apropiau din lateral. Din câte își dădea seama, acesta era exact locul în care se văzuse în acea viziune...

Pașii se opriră.

– Mă iertați, zise o voce blândă. Sunteți Maestrul Jedi Luke Skywalker?

Luke se întoarse, văzând pentru prima dată mai bine ființa care îi urmărise. Era dintr-o specie necunoscută: înalt și lat în umeri, cu plăci cornoase întunecate pe jumătate ascunse de o mantie din blană tunsă. Avea capul mare, cu ochi negri și atenți și cu mici țepi acolo unde s-ar afla gura unui om.

– Eu sunt Skywalker, da, confirmă Luke. Și tu?

– Eu sunt Moshene Tre, răspunse extraterestrul. *Un'yala* al tribului Cas'ta al poporului rellarin de pe Rellnas Minor.

Întinse o mână cât a unui wookiee către gulerul mantiei și îi întoarse marginea. Prins pe interior era un ac deosebit cu filigran auriu.

– De asemenea, sunt și observator al Noii Republici. Sunt onorat să vă întâlnesc, domnule.

– Și eu pe dumneavoastră, zise Luke dând din cap în semn de salut în vreme ce ultimele rămășițe ale încordării lui se risipeau. Observatorii erau o parte semi-oficială, experimentală a Noii Republici, creată în ultima rundă de reorganizare a politicii guvernamentale. Mișcându-se liberi prin sectoarele desemnate, treaba lor era să raporteze orice vedeau sau auzeau direct Consiliului Suprem și Senatului, acordând o atenție deosebită activităților guvernamentale nepotrivite pe care autoritățile locale sau de sector ar fi preferat să le păstreze ascunse.

La început existaseră temeri că observatorii s-ar putea transforma în acel fel de forțe de securitate secrete pe care Imperiul le folosisese cu un efect atât de devastator în timpul regimului său de teroare. Până acum, totuși, asta nu păruse să se întâmple. Diferitele guverne care se angajaseră să sprijine observatorii își aleseseră candidații cu grijă, încercând să îi angajeze pe cei cu o etică cât mai puternică și apoi trasându-le clar limitele mandatului. Faptul că observatorii erau trimiși în sectoare la mare distanță de casele lor și de orice rivalități locale sau între specii ajuta fără îndoială la încurajarea sponsorilor lor să aleagă candidați care să fie cât mai imparțiali și mai incoruptibili.

Luke știa că un sistem asemănător fusese folosit și în Vechea Republică, cu Calvalerii Jedi în locul observatorilor. Poate că odată absolvenții academiei lui vor fi destul de numeroși – și vor trezi destulă încredere – pentru a prelua iar această sarcină.

– Cum vă pot ajuta? Întrebă el.

– Vă rog să îmi iertați impertinența de a fi mers în umbra dumneavoastră, continuă Tre. Dar am simțit o greutate în a vă vorbi și

trebuia să fiu sigur de identitatea dumneavoastră înainte de a vă aborda.

– Înțeleg, spuse Luke. Nu-i nimic. Cum vă pot ajuta?

Rellarin-ul veni la parapet, lângă Luke și arătă cu o mână mare în jos.

– Aș dori să vedeți ce se întâmplă în Canionadă la noapte. Să vedeți și să înțelegeți.

Luke se întoarse spre balustradă și se uită în jos. Nu vedea decât o stradă normală și luminile vehiculelor dintr-un oraș modern.

– Unde ar trebui să mă uit? întrebă el.

– Acolo, răspunse Tre, arătând spre o zonă mare în formă de diamant de lângă centrul Canionadei, chiar în partea opusă locului în care stăteau ei. Deși era înconjurată de iluminatul stradal normal, zona în sine era aproape în întregime întunecată, cu doar o mână de luminițe minuscule văzându-se în centru.

– Pare un parc, riscă Luke, invocând mintal harta Canionadei la care se uitase pe drumul spre aeroport. Grădina Seninătății, poate?

– Este corect, răspunse Tre. Vedeți luminile din centru?

– Da, zise Luke. Sunt...

Se opri, încruntându-se. În ultimele câteva secunde, cât el și Tre vorbiseră, numărul luminilor părea să se fi dublat. Încă erau strânse la un loc... iar apoi, chiar în timp ce se uita, un nou cerc de lumini se alătură grupului.

– Sunt lumini de pace, spuse Tre. La noapte, popoarele de pe Cejansij se vor aduna cu toatele în sprijinul dreptății.

– Da, zise Luke. Înțelegea prea bine ce avea să urmeze. Dreptate.

– Percep din tonul dumneavoastră că încă nu înțelegeți, spuse Tre, cu un reproș blând în voce. Consiliul Suprem și Senatul consideră toate aceste demonstrații drept revolte ale celor violenți sau ignoranți sau drept comploturi puse la cale de Imperiu. Dar nu este întotdeauna așa.

– Nu cred că Senatul vede lucrurile chiar așa de simplist, zise Luke. Totuși, trebuia să admită că Tre avea dreptate.

– Deci demonstrația de jos se va încadra într-o a treia categorie. Care este aceasta?

– După cum am spus: susținerea dreptății, răspunse rellarinul. Luminile albe pe care le vedeți sunt în memoria popoarelor de pe Caamas. Curând... da, iată. Înțelegeți?

Luke dădu din cap. În jurul grupului de lumini albe un cerc subțire de lumini albastre apăruse. În timp ce privea, se adăugară mai multe, formând un inel crescând de albastru în jurul albului.

– Le văd.

– Semnifică pomenirea victimelor Măcelului Vraash, îi spuse Tre. Pământul pe care atacatorii l-au câștigat prin acțiunea lor le-a adus multă bogăție; însă nici guvernul pas'sic și nici Noua Republică nu au insistat ca ceva din această bogăție să fie dată familiilor supraviețuitorilor, așa cum cer atât legea străveche cât și datina acelei lumi.

– Unul dintre elevii mei Jedi era de pe Vraash, zise Luke, inima bătându-i mai repede la acea amintire. A avut multă furie de înfrânt până când antrenamentul lui a putut începe.

– Mânia lor este de înțeles, spuse Tre. Însă în cei adunați dedesubt nu se află o asemenea furie. Arătă din nou către cercul de lumini care tot creștea. Nu în felul în care definesc oamenii furia. Sunt liniștiți și pașnici, nu amenință pe nimeni. Dar nu îi vor uita pe cei care au făcut rău, și nici nu îi vor lăsa pe cei de la putere să uite.

– Da, murmură Luke. Într-adevăr, există lucruri care nu trebuie uitate niciodată.

Pentru câteva minute, stătură în tăcere și priviră. Cerul de lumini albastre continuă să crească; și apoi, când centrul alb lăsa loc albastrului, albastrul fu înlocuit de galben. La rândul său, galbenului i s-a alăturat și a fost încercuit de roșu, apoi de un verde slab, de violet și, în final, de un inel exterior de alb.

– S-au adunat cu toții, spuse Tre când seria de inele concentrice se încheie. Aceia sunt cei care în această noapte și-au donat timpul pentru comemorare. Ceilalți își vor dona timpul în alte nopți, și când alții se uită în jos la lumini, își amintesc și ei. Și toți de pe Cejansij vor câștiga noi puteri în decizia lor de a trimite petiții celor puternici până când toate aceste rele vor fi îndreptate.

Luke clătină din cap.

– Doar că nici unul dintre aceste rele *nu poate* fi îndreptat, *un'Yala* Tre, zise el. Nici Caamas, nici altul.

– Cejansijii înțeleg asta, răspunse rellarinul. Știu că morții nu pot fi aduși înapoi la viață și nici lumile devastate nu pot fi făcute la loc. Ei doar caută acea dreptate care stă în puterea ființelor muritoare.

– Și ce dreptate caută ei pentru Caamas? insistă Luke. Pedepsirea întregii rase bothane pentru crima câtorva?

– Mulți ar spune că aceasta nu ar fi dreptate adevărată, aprobă Tre. Dar alții nu împărtășesc aceeași opinie, iar vocile lor trebuie să fie auzite și ele. Arată către cercurile de lumini. Dar priviți acum. Demonstrează că dreptatea nu poate fi limitată doar la un singur popor sau eveniment. Dreptatea trebuie să existe pentru toți.

Luke se încruntă. Cercurile regulate se rupeau, culorile diferite începeau să se amestece pe la margini. Primul lui gând a fost că demonstrația se încheiase și că participanții începeau să plece. Dar grupul de lumini nu părea să devină mai mare. Culorile continuau să se verse una într-alta, cercurile devenind un amestec mai omogen de culori...

Și brusc înțelese. Participanții își părăseau propriile cercuri de pomenire și se întrețeseau cu persoanele din celelalte cercuri. Era o demonstrație pentru unitate, în tăcere, însă profund mișcătoare.

– Unii dintre cei aflați acum în Grădină chiar cred că întreaga rasă bothană ar trebui declarată vinovată pentru crima de pe Caamas, spuse Tre încet. Cel puțin în privința despăgubirilor către caamas-ii supraviețuitori. Alți cejansiji resping această părere, dar sunt de acord cu faptul că, ascunzând ceea ce știa despre implicarea în acea crimă, conducerea bothană a renunțat la orice drept de a se declara inocentă. Există, de asemenea, cetățeni de pe alte lumi, veniți în vizită, care țin lumini împreună cu ei și ale căror opinii sunt probabil la fel de variate.

– Se pare că și aici este ca peste tot în galaxie, spuse Luke.

– Adevărat, răspunse Tre. Ceea ce voiam să arăt, Maestre Skywalker, este că aceste diferențe nu sunt rezultatul comploturilor inamicilor și nici măcar ale luptelor de poziție între rivali politici. Sunt diferențele de opinie adevărate și cinstite dintre multele ființe care formează Noua Republică. A le considera neimportante sau negândite înseamnă a insulta onoarea și integritatea acelor ființe și culturi.

– Știu, zise Luke. Sunt sigur că și Senatul o face. Problema este cum să reconciliezi toate aceste diferențe. Nu doar în privința Caamasului, dar și în o mie de alte probleme.

– Nu știu cum veți reuși, spuse Tre. Știu doar că trebuie să se întâmple și că trebuie să se întâmple repede. Deja am auzit despre izbucniri de furie adevărată din cauza lipsei de acțiune a Senatului în această problemă. Există chiar și situații mai neliniștitoare: sugestii șoptite despre cum Noii Republici nu îi mai pasă de ce face o lume împotriva vecinilor sau adversarilor ei. Chiar acum, unii se pregătesc

să își plătească vechi polițe, în timp ce alții caută noi alianțe pentru a se apăra.

Luke oftă.

– Am pierdut șirul situațiilor în care guvernul Noii Republici a fost acuzat că intervine prea mult într-o criză sau alta în ultimii ani. Acum încearcă să lase sectoarele și sistemele să se guverneze mai mult singure; așa că, desigur, sunt acuzați că nu fac nimic.

– Vă surprinde? întrebă Tre. Singurul truism din toate politicile este acela că voci puternice se vor ridica împotriva oricărei decizii va fi luată.

– Da, răspunse Luke, privind luminițele pâlâitoare de jos.

– Mulți dintre cei care demonstrează acum se vor întâlni mai târziu la barul GândurileSuntLibertate, zise Tre. Este în partea opusă a Grădinii, în colțul vestic al diamantului. Dacă doriți să vă întâlniți cu ei, vor fi încântați să vă spună ideile lor.

– Sunt sigur că da, rosti Luke, ascunzându-și cu grijă o grimasă. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat pentru a-mi arăta acest lucru.

– Este datoria mea să ofer informații conducătorilor Noii Republici, spuse grav rellarinul. Este un jurământ pe care îl respect cu sfințenie.

Își uni vârfurile degetelor și își plecă capul.

– Vă mulțumesc, la rândul meu, pentru timpul și atenția acordate, Maestre Skywalker, și vă poftesc să vizitați GândurileSuntLibertate în această noapte. Veți afla multe acolo. Înclinându-și iar capul, se întoarse și plecă pe Promenadă.

În spatele lui Luke, R2 fluieră încet, iar el se întoarse și îl văzu pe roboțel ridicat în vârful unui picior mecanic în timp ce se uita la luminile Canionadei de dedesubt.

– E impresionant, bine, aprobă Luke serios. De asta e așa de greu să te descurci. Atât de multe chiar *sunt* diferențe sincere de opinie.

R2 ciripi din nou, rotindu-și domul pentru a arăta către arcada din stânga lor: direcția în care ar fi mers pentru a traversa Canionada și a coborî la barul despre care vorbise Tre.

– Cred că ar trebui să mergem să aruncăm o privire, spuse Luke fără tragere de inimă. Deși mă îndoiesc că o să aflăm ceva noutăți de acolo. Vor fi doar mai multe păreri.

Se depărtă de parapet și începu să meargă către intrarea pe arcadă.

– Dacă vrei informații adevărate, trebuie să te duci la cineva ca Talon Karrde, continuă el în timp ce R2 rula lângă el ca un animal de companie bine dresat. De fapt, mă gândeam că poate ar trebui să încercăm să luăm legătura cu el.

R2 scoase un sunet nepolitic.

– Sper că asta e pentru atitudinea pe care Coruscantul o are acum față de el, îl avertiză Luke, și nu pentru Karrde însuși. A făcut o mulțime pentru Noua Republică.

Robotul scoase un piuit ambiguu, urmat de o imitație foarte bună a sunetului unei grămezi de monede care se lovesc între ele.

– Da, știu, a fost plătit pentru ajutorul lui, recunosc Luke. Ți-ai putea aminti că banii au fost motivul pentru care Han s-a implicat prima dată în Rebeliune, de asemenea, și că s-a dovedit că el e de treabă.

Ajunseră la intrarea pe arcadă și pășiră pe podul cu parapet și cu acoperișul ca o umbrelă. Ca și Promenada Inelului, arcadele Canionadei erau exemple remarcabile de măiestrie inginerescă, curbându-se ușor și grațios peste un defileu de o jumătate de kilometru fără a beneficia de sprijinul suporturilor sau al cablurilor. În partea dreaptă, pasarela era acoperită cu o suprafață nederapantă simplă, creată, în mod clar, pentru cei care se plimbau sau care doreau să se oprească și să zăbovească admirând panorama Canionadei de dedesubt. Partea stângă, în schimb, era dotată cu două benzi rulante, pentru călătorul serios care doar voia să ajungă dintr-o parte în alta.

Ar fi fost o plimbare plăcută, se gândi Luke cu o urmă de regret, dar în ultima vreme se părea că nu mai avea timp pentru astfel de plăceri simple.

– Ce este mai important e că întotdeauna Karrde a fost primul care să ne dea informațiile de care aveam nevoie, adăugă el către R2, îndemnându-l pe robot pe banda rulantă și așezându-se în spatele lui. Chiar dacă recunoaște sau nu, e de partea noastră.

R2 își roti cupola către Luke, scoase un fel de mârâit care ar fi însemnat „Cred că da”, apoi se roti iar cu fața înainte. Banda rulantă prindea viteză, observă Luke cu interes, accelerând constant pe măsură ce se apropiau de centrul arcadei. Probabil că nu accelera toată banda, căci ar fi devenit o provocare pentru oricine ar fi vrut să se suie în spatele lui. Era compusă dintr-un fel de material pseudo-fluid, bănuia el, și folosea o variantă de curgere laminară pentru a crea viteze variabile pe lungimea ei. Încă o minunăție inginerescă de adăugat pe listă.

Ajunseră în vârful arcadei, iar el tocmai se gândea să îi ceară lui R2 să analizeze banda rulantă, când simți o tulburare în Forță. Nu era mare; ceva mai mult decât un spasm în depărtare. Dar era destul.

Undeva foarte aproape, cineva se pregătea de crimă.

Coboři de pe banda rulantă, luptându-se o clipă cu schimbarea bruscă de viteză pentru a-și recăpăta echilibrul. R2, care îl pierduse pe neașteptate, țipă suprins – apoi țipă iar când Luke își folosi Forța pentru a-l ridica în aer cu totul.

– Taci, îl certă Luke așezând robotul pe o secțiune staționară a pasarelei. Privind în jur, își întinse iar Forța.

Intenția criminală era încă acolo, undeva în apropiere. Dar deși mai era o mână de trecători, nimic din ce vedea nu părea să se potrivească senzației.

Cel puțin, nu pe această arcadă.

Se întoarse, uitându-se în sus pe sub acoperișul arcadei și prin plasa parapetului celei care trecea paralel cu a lui, cu un nivel mai sus. Și iată-le acolo, poate la zece metri mai departe de locul în care se afla el; două siluete învelite în mantii și cu fețele ascunse, sprijinite cu spatele de balustradă, silueta mai scundă, cât un copil, agățându-se de cea mai înaltă. Dincolo de ei, Luke putea distinge formele întunecate a trei atacatori care se apropiau încet și încrezători de ei. În mâna unuia dintre aceștia, zări sclipirea unei lame.

Nu avea timp de pierdut și era doar o singură cale pe care Luke putea ajunge la ei la vreme. Era nevoie de un salt înalt, dar nu unul pe care un Jedi folosindu-și Forța să nu îl poată face. Singurul lucru nesigur era dacă razele tractoare de siguranță ale Canionadei vor reacționa destul de repede pentru a-l prinde din zbor și a-l da, neajutorat, într-o parte.

Nu putea afla decât într-un singur fel.

– Așteaptă aici, R2, murmură el. Întinzându-se către Forță, sări peste banda rulantă pe parapetul arcadei. Pentru vreo două secunde rămase ghemuit, recăpătându-și echilibrul, măsurând încă o dată distanța până la cealaltă arcadă. Apoi, inspirând profund, își folosi iarăși Forța și sări.

Razele tractoare de urgență nu erau, firește, atât de sensibile pe cât crezuse el și ajunsese în partea cealaltă fără mai mult de un ghiont din partea lor. Prinzându-se de parapetul celeilalte arcade, își vârî picioarele prin spațiul dintre acoperiș și balustradă și ateriză pe partea care nu se mișca a pasarelei, ghemuindu-se nițel.

Cuprinse dintr-o privire imaginea care i se înfățișă. Cele două viitoare victime, după cum văzuse deja, stăteau în fața lui și spre dreapta, cu spatele lipit de parapet. Gluga celei mai înalte alunecase, dezvăluind fața brăzdată și părul alb ale unei femei în vârstă. Figura copilului care se agăța de ea – cel mai probabil un nepot sau chiar un strănepot, având în vedere vârsta femeii – era încă în umbră. Dar Luke nu avea nevoie să vadă o expresie; felul în care copilul strângea pulpana femeii era toată dovada de care ar fi avut nevoie oricine pentru a recunoaște teroarea tăcută.

O teroare care avea un motiv bun. De pe arcada de mai jos, Luke văzuse trei bărbați cu cuțite care se apropiau de ei. Acum, din noul punct de observație, vedea că aceștia erau doar cercul interior al unui grup mai mare. Încă alți nouă bărbați stăteau la câțiva pași mai departe, formând un semicerc în jurul prăzii lor. Toți cei nouă aveau fețele dure ale oamenilor ale căror vieți fuseseră formate din violență și cruzime; cu toții aveau pistoalele scoase și pregătite.

Și, deocamdată, toate cele nouă fețe – și cinci dintre pistoale – erau îndreptate spre Luke.

– De ajuns, strigă Luke îndreptându-se. Lăsați armele jos.

– Am o idee mai bună, se răsti unul dintre bărbați, cu o voce la fel de amenințătoare ca și înfățișarea. Ce-ar fi să te întorci și să pleci. Cât mai poți.

– Nu cred, răspunse Luke, încercând să pară mai încrezător decât era. Cu cinci – șase, acum – blastere îndreptate spre el, avea să fie o întrecere pentru a vedea dacă își putea scoate sabia de lumină destul de repede, încât să respingă focurile care ar fi venit spre el în clipa în care ar fi făcut vreo mișcare spre armă.

Dar banda rulantă era la doi pași în stânga lui. Câte o parte mergea în fiecare direcție; ambele se mișcau destul de repede...

– Pierdem vremea, rosti un alt bărbat. Arde-l și hai să...

Și în acea clipă, în mijlocul propoziției, copilul se mișcă.

Era atât de tăcut și de lin, încât la început Luke nu își dădu seama ce se întâmpla. Copilul își desfăcu strânsoarea speriată și se roti către cel mai apropiat dintre atacanții înarmați cu cuțite, cu un braț legănându-se către acesta ca o palmă dată stilizat peste piept, care își ratase ținta cu puțin. Mișcarea brațului păru să îl arunce pe copil ca pe o piatră ricoșată către al doilea atacator; iarăși mișcarea de pălmuire, și acum se legăna către al treilea bărbat...

Și cu un bolborosit, primul bărbat se prăbuși grămadă la pământ.

Cineva înjură cu o răutate surprinsă, pistoalele îndreptate spre Luke tremurând în timp ce zăpăceala bruscă pătrundea în ceea ce cu două secunde în urmă păruse o situație absolut sigură. Capetele se întoarseră către copil și bunica lui...

Și apoi al doilea bărbat căzu, al treilea începu să facă același lucru, cuțitul lui fiind acum, inexplicabil, în mâna copilului. Însă doar pentru puțin timp; o clipă mai târziu, cu o scurtă mișcare din încheietură, cuțitul zbură pe o distanță scurtă și se înfipse în pieptul unuia dintre ceilalți atacatori.

Și în același timp gluga căzu destul de mult pentru a dezveli, în cele din urmă, fața copilului.

Nu era un copil. Era un noghri.

Aceasta a fost ultima imagine clară a extraterestrului pe care au văzut-o. Pentru unii, aceasta a fost singura imagine clară a oricărei pe care îl vor mai vedea. Chiar când Luke își apuca sabia, noghriul deveni o pată neclară de mișcare: plonjând, rostogolindu-se, tăind cu lamele pe care acum le avea în ambele mâini, evitând cu o ușurință firească focurile de armă trase la întâmplare. O grenadă zdrăngăni pe pasarelă la picioarele femeii și dispăru când Luke o luă cu Forța și o aruncă în sus prin spațiul dintre parapet și acoperiș.

Până când explodă deasupra lor, fără să facă rău, lupta se terminase.

– Maestre Skywalker, spuse noghriul, dând din cap din mijlocul carnagiului în timp ce își ascundea la loc cele două lame de asasin. Sunt onorat de prezența dumneavoastră și vă sunt recunoscător pentru ajutor.

– Atât cât a fost, zise Luke clătinând din cap uimit. Văzuse noghri antrenându-se sau exersând și crezuse că le cunoștea limitele abilităților de luptă. Nu fusese nici măcar pe aproape.

– Totuși, cred că te-ai fi descurcat și fără mine.

– Îmi cer iertare, dar nu este adevărat, îl contrazise noghriul, pășind peste cadavre și apropiindu-se de el. Diversiunea dumneavoastră a venit la momentul cel mai potrivit, oferindu-mi aproape patru secunde în plus, pe care altfel nu le-aș fi avut.

– Ca să nu mai vorbim de grenadă, adăugă femeia în vârstă. Se lăsase pe vine lângă unul dintre morți și îl căuta prin buzunare cu degete exersate. Dacă nu ar fi fost reacția ta rapidă, am fi putut muri cu toții. Mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse Luke, privind-o cu îndoială crescândă cum termina de căutat și se muta la următorul corp. Un războinic noghri și o femeie cu experiența unui hoț de buzunare nu era exact la ce se gândise el când le sărise în ajutor.

– Pot întreba cine ești?

– Nu cine te temi probabil că sunt, răspunse femeia, oprindu-se din căutare pentru a-i arunca un zâmbet scurt. Este ceva destul de cinstit și foarte respectabil. Mă numesc Moranda Savich; Plakhmirakh, aici de față, este, actualmente, garda mea de corp. Lucrăm pentru o veche cunoștință de a ta: Talon Karrde.

– Zău, spuse Luke. Destul de ciudat, tocmai mă gândeam să încerc să îl contactez.

– Ei, ai venit unde trebuia, zise Moranda ridicându-se. Tocmai a sosit pe Cejansij.

– Glumești, spuse Luke încruntându-se. Ce face aici?

– Cine știe ce face Karrde oriunde? replică filosofic Moranda. De ce nu vii cu noi să îl întrebi chiar tu?

Luke se uită în jos, prin parapet, la luminile orașului de dedesubt. Încă o dată, reușise să fie la locul potrivit în momentul potrivit. Forța era într-adevăr cu el.

– Mulțumesc, îi spuse el Morandei. Cred că o să vin.

– Șefule?

Karrde își ridică privirea de pe masă, pentru a descoperi capul lui Dankin ieșind pe după ușa deschisă a biroului.

– Da, ce este?

– Savich și noghriul ei sunt aici, zise Dankin. Are informațiile pe care le voiai.

– Bine, spuse Karrde încruntându-se ușor.

Când echipajul de pe puntea *Sălbaticului Karrde* se pregătea să îi joace o farsă lui H'sishi cu *Întreprinderea Rătăcitoare* a lui Booster Terrik, Dankin avusese un rânjet pe jumătate ascuns. Avea același rânjet acum.

– Și? întreabă Karrde.

Rânjetul ieși cu totul din ascunzătoare.

– Și ți-au adus și o surpriză.

– Zău, spuse Karrde lăsând temperatura vocii lui să scadă cu câteva grade. Sper că îți amintești cât de mult îmi plac surprizele.

– Asta o să îți placă, șefule, îl asigură Dankin dându-se într-o parte și făcând un semn. Plakhmirakh și Moranda Savich apărură de

după cadrul ușii și intrară în birou, femeia ținând în mână un cilindru de date. Și în spatele lor venea...

– Ei, să fiu kessel, zise Karrde ridicându-se în picioare. Într-adevăr, o surpriză plăcută. Salut, Skywalker.

– Karrde. Luke dădu din cap în semn de răspuns. Sunt surprins să te găsesc aici.

– Sentimentul este reciproc, aprobă Karrde. Ești singur?

– E și R2 cu mine, spuse Luke făcând semn cu capul peste umăr. A văzut un robot de reparații G2-T9 care lucra lângă terminalul tău de transport și s-a oprit să stea de vorbă cu el.

– Sper să-i placă, zise Karrde luând cilindrul de la Moranda și uitându-se la însemnele lui. E ultimul G2 pe care îl mai cumpăr. Ceva probleme, Moranda?

– Am fost atacați pe drumul de întoarcere, îi spuse ea. Doisprezece bărbați, foarte bine pregătiți, fără indicii despre cel pentru care lucrau.

– Probabil unul dintre hutti, zise Karrde întorcând cilindrul în palmă. Nu au fost chiar bucuroși să piardă asta.

– Se poate, spuse Moranda. Oricine ar fi fost, Plakhmirakh s-a ocupat de ei.

– Cu ajutorul Maestrului Skywalker, adăugă noghriul cu vocea lui dogită. A sosit exact la momentul potrivit.

– Maeștrii Jedi se pricep la de-astea, zise Karrde sec, dându-i cilindrul înapoi Morandei. Bine. Du-i-l lui Odonnl, apoi mergi și te relaxează în sala echipajului până îl verifică el și îți face plata. Te-ar interesa să mai primești o însărcinare?

– Doar dacă e mai amuzantă decât munca de curier, răspunse Moranda. În afară de atac, a fost cam plictisitoare. Făcu semn cu mâinile către Luke și Plakhmirakh. Și cuăștia doi în preajmă, nici partea asta nu a fost prea palpitantă.

– O să îmi dau mai multă silință data viitoare, promise Karrde. De fapt, am o anumită treabă în care talentele tale s-ar putea dovedi folositoare. Vino înapoi aici după ce ești plătită și mai vorbim, da?

– În regulă, zise Moranda dând din cap. Plakhmirakh făcu o plecăciune noghri scurtă și amândoi părăsiră biroul.

Karrde ridică o sprânceană către Skywalker.

– Îți mulțumesc de ajutor. Cred că acum este rândul meu să îți fiu dator.

– Nu prea, spuse celălalt. Plakhmirakh supraestimează cu mult sprijinul meu.

– Da, de obicei nu prea au nevoie de ajutor, nu? îl aprobă Karrde. Sunt foarte mulțumit de serviciile lor. În afară de a-i împiedica pe cei din slujba huttilor, ce te aduce pe Cejansij?

Luke dădu din umeri.

– Forța, de fapt, răspunse el. Am încercat să obțin o viziune a viitorului și m-am văzut pe mine aici. Așa că iată-mă.

– Ah, spuse Karrde. Nu este un mod de a-mi face programul cu care m-aș descurca.

– Nici eu nu sunt prea obișnuit cu asta, zise Luke. Pe de altă parte, tocmai mă gândeam să încerc să iau legătura cu tine, și iată-te, așa că se pare că a mers. Ce faci aici, totuși, dacă îmi permiți să te întreb?

– Nu e un secret, îl asigură Karrde. Cel puțin nu față de tine. Am cercetat posibilitatea ca agitatori din afară să fie implicați în protestele care au tot izbucnit prin Noua Republică. Cum Cejansij are un trecut bogat în demonstrații pașnice, m-am gândit că ar fi ținta evidentă pentru o acțiune subversivă.

– Are logică, medită Luke. Deși poate că e *prea* evidentă.

– Depinde cât de subtili se hotărăsc să fie agitatorii noștri necunoscuți, spuse Karrde. Am crezut că tot merita să verific. Ziceai că vrei să vorbești cu mine?

– Da, răspunse Skywalker. Mă întrebam dacă ai avansat în vânătoarea noastră de clone.

– Nimic, recunoscui Karrde. Nici una dintre sursele mele de informații nu a auzit nici măcar o șoptă despre activități ale clonelor. Dacă există, oricine le folosește o face în foarte mare secret.

– Hmm, murmură Skywalker. Dar pirații Cavrillu?

Karrde clătină din cap.

– Se pare că s-au ascuns. Ridică o sprânceană. Nu că i-aș acuza. Să fii gonit din cea mai sigură bază a ta de un Maestru Jedi trebuie să fie o experiență cam tulburătoare.

– Tu ai fost gonit de pe Myrkr de Marele General Thrawn și nu te-ai speriat, îi aminti Skywalker.

Karrde se forță să zâmbească. Amintirile acelor vremuri încă îi provocau tresăriri neplăcute.

– Poate că sunt eu mai tare. Sau poate că nu se vede așa de bine când mă sperii.

Pe birou, interfonul piui, iar el se întinse pentru a-l deschide.

– Da?

Era Dankin, cu o expresie întunecată, bruscă și necaracteristică.

– Mesaj urgent de la *Gheața Instelată*, zise el aspru. Faughn spune că Mara a fost capturată.

Karrde simți cum i se strânse stomacul și se lăsă să cadă în scaun.

– Faughn mai e în legătură cu noi?

– În mare parte, răspunse Dankin. Semnalul e cam ciudat – prea multe rele pe parcurs – dar se aude destul de clar. Comunicatorul 5.

Karrde deschise acel canal, aproape fără să-și dea seama că Luke ocolise biroul și venise lângă el.

– Aici Karrde. Faughn?

– Da, domnule, se auzi vocea lui Faughn tremurând ușor din cauza numărului prea mare de rele din hiperspațiu. Am ajuns la sistemul Nirauan și am observat o navă spațială neidentificată aterizând pe a doua planetă. Jade a luat Apărătorul și s-a dus după ea. Am primit o transmisiune de la aparatul ei de înregistrare care arăta că avea probleme. Capturată, poate mai rău.

Karrde simțea cum îi bubuia pulsul în urechi.

– Dankin, avem o copie a înregistrării?

– Imediat, spuse vocea lui Dankin.

– Dă-i drumul.

O ascultă în timp ce se derula: zborul și aterizarea, cum descoperise Mara peștera și fortăreața, exclamația ei de uimire și bufnitura finală care îi făcea rău.

– Pune-o pe H'sishi să facă o analiză imediat, ordonă Karrde. Acea bufnitură semănase prea mult cu zgomotul unui trup căzând la pământ...

– Vreau tot ce poți să scoți din înregistrare.

– Deja ne ocupăm de asta.

– Am făcut și noi o analiză, zise Faughn. În mod sigur se aud respirația și ritmul bătăilor inimii unui om după ce ea amuțește, deci cel puțin în acel moment era în viață. În peșteră sunt cincizeci sau mai multe creaturi zburătoare – am reușit să deosebim cel puțin atâtea perechi de aripi bătând – deși s-ar putea să nu fi vorbit cu ele. Oh, și din vitezele diferite ale sunetului prin aer și os, se pare că bufnitura a venit de la ceva care a izbit-o într-o parte a capului.

Karrde se strâmbă.

– Un atac.

– Sau un accident, zise Faughn. Știm că se mișca tocmai înainte să se întâmpale și că era într-o peșteră. Ar fi putut intra într-un perete sau așa ceva.

– Putem încerca o analiză a ecoului, sugeră Dankin. Să vedem cât de aproape era de perete când a fost lovită.

– Da. Karrde se întoarse spre Skywalker, care stătea în picioare lângă el, într-o tăcere întunecată, părând să se uite în gol cu o privire neliniștită.

– Știi ceva de asta? îl întrebă el pe Jedi. Despre planetă sau despre cei cu care vorbea?

Luke clătină din cap încet, privirea lui părând și mai îngrijorată.

– Nu, dar am avut o viziune a Marei, tot atunci când m-am văzut și pe mine aici. Și unde era... s-ar fi putut să fie o peșteră.

– N-am vrut s-o las acolo, spuse Faughn. Dar nici nu am vrut să risc să dispărem cu toții fără să afle cineva ce s-a întâmplat. Mai ales având în vedere și acele nave și fortăreața.

– Nu, ai făcut ce trebuia, o asigură Karrde. Întrebarea este cum o scoatem de acolo. Se uită la Skywalker. Sau, mai bine zis, pe cine trimitem să o facă.

Probabil că Luke înțelesese provocarea din vocea lui. Ochii i se întoarseră de la orice se holbau și îl priviră pe Karrde.

– Vrei să zici să mă duc eu?

– Cineva de acolo pare să te cunoască, arătă Karrde. Cel puțin, așa a crezut Mara. S-ar putea să fii singurul cu care el – sau ei, sau ce o fi – să vrea să vorbească.

– Nu pot să plec, zise Luke, vorbele ieșindu-i din gură aproape mecanic, având atenția îndreptată, vizibil, în altă parte. Am datorii aici.

– Ai o datorie și față de Mara, replică Karrde. De fapt, ai o datorie față de restul Noii Republici. Ai văzut una dintre navele alea – știi că avem de a face cu o cultură necunoscută. Dacă fortăreața pe care ea a văzut-o e făcută din același material ca cea de pe Hijarna, ei o să poată să stea acolo și să respingă orice atac din partea noastră. Și...

– Bine, spuse Skywalker. Mă duc.

Karrde clipi, ușor luat prin surprindere de iuțea deciziei. Se așteptase să fie nevoit să își continue demonstrația încă cel puțin câteva minute și probabil să pună la bătaie și ceva concret înainte ca celălalt să fie de acord.

Dar, de asemenea, știa că nu e bine să pui la îndoială o decizie pentru care deja insiști.

– Bine, zise el. Spune-mi ce echipament și provizii ai nevoie, și îți facem rost. O să ai nevoie și de o navă mai mare. Dankin, ce avem la dispoziție?

– N-avem timp, spuse Luke înainte ca Dankin să poată răspunde. X-interceptorul meu e în Rectangulul de Andocare 16. Dacă poți să îi trimiți lui R2 o copie a datelor de navigație, realimentăm și am plecat.

– Nu poți să iei un pasager în X-interceptor, obiectă Faughn. Dacă e rănită...

– Atunci luăm nava ei și abandonăm X-interceptorul, o întrerupse Skywalker. Ne pierdem vremea.

– N-o să ajungi prea departe cu Apărătorul, îi aminti Karrde, tastând pentru a-și verifica o bănuială. Lasă-mă să îți propun un compromis: pleci cu X-interceptorul, iar eu trimit *Bătaia Dimineții* să ducă *Focul lui Jade*, să vă întâlnești lângă Duroon. Robotul ei nu va fi activat, dar tu și R2 ar trebui să vă descurcați fără probleme.

Skywalker clătină din cap.

– Nu vreau să încerc să mă strecur pe Nirauan într-o navă atât de mare.

– Atunci lasă *Focul* ascuns undeva în sistemul exterior și intră cu vânătorul tău stelar, îi sugerează Faughn. Cala de andocare ar trebui să fie destul de încăpătoare pentru un X-interceptor.

Luke ezită o fracțiune de secundă, apoi dădu din cap.

– În regulă.

– Bine, zise Karrde. Dankin, ia legătura cu controlul astroportului și fă o alimentare cu combustibil pentru X-interceptorul lui. E numărul unu pe lista de priorități și pentru asta poți să mituiești sau să ameninți pe cine vrei tu ca să o obții. Apoi fă cea mai completă trusă de supraviețuire care să încapă în cala în X-interceptorului. Doi metri cubi și 110 kilograme, din câte îmi amintesc.

– Am înțeles, răspunse Dankin. Ce fel de întăriri trimitem după el?

– Tot ce putem, îi spuse Karrde, tastând pentru a obține o listă cu toate resursele disponibile. Flota organizației lui era impresionant de mare; însă așa cum era răspândită prin toată Noua Republică, ar fi durat prea mult timp să formeze o forță de atac...

– Nu vreau nici un fel de întăriri, îi întrerupse Luke socotelile. Să aduci acolo *Focul lui Jade* este destul de riscant; cu cât sunt mai multe nave în sistem, cu atât sunt mai mari șansele de a fi observată una. Va fi mai bine să încerc să mă strecur de unul singur.

– Dar nu poți să ieși singur, spuse Faughn.

– Pot, zise Luke încet. Trebuie să pot.

– Nu poți, insistă Faughn. Karrde? Explică-i tu.

Pentru un moment lung, Karrde îl studie pe bărbatul mai tânăr, mintea ducându-l înapoi la prima lor întâlnire, la bordul *Sălbaticului Karrde*, cu atât de mult timp în urmă. Chiar și atunci Skywalker nu fusese ceea ce el ar fi numit nechibzuit; dar privindu-l acum, Karrde era uimit de maturitatea neașteptată pe care i-o așternuseră pe față zece ani.

– E alegerea lui, Faughn, spuse el. Dacă zice că poate, atunci poate. Luke dădu din cap.

– Mulțumesc, zise el.

– Cred că toate mulțumirile trebuie să meargă invers, arătă Karrde, încercând să zâmbească. În regulă: combustibil, provizii și *Focul lui Jade* la Duroon. Mai ai nevoie să facem ceva?

– Doar ce făceați până acum, răspunse Luke. Continuați să vedeți cu revoltele alea și dacă găsiți ceva, trimiteți-i informațiile Leiei.

– S-a făcut, zise Karrde. Altceva?

– Da, spuse Skywalker, o umbră trecându-i pe față. Îi poți trimite vorbă Leiei pe Coruscant, să-i zici unde sunt?

– Mă duc eu însumi, promise Karrde, ridicându-se iar în picioare. Plecăm imediat după tine.

– Mulțumesc, spuse Luke. Se întoarse și se îndreptă către ușa biroului...

– Ziceai că ai văzut-o pe Mara într-o viziune, strigă Karrde după el. Ce făcea?

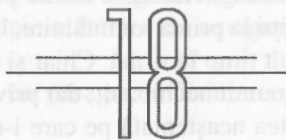
Skywalker se opri în pragul ușii.

– Era într-un loc stâncos, plutind în apă, răspunse el fără să se întoarcă. Și părea moartă.

Karrde dădu încet din cap.

– Înțeleg.

Rămase în picioare, privind fix la ușa deschisă, multă vreme după plecarea lui Luke.



Destul de nedrept, alarma de luptă sună chiar în mijlocul desertului.

Pentru o fracțiune de secundă, Wedge se gândi să își bage ultimele trei îmbucături de prăjitură cu pudră citros în gură deodată, dar se hotărî că a fugi către calele de andocare cu gura plină ar fi fost lipsit de demnitate și, plin de regrete, abandonează prăjitura pe masa popotei.

– Brigăzile de vânători stelari să se prezinte, striga coordonatorul de luptă al *Pribeagului*, în timp ce Wedge își punea casca și se lăsa să cadă în cabina X-interceptorului.

– Escadrila Vagabond, unde ești?

– Chiar aici, Perris, răspunse Wedge privind în jur ca să se asigure că și restul escadrilei era, într-adevăr, în cală.

– Ce se întâmplă?

– Nu știu sigur, mârâi Perris. Tot ce știu sigur este că tocmai am primit un apel de panică din sistemul Sif'kric. Generalul Bel Iblis a vorbit cu ei cam cinci minute și, dintr-o dată, ne pregătim să zburăm. În regulă, aveți verde – plecați când vreți.

– Recepționat. Bine, Vagabonzi, să mergem.

Douăzeci de secunde mai târziu, erau în spațiu, mergând înainte pe lângă flancul *Pribeagului*, către poziția de avangardă.

– Nu cred că e alarmă falsă, sugerează Vagabond șase pe frecvența privată.

– Ei, dacă e, generalul îmi datorează alt desert, interveni Vagabond Doisprezece. A urmărit cineva problemele politice din sectorul ăsta?

– Eu, puțin, spuse Vagabond Nouă întunecat. Socrul meu are niște interese aici. Zece la unu sunt frezhlixii; se tot ceartă cu sif'krii încă de când am gonit Imperiul din zonă.

– Poate că s-au hotărât s-o termine odată, sugeră Vagabond Doi.
– Cu generalul Bel Iblis și forțele speciale ale Noii Republici lângă ei? interveni neîncrezător Vagabond șase. Ce au în loc de creier, brânză de groat?

– Către toate navele, sunt generalul Bel Iblis, se auzi vocea ofițerului pe frecvența de comandă, întrerupând conversația. Tocmai am fost informați că o forță puternică frezhlix se îndreaptă către planeta-mamă sif'krie, Sif'kric. Cum sistemul este doar la câteva minute distanță, am fost rugați să aruncăm o privire.

Minunat, se gândi Wedge amar în timp ce se uita în urmă la forța specială a Noii Republici. Un cuirasat din flota *Katana*, două fregate de escortă Nebulon-B și trei escadrile de vânători stelari; și ei ar fi trebuit să facă față unei trupe destul de mari, încât să atace o întreagă planetă?

Parcă Bel Iblis i-ar fi citit gândurile.

– Evident, nu avem de gând să ne angajăm într-o luptă frontală cu ei, continuă el. De fapt, va trebui să fim foarte atenți să nu ne încălcăm atribuțiile legale aici. Asta-i tot ce pot spune până ajungem acolo și evaluăm situația. Colonele Perris?

– Toate navele, înscrieți-vă, comandă Perris. Pregătiți-vă să faceți saltul la viteza luminoasă la semnalul meu.

– Ce vrea să spună cu atribuții legale? întrebă Vagabond șase în timp ce flota începea să se pregătească.

– Cred că oricine l-a sunat pe Bel Iblis nu era cineva care ar fi putut cere oficial ajutorul Noii Republici, îi explică Wedge. Vreun mic birocrat, poate doar un controlor de trafic spațial zăpăcit. Dacă nu avem o cerere oficială...

– Escadrilă Vagabond, pleacă, ordonă Perris.

– Recepționat, zise Wedge. Trase de maneta de hiperpropulsie, își miji ochii când liniile de stele sclipiră, și au pornit.

Era un zbor de douăsprezece minute până la sistemul Sif'kric. Singur în pustietatea spațiului, își petrecu aceste minute făcând o verificare finală a sistemelor X-interceptorului și a armamentului și întrebându-se cum va rezolva legendarul general Garm Bel Iblis asta.

Cronometrul ajunsese la zero. Ținându-se bine, Wedge împinse maneta la loc. Liniile de stele sclipiră iar...

Clipi. În numele spațiului, ce...?

Pe canalul privat al Vagabonzilor, cineva pufni.

– Cred că e o glumă, spuse Vagabond Doi. Asta e flotă de invazie?

Wedge se uită la informațiile tactice, clătinând din cap într-o aprobare tăcută. Două care de luptă Kruk vechi de patruzeci de ani, cinci fregate de clasă *Lancer*, probabil la jumătate din acea vârstă, și cam treizeci de nave de urmărire jomper moderne ale vămii.

– Cam asta e cu marea amenințare, comentă Vagabond Opt disprețuitor. Probabil că putem să le gonim de aici de unii singuri.

– Știu și eu, zise Vagabond Unsprezece. *Cineva* pare foarte îngrijorat de ele. Uită-te la inelul planetar din depărtare – cred că sunt douăzeci de cargoboturi care fug să se ascundă.

– Și încă o sută care nu o să reușească, arătă Vagabond șapte. Acolo, la babord – flota frezhlix le-a tăiat calea.

– M-am prins, spuse Vagabond Nouă. Ce nenorociți isteți. Trebuie să fie transportul anual de plante pommwomm.

– Forța de atac frehlix, vă vorbește generalul Bel Iblis, Noua Republică, anunță vocea lui Bel Iblis. Vă rog să vă dezvăluiți intențiile.

– Eu sunt Plarx, replică o voce cu un accent puternic. Vorbesc în numele poporului frezhlix. Intențiile noastre nu privesc Noua Republică. Aceasta este o problemă privată între noi și sif'krie-i.

– Mă tem că nu pot accepta asta, răspunse Bel Iblis. Orice agresiune împotriva unui membru al Noii Republici ne privește.

– Aceasta nu este o agresiune, generale Bel Iblis, replică frezhul. Suntem o delegație venită să discute votul sif'krie în Inițiativa Drashtine.

Urmă o pauză, fără îndoială Bel Iblis punând pe cineva să caute să vadă ce era exact cu Inițiativa Drashtine.

– Corran, ce sunt plantele alea pommwomm de care ziceai? întrebă Wedge.

– Sunt un tip de tufe de lume fierbinte care cresc pe planeta centrală a sistemului, spuse Vagabond Nouă. Poți să scoți din ele cam opt leacuri exotice și de două ori pe atât mirodenii. Problema este că trebuie să fie procesate în treizeci de ore de la cules, altfel devin nefolositoare.

– Deci asta fac frezhlixii, mârâi Vagabond șapte. Nu trebuie să invadeze pe nimeni sau să formeze un inel de blocadă de lungă durată. Tot ce trebuie să facă este să țină pe loc câteva ore cargoboturile alea, și sif'krie-ii o să rămână fără o grămadă de bani.

– Zi cam douăzeci la sută din profitul anual brut, interveni Vagabond Nouă. Aici e un război economic serios. Nu-i de mirare că erau atât de speriați când ne-au chemat.

Canalul principal pârâi și prinse iar viață.

– Reprezentant Plarx, sunt generalul Bel Iblis. Am revăzut Inițiativa Drashtine și nu văd nici o justificare pentru acest fel de confruntare.

– Atunci nu ați revăzut-o cu atenție, se răsti frezhul. Guvernul sif'krie a dat votul decisiv care l-a împiedicat pe senatorul nostru să se alăture condamnării crescânde a guvernului și a poporului bothan.

– Votul a fost dat legal...

– Votul a fost greșit! se răsti Plarx. A le permite bothanilor să scape de pedeapsa cuvenită nu va face decât să încurajeze noi atrocități precum Caamas în viitor. Guvernul sif'krie trebuie să fie avertizat de aceasta și să i se ofere posibilitatea de a-și schimba votul.

– O scuză destul de potrivită, mormăi Vagabond Doi.

– Are și el dreptate, totuși, spuse Vagabond Cinci. E acoperită bine de politică locală și de șantaj, dar are și el dreptate.

– Îți înțeleg sentimentele în această problemă, zise Bel Iblis. Dar în același timp, nu putem sta deoparte și să vă permitem să interveniți în acest fel în comerțul interstelar.

– Neadevărat, spuse frezhul. Vă încurajez să revedeți reglementările Noii Republici privind astfel de probleme, generale Bel Iblis.

Urmă o altă pauză.

– Are dreptate, zise Vagabond Doisprezece posomorât. Asta e o situație intra-sistem, nu interstelară. Nu ne putem mișca până când și doar dacă primim o invitație oficială să o facem.

– Ceea ce înseamnă că acum e în terenul de șocbal al guvernului, mormăi Vagabond Cinci. Ce zici Corran? Se pot mișca destul de repede ca să salveze plantele?

– Nu știu, răspunse Vagabond Nouă. Dar aș face pariu că frezhlix-ii au ales un moment pentru șmecheria asta când vreun oficial-cheie sif'krie nu este pe planetă sau nu poate fi contactat.

Se auzi un clic pe canalul privat.

– Escadrilă Vagabond, sunt generalul Bel Iblis. Colonele Horn?

– Da, domnule? răspunse Vagabond Nouă.

– Am fost lăsat să înțeleg că Booster Terrik are niște interese în acest sector. Este adevărat?

Urmă o pauză foarte scurtă.

– Da, domnule general, așa este.

– Aceste interese ar putea include, ocazional, și transporturi legale? Să zicem, când nevoia și taxele sunt destul de mari, ca în timpul transportului anual de plante pommwomm?

Pauza fu mai lungă de data aceasta.

– Chiar nu știu, domnule, spuse Vagabond Nouă, părănd zăpăcit.

– Cred că e logic că s-ar putea să fie așa, continuă Bel Iblis. Având în vedere această presupunere, crezi că unul dintre cargoboturile care sunt ținute în loc i-ar putea aparține?

Și brusc, Wedge înțelese. Legendarul general Bell Iblis avea să rezolve și asta, foarte bine. Poate.

– Avem numele navelor, domnule general? întrebă el.

– Acum trimit datele, răspunse Bel Iblis. Colonele Horn, uită-te pe ele, te rog.

– Am înțeles, domnule, zise Vagabond Nouă, cu o voce care nu mai era zăpăcită. Deci se prinsese și el.

– Da. Cargobotul înscris ca *Marinarul Turnător* – în partea cealaltă a grupului? Cred că ar putea fi *Pozna Saltimbancului*, una dintre navele lui Booster.

– Înțeleg, spuse Bel Iblis, vocea lui devenind dintr-o dată plină de o încărcătură oficială. Îți recunosc legăturile familiale cu căpitanul Terrik, colonele, și îmi dau seama că va fi dureros pentru tine. Dar ești ofițer al Flotei Noii Republici; și nu putem încălca, și nici nu vom schimba, pentru nimeni regulile împotriva contrabandei.

– Înțelegem, domnule, zise Wedge, ridicându-și tonul la același nivel de seriozitate. Cer permisiunea de a verifica nava suspectă.

– Permisune acceptată, escadrilă Vagabond, răspunse Bel Iblis. Aveți grijă să nu atacați din greșeală forțele frezhlix.

– Am înțeles, domnule, zise Wedge. Escadrilă Vagabond, în formație în jurul meu.

Accelerând, își depărtă X-interceptorul de *Pribeag*.

– Se pare că drumul cel mai drept către *Marinarul Turnător* este fix prin mijlocul forțelor de blocadă frezhlix, comentă Vagabond Opt.

– Și, firește, nu vrem să le dăm timp să arunce mărfurile de contrabandă cât îi ocolim, aprobă Vagabond Nouă.

– Cred că va trebui să trecem prin blocadă, atunci, încheie Vagabond Doi. Fiți doar atenți să nu atacați din greșeală.

– Foarte atenți, spuse Wedge. Haide.

Au ajuns la jumătatea drumului către forțele frezhlix, înainte ca acel colonel extraterestru să își dea dintr-o dată seama ce se întâmpla.

– Generale Bel Iblis, ce fac vânătorii tăi stelari? întrebă el. Nu aveți nici o justificare legală să îmi atacați navele.

– Navele tale nu sunt atacate, reprezentant Plarx, îl asigură Bel Iblis. Am identificat unul dintre cargoboturile care așteaptă în spatele tău ca fiind un contrabandist care zboară sub un nume fals. În virtutea legii Noii Republici, avem dreptul și datoria să abordăm orice astfel de navă și să îi confiscăm transportul.

După aceea, rămase totdeauna neclar pentru Wedge ce crezuse colonelul frezhlix că avea să urmeze. Dacă se gândise că Bel Iblis plănuia să transfere în *Pribeag* mărfurile perisabile din toate cele aproape o sută de cargoboturi sau doar să declare toate cargoboturile ca fiind suspecte și să insiste să fie escortate pe planetă. Dar oricare variantă ar fi fost, trăsesese concluzia greșită – și momeala – cu ambele mâini.

– Nu! strigă Plarx. Nu au voie să se apropie. Auzi? Nu se vor apropia.

– Nu ne poți opri, interveni Wedge. Dă-te din drum; venim.

– Nu! strigă frezhul. Urmă o bolboroseală de șuierături și limbaj gutural, apoi comunicatorul se închise brusc. Wedge inspiră profund, pregătindu-se...

Și dintr-o dată, carele de luptă frezhlix deschiseră focul.

– Eschivă! zise repede Wedge, aplecându-și X-interceptorul mult la tribord în timp ce razele laser treceau pe lângă el, una dintre ele aproape distrugându-i motoarele superioare de la babord. Se auzi o altă mârâitură de șuierături și sunete guturale, și altă salvă de laser trecu pe lângă ei.

– Vagabonzi, regrouparea, anunță el. Ne întoarcem la flotă.

Întorcându-și botul, ferindu-se de un ultim foc inamic, se îndreptă către *Pribeag*.

Dar cuirasatul nu mai era acolo. El și restul flotei Noii Republici, regroupându-se în formația de luptă favorită a generalului, înaintau cu hotărâre către forța de blocadă frezhlix.

Ceva care suna ca un cârâit șuierător se auzi din comunicator.

– Forță a Noii Republici! se răsti colonelul frezhlix. Ce faceți? Nu aveți dreptul să mă atacați.

– Dimpotrivă, reprezentant Plarx, spuse Bel Iblis, cu o voce dintr-o dată tăioasă. Am toate drepturile. Tocmai ai deschis focul asupra navelor Noii Republici. Predă-te imediat sau pregătește-te să fii distrus.

– Protestez! gâfâi Plarx. Navele voastre ne-au provocat să ne apărăm.

– Ultima șansă, reprezentant, zise Bel Iblis. Predați-vă sau suportați consecințele. Se auzi un mârâit de sunete guturale; și în timp ce Vagabonzii ajungeau la *Pribeag* și îl ocoleau iar pentru a-și ocupa pozițiile în formația de luptă, Wedge văzu că navele frezhlix își abandonaseră blocada și își întorceau tunurile pentru a respinge forțele Noii Republici care se apropiau. Trecător, Wedge se întrebă dacă Bel Iblis va fi destul de elegant pentru a se limita doar la a-și menține poziția și a se apăra acum, că spărsese blocada sau dacă va insista să îi facă pe frezhlix să plătească pentru agresiunea lor.

Plarx luă el decizia. Într-o explozie impresionantă de raze de laser, cele două care de luptă Kruk deschiseră focul, iar navele de urmărire jomper săriră înaintea pentru a se întâlni cu X-interceptoarele care se apropiau.

– Forțe ale Noii Republici, spuse Bel Iblis cu răceală. Atacați de voie.

– Guvernul frezhlix mi-a trimis un protest tăios față de acțiunile tale din urmă cu câteva ore, se auzi vocea aspră a amiralului Ackbar din difuzorul comunicatorului *Pribeagului*. Susțin că ai lansat un atac neprovocat asupra unei delegații pașnice.

Stând în picioare la o distanță politicoasă de scaunul generalului, Wedge îi atrase atenția lui Corran și își dădu ochii peste cap într-un gest tăcut de dezgust. Celălalt îl aprobă printr-o grimasă.

– Din contră, îi spuse Bel Iblis lui Ackbar. Erau implicați într-o încălcare evidentă a dreptului de liberă mișcare economică. În plus, ei au atacat primii.

– Frezhlixii zic altceva, mormăi Ackbar. Cică ai depășit autoritatea Noii Republici.

– Sunt sigur că așa zic, spuse Bel Iblis. Doriți să mă supun unei anchete?

– Nu fi absurd, generale, răspunse Ackbar; și pentru prima dată de când începuse conversația, i se păru lui Wedge că vocea mon cal-ului se relaxase puțin.

– Avem nevoie de toți comandanții buni pe care îi găsim. Și nu mă îndoiesc că frezhlixii au meritat ce le-ai făcut. Zici că era o navă de contrabandiști printre celelalte cargoboturi?

Bel Iblis îi aruncă o privire lui Corran, care dădu din cap.

– Da, domnule, fără tăgadă, confirmă generalul. Una dintre cele ale lui Booster Terrik. Autoritățile sif'krie au reținut nava și caută mărfurile de contrabandă.

– Îmi închipui discuția care va avea loc la bordul *Întreprinderii Rătăcitoare* în viitorul apropiat, zise Ackbar cu o voce cam ciudată. Mon calii aveau o ură veche pentru contrabandă și contrabandiști și, fără îndoială, amiralul găsea ceva amuzant și poetic în ceea ce se întâmplase.

– Deși justificarea acțiunii tale va fi anulată dacă la bord nu erau mărfuri de contrabandă.

– Regulamentele sunt la fel indiferent de rezultatele căutării, îi aminti Bel Iblis. Sau sugerați că președintele Gavrisom s-ar putea să nu vadă problema la fel?

– Președintele este legat de anumite necesități politice și diplomatice, zise Ackbar. Totuși, sunt sigur că îți va citi raportul despre acest incident înainte de a emite vreo judecată. Cu toate acestea, îți sugerez să îți întrerupi patrularea și să te întorci...

Brusc semnalul țiuu și se întrerupse.

– Consola de comunicații, ce se întâmplă? întrebă Bel Iblis.

– Problema nu e de la noi, domnule general, raportă o voce nouă. Se pare că semnalul de HoloNet a fost întrerupt.

Bel Iblis le aruncă o privire lui Wedge și lui Corran.

– Probleme pe Coruscant? îl întrebă el pe ofițerul de comunicații.

– Nu știu domnule, verific și celelalte relee... nu, domnule, nu e de la Coruscant. Se pare că releul de la Mengjini a căzut.

– Domnule, primim o alertă generală pe rețeaua secundară, interveni o altă voce. Releul de la Mengjini se pare că a fost atacat de un mic grup de, citez, „elemente disidente“, am încheiat citatul.

– Recepționat, zise Bel Iblis. Navigația, stabilește un curs rapid către Mengjini. Comunicațiile, transmiteți alerta tuturor forțelor și bazelor Noii Republici din zonă. Spuneți-le că ne ducem acolo și că cerem întăriri.

Primi confirmările și se întoarse iar către Wedge și Corran.

– Se pare că rapoartele voastre vor trebui să mai aștepte, zise el. Înapoi la escadrila voastră și pregătiți-vă de zbor.

– Nu-i a bună, suflă Corran în timp ce el și Wedge fugeau pe coridorul inferior al *Pribeagului*, către calele de andocare. Când se apucă să se ia de comunicațiile pe distanțe mari, știi că devine serios.

– Nu avem nici o dovadă că e grupul ăla, Răzbunare, arată Wedge evitând un dresselian aplecat peste un panou de acces deschis.

– Poate că nu, replică celălalt. Dar *eu* nu am zis nimic de Răzbunare. Te-ai gândit singur la ei.

Wedge se strâmbă.

– Așa am făcut, nu?

– Da, chiar așa, spuse Corran. Și te mai gândești și că luând în calcul revoltele ucigașe, atacurile interplanetare sub acoperire și, acum, distrugerea comunicațiilor la mare distanță, chestia asta nu mai înseamnă demult doar câțiva fanatici care protestează împotriva implicării bothane pe Caamas.

– Da, aprobă Wedge serios. De abia aștept să văd ce mai urmează.



– **U**ită-te și plângi, spuse Lando, punând cărțile de sabacc pe masă. Douăzeci și trei – o formație de sabacc pur.

– Interesant, murmură senatorul Miatamia, cu fața lui tăbăcită de diamal împietrită, în timp ce își studia cărțile din mână.

– Presupun că referința la plâns nu este o parte literală a jocului așa cum îl jucați voi. O formație de sabacc pur, zici?

– Da, confirmă Lando având o senzație neplăcută furnicându-l la ceafă. Senatorul făcuse aceeași pauză dramatică în timpul mâinii de pot de la sabacc în exact cinci jocuri complete din opt, cât jucaseră de când *Doamna Norocoasă* plecase iute de pe Cilpar. Cinci jocuri pe care întâmplarea făcuse să le câștige senatorul.

– Din păcate, spuse Miatamia așezându-și cărțile aproape cu delicatețe pe masă. Eu am o matrice a idiotului. Cred că asta câștigă?

– Da, câștigă, răspunse Lando clătinând din cap dezgustat. Acum erau șase din nouă. Nu pot să cred că nu ai jucat jocul ăsta la profesioniști, mormăi el, începând să adune cărțile.

Diamalul pocni din degete în aer.

– Doar nu crezi că diamalii și-au creat uriașul imperiu financiar și de afaceri doar din bun-simț și muncă grea, nu?

Lando se opri, cu jumătate din cărți încă pe masă, privindu-l suspicios pe senator. Chiar voia să spună că...

Nu, firește că nu. Ridicol.

– A fost o glumă. Corect?

– Desigur, zise Miatamia pocnind iar din degete. Bunul-simț și munca grea sunt tot ce are nevoie orice ființă sau specie pentru a avea succes. Norocul este doar o iluzie, pe care ignoranții o cred, iar proștii o urmăresc.

Cu un efort, Lando își stăpâni o tresărire de iritare. Zilele lui de jucător profesionist erau de mult apuse, dar disprețul evident al diamalului tot îl supăra nițel.

– Deci, în alte cuvinte, dacă ești destul de isteț, nu se poate întâmpla nimic ce nu poți anticipa?

– Firește că neprevăzutul poate avea loc, spuse Miatamia. Dar cei care sunt pregătiți își pot găsi întotdeauna drumul.

– De unii singuri? Insistă Lando. N-au niciodată nevoie de ajutor?

– S-ar putea, răspunse diamalul imperturbabil. Dar a anticipa nevoia de ajutor nu este decât încă o parte a bunului-simț.

– Ah, zise Lando dând din cap. Deci, cu alte cuvinte, faptul că îmi recunosc nevoia de siguranță în plus pentru transporturile mele de minereu înseamnă că am mult bun-simț.

– S-ar putea, aprobă Miatamia. Ar putea însemna și că...

Și brusc, cu un pârâit puternic de energie eliberată venind din direcția motorului de hiperpropulsie al *Doamnei Norocoase*, cerul pătat de deasupra lor se transformă în linii de stele.

Lando era deja în vârful scării circulare când liniile de stele se împărțiră în aștri.

– Ce-i asta? întrebă Miatamia din spatele lui.

– Avarie de hiperpropulsie, strigă Lando peste umăr, în timp ce aproape că era aruncat de pe scară. Dacă unul dintre cuplaje cedase, trebuia să redirectioneze energia înainte să intre în suprasarcină de instabilitate și să strice totul de pe circuit. Gândindu-se la o reparație majoră în mijlocul pustietății care se profila în spatele lui – o reparație care nu l-ar fi făcut mai drag oaspetelui diamal – traversă în fugă zona de masă, sprintă pe lângă cabine și se opri cu o alunecare în fața panoului de control al motoarelor.

Și se încruntă. Nu exista nici una dintre luminile roșii care ar fi indicat avarii ale sistemelor principale și nici măcar nu clipeau liniile roșii de stare care ar fi arătat defecțiunea sistemelor secundare. De fapt, conform ecranelor, căderea de hiperpropulsie era doar răspunsul automat normal la apropierea de o planetă. Există o notă înregistrată la timp care spunea că din compararea cursului cu calculatorul de navigație reieșea că deocamdată nu ar fi trebuit să existe planete în zonă...

– Oh, nu, oftă Lando, sărind pe scara mică și lovind butonul ușii de la punte. Ușa se deschise și el intră.

Și iat-o, plutind tăcută în beznă direct în fața lui: forma mult prea familiară a unui distrugător spațial imperial.

Înghițindu-și un blestem, sări la cască, pornind cu o lovitură șirul de comutatoare pentru mărirea energetică de urgență. Se lăsă să cadă în scaun, accelerează la maximum și întoarse din scurt botul yahtului către tribord.

Sau, mai bine zis, încercă. Chiar și cu toată puterea de urgență, *Doamna Norocoasă* nu se mișca.

Sau, mai degrabă, nu se mișca unde ar fi vrut Lando să meargă.

– Suntem într-o rază tractoare, spuse vocea rece a senatorului din spatele lui.

– Am observat, răspunse Lando scurt, trecând la o mișcare de sus în jos. Dacă operatorul razei tractoare credea că ținta lui încerca să meargă pe verticală, se putea să corecteze prea mult și să lase yahtul să scape din strânsoare.

Dar nu avea așa noroc.

– Pune-ți centura, îi ordonă el lui Miatamia, lăsând unda tractoare să preia ce mai rămăsese din mișcarea yahtului și se uită repede în jur. Trebuie că imperialii aveau un crucișător interdictiv pe undeva... da, iată-l, în depărtare la babord, cu botul îndreptat înspre *Doamna Norocoasă*.

Dar nu atât de precis. De fapt, proiecția conului de unde gravitaționale de bruiaj a hiperpropulsiei nu era nici pe departe centrată pe concursul de supremație care se desfășura acolo. Dacă Lando se putea elibera din raza tractoare, avea o șansă destul de mare să ajungă la marginea conului și să scape înainte ca distrugătorul spațial să îl prindă iar.

Dacă.

– Sună-ți ordonanța prin interfon și spune-i să își pună centura, îi zise el senatorului. *Doamna Norocoasă* mai avea o ultimă carte în mânecă, ceva ce una dintre isprăvile lui Luke din urmă cu câțiva ani îl inspirase pe Lando să instaleze. Pornind lansatorul de torpile protonice de rezervă, tastă pentru o torpilă de Nivel Trei și trase.

Torpila țâșni de sub prora yahtului, accelerând brusc atunci când raza tractoare o prinse. Urmă o pâlpâire pe panoul lui Lando când una dintre bateriile de turbo-lasere a distrugătorului spațial începu să o urmărească...

Și apoi, la nu mai mult de douăzeci de metri în fața *Doamnei Norocoase*, torpila explodează.

Nu devastator, ci într-un nor strălucitor de particule reflectoare de raze de tractare. Acestea ar fi trebuit, teoretic, să zăpăcească raza, să o încurce, și să îi lase să scape.

Și funcționa. Yahtul tremură o clipă, apoi zvâcni puternic atunci când strânsoarea invizibilă se desfăcu dintr-o dată.

– Ține-te bine! strigă Lando întorcând din scurt botul navei. Dacă experiența lui Luke în gambitul învăluire-pe-ascuns conta, ar fi avut doar câteva secunde să ajungă la marginea conului de umbră de masă al crucișătorului interdictor înainte ca imperialii să se trezească și să înceapă să tragă.

Dar chiar când *Doamna Norocoasă* începea să se întoarcă, avu loc o explozie de lumină în spatele norului de particule dintre ei și distrugătorul spațial. Nu avu timp decât să vadă cum particulele strălucitoare reflectoare de raze de tractare deveneau de un negru nereflectorizant, tern...

Și cu o altă zgâlțâitură, yahtul a fost iar prins în raza tractoare.

– Și acum? întrebă Miatamia.

– Mai putem face un singur lucru, îi spuse Lando simțind cum i se strângea stomacul în timp ce închidea motoarele subluminate ale *Doamnei Norocoase*. Ne predăm.

Șase soldați din trupele de șoc îi conduceau, tropăind la unison în trei șiruri de câte doi. În spatele lor, mergând cu pași mai ușori care nici măcar nu încercau să păstreze ritmul, erau Miatamia și ordonanța lui. Lando mergea în spatele celor doi diamal-i, bucurându-se în secret că se afla în cea mai puțin vizibilă poziție.

Nu că acel loc i-ar fi adus vreun câștig. În spatele lui mai erau șase soldați, care asigurau ariergarda.

În afară de scurtul „veniți cu noi“ rostit de comandantul trupei de șoc, nu existase nici un fel de comunicare între prizonieri și cei care îi luaseră captivi. Dar Lando fusese la bordul mai multor distrugătoare spațiale pe vremea lui și nu avea nevoie nici de invitație, nici de hartă ca să știe că erau duși la un ofițer superior. Poate la centrul nervos al celui de contrainformații, poate chiar în complexul de birouri al căpitanului.

Nu reușise să citească identificarea navei înainte ca *Doamna Norocoasă* să fie trasă în cala de andocare căscată și încă nu-și pierduse speranța că aceasta era o farsă groaznică pe care cineva i-o juca folosind unul dintre distrugătoarele spațiale capturate de Noua Republică. Cu fiecare pas, cu fiecare ofițer imperial sau membru al echipajului care se dădea respectuos în lături pentru a face loc trupei de șoc, speranța mai slăbea puțin.

Păru să dureze o veșnicie, dar în cele din urmă se opriră la o ușă pe care scria simplu CAMERA DE COMANDĂ SECUNDARĂ.

– Sunteți așteptați, spuse comandantul din spatele lui Lando în timp ce soldații făceau un semicerc de pază în jurul ușii.

– Intrați.

– Mulțumesc, răspunse Miatamia, cu o voce de un calm imposibil. Ușa se deschise și, fără ezitare, cei doi diamali pătrunseră înăuntru. Fără tragere de inimă, Lando îi urmă...

Și aproape că se lovi de spatele lui Miatamia când cei doi extratereștri se opriră brusc, tresărind. Lando își recăpătă echilibrul, uitându-se printre cei doi pentru a vedea ce îi surprinsese atât de mult.

Camera era decorată sumar, cu doar puțin mai mult decât cele câteva monitoare tactice și un cerc dublu de ecrane repetoare care înconjurau scaunul de comandă din mijlocul încăperii. Stând în picioare lângă scaun, era un bărbat cu față dură, purtând însemne de maior.

Și ridicându-se calm din scaun...

Lando simți cum îi stătu inima în loc. Nu. Nu, nu se putea.

Ba da.

– Bună ziua, domnilor, spuse Marele Amiral Thrawn, făcându-le un semn. Îmi cer iertare pentru această metodă cam neoficială de a vă aduce aici. Vă rog, poftiți înăuntru.

Momentul oribil părea să se prelungească spre eternitate, în timp ce Lando se holba cu o groază uimită la acea față. Nu se putea. Marele Amiral Thrawn era mort. Era *mort*. Trebuia să fie.

Și totuși, iată-l aici. Plin de viață.

Nimeni nu se mișcase încă.

– Vă rog, intrați, repetă Marele Amiral, de data aceasta cu o urmă de comandă în voce.

Miatamia se înfioră și înaintă, mișcarea lui părând să întrerupă înmărmurirea ordonanței sale. Amorțit, Lando îi urmă, simțind cum soldații din trupele de șoc din spatele lui intrau și ei.

– E destul de aproape, spuse maiorul cu asprime când Miatamia ajunse la trei metri de inelul exterior de ecrane. Au fost dezarmați?

– Nici unul nu avea arme, raportă comandantul trupei de șoc. Trei dintre soldați, observă Lando, se mutaseră pentru a alcătui o coloană pe flancul lor drept; o privire scurtă peste umăr îi confirmă că ceilalți doi și comandantul lor se desfășuraseră în lungul peretelui din spatele lor. O formație simplă, dar eficientă, care le oferea o supraveghere de aproape, în același timp evitând ca soldații să tragă unul în altul.

– Da, *chiar* sunt cu ochii pe tine, căpitane Calrissian, confirmă Thrawn. După acea neplăcere de pe Bilbringi, am acceptat ceva

precauții în plus. Nu că m-aș aștepta ca vreunul dintre voi să facă probleme, firește.

– Desigur, zise Lando, întorcându-se pentru a-l privi din nou. Era un truc, bineînțeles. Trebuia să fie. Thrawn era mort. Comandamentul Imperial însuși o spusese.

Și totuși...

– Arătați remarcabil de bine, domnule amiral, zise Miatamia. Trebuie să îmi mărturisesc surpriza de a vă vedea aici.

Thrawn zâmbi ușor.

– Reapariția mea a surprins pe mulți, domnule senator Miatamia. Și îi va surprinde pe și mai mulți în zilele următoare. Totuși, nu v-am invitat la bord doar pentru a închina în cinstea sănătății mele. Motivul adevărat...

– Cum ați supraviețuit pe șantierele navale de la Bilbringi? izbucni Lando. Rapoartele imperiale spuneau că sunteți mort.

– Nu îl întrerupi pe Marele Amiral, se răsti maiorul făcând un pas spre el.

– Calm, domnule maior, zise Thrawn încet, oprind înaintarea celuiilalt cu un gest aproape apatic. În aceste condiții un anumit grad de uimire este în întregime de înțeles.

– Dar nici nu-i răspundeți la întrebare, spuse Miatamia.

Lui Lando i se păru că un fior slab de durere îndepărtată trecu pe fața Marelui Amiral pentru o clipă.

– Supraviețuirea mea se datorează unei combinații unice de mai mulți factori, răspunse el. Mă veți ierta dacă doresc să nu dezvălui detaliile.

– Dar propriile rapoarte imperiale? repetă Lando.

– Rapoartele imperiale au spus ce le-am permis eu să spună, zise Thrawn, cu ochii începându-i să scapere de supărare. A fost necesar ca în vreme ce mi-am revenit să...

Se întrerupse.

– Poate că v-am judecat greșit, căpitane, spuse el cu o voce calmă din nou. Și pe dumneavoastră, domnule senator. Am presupus că atunci când vă veți întâlni cu o ființă reîntoarsă dintre morți veți fi mai interesați de ce are de zis, nu de detaliile călătoriei sale. Greșeala mea. Privi peste umărul lui Lando. Comandante, îi poți însoți înapoi la nava lor. Domnule maior, cere celor de la Contraintformații să confirme poziția curentă a domnului senator ishori, Dx'ono.

– Ne cerem iertare, domnule amiral, zise repede Miatamia în timp ce soldații începeau să înainteze. După cum ați spus, momentan am fost uimiți. Dar acum ascultăm.

Thrawn ridică o mână, iar soldații se opriă.

– Foarte bine, rosti el. Mesajul meu este destul de simplu, domnule senator. Ați aflat de curând că un grup de bothani a fost implicat în genocidul înfăptuit asupra Caamasului. Am venit să vă ofer ajutorul în aducerea în fața justiției a celor vinovați.

Miatamia își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi ascultat un sunet slab și de departe.

– Pardon?

– Nu, m-ați auzit foarte bine, îl asigură Thrawn, zâmbind încă o dată slab. Vreau să ajut.

Miatamia își roti capul pentru a-i arunca o privire lui Lando, apoi se întoarse iar.

– Cum?

– Identificând grupurile vinovate, firește, zise Marele Amiral. Dacă președintele Gavrisom dorește cu adevărat să rezolve această criză, nu trebuie decât să îmi ceară sprijinul. O vizită pe Bothawui, o conversație de câteva minute cu fiecare șef de clan bothan și voi ști adevărul.

Miatamia își aplecă iarăși capul într-o parte.

– Conducătorii bothani susțin că nu știu cine au fost cei implicați în crimă.

– Oh, haide, domnule senator, spuse Thrawn, pe un ton întunecat și rece. Chiar vă așteptați să zică altceva?

Miatamia păru să cugete la asta.

– Și dumneavoastră credeți că ați putea afla adevărul doar vorbind cu ei?

Ochii roșii luminoși sclipiră.

– Da.

Urmă o tăcere scurtă.

– Nu ar fi mai simplu să găsiți dosarele imperiale potrivite și să ni le dați?

– Firește că da, răspunse Thrawn. Și o astfel de căutare deja se desfășoară. Dar biblioteca dosarelor imperiale de pe Bastion este destul de mare, iar procesul ar putea dura săptămâni, poate chiar luni, până când s-ar încheia. Își arcui o sprânceană neagră cu reflexe albastrii. Nu cred că aveți atât de mult timp de pierdut.

– Păreți convins că Noua Republică se confruntă cu o criză serioasă, spuse Miatamia. Am făcut față și altor crize în trecut.

– Încrederea dumneavoastră este admirabilă, zise Thrawn, lăsându-se ușor pe spate în scaun. Dar v-aș sfătui să transmiteți oferta mea conducerii Rebeliunii înainte de a o respinge unilateral și în grabă.

– Nu am afirmat că vă resping oferta, domnule amiral, răspunse Miatamia.

Thrawn zâmbi.

– Nu, firește că nu, spuse el pe un ton mult mai viclean decât considera Lando confortabil. Nu aş dori nimic mai mult decât să continuăm această discuție, domnule senator – a trecut ceva vreme de când am avut plăcerea de a dezbate cu o minte diamala antrenată. Dar am alte probleme de care trebuie să mă ocup, iar dumneavoastră aveți un mesaj de transmis. Comandante, însoțește-i înapoi la navă. La revedere, domnule senator, domnule căpitan.

– O întrebare, domnule amiral, dacă îmi permiteți, zise Lando iute în timp ce soldații veneau în spatele lui. Minteă începea în cele din urmă să i se miște; și dacă *era* un truc, aceasta ar fi fost singura șansă de a-l scoate la iveală.

– V-am văzut o dată, de la distanță, în timp ce vă aflați în compania contrabandistului Talon Karrde. Îmi puteți spune unde s-a întâmplat și de ce vă aflați acolo?

Fața lui Thrawn deveni dură.

– Dacă acesta este un test, căpitane, v-ați ales nesăbuit subiectul. Am petrecut mult timp în perioada de recuperare gândindu-mă la plata cuvenită care trebuie obținută de la Talon Karrde pentru multele lui trădări. Nu îmi place să mi se aducă aminte de el, decât pentru a socoti cât de scurtă îi va fi viața care i-a mai rămas. Puteți transmite *dumneavoastră* acest mesaj.

– Înțeleg, murmură Lando, închizându-și gura cu hotărâre. Tinerețea lui agitată și riscantă trecuse de mult, iar expresia de pe fața lui Thrawn era în mod clar una care descuraja orice alte întrebări.

Încă o dată, însă, Miatamia nu se dădu bătut așa de ușor.

– Dar nu răspundeți acestei întrebări, arată el.

Ochii roșii strălucitori se mutară asupra diamal-ului și, pentru o singură clipă înspăimântătoare, Lando crezu că amiralul avea să ceară să fie împușcați chiar atunci și acolo. Dar, spre ușurarea sa, Thrawn nu facu decât să zâmbească.

– Minteă diamala, spuse el, cu vocea complet calmă din nou. Îmi cer iertare, domnule senator.

Se uită iar către Lando.

– Vă referiți la întâlnirea mea cu Karrde la baza lui de pe planeta Myrkr, când îl căutam pe Luke Skywalker. Dumneavoastră și încă cineva – generalul Solo, presupun – ați urmărit aterizarea noastră din pădure.

Lando simți un fior rece pe șira spinării.

– Știați că eram acolo?

– Știam că cineva era acolo, spuse Thrawn. După cum sunt sigur că știți, soldații de elită din trupele de șoc au senzori în plus în căști. Unul dintre ei a prins o reflexie de la macro-bincolul pe care îl foloseați.

– Și nu ați făcut nimic? Întrebă Miatamia.

Thrawn dădu ușor din umeri.

– Atunci am presupus că erau doar câțiva dintre oamenii lui Karrde, puși acolo pentru a se asigura că soldații mei nu vor deveni, să zicem, prea zeloși. Având în vedere densitatea frunzișului, chiar și o mitralieră cu laser ar fi fost inutilă împotriva noastră din acea poziție, așa că am ordonat ca observatorii să fie lăsați în pace.

Gura i se încordă, doar un pic.

– Evenimentele care au urmat, firește, au arătat că situația stătea altfel. V-a fost satisfăcută curiozitatea, domnule căpitan?

Lando reuși să dea din cap.

– Da, domnule amiral. Mi-a fost satisfăcută.

– Bine, spuse Thrawn cu răceală. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnilor, și încă o dată îmi cer iertare pentru oprirea neprevăzută. Comandante, condu-i la navă.

Treizeci de minute mai târziu, așezat în scaunul de navigație al *Doamnei Norocoase*, Lando urmărea cum distrugătorul spațial și crucișătorul interdictor își făceau saltul sincronizat către viteza luminică.

– După cum spuneți, domnule senator, murmură el. Uneori neprevăzutul se întâmplă. Mă bucur că cei care sunt pregătiți își vor găsi întotdeauna drumul.

Miatamia nu zise nimic. Poate că, o dată, nu avea nimic de spus.

Strâmbându-se, Lando tastă la panou și roti botul *Doamnei Norocoase* înapoi pe cursul către Coruscant. Președintelui Gavrisom nu avea să-i placă asta. Nici un pic.

Și nici celorlalți.

Nu fuseseră programate comunicații pentru această parte a planului. Și totuși, iată imaginea holografică mare cât un bănuț a maiorului Tierce pâlپând ușor deasupra platformei holografice personale a lui Moff Disra.

– Transmisiunea este securizată, spuse Disra simțind cum lama rece a groazei îi săpa în stomac în timp ce privea ecranul de criptare. Dacă ceva mersese prost... Ce e?

– Nici o problemă, dacă asta te frământă, răspuse Tierce. Întreaga operațiune a mers ca la carte.

– Sunt încântat să aud asta, mârâi Disra. Atunci de ce riști o comunicare deschisă?

– Știam că vei fi îngrijorat, spuse Tierce cu blândețe. Am vrut să te ajut să te liniștești.

Disra zâmbi sardonice, știind că expresia era probabil irosită cu o hologramă de aceste dimensiuni.

– Îți mulțumesc foarte mult, domnule maior – îți sunt atât de recunoscător pentru grija ta. Deci marioneta noastră a jucat bine?

– Aș merge chiar mai departe și aș spune că a jucat superb, zise Tierce. I-a avut la degetul mic de când au intrat și până au plecat.

– Nici o surpriză, deci?

– Nu chiar. Calrissian a încercat să îl prindă cu o întrebare despre când Thrawn l-a vizitat pe Talon Karrde pe Myrkr. Din fericire pentru noi, citise raportul detaliat pe care l-am scris când lucram pentru Thrawn și a știut răspunsul.

– Din fericire pentru *el*, adică, zise Disra punând o urmă de amenințare în voce. Cât de repede te întorci?

– Asta este alt motiv pentru care am sunat, răspuse Tierce. Acum, că suntem aici, mă gândesc să mai rămânem o vreme în spațiul ocupat de Rebeliune.

Disra se încruntă, lama rece începând iar să sape.

– De ce?

– Aș vrea să îmi mai bag nasul nițel, spuse celălalt cu o mișcare nepăsătoare din mână. Să trimit semnale de activare pentru unele dintre grupurile în adormire pe care nu le-am contactat încă – tot mai sunt câteva cărora nu le-am putut trimite transmisiuni din cauza distanței sau a poziției. Cel mai mult, vreau să văd care va fi reacția Coruscantului la apariția lui Thrawn.

– Probabil că o să trimită cincizeci de crucișătoare stelare să te atace, se răsti Disra. Asta e o nebunie, Tierce. Și nici nu face parte din plan.

– Planurile militare suferă întotdeauna schimbări, excelență, răspuse Tierce calm.

– Nu la asta mă gândeam pentru Flim, mârâi Disra. Știi asta.

– Iar *tu* știi că atunci când m-am alăturat am zis că am putea face mai bine decât ce te gândea, replică Tierce.

Disra scrâșni sălbatic din dinți.

– O să strici totul. Și voi o să muriți pe parcurs.

– Din contră, zise Tierce și, chiar și în imaginea cât un bănuț, Disra îi putu vedea zâmbetul de suficiență. O să aduc iar Imperiul pe drumul lui spre glorie...

– Tierce...

– Trebuie să plec, excelență, zise Tierce. Nu ar trebui să menținem transmisiunea prea mult, chiar și cu o criptare bună. Nu-ți face griji, nu am de gând să duc *Neîndurătorul* pe Coruscant sau altceva la fel de prostesc. Vreau doar să mai stau un pic aici. Poți spune că am o bănuială.

– Din experiența mea, a te baza pe bănuieli este un mod sigur de a-ți pune la încercare norocul, mârâi Disra. Dar Tierce îl învinsese, o știau amândoi. În afară de a trimite după el ce mai rămăsese din Flota Sectorului Braxant, în acest moment Disra nu prea avea ce face pentru a-l împiedica.

– Cât ai de gând să rămâi?

Tierce dădu din umeri.

– Câteva săptămâni. Poate mai mult. Depinde.

– De ce?

– De a primi sau nu reacția pe care o aștept. Fii sigur că o să te anunț când și dacă se întâmplă.

– Bine, zise Disra amar. Când și dacă Flota Noii Republici apare la Bastion, fii sigur că o să te anunț și eu pe *tine*.

Tierce zâmbi.

– Mulțumesc, excelență. Știam că veți înțelege. La revedere.

Imaginea pâlpâi și dispăru. Disra se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la platforma pentru hologramă. Lucrurile îi scăpau din mână. Îi scăpau *rau* din mână. Destul îl lăsase liber pe Tierce; era timpul să îl mai strunească pe Gardian.

Și să îi aducă aminte cine era stăpânul și cine era servitorul.

Deocamdată, Disra nu știa prea bine cum să o facă. Dar se va gândi la ceva.

Senatorul diamal își termină prezentarea și se așează iar pe banca martorilor lângă Lando... Și, pentru Leia, Marea Sală de Congres deveni dintr-o dată foarte rece.

Imposibilul se întâmplase. Marele Amiral Thrawn se întorsese.

– Eu nu văd unde este problema, strigă senatoarea likashană, tonul înalt al vocii ei făcând sistemul de sunet al încăperii să țipe. Suntem mulți; cei din Imperiu sunt puțini. Să ne adunăm și să ne mișcăm împotriva lui. Și de această dată, să nu ne oprim până când nu îi distrugem complet.

– Dacă tu crezi că asta mai este o variantă, ești nebună, replică senatorul sronk. Am văzut neputincioși ce a făcut acest Mare Amiral Thrawn apărării lumii mele cu zece cicluri standard în urmă, total pe neașteptate, și asta doar cu șapte cuirasate din flota – *Katana*. Nu și-ar fi anunțat întoarcerea dacă nu ar fi fost deja pregătit să primească lovitura atacului nostru așteptat.

– Nu le-au mai rămas mai mult de o mie de lumi, interveni disprețuitor un senator pe care Leia nu îl putu identifica. Cu doar o sută de distrugătoare spațiale și câteva mii de nave mai mici. Vrei să spui că o forță atât de prăpădită poate face față tunetului copitelor noastre puternice?

– Nu îl știi pe Thrawn ăsta...

– Vă rog, îi întrerupse președintele Gavrisom. Pe toți. Noi, cei din Consiliu, vă înțelegem cu siguranță grijile și temerile. Totuși, în acest moment v-aș îndemna să cântărim aceste știri fără a sări la concluzii pripite sau la acțiuni premature.

– Un atac de prevenire *nu* ar fi o acțiune prematură, insistă o voce înțepată. Sunt de acord cu senatoarea likashană că trebuie să ne mișcăm imediat împotriva rămășițelor Imperiului.

– Da, țiță likasha. Marele General Thrawn aproape că ne-a învins o dată; nu-i putem lăsa timpul de care are nevoie ca să ne atace iar.

– Deja *a avut* tot timpul care îi trebuia, replică sronkul. N-ai auzit ce am zis? Nu ar fi ieșit la iveală dacă nu era pregătit pentru noi.

– Dar situația nu este la fel ca acum zece ani, îi aminti Leia, încercând să își păstreze vocea calmă și să nu lase sentimentul crescând de groază din încăperea să îi alimenteze propriile temeri. Atunci, Thrawn încă mai avea la dispoziție aproape un sfert din vechiul Imperiu. După cum s-a spus deja, acum resursele lui sunt aproape inexistente.

– Deci hai să-i luăm și restul, strigă o voce. Să îl distrugem acum!

– Nu îl putem distruge, zise Gavrisom. Chiar dacă vrem, ceea ce nu sunt convins că ar fi răspunsul potrivit la oferta lui.

– De ce nu? întrebă likashana. Noua Republică are mai multe nave de război decât Imperiul.

Senatorul maerdocien urlă ceva pe limba lui.

– Vrei să spui că te-ai gândit serios să îl lași să interogheze oficiali ai Noii Republici? șopti traducerea în urechea Leiei. Asta înseamnă nebunie.

– Nu ne vrea pe toți, arată senatorul kian'thar. Doar pe bothani. Se auzi alt urlet.

– Crezi cu adevărat că se va termina cu bothanii? întrebă traducerea. Dacă da, te îndrepti spre nebunie.

Gavrisom apăsă o tastă de la panoul său, închizând sistemul audio al încăperii. Țipetele se stinseră cu greu, iar el porni din nou sistemul.

– Vă rog, spuse el cu blândețe. Să ne păstrăm atenția asupra acestei dezbateri. Cu siguranță, nu intenționăm să permitem unui oficial imperial să interogheze conducătorii vreunei lumi membre a Noii Republici. Totuși, în acest moment, este la fel de nechibzuit să sugerăm un atac concertat împotriva Imperiului. Deși este adevărat că există, teoretic, o stare de război între noi, ostilitățile recente au fost puține și, în mare parte, accidentale. Mai precis, chiar dacă forțele noastre le depășesc pe ale lor, ele sunt acum împrăștiate prin toată galaxia.

Își scutură coama într-un gest de reproș blând.

– Încercând, după cum știți cu toții, să aducem o doză de stabilitate Noii Republici împotriva agitațiilor a sute de amenințări cu războaie interne.

– Cât de con'enabil, șuieră senatorul garoosh sarcastic. Cel puțin pe'tru Imperiu.

– Probabil că ei stârnesc toate războaiele, sugerează cineva cu o îngrijorare evidentă. Ar fi chiar în stilul lui Thrawn. Să pună paie pe focurile urii prostești și ale nonsensului genocidal primitiv...

– Lunga noastră luptă nu poate fi numită prostească, mormăie senatoarea forshul. Cât despre genocid, mi se pare foarte semnificativ că opresorii noștri, prosslee, sunt pregătiți să scuze acțiunile bothanilor împotriva poporului caamas. Este datoria tuturor ființelor care judecă drept să recunoască o astfel de atitudine ca un pericol, nu doar pentru poporul meu, dar și pentru întreg sectorul Yminis...

Gavrisom atinse iar butonul de oprire și vocea forshulei se transformă într-una depărtată și de neînțeles, bubuind din partea ei a încăperii.

– Îi mulțumesc doamnei senator din sectorul Yminis pentru comentarii, spuse președintele. De asemenea, aș dori să îi amintesc că nu este momentul pentru astfel de discursuri.

– Domnule președinte Gavrisom, eu aș dori să vorbesc, zise o voce cunoscută clocotind cu o mânie familiară, reușind să străbată încăperea chiar și cu sistemul de sunet închis.

Leia se uită în acea direcție. Ghic Dx'ono, senatorul ishori, se ridicase în picioare, întregul trup tremurându-i de furia care la specia lui însoțea întotdeauna gândirea profundă.

– Puteți vorbi, îi spuse Gavrisom pornind iar sistemul de sunet. V-aș avertiza că așa cum această încăpere nu dorește să audă o tiradă împotriva poporului prosslee, nici nu dorim să auzim una împotriva neamului diamal.

– Nu vreau o tiradă, lătră Dx'ono. Doresc doar să amintesc acestei camere că avem doar cuvântul senatorului diamal că l-a văzut într-adevăr pe acest Thrawn. De asemenea, aș dori să reamintesc senatorilor că și-a încheiat mărturia cu doar câteva clipe în urmă, îndemnându-ne să uităm problema bothană – fără a-i pedepsi pe cei vinovați – pentru a ne putea confrunța cu această așa-zisă nouă amenințare.

– Reapariția Marelui Amiral Thrawn poate fi numită cu greu o „așa-zisă” amenințare, domnule senator Dx'ono, îl contrazise Miatamia cu un calm tipic diamal. Doar pentru că ultima dată a fost oprit înainte de a ajunge la vreo lume ishori nu vă garantează siguranța dacă i se va permite libertatea de a avansa iar.

– Nu mă acuzați că mă gândesc doar la lumile mele, replică Dx'ono. Ishori caută siguranța tuturor popoarelor din Noua Republică. Dar, în același timp, noi cerem și dreptate pentru aceste popoare.

– Diamala susțin toate formele de justiție, zise Miatamia. Doar că nu considerăm răzburarea oarbă ca fiind justiție.

– Doar un observator orb ar considera cererile noastre ca fiind răzburare, mârâi Dx'ono. Dar nu aceasta este problema, adăugă el repede, când vârful aripii lui Gavrisom se îndreaptă către butonul de oprire. Problema este că ați făcut o afirmație în fața acestei camere care conferă, convenabil, greutate taberei dumneavoastră politice, dar care nu este sprijinită de vreo sursă independentă.

– Nu îl considerați pe fostul general Lando Calrissian ca fiind o sursa independentă? întrebă Miatamia.

– Conform propriei dumneavoastră mărturii, a venit să vă ceară ajutor militar diamal, lătră Dx'ono. Având în vedere acestea, chiar vă așteptați să nu considerăm vorbele lui ca fiind părtinitoare?

– În numele căpitanului Calrissian, resping implicațiile acestei afirmații, domnule senator, zise Leia, trezindu-se în picioare. A fost un prieten și un aliat de încredere pentru Noua Republică și, înainte, pentru Alianța Rebelă. Dacă Lando spune că l-a văzut pe Thrawn, atunci l-a văzut.

– Odată era prieten și aliat, replică Dx'ono. Odată era și contra-bandist și parior, experimentat la înșelat și mințit pentru a obține ce dorea. Acum este om de afaceri, conducând o operațiune de extracții miniere suboceanice, ale cărei profituri depind de obținerea ajutorului diamal. Așa că spuneți-ne, doamnă consilier Organa Solo: din care dintre cele două trecuturi ale lui se trage el?

Leia se uită la Lando, care ședea tăcut și cu o față întunecată în spatele lui Gavrisom.

– Îl cunosc pe Lando de șaisprezece ani, spuse ea încet. Voi garanta personal pentru caracterul său.

– Bine, zise Dx'ono pufnind. Puteți să garantați pentru el cât doriți, doamnă consilier. Să presupunem atunci, pentru motive de argumentație, că a văzut o persoană pe distrugătorul spațial. Dar a fost Thrawn sau altceva?

Leia se încrunță, încercând să îi citească gândurile peste încăpere. Dar tot ce putu obține era furia din jur, care acoperea orice altceva.

– Sugerați că Imperiul a înscenat întâlnirea?

– S-ar putea foarte bine să fi fost un fals, zise ishoriul uitându-se amenințător la Miatamia. Dar nu arunc neapărat vina asupra Imperiului. Știm cu toții că există numeroase distrugătoare spațiale pe teritoriul Noii Republici – unele chiar în mâinile unor persoane

private, dacă este să dăm crezare zvonurilor. Și, după cum am arătat deja, mesajul despre care se spune că a fost trimis de către acest așa-zis Thrawn sprijină convenabil poziția diamală în problema bothană. Coincidență? Sau manipulare bine gândită?

– Abilitatea de a-și manipula inamicii era unul dintre cele mai mari talente ale lui Thrawn, interveni Fey'lya.

– Un talent nu doar al lui, se răsti Dx'ono. Bothanii, de exemplu, sunt și ei maeștri ai acestei arte. La fel și diamalii.

– Bărbatul care purta uniforma Marelui Amiral Thrawn știa despre vizita mea pe Myrkr din urmă cu zece ani, spuse Lando. Singurele persoane care se mai aflau acolo atunci erau Thrawn și escorta lui de soldați din trupele de șoc.

– Nu este adevărat, replică Dx'ono. Conform afirmației dumneavoastră, generalul Solo era și el acolo.

Leia simți brusc un val de furie.

– Sugeați...?

– La fel cum a fost și, continuă Dx'ono, întrerupând-o pe Leia cu o privire întunecată, contrabandistul Talon Karrde.

Leia îi aruncă o privire lui Lando.

– Karrde nu ar lua parte la așa ceva, insistă ea.

– Sau da? întrebă Dx'ono. Spre deosebire de căpitanul Calrissian, acest Karrde nici măcar nu și-a afirmat vreodată loialitatea față de Noua Republică. Este un contrabandist și un negustor de informații, un om a cărui singură grijă și loialitate este să profite și să câștige.

Ishoriul se înălță un pic, împungând acuzator cu un deget spre Leia.

– Și, mai mult, un om ale cărui legături principale pe Coruscant au fost cu persoane precum căpitanul Calrissian și dumneata însăși, doamnă consilier Organa Solo. Deci spuneți-ne acum: unde vă aflați exact în problema bothană?

Întrebarea o luă pe Leia total prin surprindere.

– Cum adică? întrebă ea încercând să tragă de timp.

– Știți ce vreau să zic, mârâi Dx'ono. Spuneți-ne de ce parte vă aflați, doamnă consilier Organa Solo. Credeți că bothanilor ar trebui să li se ceară dreptate și reparații complete? Sau, ca și domnul senator diamal, preferați să lăsați îngrozitoarea lor crimă nepedepsită? Poate chiar destul de mult pentru a crea o situație care ar forța această cameră să ia această decizie?

– Știți de ce parte se află, strigă alte voce furioasă. Oare nu ea și tovarășul ei de viață, Han Solo, au tras asupra unui protest pașnic la Clădirea Clanurilor de pe Bothawui?

– Aceasta nu a fost dovedită, domnule senator Shibatthi, interveni Gavrisom aspru, sărindu-i Leiei în ajutor. Iar acuzațiile dumneavoastră sunt la fel de nedorite, domnule senator Dx'ono. După cum am spus deja, nu este nici locul, nici momentul pentru încă o dezbatere despre problema Caamas. Luați loc amândoi, mulțumesc.

Dar răul fusese deja făcut, își dădu seama Leia în timp ce se așeza. Cu o singură lovitură de maestru, Dx'ono nu doar aruncase o îndoială puternică asupra poveștii lui Miatamia, dar reușise și să submineze propria ei credibilitate. De acum înainte, orice încercare ar fi făcut de a-i apăra pe Lando sau pe senatorul diamal nu ar fi însemnat decât să alimenteze suspiciunile care fuseseră aruncate asupra ei.

Lupte interioare, suspiciuni, dezbinare. Da, era într-adevăr stilul lui Thrawn.

– Acesta pare un moment bun să trecem la raportul Amiralității despre situația militară generală în Noua Republică, continuă Gavrisom. Domnule Amiral Drayson?

Amiralul păși pe podium lângă președinte; și, când a făcut-o, Leiei îi fu atrasă atenția de o mică pâlpâire de lumină. Indicatorul verde al comunicatorului de pe brațul scaunului clipea.

Se încruntă, aruncând pe ascuns o privire în cameră. Nimeni în afară de familie și de cele mai apropiate ajutoare nu ar fi trebuit să aibă această frecvență de comunicații și cu toții aveau instrucțiuni clare să nu o folosească decât în caz de urgență. Dar în această situație trebuia, de asemenea, să comande indicatorului să pâlpâie de câte trei ori și, deocamdată, acesta doar clipea regulat.

Reținându-și izbucnirea de supărare, activă câmpul de intimitate al scaunului. Vocea lui Drayson se redusese la o zecime, în timp ce ea roti ecranul comunicatorului din poziția lui obișnuită, de pe brațul scaunului. Dacă era Anakin care să o întrebe dacă are voie să mai deschidă un pachet de biscuiți, își promise ea încruntată când apăsa butonul de pornire, avea să fie pedepsit o săptămână.

– Leia Organa Solo.

Dar nu era Anakin.

– Salut, Leia, zise Karrde dând politicos din cap. Sper că nu sun într-un moment prea nepotrivit.

Din reflex, Leia trase ecranul cât de aproape de ea se putea. Dintre toate situațiile nepotrivite în care să sune...

– De fapt, este nepotrivit, îi spuse ea tăios. Mă aflu în mijlocul unei ședințe a Senatului.

– Atunci o să fiu scurt, zise el, ochii îngustându-i-se ușor. Era prea deștept și o cunoștea prea bine ca să nu își dea seama că era mult mai mult de atât.

– Am să îți transmit un mesaj personal, unul pe care aș prefera să nu îl pun nici măcar pe un canal criptat. Din nefericire, unul dintre directorii de linie de la Controlul Spațial al Coruscantului crede că nu ar trebui să mi se permită să aterizez.

Leia se încruntă, acuzațiile lui Dx'ono răsunându-i în minte. Dar cum de s-ar fi putut răspândi vorba atât de repede?

– Ai numele lui?

– Doar numărul de identificare birocratic: KTR-44875, răspunse Karrde. Nu ar fi vrut să mi-l dea nici pe asta, apropo; a trebuit să îl iau de pe plăcuța lui de identificare. E un ishori, dacă te ajută.

Leia se strâmbă. Asta explica felul în care se răspândise vorba.

– Mă ajută, îi zise ea lui Karrde. Senatorul ishori tocmai a terminat a te acuza pe tine și pe Lando de conspirație împreună cu diamala pentru a-i face scăpați pe bothani în problema Caamas. A încercat să mă implice și pe mine, pentru siguranță.

– Înțeleg, zise Karrde țuguindu-și buzele. Și, desigur, iată-mă, sunându-te pentru ajutor. Îmi cer iertare pentru momentul prost ales.

– Nu este vina ta, răspunse Leia uitându-se peste marginea ecranului la cameră și la sutele ei de fețe umane și extraterestre care priveau către ea. Nu avea să îi lase să dicteze ce prieteni și asociați să aibă.

– Spune-i acestui director de linie ishori că eu îți dau permisiunea de aterizare – voi transmite ordinul de îndată ce voi termina convorbirea cu tine. Ești în *Sălbaticul Karrde*?

– Da, răspunse Karrde. Dar aș putea coborî într-o navetă dacă tu crezi că ar fi mai politic.

Leia pufni.

– Sentimentele rănite sunt ultima mea grijă acum. Știi unde este pista de aterizare Championne de Vest? E cam la două sute de kilometri la sud de Palatul Imperial, lângă Munții Manarai.

– O văd pe hartă, confirmă Karrde, privind-o cu atenție. E ceva nou sau dezbaterea despre Caamas a luat o întorsătură mai urâtă?

– Încă nu știu, zise Leia. S-ar putea să fie oricare dintre astea, depinde pe cine ascuți. Avem un apartament la etajul treizeci al

Turnului Orowood, cam la douăzeci de kilometri de pista de aterizare. O să îi sun pe îngrijitorii noghri să te lase să intri; o să ajungem acolo de îndată ce pot să plec în noaptea asta.

– Pare confortabil, spuse el încă privind-o gânditor. Ca să nu mai vorbim că e și retras.

– Este, îl aprobă Leia înfiorându-se ușor. Nu era greu să îi ghi-cească gândurile: că în ciuda protestelor ei, nu dorea să riște să fie văzută cu el pe lângă Palatul Imperial.

– O să înțelegi de ce vreau să ne întâlnim acolo când o să îți povestesc ce s-a întâmplat.

– Firește, zise el calm. Ar fi vreo problemă dacă aş folosi comunicatorul și echipamentul de obținere a datelor din apartamentul tău până vii? Doar ca să mă distrez, desigur?

Leia surâse.

– Și să vezi ce poți să dezgropi din arhivele guvernamentale?

El dădu din umeri.

– S-ar putea să aflu ceva nou. Nu se știe niciodată.

– Sunt sigură că pentru tine este mai greu să afli ceva ce nu știi decât pentru noi ceilalți, zise Leia sec. În regulă, o să le explic noghriilor când îi sun.

– Mulțumesc. Ne vedem mai târziu. La revedere.

– La revedere.

Oftând, opri comunicatorul. Lupte interne, suspiciuni, dezbinare. Da, era stilul lui Thrawn, bine. Nu putea decât să se întrebe ce le pregătise mai departe.

Pornind iar comunicatorul, tastă pentru legătura cu Controlul Spațial al Coruscantului.

Una peste alta, se gândea Carib Devist în timp ce privea câmpurile de grâne colorate care se unduiau peste Valea Dorchess, fusese o zi bună.

Chiar fusese. Soarele puternic al verii care ardea neîntrerupt pe Pakrik Minor în timpul sezonului de creștere se ascunsese timid în spatele norilor aproape toată ziua, oferind ușurare de căldura obișnuită. Norii nu plecaseră decât spre seară, tocmai la timp ca soarele să dispară pentru o oră și jumătate în spatele lumii-soră mult mai populate a lui Pakrik Minor, Pakrik Major. Până când reapăruse, căldura în plus era aproape binevenită.

Mai erau niște probleme pe câmpuri, desigur, dar asta era o parte a vieții de fermier. Carib și frații lui fuseseră nevoiți să gonească încă o colonie de viermi care încercaseră să își facă sălașul printre rădăcinile împletite ale grânelor și trebuise să se ocupe de un focar de mană-albă care ar fi putut distruge toată recolta în câteva zile dacă nu ar fi fost îndepărtată. Dar fusese, iar viermii fuseseră goniți și nici unul dintre roboți nu se stricase, nici măcar nu începuse să scârțâie, iar recoltele erau chiar înaintea programului.

Nu, fusese o zi bună; și în timp ce Carib își sprijinea picioarele la înălțime, îndreptându-le către apusul de soare minunat și sorbea dintr-un binemeritat pahar cu apă minerală R'alla, se hotărî că era într-adevăr bine să fii în viață.

O mișcare din dreapta îi atrase atenția: fratele lui, Sabmin, venea către casă în speederul lui de teren, uzat. Probabil că Lacy îi invitase pe Sabmin și pe familia lui la cină – întotdeauna uita să îi spună astfel de lucruri.

Dar nu. Sabmin era singur... Și când speederul de teren se apropie, Carib putu desluși expresia de pe fața fratelui său...

Când Sabmin opri speederul de teren într-un nor de praf, Carib deja aștepta la capătul potecii.

– Ce e? întrebă el fără nici o introducere.

– S-a întâmplat, răspunse Sabmin șoptind răgușit. Am fost la peșteră și... ei, s-a întâmplat.

Carib se uită în spate, la poteca ce ducea către casă. Lacy se vedea la fereastra bucătăriei, scoțând cu grijă friptura din cuptorul focal.

– Hai cu mine, zise el.

Merse înainte pe potecă, până la marginea ogorului.

– Ai confirmat că mesajul era legitim? întrebă el.

– Primul lucru, spuse Sabmin sobru. Avea toate codurile imperiale.

Carib se înfioră. Trecuse mult timp de când cuvântul „imperial“ fusese folosit în această parte a lui Pakrik Minor.

– Atunci, cred că e vremea, zise el cu o senzație stranie în stomac. După zece ani de așteptare liniștită, erau iar chemați la arme.

– Celorlalți le-ai spus ceva?

– Nu, am venit direct aici, răspunse Sabmin. Dar mai e ceva. Se uită în jur, ca și cum s-ar fi temut că cineva asculta dintre șirurile ordonate de grâne.

– Ordinul de activare a sosit în numele Marelui Amiral Thrawn.

Carib căscă gura.

– E imposibil, șuieră el. Thrawn e mort.

– Așa zice toată lumea, îl aprobă Sabmin cu seriozitate. Tot ce știu este că numele lui e pe ordin.

Ajunseseră la primul șir de grâne.

– Ar putea fi o minciună, spuse Carib, întorcându-se într-o parte pentru a se putea strecura printre rânduri, mirosind aroma familiară, de mosc acru, care îl înconjură când vesta lui din piele tăbăcită se frecă de frunze.

– Sau un truc.

– Nu prea ar avea cum să fie un truc, arată Sabmin. Chiar dacă ar folosi înregistrări holografice vechi, tot n-ar putea păcăli pe nimeni prea mult timp.

– Adevărat, zise Carib, oprindu-se lângă o plantă aproape coaptă și atingând cu un deget firul care se strecura timid printr-o deschidere din învelitoarea ei. Marele Amiral Thrawn, care oprise cinci ani de declin continuu și dusesse Imperiul atât de aproape de victorie.

– Ți dai seama, firește, că asta ar putea schimba totul.

– Nu văd cum, spuse Sabmin. Până la urmă, noi am fost plantați aici în scopul precis de a fi gata să producem distrugeri dacă și când am fi chemați. Mângâie iar firul de grâu.

– Ei, planta a prins rădăcini, ogorul a dat rod... Și acum ne cheamă la cules.

– Da, zise Carib, lăsându-și mâna într-o parte. O recoltă de teroare și de moarte subită și de distrugere, aproape sigur îndreptate către fructul care era Pakrik Major, care le atârna deasupra capetelor. Pakrik Major, și conferința anuală de sector care tocmai începuse în capitală. O lovitură mult întârziată împotriva trădătorilor din Rebeliune, din partea Imperiului.

– Dar nu asta vreau să zic, îi spuse lui Sabmin. Ideea mea e că dacă Thrawn s-a întors cu adevărat la comandă, atunci orice ni s-ar comanda să facem nu va fi doar un simplu gest măreț, dar fără rost, de sfidare sinucigașă. Dacă Thrawn s-a întors, atunci Imperiul s-ar putea să câștige.

Sabmin fluieră încet.

– Ai dreptate, murmură el. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

– Ei, atunci ai face bine să te gândești, îl avertiză Carib. Și ar fi bine să ne asigurăm că o fac și ceilalți. Ai idee când a fost făcută ultima revizie la navele TIE?

– Nu cu mai mult de o lună în urmă, răspunse Sabmin. Cred că Dobrow a făcut-o. Vrei să vorbești cu el la noapte?

– Vreau să vorbesc cu toți la noapte, spuse Carib ieșind dintre șirurile de grâne și îndreptându-se spre casă. La mine, peste două ore.

– Încercăm, zise Sabmin, mergând probabil inconștient în pas militar în urma lui. Tabric și Hovarb s-ar putea să nu reușească să ajungă, totuși – trei din gorntii lor au început să fete în după-amiaza asta.

– Gorntii se descurcă și singuri, spuse Carib scurt. Asta e important. Sabmin se încruntă la el.

– Oh, haide, Carib, nu exagerezi nițel? E un ordin de activare, nu un plan complet de atac.

– Dacă Thrawn e la comandă, nu va trece mult între cele două, mârâi Carib. Orice are de gând, își va face programul la secundă.

Merseră în tăcere până la vehiculul lui Sabmin.

– Bine, o să le zic, spuse Sabmin în timp ce se suia în el. O să vină. Carib oftă.

– Hai să ne întâlnim mai bine la tine, sugeră el. E la doar trei minute de mers cu speederul de teren față de hambarul lor. Se pot întoarce repede dacă e nevoie.

Sabmin zâmbi strâns.

– Mulțumesc, Carib. Ne vedem acolo.



– **U**ite-1 pe Lando, zise Leia arătând pe cupolă când Han îndreptă nava lor Incom T-81 către platforma de aerospeeder de la nivelul trei al Turnului Orowood. Acolo, lângă intrare, în spatele aero-vehiculului roșu.

– Da, îl văd, mormăi Han, oprind elevatoarele repulsoare. Tot cred că e o idee proastă, Leia.

– Știu, zise Leia uitându-se o clipă dincolo de zona de aterizare luminată la perimetrul cu tufișuri, întunecat, de după ea. Nu se vedea nimeni, nici cu ochii, nici cu simțurile ei Jedi.

– Și nu pot spune că nu sunt deloc de acord cu tine. Dar a insistat să vină.

– Ar fi bine să speri că Dx'ono nu a auzit de asta și că nu a trimis pe cineva să îl urmărească, mârâi Han deschizând cupola. Țipă cineva „întâlnire secretă“ și o încasăm cu toții.

– Știu, răspuse Leia, coborând din aerospeeder și privind în jur.

Erau câteva lumini de aerospeeder gonind pe cer, iar diferitele drumuri care străbăteau terenul din jurul Turnului își purtau și ele cantitatea obișnuită de speedere de teren. Nici unul dintre vehicule nu părea să se îndrepte în mod special spre ei.

Dar erau ferestrele întunecate ale unuia dintre cele cinci baruri ale Turnului, care se uitau la ei de la al patrulea etaj, ca să nu mai vorbim de toate ferestrele apartamentelor care se înălțau pe cerul nopții. Dacă una dintre ele ascundea pe cineva cu un macro-binoclu...

În mod clar, Han se gândise deja la același lucru.

– Mai bine intrăm, mormăi el luând-o de braț. Haide, 3PO, mișcă-te.

– Da, domnule, zise iute robotul cu carcasă aurie, ridicându-se stângaci din spatele aerospeederului și pășind în urma lor. Era prima

dată când 3PO spunea ceva, își dădu Leia seama brusc, de când părăsiseră Palatul Imperial. Oare se molipsise de la Han și încerca să fie discret? Sau se gândise la propriile lui amintiri despre ultima încercare a lui Thrawn de a lua puterea?

Lando ieși din ascunzătoarea lui când se apropiară.

– Han, Leia, dădu el din cap spre ei. Zâmbetul lui obișnuit de întâmpinare era suspect de absent, remarcă Leia. Unde e Karrde?

– Deja a ajuns, îi spuse Leia în timp ce Han tasta la încuietorea de la intrare. Noghri l-au lăsat să intre.

– Bine. Strângându-și umerii pe sub mantie, Lando aruncă o ultimă privire în beznă în timp ce o urmă pe Leia înăuntru.

Înalt de treizeci și opt de etaje, Turnul Orowood fusese gândit inițial ca fiind nucleul unei colonii extinse și elaborate de alderaanieni care nu fuseseră pe planetă atunci când prima Stea a Morții le distrusese lumea. Dar, deși arhitecții proiectaseră sânguincios fiecare fațetă a Turnului pentru a se potrivi stilului alderaanian, mulțimile de pe Coruscant și dezvoltarea aproape totală a terenului erau prea străine pentru felul de viață a majorității refugiaților ca aceștia să se simtă confortabil să locuiască acolo.

Deși restul proiectului fusese abandonat, existaseră speranțe că destui alderaanieni vor rămâne pe Coruscant pentru a ocupa Turnul, mai ales având în vedere priveliștea spectaculoasă a Munților Manarai. Dar acest ultim vis primise lovitura de moarte din partea scurtului, dar îngrozitorului asediu al Marelui General Thrawn asupra planetei. Când asediul a fost în cele din urmă ridicat, practic toți alderaanienii au părăsit Coruscantul, ducându-se pe Noul Alderaan sau împrăștiindu-se printre stele. După cum unii dintre ei îi explicaseră Leiei, fuseseră destul de norocoși să scape de distrugerea unei lumi și nu doreau să se stabilească pe o țintă și mai tentantă.

Și astfel, experimentul măreț intrase într-o obscuritate vagă, alăturându-se grupului de alte centre rezidențiale adunate la poalele munților, multe dintre ele fiind case de vacanță sau de rezervă pentru industriași bogați și oficiali ai guvernului. Erau oameni de pe alte planete și extratereștri, dintre care majoritatea nici măcar nu auzise de legendarele păduri de oro de pe Alderaan, cu atât mai puțin să meargă vreodată prin ele.

Pe parcursul anilor, durerea acelei ironii aproape că se stinsese din inima Leiei. Aproape.

Turboliftul funcționa cu eficiența tăcută, tipică unei construcții alderaaniene, lăsându-i în decorul grădinii luxuriante care forma sala etajului treizeci. Nu se vedea nimeni printre ferigi și cascadele din pietre; dar totuși, nici nu trebuia să fie cineva.

– Barkhimkh? îl chemă Leia încet.

– Sunt aici, Lady Vader, miorlăi vocea lui Barkhimkh din celălalt capăt al sălii. Se auzi un foșnet de frunze și războinicul noghri ieși la vedere lângă arcada coridorului care ducea la apartamentul lor.

– Totul este liniștit.

– Mulțumesc, zise Leia.

– Ai grijă să rămâni așa, adăugă Han în timp ce traversau sala. Barkhimkh își înclină capul.

– Mă supun, Han clan Solo.

Karrde era tolănit într-un scaun-contur auto-modelant plash în cercul de conversație a apartamentului, cu un datapad într-o mână și un pahar cu lichid de chihlimbar în cealaltă, când Han deschise ușa.

– Ah – iată-vă, spuse contrabandistul, închizând datapadul și ridicându-se din scaun când ei intrară. Tocmai mă gândeam să îi cer lui Sakhisakh să încerce să vă contacteze.

– Am plecat mai târziu decât mă așteptam, explică Leia. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să îți ceri scuze, o asigură Karrde. Copiii nu sunt cu voi?

– Tocmai au plecat azi dimineață cu Chewie în vizită la familia lui, pe Kashyyk, îi răspunse Leia. Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, m-am gândit că ar fi mai bine pentru ei.

– Cu o gardă de noghri și o planetă plină de wookieeii, nici nu văd alt loc mai sigur pentru ei, aprobă Karrde. Salut, Calrissian. Mă bucur să te văd iar.

– Da, zise Lando. Deși s-ar putea să nu te mai bucuri așa când o să-ți spunem de ce ești aici.

Expresia lui Karrde nu se schimbă, dar Leia putu simți o încordare a emoțiilor lui.

– Zău, spuse el degajat. Să renunțăm la formalități, atunci. Luați loc și povestiți-mi totul.

– Îmi pare rău, spuse sistemul de interceptare de la celălalt capăt al comunicatorului, cu vocea lui mecanică înnebunitor de politicoasă. Comunicațiile cu reședința pe care o căutați au fost restricționate. Nu vă pot conecta fără codul de autorizare potrivit.

– Spune-i doamnei Consilier Organa Solo că este o urgență, zise Shada punând în voce cel mai intimidant ton oficial al ei, în timp ce privea pe fereastra barului la nava Incom T-81 a familiei Solo, care stătea pe platforma de aterizare a celui de al treilea nivel al Turnului Orowood.

– Sun sub autorizarea amiralului Drayson de la Contrainformațiile Noii Republici.

Sistemul de interceptare rămase neimpresionat.

– Îmi pare rău, dar nu vă pot face legătura fără codul de autorizare potrivit, repetă el.

Strâmbându-se, Shada închise comunicatorul. Fusese ultimul gambit verbal din repertoriul ei și nu îi adusese nimic, în afară de același răspuns evaziv. Același lucru de fiecare dată când încercase și începea să se plictisească de asta.

Mai întâi, încercase în modul oficial, politicos: sunând la biroul doamnei consilier Organa Solo de la Palatul Imperial și – când sistemele de acolo nu o lăsaseră să vorbească – încercând chiar să intre în uriașa clădire guvernamentală. Dar fără o poziție oficială, o treabă sau legături la care să apeleze, se lovise la fiecare pas de pereți de oțel transparent groși de un metru. Încercase apoi să sune la reședința principală a familiei Solo, de lângă palat, dar cu aceleași rezultate. Și acum încercase să ajungă la ei în apartamentul de la Muntele Manarai, iar fără succes.

Și, cu fiecare refuz, viziunea ei evident idealizată despre Noua Republică se sfărâmasese încă puțin. Sperase că aveau să îi ofere mai mult decât viața ei alături de Mistryl, căreia tocmai îi întorsese spatele. Începea să i se pară tot mai mult că greșise.

Dar acum nu mai avea ce face decât să continue ce începuse. Măcar pentru motivul că nu mai avea unde să se ducă în altă parte.

Deci, în regulă. Încercase cu politețea și nu ajunsese nicăieri. Acum va încerca în felul Mistryl.

Complexul comercial de la cel de-al doilea nivel al Turnului era destul de întins și îi luă mai puțin de cinci minute să strângă cele trei obiecte de care avea nevoie. Un minut după aceea, înarmată cu o măsură de panglică albă din brocart, un datapad ieftin și o sticlă de whiskey dobri la fel de ieftin, dar extraordinar de puternic, se afla în turboliftul care mergea în sus.

Drumul avea să fie scurt, știa asta, dar deja avea toate detaliile în minte și se apucă de lucru fără mișcări inutile. Scoțând dopul sticlei,

își turnă un pic din băutura puternică pe gulerul rochiei ei lungi până la glezne, puțin cam jerpelită, apoi sorbi o înghițitură. Se înfiora din cauza furnicăturii, se clăti cu ea și vărsă restul sticlei în ghivecele cu flori decorative care înconjurau partea superioară a liftului. Scurpă ce avea în gură înapoi în sticlă, bucuroasă să scape de asta, apoi își îndreptă atenția spre panglică. Legătura de păr pentru nuntă tradițională pe Coruscant era complicată, dar știa o variantă rapidă și simplă, care semăna destul cu cea adevărată pentru a păcăli pe oricine, în afara unui privitor experimentat.

Când ușile se deschiseră pe puntea de observație de pe acoperișul Turnului, era gata să își joace rolul. Strângând sticla într-o mână și datapadul în cealaltă, ieși din lift și aruncă în jur o privire nepăsătoare și calculat nesigură. Nu se vedea nimeni printre mesele părăsite, scaune și tufișurile decorative. Dar totuși, grupul de gărzi personale care o înconjurau pe consiliera Organa Solo rareori putea fi văzut. Apucând mai bine sticla, porni cu un mers împleticit către marginea acoperișului.

Paznicul despre care știa că trebuia să fie acolo nu își făcu apariția până când ea ajunse la parapetul dantelat, înalt până la bărbie, montat într-o bază solidă care ajungea până la genunchi.

– Foarte bine, Ravis, mormăi ca pentru sine cu o voce deznădăjduită și nedeslușită, în timp ce lăsa datapadul și sticla să cadă lângă parapet.

– Nu mă vrei, ha? Bine. Po' să ies din viața ta, dac' asta vrei. Po' să ies de tot...

Se opri cu un singur suspin șters. Înfigându-și degetele în găurile dantelăriei, se apăsă de balustradă și își întoarse capul într-o parte pentru a se uita în jos, cu simțurile treze. Nu se auzi decât un singur sunet slab din spatele ei, apoi nimic.

Deci aveau nevoie de mai mult înainte de a face vreo mișcare. Bine; le putea face pe plac. Scoțându-și degetele din balustradă, continuând să suspine încet, pentru ea, își recuperează datapadul și îl așează pe un scaun din apropiere, în așa fel încât să fie vizibil. Cu degete ușor nesigure, își trase legătura de nuntă din păr, o sărută teatral și o așează în fața datapadului. Mai pierdu o clipă să aranjeze cu grijă cele două obiecte; apoi, îndreptându-și umerii, inspiră adânc și se întoarse pe marginea acoperișului. Apucând iar împletitura, se sui pe baza parapetului și încălecă pe acesta.

Sau, mai bine zis, încercă. Chiar în timp ce ridica piciorul, auzi iar un sunet slab și o mână o prinse brusc de centură, trăgând-o în spate și forțând-o să își lase piciorul înapoi pentru a-și păstra echilibrul.

– Nu face asta, miorlăi încet o voce ca de pisică, dogită, din spatele ei.

– Las'mă, gemu Shada, desprinzându-și mâna stângă de pe dantelărie și plesnindu-i brațul fără efect.

– Las'mă. Nu-i pasă de mine... așa a zis. Nu mă mai vrea. Las'mă.

– Nu aceasta e soluția, spuse noghriul, trăgând-o cu blândețe, dar ferm. Hai înăuntru și o să stăm de vorbă.

– Gata cu vo'ba, mormăi Shada, întorcându-se pe jumătate pentru a se uita la el, asigurându-se că acesta îi putea mirosi respirația amestecată cu whiskey și aruncând o privire rapidă pe acoperiș. Nu se mai vedea nimeni.

– Te rog... las'mă, se rugă ea, apucând iar dantelăria cu mâna stângă și trăgându-se în sus pentru a se opune forței lui.

– Te rog.

– Nu, repetă noghri-ul trăgând înapoi cu mai mare putere decât ea și-ar fi închipuit că putea avea o creatură atât de mică. Degetele i se încordară...

Și fără avertisment, ea dădu drumul, învârtindu-se pe jumătate în timp ce cădea direct spre el.

Nogri-ul era rapid, da. Când se rotise destul pentru a-l putea vedea, el deja se mutase un pas în laterală pentru a se da din calea ei. Brațul lui liber se ridică, gata să o prindă pe după umeri și să îi întrerupă căderea...

Și când căzu în îmbrățișarea vânoasă, mâna ei îl lovi cu putere într-o parte a gâtului. Fără un sunet, picioarele i se se tăiară și se prăbușiră amândoi pe acoperiș.

Pentru câteva clipe Shada rămase acolo, încă suspinând ca și cum ar fi fost beată, căutând din ochi vreo urmă de întăriri pe acoperiș. Dar se părea că noghriul era singur aici.

Ceea ce nu însemna că nu anunțase pe nimeni înainte de a se grăbi să o salveze pe bețiva deznădăjduită, hotărâtă să se autodistrugă. Dacă o făcuse, nu avea prea mult timp. Dacă nu o făcuse, tot nu ar fi avut mai mult.

Scotându-și rochia care ascundea combinezonul ei de luptă, atentă la ușa turboliftului, se apucă de treabă.

Karrde învârti paharul în mână, cu ochii pe ce mai rămăsese din băutura lui, care acum făcea un vârtej pe o latură, ca răspuns la mișcarea sa.

– Ești sigur de asta, spuse el.

– Sunt sigur, zise Lando fără îndoială. Am căutat prin tot ce avem din arhivele imperiale și am găsit toate înregistrările cu Thrawn. Nu era mult, dar în mod clar arăta și suna ca cel pe care l-am văzut.

– Ceea ce nu înseamnă că nu ar putea fi un truc, interveni Han, aruncându-i pe ascuns o privire Leiei. Dacă atitudinea lui Karrde era jucată – dacă în mod secret se afla în spatele acestei întâlniri a lui Lando cu Thrawn – atunci ar fi trebuit ca până acum ea să aibă dovada din mintea lui.

Dar pe fața ei era aceeași expresie întunecată care se afla acolo de când își începuse Lando povestirea; și chiar în timp ce o privea, ochii ei se uitară în ai lui și ea clătină din cap aproape vizibil, ca răspuns la întrebarea lui nerostită.

Han crezuse că erau destul de subtili. Se părea că nu.

– Înțeleg că există o bănuială în privința mea, continuă Karrde, încă studiindu-și paharul. Și nu doar din partea ishorilor și a aliaților acestora. Am trecut testul?

Han se uită iar la Leia, la timp pentru a vedea cum îi tremura buza.

– Îmi pare rău, spuse ea. Dacă are vreo importanță, eu nu am îndoieli.

– Mulțumesc, zâmbi Karrde ușor către Han și Lando. Nu vă voi face pe nici unul dintre voi să vă simțiți prost întrebându-vă dacă ați împărtășit încrederea doamnei consilier.

– Nu îmi place să iau nimic de-a gata, îi zise Han. Nu e ca și cum ți-ai fi jurat credința față de Noua Republică sau așa ceva.

Karrde înclină din cap.

– Ai dreptate, desigur. Îmi cer iertare.

Își mută privirea asupra lui Lando.

– În regulă, atunci. Să începem cu presupunerea despre care sperăm cu toții că este adevărată: anume, că ai fost victima unui truc isteț. Prima întrebare: cum a fost făcut?

– Nu ar trebui să fie atât de greu, spuse Han. Ceva chirurgie facială pentru a-l face pe tipul ăsta să arate ca Thrawn, apoi mai pui niște culoare în păr, pe piele și la ochi.

– Chirurgia facială de obicei lasă semne vizibile, arătă Lando. Știu după ce să mă uit și nu era nimic. În plus, cum rămâne cu vocea?

– Ce-i cu vocea? întrebă Han. Vocile pot fi imitate și ele, știi asta. Am făcut-o și noi cu 3PO o dată, îți amintești?

– Dacă vocea era atât de asemănătoare, ar fi putut fi un robot care imită oamenii, sugerează Karrde. Ca cel pe care îl avea Prințul Xizor din Soarele Negru.

Lando clătină din cap.

– Nu era doar vocea, Karrde. Sau fața, sau orice altceva vizibil. Era... nu știu. Era o *prezență* acolo, o putere și o încredere ascunse pe care nu cred că le poate imita vreun robot. Era el. Trebuie să fi fost.

– Se poate să fi fost o clonă, atunci? Insistă Karrde. Thrawn ar fi putut scoate cu ușurință una sau mai multe cuve de clonare din Muntele Tantiss înainte de a fi distrus.

– M-am întrebat și eu asta, zise Leia. Ar explica și de unde au apărut clonele pe care le-a simțit Luke la Iphigin.

– O clonă a lui Thrawn ar fi destul de periculoasă, aprobă Lando încordat. Dar privește invers problema. Nu s-ar fi putut la fel de bine ca pe puntea *Himerei*, la Bilbringi, să fi fost o clonă? Dacă Thrawn a anticipat tot ce avea să se întâmple – totul – și a făcut pregătirile necesare?

Karrde mai învârti puțin băutura în pahar.

– Atunci de ce a stat de-o parte și a lăsat Imperiul să se prăbușească, când conducerea lui l-ar fi putut salva? Întrebă el. Nu. Dacă a fost într-adevăr în viață, trebuie să fi fost scos din joc de rana lui și s-a dus undeva să se vindece.

– Cam asta ne-a sugerat lui Miatamia și mie, aprobă Lando. A lăsat să se înțeleagă că a fost undeva să se recupereze.

– Doar dacă nu cumva chiar asta a vrut el să credeți, îl avertiză Leia. Poate că a lipsit doar pentru ca să facă altceva în loc.

– În loc să protejeze Imperiul? obiectă Han. Nu are sens.

Brusc, Karrde își puse paharul pe măsuta joasă de lângă scaun.

– În regulă, atunci, zise el. Să presupunem cazul cel mai rău, că l-ați văzut cu adevărat pe Thrawn și că s-a întors și e însetat de sânge. De ce să apară dintr-o dată acum? Și de ce doar pentru tine și senatorul Miatamia în loc să o facă în fața întregului Coruscant?

– Probabil pentru a crea exact situația în care ne aflăm acum, spuse Leia. Nivelul tensiunilor din Senat a ajuns până la tavan, cu un grad imens de animozitate și de suspiciune îndreptat spre diamal-i. Și, prin extensie, către oricine se află de această parte a problemei Caamas.

– Cu o bănuială că Gavrisom s-ar putea să nu vrea să rezolve această criză provocată, doar pentru a agita lucrurile încă puțin, adăugă Lando. Am auzit că unii dintre senatori deja se plâng că a băgat ambele copite în problema despăgubirilor pentru caamasi.

Han se strâmbă. Criza financiară a bothanilor...

– Face tot ce poate, îi spuse el lui Lando.

– Poate, zise Calrissian încruntat. Dar mă gândesc că sunt o grămadă de alte moduri în care Thrawn ar fi putut agita guvernul *dacă* doar asta ar fi vrut.

– Ce să mai fi vrut? întrebă Karrde. Cu siguranță nu ar fi destul de nebun să se ia de întreaga Nouă Republică. Nu cu resursele din doar opt sectoare la dispoziție.

– Poate că a găsit o nouă super-armă pe care Împăratul a ascuns-o pe undeva, sugeră Lando amenințător. O altă Stea a Morții – de data asta una terminată – sau poate un alt Soare Zdrobitor. Sau ceva și mai periculos.

Karrde clătină din cap.

– E trasă de păr. Dacă exista așa ceva, cu siguranță am fi aflat până acum.

– Mai trebuie spus ceva, zise Leia. Ai vorbit despre a se confrunta cu întreaga Nouă Republică; dar asta doar dacă am putea aduna toată Noua Republică să se lupte cu el. Când problema Caamas ne dezbină atât de mult – și când Imperiul este atât de slab, încât cei mai mulți oameni nici nu îl văd ca pe un Imperiu – asta nu mai e un lucru sigur.

– Dacă a fost vreodată, spuse Han cu amărăciune. Niciodată nu a fost mai mult decât o mică părticică din galaxie care să lupte împotriva Imperiului.

– Și niciodată mai mult decât o mică părticică din Imperiu care să lupte împotriva noastră, arătă Lando, uitându-se la Karrde. Nu cred că atunci ne-am dat seama cât de mult din energia lor se pierdea în a preveni ca toate aceste răzbunări și rivalități planetare să le explodeze în față. Acum suntem în aceeași situație; și, după mine, nu avem resursele să ne confruntăm cu orice ar fi planificat Thrawn.

– Asta, desigur, depinde de ce a planificat, spuse Karrde. Se uita cu atenție la Karrde, observă Han brusc. La fel de atent pe cât îl privea și Lando.

– Deci care ar trebui să fie următoarea noastră mișcare?

– Următoarea *noastră* mișcare, răspunse Lando accentuând cuvântul, este să scăpăm de afurisita asta de problemă Caamas ca să ne putem concentra pe Thrawn. Și asta înseamnă să aflăm exact care sunt bothanii vinovați.

– Asta ar putea fi o problemă, spuse Karrde cu o voce de un calm studiat. Din câte știu, imperialilor le-au mai rămas doar două seturi

complete de dosare: unul la baza Ubictorat de pe Yaga Minor, celălalt în actuala capitală a Imperiului, pe Bastion.

– Nu cred că se întâmplă să știi unde este Bastion, spuse Leia.

– Mă tem că nu, răspunse Karrde, uitându-se la ea, apoi întorcându-și atenția spre Lando. Numele adevărat al Bastionului este un secret pe care imperialii au reușit să îl păstreze.

– Nu vorbeam neapărat de imperiali, zise Lando. Mă gândeam că poate are altcineva dosarele pe care le căutăm.

Han clipi către Lando. Brusc insistența acestuia de a li se alătura în această seară la discuția cu Karrde căpăta un nou înțeles.

– Vrei să zici Karrde...?

– Nu am dosarele, Calrissian, spuse Karrde. Dacă le-aș fi avut, vi le-aș fi oferit cu mult timp în urmă.

– Știu asta, răspunse Lando cu vocea încărcată de înțelesuri. Mă refeream la o cu totul altă sursă.

– Care, de asemenea, probabil că nu le are, zise Karrde cu răceală. Expresia lui Lando nu se schimbă.

– Dar le-ar putea avea.

Pentru două secunde, cei doi continuă să se uite unul la altul. Han se încruntă spre Leia și văzu aceeași uimire pe figura ei.

– E ceva ce ar trebui să știm și noi? întrebă el precaut.

– Nu, răspunse Lando. Sau poate ar trebui să zic nu încă.

– Leia, Calrissian și cu mine trebuie să discutăm ceva, spuse Karrde ridicându-se brusc în picioare. Există vreun loc în care să avem puțină intimitate?

– Puteți folosi dormitorul copiilor, răspunse Leia arătând pe hol. Ultima ușă pe stânga.

– Mulțumesc. Karrde îl îndemnă pe Lando spre hol. După tine, Calrissian.

Shada adăugase încă o ancoră la coarda de siguranță cam la doi metri deasupra ei, presupunând că dacă și când noghriul primea întăriri pe acoperiș ar fi putut să taie frânghia, pur și simplu, fără să se mai obosească să o tragă sus mai întâi pentru formalitatea de a o interoga. Acum, legănându-se la o sută de metri deasupra pământului, își strecură luneta pentru întuneric pe după marginea ferestrei întunecate de lângă ea și trase cu ochiul.

Era o cameră de copil – o cameră de copii, se corectă ea, observând al doilea pat împins lângă perete. Nu era ocupată; și cum nici unul

dintre cei trei copii Solo nu ieșise cu părinții din aerospeeder, era o presupunere corectă că încăperea va rămâne așa.

Punând luneta în buzunarul combinezonului, scoase unul dintre stiletele moleculare Zana M6W-9 și îi extinse lama subțire și invizibilă. Ca o sabie de lumină, un stilet molecular putea tăia aproape orice. Spre deosebire de o sabie de lumină, totuși, lama unui Zane era incredibil de delicată. O lovitură rapidă împotriva unui atacator avea aproape întotdeauna ca rezultat ruperea lamei – dar și un atacator mort, firește – și chiar și cea mai precaută tăiere era puțin probabil să nu strice arma.

Din fericire, sarcina pe care o avea de îndeplinit nu avea să fie destul de grea pentru a forța norocul. La cele mai multe clădiri de pe Coruscant ar fi trebuit să taie toată fereastra pentru a pătrunde înăuntru, dar creatorii Turnului încorporaseră panourile rotative tradiționale alderaaniene pentru a permite fluxul de aer. Tot ce avea de făcut pentru a intra era să strecoare lama stiletului printre panouri și să taie zăvorul.

După aceea, desigur, trebuia să găsească și să dezactiveze alarmele puse de noghri.

Sarcina se dovedi a fi mai ușoară decât se așteptase. Fereastra avea o singură alarmă, potrivită să urmărească aerospeederele care se apropiau. Se părea că noghriilor nu le trecuse prin cap că cineva ar putea fi destul de nebun să coboare de pe acoperiș așa cum făcuse ea. Deși bineînțeles, dacă era să fie corectă, *chiar* pusese o pază acolo.

Două minute mai târziu era înăuntrul camerei întunecate, închizând fereastra în urma ei și ascultând cu atenție. Se auzeau zgomotele mecanice încete, normale pentru orice locuință modernă, împreună cu sunetele înfundate ale unei conversații din altă parte a apartamentului. Cuvintele erau imposibil de deslușit prin ușa închisă, dar putea distinge cel puțin patru voci.

Stătu chiar lângă ușă, încruntându-se din cauza nehotărârii bruște. Îi văzuse pe Solo, pe Organa Solo și pe robotul lor sosind în T-81 și îl observase pe Calrissian așteptându-i; dar a cui era a patra voce? Vreun prieten oarecare, venit în vizită? Nu prea. Un asociat de afaceri de-al lui Calrissian? Poate, doar că el stătuse singur ascuns în umbră înainte să vină familia Solo.

Un lucru era clar: având în vedere cât de secretos se comportaseră tustrei afară, aceasta era, în mod clar, o întâlnire pentru care depuseseră

mari eforturi să o păstreze ascunsă. O întâlnire despre care se îndoia că vreunui dintre ei i-ar fi plăcut să fie întreruptă de o străină.

Dintr-o dată se încordă. Conversația se opri, iar locul ei fusese luat de un sunet nou.

Zgomot de pași. Îndreptându-se spre ea.

Traversă camera din patru pași rapizi, îngenunchind lângă patul de pe peretele opus. Era în formă de navă spațială, având compartimente de depozitare în spațiul de sub saltea. Dar nu voia să se ascundă sub el, oricum. Prinzând mânerul sertarelor, trase.

Trebuie să fi fost o grămadă de prostii în acestea: chiar și cu mușchii ei antrenați la Mistryl, patul se mișcă abia douăzeci și cinci de centimetri de la perete. Dar va fi de ajuns; oricum, pașii oprindu-se deja în fața ușii, trebuia să fie de ajuns. Sărind în picioare, pe jumătate plonjând, pe jumătate rostogolindu-se peste pat, se strecură în liniște în spațiul îngust.

Reuși la timp. Chiar când umărul și șoldul ei atingeau podeaua rece, ușa dormitorului de deschise și două perechi de pași intrară. Panoul luminos se aprinse, iar ușa se închise la loc.

– Aveam o înțelegere, Calrissian, spuse o voce neidentificată de bărbat. Neidentificată, dar în mod clar familiară. Shada căută în memorie...

– Pe care nu am încălcat-o, zise Calrissian, pe un ton un pic defensiv.

– Zău? Întrebă cealaltă voce cu răceală. Ai fi putut la fel de bine să le spui că avem un secret. Crezi că vreunui dintre ei îi trebuie mai mult de atât ca să își adune lopățelele și să înceapă să sape?

... Și atunci, brusc, amintirea îi răspunse. Era șeful contrabandiștilor, Talon Karrde.

– Sincer, Karrde, cred că au treburi mai importante acum, spuse Calrissian cu asprime. Și, ca să fiu cinstit, nu am înțeles niciodată de ce ai fost atât de obsedat de ascunderea acestui lucru, de la început. Deci Jorj Car'das a fost odată un concurent de-al tău...

– Vorbește mai încet, mârâi Karrde. Nu vreau să audă și ceilalți numele. Și Car'das nu a fost un concurent. A fost cu totul altceva.

– Bine, zise Calrissian. Oricum. Ideea e că nu ne permitem luxul de a mai face jocuri prostești. Nu cu...

– Jocuri prostești? îl întrerupse Karrde. Calrissian, habar nu ai despre ce vorbești.

– Știi exact despre ce vorbesc, replică Calrissian. Vorbesc despre geniul care a fost *atât* de aproape de a înfrânge întreaga Nouă Republică în urmă cu zece ani. Orice a pus Thrawn la cale, trebuie că se bazează pe problema Caamas ca să ne dezbine.

Shadei i se opri respirația în gât. Orice pusesese *Thrawn* la cale? Dar Thrawn era mort.

Nu?

– Îți mulțumesc pentru prezentarea istorică, spuse Karrde. *Am* fost acolo, dacă îți amintești. Hai să nu ne purtăm ca și cum toată Noua Republică ar fi în pragul disperării și al prăbușirii, totuși, da?

– Ești sigur că nu suntem? răspunse Calrissian. După atâta timp, chiar crezi că Thrawn s-ar fi arătat dacă nu era gata să lovească?

– Dacă vrea să lovească, comentă Karrde. Există multe alte lucruri pe care le-ar fi putut plănuși în afara unui atac fățiș.

– Oh, *asta* mă liniștește, mârâi Calrissian. Și e un motiv în plus să rezolvăm problema Caamas cât mai iute posibil. Dacă există măcar o jumătate de șansă să ne poată ajuta Car'das, cineva trebuie să meargă să vorbească cu el.

– Și sugerezi că acel cineva aș fi eu?

– Tu ești cel care îl știa, arată Calrissian.

– Asta s-ar putea să nu fie o calitate, spuse Karrde. De fapt, ar putea fi chiar invers.

Se auzi sunetul încet al unui oftat ușor exasperat.

– Uite, Karrde, nu știu ce s-a întâmplat între tine și Car'das. Ce *știi* este că acum ne confruntăm cu Marele Amiral Thrawn. Și nu doar noi – și tu te confrunți cu el. Nu uita, a spus în mod clar că o să vină după tine.

– Vorbe goale, murmură Karrde.

– Nu îmi aduc aminte când a transmis ultima dată Thrawn vorbe goale, zise Calrissian. Tot ce a spus a fost însoțit de acțiune. Dar cum tot ai spus de vorbe goale, de ce ți-e așa de frică, până la urmă?

Se auzi sunetul pașilor apropiindu-se de fereastră.

– Nu l-ai cunoscut pe Car'das, Lando, răspunse Karrde încet. Dacă ai fi făcut-o, ai fi înțeles. În felul lui a fost mai nemilos chiar și decât Jabba Huttul.

– Dar ne-ai rugat pe Mara și pe mine să îl vânam.

– Nu ți-am cerut *ție* să faci nimic, zise Karrde. Dacă îți amintești, am încercat să te conving să îmi vinzi pe loc acea telecomandă.

– Și ai și încercat să îmi spui că era o simplă curiozitate nefolositoare din perioada ante-Războiul Clonelor, îi aminti Calrissian sec. Știai foarte bine că nu o să cred așa o poveste. Oricum, asta nu contează. I-am dat de urmă și ne-am întors întregi.

– Nu ai dat decât de urma unui sistem probabil, zise Karrde. Tu îmi ceri să mă duc în ce fortăreață și-o fi construit acolo și să mă confrunt cu el.

– Dacă Thrawn nu este oprit, el va fi cel care, în final, se va duce acasă la Car'das, unde s-a retras el, spuse Calrissian. Dacă are vreun pic de minte, o să îți mulțumească de avertisment.

– Car'das nu a mulțumit în viața lui nimănui pentru nimic, zise Karrde tăios. Și, cu siguranță, nu s-a retras. Trebuie că plănuiește sau că pune ceva la cale – asta-i firea lui. Și *nu* va dori să fie găsit. Cu atât mai puțin de mine.

Calrissian șuieră printre dinți.

– Bine, rosti el. Vrei să te bagi într-o gaură de șarpe și să aștepti acolo să vină Thrawn să te scoată, n-ai decât. Dă-mi o copie a rutei Marei către sistemul Exocron și mă duc să-l găsesc eu.

– Nu fi absurd, spuse Karrde. Tu și *Doamna Norocoasă* n-ai rezista nici două zile în Pustiul Kathol.

– Cine zice că mă duc eu? replică Calrissian. Mă gândeam să îl rog pe generalul Bel Iblis să mă însoțească cu *Pribeagul*.

– Asta ar fi absolut cel mai rău lucru pe care l-ai putea face, spuse Karrde, începând să se simtă în vocea lui o urmă de exasperare. Du tu o navă spațială de război în sistemul Exocron, și Car'das fie se va ascunde complet, fie o va distruge. Nu îl știi așa cum îl știi eu.

– Nu, aprobă Calrissian încet. Nu îl știu.

Urmă o tăcere lungă. O tăcere lungă, de așteptare.

– N-ar fi trebuit niciodată să renunți la originile tale de jucător, Calrissian, spuse Karrde în cele din urmă. Ești prea bun la asta. Bine. Mă duc.

– Mulțumesc, zise Calrissian. Nu o să regreti.

– Nu face promisiuni pe care nu le poți respecta, îl avertiză Karrde, recăpătându-și obișnuitul umor plăcut din voce. Cred că ar trebui să le dăm veștile și celorlalți.

Ușa se deschise cu o șoaptă și panourile luminoase se stinseră, iar când camera deveni din nou întunecată, Shada se ridică din ascunzișul ei. Rostogolindu-se înapoi peste pat și în picioare, traversă încăperea și se strecură afară chiar înainte ca ușa să se închidă iar.

Cei doi bărbați, Calrissian fiind în frunte, se îndreptau pe hol către marginea a ceea ce părea a fi un cerc de conversație în stil alderaanian, nici unul dintre ei neștiind de prezența ei în spatele lor. Mișcându-se, îl urmă în tăcere pe Karrde.

– Bine, mă dau bătut, spuse Han cu o expresie uimită pe față. Ce a fost *asta*?

Leia clătină din cap.

– Nu știu, recunosc eu, derulând în minte ultimele replici dintre Lando și Karrde în timp ce se uita în lungul coridorului pe care cei doi dispăruseră spre dormitorul băieților.

– Vreun secret de care nu au vrut să aflăm.

– Da, asta mi-am dat și eu seama, zise Han. Ce voiam să întreb este: care-i secretul?

Leia îi aruncă una dintre privirile răbdătoare din care avea un vast repertoriu, unul creat de o viață întreagă de serviciu diplomatic și ridicat la o adevărată măiestrie de zece ani de avut grijă de trei copii neastâmpărați.

– Știi că nu pot să mă apuc și să dezgrop lucruri din mințile lor, îi aminti ea. Nu e etic nici măcar cu dușmanii, cu atât mai puțin cu prietenii.

– Voi, Jedi, nu sunteți amuzanți uneori, spuse Han. Tonul lui era glumeț, dar din ochii și din starea lui își dădea seama că era încă neliniștit de situație.

– Nu ne ocupăm cu a ne distra, arătă ea.

– Nu ai putea doar să, oh, te întinzi și să prinzi ceva din ce discută acolo?

Leia zâmbi ironic.

– Aș vrea să nu faci asta, îl certă ea.

El își folosi propriul repertoriu de priviri inocente.

– Ce să fac?

– Să sugerezi să fac ceva care nu este etic tocmai când încerc să mă conving că nu ar face rău nimănui, răspunse ea. Este foarte deranjant.

– Mai ales când vine de la un tip care nu ar trebui să aibă o conștiință nici măcar pe departe la fel de bună ca a ta? sugeră el direct.

Leia își dădu ochii peste cap.

– Jur, Han, cred că îmi poți citi gândurile fără simțuri Jedi mai bine decât pot eu să le citesc pe ale tale cu tot cu simțurile astea.

El dădu din mână.

– Secret profesional. Unul dintre lucrurile pe care le înveți ca răufăcător.

– Desigur, zise Leia uitându-se iar în direcția holului. Mă întreb cât de lipsit de etică ar fi să îl trimit pe 3PO să ia notițe...

– Lady Vader, interveni o voce.

Leia tresări; ca de obicei, nu auzise și nici nu simțise apropierea noghriului.

– Ce este, Gharakh?

– Poate că probleme, mârâi Gharakh. Santinela de pe acoperiș nu răspunde la comunicator.

Cu coada ochiului, Leia îl văzu pe Han aplecându-se ușor în scaun pentru a-și slăbi blasterul din toc.

– Ai trimis o echipă să-l verifice?

– Sunt pe drum, răspunde noghriul. Dar până când vom ști altfel, trebuie să credem că un intrus încearcă să pătrundă. Unde sunt ceilalți?

– În capătul holului, zise Leia. Chiar când arăta, simți schimbarea subtilă de presiune în timp ce ușa dormitorului din depărtare se deschidea.

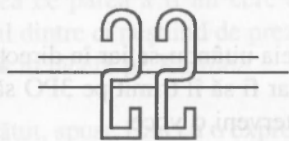
– Ei trebuie să fie, adăugă ea, în vreme ce sunetul pașilor o confirma.

– V-aș ruga să rămâneți în această încăpere pentru moment, spuse Gharakh. În timp ce vorbea, Lando apăru pe după colț, urmat de Karrde...

– Dacă este un intrus, va trebui să îl căutăm.

... urmat de o femeie zveltă și înaltă, îmbrăcată într-un combinezon de luptă gri închis.

– Nu vă obosiți, spuse ea încet. Sunt aici.



Reaakțiile lor, căci acestea urmaăă, au fost rapide și eficiente. În același timp, Shada trebuia să recunoască, au fost straniu de comice de privit.

Șocul vocii neașteptate din spatele lui îl făcu pe Calrissian să sară o jumătate de metru în sus, mâna încurcându-i-se pentru o clipă în mantie înainte de a putea scoate blasterul. Arma noghriului, deloc surprinzător, era deja la vedere și așintită asupra ei, iar cea a lui Solo nu era nici ea prea mult în urmă. Karrde nu a sărit atât de mult cât Calrissian; dar în loc de a scoate o armă, făcu doar un pas mare în lături pentru a le oferi lui Solo și noghriului linie de tragere liberă. O mișcare isteată, dar nu mai mult decât s-ar fi așteptat Shada de la cineva cu reputația lui.

Consiliera Organa Solo, spre deosebire de ceilalți, nu s-a mișcat deloc.

Și nici Shada. Rămase unde era, cu mâinile atârându-i goale pe lângă corp, întrebându-se în trecere dacă lăudatele, și poate supra-apreciatele, reflexe de luptă noghri vor face mai mult sau mai puțin probabil ca paznicul să exagereze și să tragă în ea.

Aproape spera că o va face. Din multe motive, ar fi fost cea mai simplă cale de a termina lucrurile.

Dar noghriul nu trase. Nici Solo sau Calrissian; și cu un soi de regret vag, Shada știu că nu avea să dispară în felul ușor.

Organa Solo sparse tăcerea sfărâmicioasă.

– Cine ești? întreabă ea cu o voce la fel de calmă ca și figura.

– Mă numesc Shada D'ukal, răspunse ea. Nu sunt aici să vă fac rău nici unuia dintre voi.

Organa Solo dădu din cap.

– Știu.

Solo îi aruncă repede o privire piezișă.

– Simțul meu de pericol ar fi reacționat altfel, îi spuse Organa Solo. Cu mult înainte să sosească în această cameră.

– Ce i-ai făcut gârzii de pe acoperiș? se răsti noghri-ul.

– L-am învățat să nu mai fie milos fără precauție, zise Shada. Nu e rănit, poate doar în mândrie.

Se auzi un miorlăit slab într-o limbă extraterestră dintr-un comunicator prins la gulerul noghriului.

– Gharakh? murmură consiliera Organa Solo.

– Este întreg, spuse noghriul. Pistolul lui încă era îndreptat spre Shada, însă ochii păreau o fracțiune mai puțin amenințatori. Acum îl eliberează din legături.

Se auzi un sunet slab de mișcare pe coridorul din spatele Shadei. Începu să își întoarcă capul...

– Stai pe loc, comandă o voce de noghri din spatele ei. Ridică-ți mâinile.

Shada făcu așa cum i se spusese, ținându-și brațele în lături în timp ce mâinile extraterestrului treceau iute pe corpul ei, întrebându-se unde fusese ascuns acest grup. Să se furișeze în spatele ei în ceea ce părea un coridor cu un singur capăt...

Zâmbi pentru sine. Firește: veniseră de pe acoperiș, urmând calea ei pe coarda de siguranță și intrând pe fereastra dormitorului.

Și o facuseră cu o viteză și cu o eficiență care rivalizau tot ce ar fi putut oferi mai bun o Mistryl. Poate că noghri nu erau atât de supraapreciați pe cât crezuse.

Un minut mai târziu, mâinile care o căutau dispărură, luând cu ele geanta de la șold și hamul de cățărare.

– Stai jos, ordonă noghriul care era lângă Organa Solo, făcând un semn către scaunele din cercul de conversație.

– Ține-ți mâinile la vedere.

– Nu ai încredere în căutătorii tăi? întrebă Shada în timp ce se așeza pe scaunul indicat. Sau în stăpâna ta, de fapt? Doamna consilier Organa Solo deja ți-a spus că nu am venit să fac rău cuiva.

Ochii noghriului părură să arunce flăcări...

– De ce ești aici? întrebă cu calm Organa Solo înainte ca extraterestrul să poată vorbi.

– Am vrut să vorbesc cu dumneavoastră, îi răspunse Shada așezându-și mâinile pe brațele scaunului. Acesta a fost singurul mod în care am putut să o fac.

Se așteptase la un refuz mânios ori, cel puțin, la un pufnet batjocoritor. Dar femeia cealaltă abia dacă își ridică ușor sprâncenele.

Solo a fost mai puțin dezamăgitor.

– Ce înseamnă *asta*? întrebă el. Pistolul lui, observă Shada, îl ținea în poală, nu mai era îndreptat spre ea. Dar tot îl strâgea în mână.

– Înseamnă că dacă nu ești cineva cu putere sau cu bani, coridoarele celor mari și tari îți sunt închise, răspunse Shada, nepăsându-i în mod special dacă părea înverșunată sau nu.

– Am încercat să sun în ultimele trei zile și nimeni nu a vrut să îmi facă legătura. Cam asta e marea și minunata Nouă Republică, prietena tuturor oamenilor obișnuiți.

– Și ce, n-ai auzit de a lăsa un mesaj? mârâi Solo.

– Un mesaj care să spună ce? replică Shada. Că un nimeni fără recomandări sau statut ar fi dorit să discute cu un mareț și glorios consilier suprem? Ar fi fost aruncat cu prima ocazie.

– Acum vorbești cu mine, zise Organa Solo cu blândețe. Ce dorești să spui?

Shada se concentrează asupra ei, cuvintele repetate cu grijă părând să i se blocheze în gât. Cuvinte care ar fi rupt ultimele ei legături cu Mistryl, cu poporul și cu viața ei.

– Vreau să mă alătur vouă, spuse ea cu o voce care i se păru spartă și îndepărtată. Vreau să mă alătur Noii Republici.

Pentru un moment dureros de lung, singurul sunet din încăperea a fost bubuitul propriei inimi în gât. Cel care a rupt tăcerea a fost, previzibil, Solo.

– Ce vrei? întrebă el.

– Vreau să mă alătur Noii Republici, repetă Shada. A doua oară nu era mai simplu decât prima dată. Am un număr de abilități pe care le veți găsi folositoare: luptă și supraveghere, escortă și securitate...

– De ce ne întrebi pe noi despre asta? o întrerupse Solo, părând încurcat. Noua Republică are centre de recrutare pe tot Coruscantul.

– Nu cred că apreciezi corect situația, Solo, rosti Karrde înainte ca ea să poată răspunde. Shada nu a venit de pe stradă... sau, mai degrabă, nu s-a coborât de pe acoperiș. Este garda de corp principală a prietenului nostru contrabandist, Mazzic.

O tresărire de surpriză trecu pe fețele celorlalți.

– Fostă gardă de corp, îl corectă Shada. Mi-am dat demisia acum trei săptămâni.

Karrde ridică o sprânceană.

– A fost ideea ta?

Shada își simți gâtul uscat.

– În parte.

– Nu văd ce diferență ar avea de unde vine, insistă Solo. Totuși, nici unul dintre noi nu se ocupă de angajări.

– Han are dreptate, Shada, spuse Organa Solo, studiindu-i fața cu o intensitate neplăcută. Oare tehnicile acelea Jedi scosese răgătura secretă cu Mistryl din mintea ei?

– Chiar nu avem ce face pentru tine.

– Nu cer de pomană, replică Shada. Sincer, aveți mai multă nevoie de mine decât am eu nevoie de voi. Mai ales că Thrawn e liber iar...

– Ce știi tu despre Thrawn? întrebă Solo tăios.

– Am fost în camera din spate până acum, răspunse Shada. Se uită la Karrde și îi surprinse încordarea bruscă a expresiei.

– Calrissian a sugerat că s-ar fi întors.

Își întoarse privirea la Organa Solo.

– De asemenea, știu despre Documentul Caamas, îi spuse celeilalte femei. Și știu că singurul mod de a ieși din beleaua în care sunteți este să puneți mâna pe o copie intactă a lui.

Cu coada ochiului îl zări pe Calrissian aruncându-i o privire plină de înțeles lui Karrde, una pe care șeful contrabandiștilor o ignoră precaut.

– Cu siguranță ne-ar fi de ajutor, confirmă Organa Solo. Dar ce legătură are cu tine?

– Veți avea nevoie de ajutor, răspunse Shada. Eu vi-l pot furniza.

– De una singură? murmură Karrde.

– Da, de una singură, replică Shada. M-ați văzut în acțiune. Știți ce pot face.

Se uită iar la Solo.

– La fel și oamenii tăi, deși s-ar putea să nu știi, zise ea. Cu nouăsprezece ani în urmă, pe Tatooine, am ajutat să primești informațiile tehnice ale unei componente prototip pentru super-laserul celei de a doua Stele a Morții.

Un alt val de surpriză străbătu încăperea. Unul care, spre surprinderea Shadei, nu păru să îl atingă pe Solo.

– Zău, spuse el. Explică-ne cum.

– Împreună cu o prietenă am furat componenta dintr-o bază de cercetare imperială, răspunse ea, încercând să-i citească pe față. Dintr-o dată, cel care o respinsese cel mai mult părea să fie de partea ei. Avea numele de cod Hammertong. Am zburat pe Tatooine cu nava la bordul căreia era montată...

– Ce fel de navă? o întrerupse Solo.

– Un crucișător de atac loronar, răspunse ea. Puternic modificat – interiorul a fost golit ca să încapă chestia aia. Am îngropat nava pe jumătate într-o dună și am mers la taverna Mos Eisley să găsim un pilot de cargobot cu o navă care să poată transporta un segment pentru noi.

Făcu un semn spre Solo.

– Împreună cu partenera mea te-am văzut împușcându-l pe Greedo acolo, continuă ea. Voiam să încercăm să te angajăm, dar am fost ridicate de imperiali înainte să ajungem la tine.

– De ce? întrebă Solo. Adică, de ce v-au luat?

– Karoly și cu mine eram deghizate ca Brea și Senni Tonnika. Camu... auzisem că semănam bine cu ei, se corectă ea cât de elegant reuși. Acum nu era momentul să pomenească de dosarele de camuflaj ale Mistryl.

– Nu am știut că un Moff dăduse un ordin de reținere pe numele lor. Oricum, un simpatizant rebel ne-a eliberat din celula poliției și ne-a făcut rost de un cargobot. Am luat un segment din componenta super-laserului și lui i-am dat un robot care avea încărcate în el informațiile tehnice.

– Cum îl chema pe simpatizant? întrebă Solo.

Shada trebui să caute în minte.

– Winward, zise ea. Riij Winward.

Solo dădu încet din cap.

– Deci tu ai fost, hm?

Organa clipi spre el.

– Știai de asta?

– Am citit raportul lui Winward, îi spuse Solo. Era în informarea pe care ne-a dat-o Madine înainte să ne îndreptăm spre Endor.

Nevasta lui clătină din cap.

– Trebuie că nu am văzut-o.

– Ei, sunt câteva mici diferențe, zise Solo sec. Conform lui Winward, i-au promis propriul lui segment de super-laser în schimbul eliberării.

– Venea o furtună de nisip, protestă Shada. Nu mai aveam timp să mai tăiem un segment și să îl încărcăm.

– Și nu i-au *dat* datele tehnice, adăugă Solo. A cam trebuit să le împrumute robotul ca să le obțină.

Shada își simți fața roșie.

– Da, ai dreptate, recunosc eu ea. Asta uitasem.

– Încântător, murmură Calrissian pentru el.

Shada îi aruncă o privire amenințătoare.

– Dacă mai contează, partenerii mei se gândeau că ar fi trebuit să îl omorâm în loc să afle toată lumea ce făcusem, replică ea. Eu i-am oprit.

Urmă un alt moment de tăcere. O tăcere neplăcută, încordată, dură. Shada își aținti privirea asupra Organei Solo, încercând să îi citească gândurile pe față. Ca cea mai înaltă putere politică a grupului, ea va lua decizia finală...

– Am o idee, rosti Calrissian. A zis că Talon știe ce poate să facă. Atunci de ce nu o trimitem cu el?

Shada se uită la Karrde, refuzul ei impulsiv rămânându-i în gât. Își irosise ultimii doisprezece ani cu un grup de contrabandiști și nu venise pe Coruscant doar ca să se înhăiteze cu altul.

Dar era ceva în expresia lui Karrde.

– Și unde se duce Karrde? întrebă Solo înclinându-și capul către șeful contrabandiștilor.

– O misiune specială, răspunse Karrde. Ochii lui erau încă îndreptați spre Shada, cu aceeași expresie pe față. Ceva ce Calrissian m-a rugat să fac.

– Primim și noi un indiciu? întrebă Organa Solo, cu un mic surâs jucându-i-se pe buze.

Karrde nu îi răspunse la surâs.

– Este posibil să existe o copie a Documentului Caamas complet, pe care să nu o aibă imperialii, îi spuse el. Mă duc să văd dacă pot să o obțin.

Solo și Organa Solo schimbă priviri surprinse.

– De ce nu ne-ai zis până acum? întrebă Organa Solo, amuzamentul răbdător dispărându-i de pe față.

– Pentru că până acum asta nu era treaba mea, zise Karrde cu răceală. Certurile politice nu au nici o legătură cu mine, decât în măsura în care agitațiile și supărările planetare tind să aducă vreun beneficiu comercianților de informații.

Se uită la Calrissian.

– Dar acum a intervenit un nou factor. Unul de care am fost convins că nu mai poate fi ignorat.

Organa Solo își strânse umerii ca și cum, dintr-o dată, o pală de vânt rece i-ar fi trecut pe spate.

– Thrawn.

Karrde dădu serios din cap.

– Thrawn. Se uită la Shada. Și, da, aș fi foarte mulțumit să am ajutorul Shadei. Dacă dorește, desigur.

Shada se strâmbă, simțind gustul amar al ironiei. Cu nouăsprezece ani mai târziu, într-un final, lua decizia dureroasă de a schimba devotamentul de la poporul ei la Noua Republică... doar ca să afle că Noua Republică nu o voia. Și că singurul care o accepta era la fel de renegat de mareașă și minunata lor societate ca și ea.

– Sigur, îi spuse ea lui Karrde. De ce nu?

– Crede-mă, Shada, așa își găsește Karrde cei mai buni oameni, zise Calrissian sec. Când ajungi la bordul *Sălbaticului Karrde*, întreabă-o pe Mara Jade cum a fost angajată.

Ceva trecu repede pe fața lui Karrde.

– Mara nu va fi cu noi, spuse el. Acesta este unul dintre motivele pentru care am vrut să vorbesc cu voi în noaptea asta, Leia. Mara a avut un fel de... accident.

Zâmbetul ironic al lui Calrissian dispăru, iar ceilalți se îndreptară în scaune.

– Ce fel de accident? întreabă Organa Solo.

– Unul neclar, răspunse Karrde strâmbându-se. Ea și *Gheața Instelată* au luat urma uneia dintre navele neidentificate pe care fratele tău le-a văzut în sistemul Kauron...

– Stai așa, îl întrerupse Solo. Ce-i cu navele astea neidentificate?

– El și Mara au văzut-o furișându-se pe lângă baza piraților Cavrilhu, zise Karrde. Nu ți-a trimis un raport?

– Da, însă era unul foarte sumar, răspunse Organa Solo. Spunea doar că nu a aflat nimic de la pirați și că ne va da toate detaliile când se va întoarce pe Coruscant. Nu era nimic despre vreo navă neidentificată.

– Probabil că nu a vrut să spună nimic pe un canal deschis, zise Karrde. Am o copie a rapoartelor lui și al Marei despre ce au văzut, plus datele pe care le-am luat când o altă navă a zburat pe lângă *Întreprinderea Rătăcitoare*. Vă dau copiile înainte să plec.

– Lasă navele o clipă, interveni nerăbdător Calrissian. Ce s-a întâmplat cu Mara?

– *Gheața Înstelată* a urmărit nava pe o mică lume din sectorul Gradilis, zise Karrde. Mara s-a dus să arunce o privire și a zărit o fortăreață, a intrat într-o peșteră pentru o conversație unilaterală cu niște niște ființe necunoscute, a menționat numele lui Skywalker ca răspuns la ceva ce ele au spus ori au făcut, apoi a amuțit brusc.

Fața lui Calrissian devenise de piatră.

– Adică a fost...?

– Nu, nu a fost omorâtă, se grăbi Karrde să îl asigure. Cel puțin nu atunci – se aude cum respiră în înregistrarea care a fost transmisă *Gheții Înstelate*.

– Și ființele astea îl știau pe Luke? întrebă Organa Solo încrunându-se. De grijă sau de groază, Shada nu știa.

– Îl știau sau știau despre el, îi zise Karrde. Nu am avut destul context să ne dăm seama.

– Trebuie să dăm de el imediat, îi spuse Solo nevestei lui. Vezi dacă ne poate explica ceva.

Karrde își dresе glasul jenat.

– De fapt, deja am discutat cu el. N-a putut nici el să facă lumină. Organa Solo îl privi suspicioasă.

– Și? întrebă ea.

– Asta era celălalt lucru pe care voiam să vi-l spun, zise Karrde, aerul lui degajat cedând un pic. S-a dus să o găsească.

Expresia Organei Solo nu se schimbă, dar brusc în acea parte a încăperii temperatura păru să scadă cu câteva grade.

– Ce a făcut? întrebă ea pe un ton amenințător.

– Mara e în pericol, Leia, spuse Karrde. Luke era singurul care putea ajunge acolo destul de repede cât să conteze. Singurul care are o șansă rezonabilă să se descurce cu orice ar fi creaturile peste care a dat Mara. Și cu oricine sau orice ar fi în fortăreața aia. Asta nu o privește doar pe Mara; privește întreaga Nouă Republică.

– Și ce, crezi nebunia asta cu bothanii, nu? mârâi Solo. Acum era în picioare, privindu-l amenințător pe Karrde din celălalt capăt al cercului de conversație.

– Avem o sută de mici războaie care dau în clocot, jumătate dintre ele folosind Caamas ca scuză pentru a rezolva probleme vechi. Deja am golit corpurile diplomatice ale Noii Republici și academia Jedi încercând să găsim destui mediatori ca să facem față și tot nu sunt de ajuns. *Avem* nevoie de Luke aici.

– Nu l-am obligat să se ducă după ea, replică Talon Karrde, fără să îi răspundă la privire. A cântărit toți factorii și a luat singur decizia.

– Doar că nu știa că Thrawn s-a întors, zise Solo. Nu?

– Lasă, Han, spuse Organa Solo încet, întinzându-se pentru a atinge mâna soțului ei. Ce a fost a fost. Karrde are dreptate: a fost o decizie pe care trebuia să o ia Luke. A luat-o, iar noi va trebui să ne descurcăm fără el până se întoarce.

– Dacă vă ajută, puteți considera că serviciul meu este în schimbul celui făcut de el, zise Karrde, cu buzele încă încordate. Îmi pare rău că am aduse vești atât de proaste. Chiar am crezut că o să fiți mai înțeleghători.

Solo inspiră profund și expiră cu asprime.

– Da, spuse el. Bine... când pleci?

– Imediat, răspunse Karrde îndreptându-se spre Shada și oferindu-i o mână. Presupunând că noua mea asistentă nu are alte comisioane de care trebuie să se ocupe mai întâi.

– Sunt gata oricând, îi zise Shada, ignorând mâna întinsă și ridicându-se în picioare fără ajutor. Presupunând că gărzile de corp ale doamnei consilier Organa Solo au terminat de scotocit prin geanta mea și echipamentul de cățărare.

– Te așteaptă lângă ușă, rosti grav noghriul de lângă Organa Solo.

– Bine, spuse Karrde dând din cap către Organa Solo în timp ce se îndrepta spre ieșire. Îți mulțumesc pentru ospitalitate, Leia. Te voi contacta când și dacă voi găsi ceva.

– Karrde, încă două lucruri înainte să pleci, zise Organa Solo. Trei, de fapt. Mai întâi: ai nevoie de un robot traducător pentru călătorie?

– E o idee bună, recunosc Karrde. Organizația are câțiva, firește, dar nici unul nu este la bordul *Sălbaticului Karrde* deocamdată. Nu-mi va fi greu să iau unul pe drum, totuși.

– Vei pierde timp, spuse Organa Solo. Dacă vrei, ți-l putem împrumuta pe 3PO.

Solo scoase un sunet din gât.

– Peste mecanismele lui stricate, desigur.

– Este o ofertă foarte generoasă. Karrde ridică o sprânceană. Nu are nimic de a face cu faptul că veți obține de la el un raport obiectiv al călătoriei, nu?

– Firește că nu, zise Organa Solo, arcuindu-și și ea sprâncenele puțin. Sunt jignită că te-ai gândit la așa ceva.

– Iartă-mă, spuse Karrde. În acest caz, accept, cu mulțumiri.

– După cum sugerează Han, vom avea nevoie de câteva minute să discutăm cu el înainte, zise Organa Solo. Ți-l aducem la astroport când venim să luăm rapoartele despre navele spațiale de la tine. În al doilea rând: nu am putut să îți spun până acum, dar în aceste condiții este ceva ce trebuie să știi. Unul dintre datacardurile pe care devaronianul acela le-a găsit la Muntele Tantiss avea eticheta „Mâna lui Thrawn”.

Karrde dădu din cap.

– Da, am auzit.

Organa Solo își ridică sprâncenele.

– Cum ai...? Nu contează; nu vreau să aflu.

– Sursa mea și cu mine îți mulțumim pentru discreție, zise Karrde. Mai este ceva ce trebuie *tu* să știi, totuși. Înainte ca Mara să plece în urmărirea acelei nave necunoscute, am primit o transmisiune de la ea, adresată clar *Întreprinderii Rătăcitoare*. Nu am reușit încă să descifrăm mesajul, dar conținea sigur numele lui Thrawn. Numele *complet*, nu doar porecla, „Thrawn”.

Solo se încruntă.

– Nici nu știam că îl mai chema și altfel.

– Majoritatea oamenilor nu știu, aprobă Karrde. Dar Mara știa. La fel și cine o fi fost la bordul acelei nave.

– Ce crezi că înseamnă? întrebă Organa Solo.

– Nu știu, zise Karrde. Poate că o să avem niște răspunsuri când se vor întoarce Skywalker și Mara. Oricum, vă voi da și o copie a înregistrării ăsteia. Vorbeai de trei lucruri?

Organa zâmbi. Un zâmbet care era umbrat de încordare, dar tot zâmbet.

– Forța fie cu tine, spuse ea încet.

Aproape involuntar, se gândi Shada, Karrde îi surâse și el.

– Și cu tine, zise el. Ochii i se mutară asupra lui Solo și Calrissian. Cu voi toți, adăugă el. La revedere.

– Frumos discurs ai ținut acolo, comentă Shada în timp ce Karrde ridica aerospeederul de pe platforma Turnului Orowood și îi întorcea botul către pista de aterizare Championne de Vest, unde aștepta *Sălbaticul Karrde*.

– Puțin cam prea exersat, poate, dar nu a fost deloc rău.

– Ești prea blândă, spuse Karrde uitându-se la ea cu coada ochiului. Privea drept în față la peisajul nocturn al Coruscantului, strălucirea panoului de control luminându-i slab fața. Într-o lumină mai bună, se hotărî el, probabil că expresia ei tot nu ar fi putut fi descifrată.

– Pot să te întreb ce parte ți s-a părut a fi un discurs?

– Aia despre motivele pentru care Skywalker a trebuit să fie cel care să se ducă să o salveze pe Mara Jade, răspunse ea. Doar nu te așteptai să primească vestea cu strigăte de bucurie, nu?

Karrde dădu din umeri.

– Nu mă așteptam nici să fie atât de supărați, zise el. Desigur, ca să fim corecți, nu am știut de Thrawn până în seara asta.

Shada clătină din cap.

– E greu de crezut că a supraviețuit.

– De acord, spuse Karrde. Pe de altă parte, este la fel de greu de crezut că Imperiul ar face o șmecherie periculoasă ca asta doar ca să blufeze. Ori Thrawn chiar s-a întors, ori cineva, de undeva, are un 23 Pur în mână.

Shada păru să cântărească asta.

– Să presupunem că acest Thrawn este doar o clonă, zise ea. Ar fi la fel de abilă ca originalul?

– Cred că ar depinde de cât de mult din abilitățile lui tactice au fost învățate și cât au fost învățate, socoti Karrde. Și dacă au folosit sau nu o matrice de învățare rapidă luată chiar din mintea lui Thrawn și cât de bun a fost modelul. Chiar nu știu.

– Pentru că dacă au o clonă a lui Thrawn, de ce nu ar avea cincizeci? continuă Shada. Și dacă au cincizeci de clone ale lui Thrawn, de ce nu au și o sută de clone ale acelui nebun de Jedi Întunecat, Joruss C'baoth?

Karrde se înfioră. Ultima posibilitate nici nu îi trecuse prin minte.

– De ce nu, într-adevăr?

Shada preluă întrebarea lui retorică și o tăcere întunecată se lăsă în aerospeeder. Karrde zbura mecanic, fără să observe luminile magnifice ale Coruscantului care se întindeau peste tot.

Sau, mai bine zis, văzând distrugerea acelor lumini suprapusă peste peisaj. Thrawn amenințase cu asemenea distrugere ultima oară când atacase planeta. De data aceasta, s-ar putea chiar să o facă.

Coborau către masa liniștitoare a *Sălbaticului Karrde* când Shada vorbi iar.

– Deci cine este acest Jorj Car'das pe care îl căutăm?

Făcând un efort, Karrde goni viziunea unui cerc de distrugătoare spațiale care se strângea în jurul lui.

– Este cineva care se ocupa de aceleași afaceri ca și mine, îi răspunse el. Probabil că încă o mai face, de fapt.

– Dar nu un competitor? întrebă ea.

– Tu chiar că ai fost atentă acolo, îi făcu el un compliment. Apropos, de curiozitate, unde te-ai ascuns în dormitor? Nu am văzut nici un loc în care cineva mai mare decât un noghri să se poată băga.

– Eram pe podea, între patul din spate și perete, zise ea. O astfel de crăpătură pare întotdeauna mai mică decât este. Dacă acest Car'das nu era un competitor, ce era?

Karrde îi zâmbi.

– Și insistentă. Îmi place asta la oamenii mei.

– Încântată să aud, spuse ea. Dacă nu era competitor, ce era?

În față, ușa hangarului *Sălbaticului Karrde* se deschidea pentru a-i primi.

– Întreabă-mă pe drumul de intrare în sistemul Exocron, răspunse el. Presupunând că ajungem până acolo.

Shada pufni ca pentru ea.

– Deci ce, îmi ceri să îmi risc viața bazându-mă doar pe cuvântul tău?

– Nu ești obligată să vii, zise Karrde cu blândețe. Dacă vrei să pleci acum, ești liberă.

Shada nu se uită la el.

– Mulțumesc de permisiune. Rămân.

Aerospeederul ateriză cu un *tronc* înfundat în lăcașul său din hangarul *Sălbaticului Karrde*.

– Cum dorești, îi spuse Karrde în timp ce oprea motoarele. De curiozitate, de ce l-ai părăsit pe Mazzic, mai exact?

Shada își scoase umerii din centuri.

– Întreabă-mă pe drumul de *ieșire* din sistemul Excron, zise ea sardonice. Presupunând că ajungem până acolo.

Fără să aștepte un răspuns, deschise ușa și sări cu picioarele înainte pe punte.

– Sunt sigur că unii dintre noi o vor face, murmură Karrde, privind-o cum înainta printre celelalte vehicule către ieșire.

Singura întrebare era care dintre ei.

Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Redactor: Ana Maria Murariu
Traducere: Bogdan Mihăilescu

Prepress: AMALTEA TehnoPlus
Tehnoredactare: Petronella Andrei

Coperta: Cristian Furdui

Producție: Mihaela Conca

Distribuție: Mihaela & George Stanca

OP 13 – CP 145 București

internet: www.amaltea.ro

email: office@amaltea.ro

seria STAR WARS

SPECTRE DIN TRECUT

Timothy Zahn, câștigător al premiului Hugo, se reîntoarce triumfător în universul Star Wars® cu primul dintre cele două volume în care se scrie istoria Noii Republici confruntate cu cel mai periculos dușman de până acum: un comandant suprem imperial, mort.

STAR WARS™



SPECTRE DIN TRECUT

Imperiul se află în pragul prăbușirii. Dar a păstrat un plan abominabil pentru final. Mai întâi urzește un scenariu care ar putea îneca Noua Republică într-o baie de sânge, provocată de un genocid și de un război civil. Apoi năpustește asupra sa șocanta veste potrivit căreia se pare că Marele Amiral Thrawn – cel mai viclean și mai crud comandant suprem din istorie – s-a întors din morți pentru a conduce Imperiul spre un triumf de mult profetizat. Luptând împotriva imposibilului, Han și Leia încep o goană disperată împotriva timpului pentru a împiedica destrămarea Noii Republici confruntate cu două pericole: unul din interior și unul din afară. Între timp, Luke i se alătură Marelui Jade, folosind Forța pentru a da de urma unei misterioase nave pirat cu echipaj format din clone. Totuși, cei mai periculoși dintre toți sunt cei care pândesc din umbră, orchestrând un plan sumbru ce ar putea transforma Republica și Imperiul în propriile marionete.



ISBN 973-7780-31-0



9 789737 780317